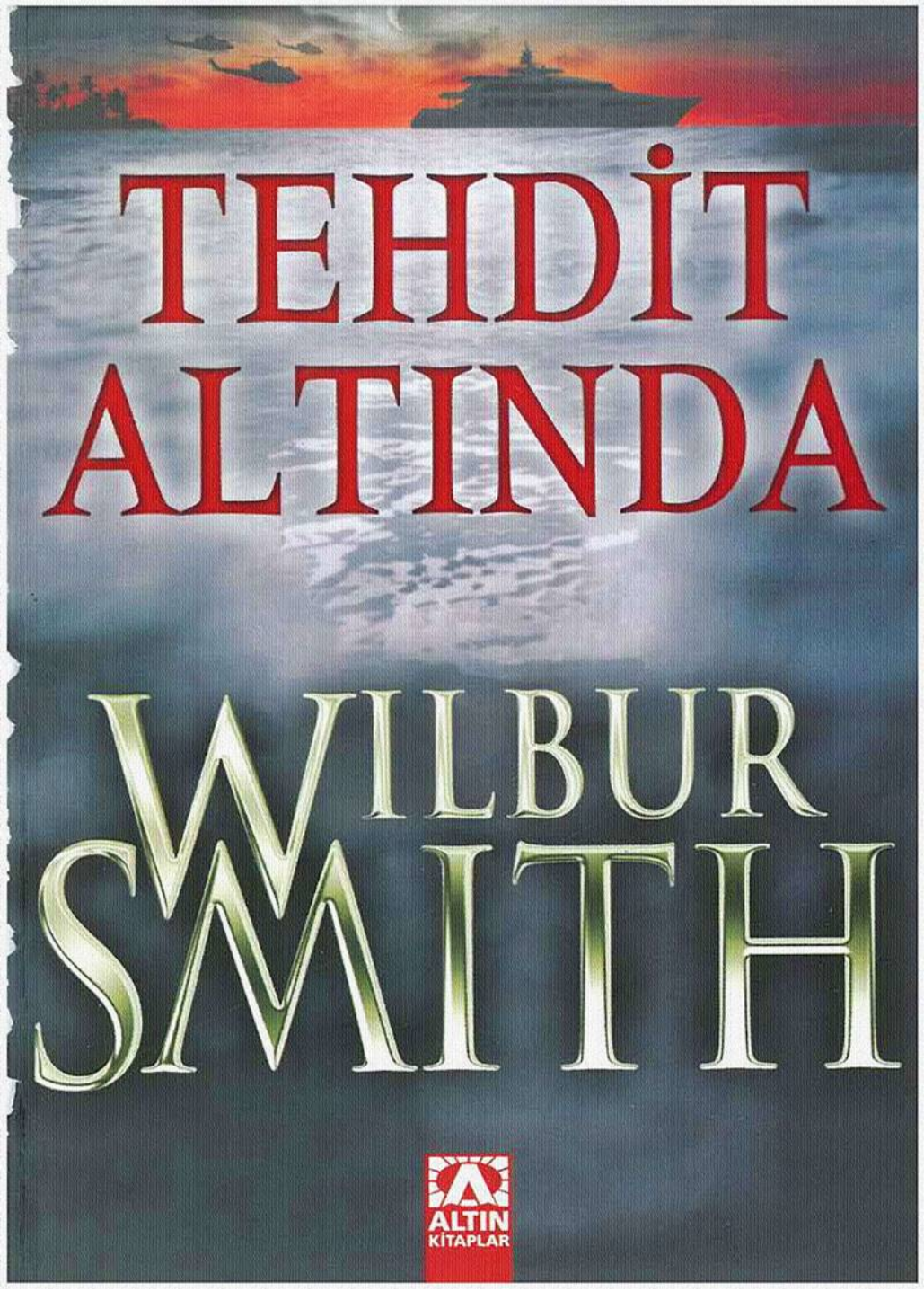

TEHDİT ALTINDA

WILBUR
SMITH

WILBUR
SMITH

TEHDİT
ALTINDA

TÜRKÇESİ
TANER YENİDOĞAN

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

BENCİL (Courtney Dizisi)
FIRTINA (Courtney Dizisi)
BİR SERÇE DÜŞTÜ (Courtney Dizisi)
ALEV KIYILARI (Courtney Dizisi)
HÜKME DENLER (Courtney Dizisi)
GAZAP (Courtney Dizisi)
ŞİMDİ ÖLMEK ZAMANI (Courtney Dizisi)
TUZAK (Courtney Dizisi)
YIRTICI KUŞ (Courtney Dizisi)
MUSON YAĞMURLARI (Courtney Dizisi)
MAVİ UFUKLAR (Courtney Dizisi)

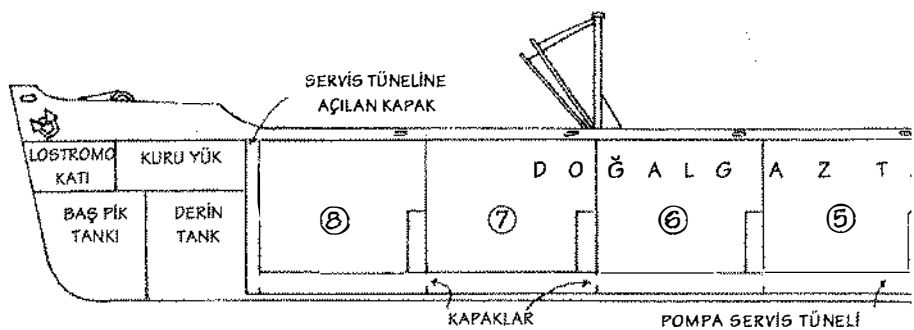
LEOPAR KARANLIKTA AVLANIR (Ballantyne Dizisi)
MELEKLERİN GAZABI (Ballantyne Dizisi)
ŞAHİN (Ballantyne Dizisi)

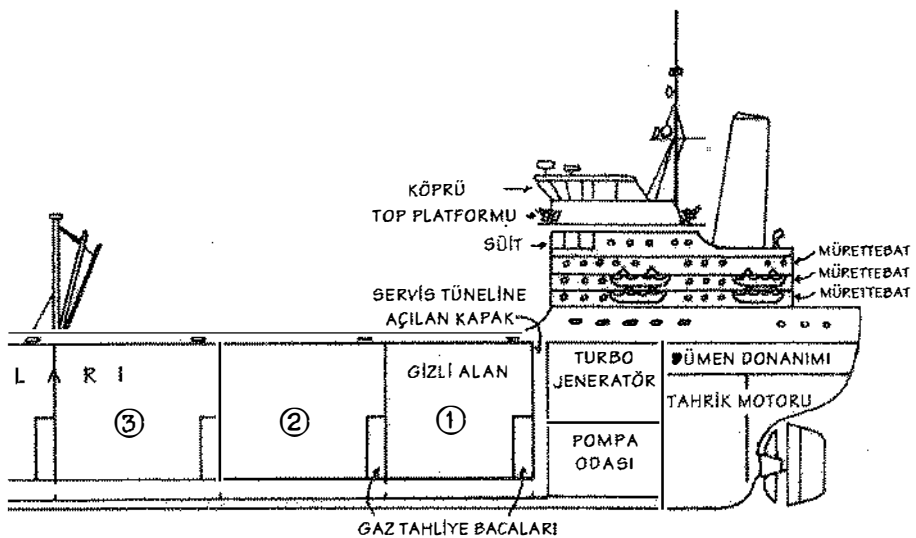
NEHİR TANRISI (Mısır Dizisi)
YEDİNCİ PAPIRÜS (Mısır Dizisi)
BÜYÜCÜLER KRALI (Mısır Dizisi)
11. YAZIT (Mısır Dizisi)

LANETLİLER KÖRFEZİ
MACERACILAR
ŞEYTAN ÇIĞLIĞI
BİR AVUÇ KUM
DENİZ KADAR AÇ
VAHŞİ ADALET
FİLLERİN ŞARKISI
GÖKLERİ SÜSLEYEN KARTAL
GÜNEŞİN ZAFER
AVCININ KADERİ

*Kalbimin kraliçesi
MOKHINSO'ya...
Aşkı ve teşviki olmasaydı bu kitap asla yazılamazdı.*

*Ölümsüz babamız, senin koruyucu kolların
Bendi oldu huysuz dalgaların,
Sen ki hükmettin derin okyanuslara
Hepsi uydu koyduğun sınırlara
Duy ey bizi sana yakardığımızda
Tehdit altındaki için okyanuslarında*

Beş gündür aralıksız esen hamsin, toz bulutlarını çölün tehditkâr enginliklerinden üzerlerine doğru sürüklüyordu. Hector Cross'un boynunda bir poşu yüzünde de büyük bir gözlük vardı. Kısa siyah sakalları yüzünün büyük bir bölümünü korusa da açıkta kalan kısmı, delici kum taneleri tarafından adeta zımparalanıyor gibiydi. Rüzgârın uğultusuna rağmen yaklaşan helikopterin ritmik gürlenmelerini duyabildi. Daha yüzlerine bakmadan, adamlarından hiçbirinin henüz bu sesi duymadığını söyleyebilirdi. Zaten ilk fark eden kendisi olmasaydı canı çok sıkılırdı. Her ne kadar çoğundan en az on yaş büyük olsa da, liderleri olarak hepsinden daha uyanık ve çevik olmak zorundaydı. O sırada Uthmann W'ad-dah hafifçe hareketlendi ve kendisine baktı. Hector başıyla belli belirsiz bir onaylama hareketi yaptı. Uthmann en güvendiği adamlarından biriydi. Dostlukları çok eskiye, Uthmann'ın Bağdat'ta bir caddede, keskin bir nişancının hedefi halindeyken kendisini yanan bir araçtan kurtardığı günlere dayanıyordu. O zamanlar Hector, Sünni olduğu için ondan şüphelenmişti, ama zaman içinde Uthmann kendini kanıtlamıştı. Şimdi ise vazgeçilmez biriydi. Diğer yeteneklerinin yanı sıra Arapçası mükemmel hale gelene kadar Hector'u çalıştırmıştı. Arapçanın Hector'un anadili olmadığını anlamak için çok usta bir sorgulayıcı olmak gerekirdi.

Yükseklerden süzülen güneş ışınlarının bir oyunu sonucu, bulut kümelerinin üzerine düşen helikopterin gölgesi, sanki büyülmüş bir fener gösterisi gibi canavar şeklini almıştı. Öyle ki Bannock Petrol Şirketi'nin kırmızı beyaz renkleri ile boyanmış Rus yapımı kocaman Mil 26, bulutların arasından çıktığında ufak gözüküyordu herkese. Bu durum iniş pistinden görünür hale gelene dek sürdü. Hector, taşıdığı tek yolcunun önemini düşünerek şirket merkezinin bulunduğu ve boru hatlarının sona erdiği sahil şeridindeki Sidi el Razig'de bekleyen pilota bu hava koşullarında havalanmaması talimatını vermişti. Ancak kadın emre uymadı. Hector reddedilmeye pek alışık değildi.

Henüz karşılaşmamış olmalarına rağmen Hector ve kadının oldukça hassas bir ilişkileri vardı. İşin doğrusu, Hector, onun çalışmam değildi; Cross Bow⁽¹⁾ Güvenlik Şirketi'nin tek sahibiydi. Ne var ki şirket Bannock Petrol tarafından tesis ve personeli korumak üzere kiralanmıştı. Yaşlı Henry Bannock birçok güvenlik firması arasından Hector'u seçmişti.

Helikopter dikkatlice piste indi. Sürgülü kapı açılırken Hector, kadımla ilk karşılaşmaları için ileri çıktı. Kapıda beliren kadın bir an durup etrafına bakındı. Görüntü Hector'a, Marula ağacının kalın dalında dengede durup üzerine atlamadan önce avını süzen bir leoparı hatırlatmıştı. Hakkında çok şey bildiğini düşünmesine karşın, zarfet ve gücün bu ete kemiğe bürünmüş bileşimi karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Araştırmasının bir parçası olarak onun yüzlerce fotoğrafını incelemiş, hakkında tonlarca yazı okumuş, saatlerce video izlemişti. Onunla ilgili ilk görüntüler Wimbledon'da Navratilova karşısında zorlu çeyrek final maçını kaybettiğinde ve bundan üç yıl

⁽¹⁾ Tatar yayı.

sonra Sydney'de Avustralya Açık Tenis Turnuvası'nda kupa alırken çekilmişti. Bir yıl sonra da Bannock Petrol'ün kendisinden otuz bir yaş büyük başkanı ve meşhur işadamı Henry Bannock'la evlenmişti. Bunun ardından, o ve kocasının devlet başkanlarıyla, film yıldızları veya eğlence dünyasının önemli isimleriyle, kraliçenin ve Prens Philip'in konuğu olarak Sandringham'da keklik avlarken ya da yatları *Amorous Dolphin*'le Karayipler'de tatil yaparken görüntüleri geliyordu. Sonra şirketin yıllık genel kurulunda sahnede kocasının yanında otururken çekilmiş bir klibi ve sohbet programında Larry King'le ustaca yaptığı söz düellosunu gösteren klip vardı. Çok daha sonra, matem elbiseleri içinde, güzel kızının elini tutarak Henry Bannock'un lahitinin Colorado dağlarındaki çiftliğindeki anıtmezara yerleştirilişini izliyordu.

Bundan sonra ise hissedarlar, bankalar ve özellikle de zehirli üvey oğlu ile mücadelesi tün dünyada iş dünyası tarafından keyifle izlendi. En sonunda Henry'den miras kalan hakları üvey oğlunun pençesinden söküp alarak Bannock Petrol'ün yönetim kurulu başkanı olarak kocasının koltuğuna oturduğunda, şirket hisseleri dalışa geçmişti. Yatırımcılar buhar olup uçmuş, banka kredileri tükenmişti. Kimse sosyete güzeli olan eski bir tenis oyuncusunun petrol kraliçesi olacağına ihtimal vermiyordu. Ne var ki hiçbiri, ondaki doğuştan gelen ticari zekâyı ve Henry Bannock'un yanında aldığı ve yüzlerce işletme yüksek lisansına eşdeğer eğitimi hesaba katmıyordu. Kendisini küçük düşürmeye çalışanlar ve muhalifleri, tıpkı Roma arenasındaki kalabalıklar gibi aslanın ağzında yem olmasını bekliyorlardı. Sonunda hepsini utandırarak Sekiz Numaralı Zara petrol alanını satın aldı.

Forbes dergisi Hazel'ın, sağ elinde bir tenis raketi ile beyaz tenis giysileri içindeki görüntüsünü kapağına koymuştu. Manşette

ise, “Hazel Bannock muhaliflerini alt etti. Son altmış yılın en zengin petrol yatağı. Kocası Büyük Henry’nin gömleğini giydi.” yazıyordu. İlgili makalede ise şunlar yazıyordu:

Tanrı’nın bile unuttuğu küçük yoksul Ebu Zara Emirliği’nin çıplak topraklarında, bir zamanlar Shell’in elinde olan petrol arama imtiyazı bulunmaktadır. Tüm rezervleri çıkarılıp kurutulan bu saha, İkinci Dünya Savaşı’nın heimen ardından terk edilmişti. Neredeyse altmış yıldır kimsenin aklına bile gelmemişti, ta ki Bayan Bannock sahneye çıkana kadar. Petrol arama ruhsatını birkaç milyon dolarlık komik bir meblağ karşılığında elde etmişti. Bunun üzerine işin uzmanları birbirlerini dürtüp eğlenmişlerdi. Danışmanlarının karşı çıkmasına aldırmadan, sahanın en kuzeyindeki ufak bir yeraltı aykırılığına batırılmak üzere bir döner sondaj matkabına milyonlarca dolar harcanmıştı. Bu aykırılık, altmış yıl öncesinin ilkel petrol arama teknikleriyle, ana kaynağın tali bir uzantısı olarak kabul edilmişti. Zamanın jeologları, bu alana hapsediliniş olan petrolün uzun zaman önce ana yatağa çekilip yüzeye pompalanarak tüm yatağın kurutulduğuna hükmetmişlerdi.

Ne var ki, Bayan Bannock’un sondası, çok büyük bir yeraltı bölmesi olan diyapire ait geçirimsiz tuz tümseğini deldiğinde aşırı basınçlı gaz, sondaj deliğinden öylesine bir kuvvetle yükselmışti ki, yaklaşık yedi kilometrelik çelik sondaj düzenegini tüpten fıskıran dış macunu gibi püskürtüp deliği havaya uçurmuştu. Çok kaliteli ham petrol yüzlerce metre yükseğe fıskırmaya başlamıştı. Shell’in terk ettiği Bir ve Yedi numaralı eski Zara kuyularının, toplam

yatağın çok küçük bir kısmını oluşturduğu sonradan anlaşılmıştı. Yeni yatak, 6.674 metre derinlikteydi ve yaklaşık 5 milyar varil düşük sülfürlü “tatlı” ve hafif petrol içeriyordu.

Helikopter piste dokunduğunda uçuş mühendisi çıkış merdivenini indirmiş ve elini meşhur yolcusuna doğru uzatmıştı. Kadın uzanan eli görmezden gelerek yaklaşık bir metrelik yükseklikten kendisine yapılan yakıştırmayı haklı çıkarıncasına, bir leopar çevikliğiyle yere atlamıştı. Üzerindeki kusursuz bir terzinin elinden çıkmış haki renkli safari takımın altına süet çöl botları giymişti ve boğazında da parlak renkli bir Hermes fular vardı. Alametifarıkası olan altın sarısı saçları hamsinde dalgalanıyordu. Hector, kadının yaşını merak etti. Kimse tam yaşını bilmiyordu gibiydi. Otuzlarında görünüyordu ama en azından kırk olmalıydı. Hector’un uzanan elini hafifçe tuttuğunda bile tenis kortlarında harcanan yüzlerce saatin etkisi hissediliyordu.

“Sekiz Numaralı Zara kuyusuna hoş geldiniz hanımefendi,” dedi. Kadın kendisine sadece gözücüyle baktı. Gözlerindeki mavinin tonu, yüksek dağlardaki bir buzul mağarasının duvarlarından yansıyan güneş ışınlarını hatırlatmıştı. Fotoğraflarda görüldüğünden çok daha çekiciydi.

“Binbaşı Cross.” Sakin bir şekilde selamladı. Adını bilmesine şaşırmıştı ancak hemen ardından onun hiçbir şeyi şansa bırakmamakla ün kazandığını hatırladı. Yeni petrol sahasına yaptığı bu ilk ziyarette karşılaşacağı onlarca kıdemli personelin her birini iyice araştırmış olmalıydı.

Eğer durum gerçekten böyleyse benim artık askeri rütbemi kullanmadığımı biliyor olması gerekirdi, diye düşündü ancak peşinden,

muhtemelen bunu bildiğini ama kızdırmak için böyle söylediğini tahmin etti. İçinden yükselen acı gülünsemesini bastırdı.

Bir nedenle benden hoşlanmıyor ve bunu gizlemek için de hiç çaba harcamıyor. Bu hanım tıpkı kendi petrol sondajları gibi çelik ve elmaslardan ibaret. Fakat o çoktan başını çevirmiş ve hemen yanında duran kum rengi büyük Humvee'den⁽¹⁾ inen ve suratlarında bir sırtmayla köpek yavruları gibi kıpırdanan aşırı saygılı karşılama heyetine yönelmişti. Genel müdürü Bert Simpson'la el sıkıştı.

"Ziyaretim bu kadar geciktiği için özür dilerim Bay Simpson ancak ofisteki işler elimi kolumu bağladı." Adama ısıltı ısıltı bir gülümsemeyle baktı ve cevabını bile beklemeden devam ederek baş mühendis ve kıdemli jeologla el sıkıştı.

"Teşekkürler beyler. Artık şu pis rüzgârdan kurtulalım. Birbirimizi daha iyi tanımak için zamanımız olacak." Sesi yumuşak ve neredeyse melodi gibiydi ancak iniş çıkışları keskin ve kesinlikle Güney Afrika aksanına sahipti. Hector, onun Cape Town'da doğduğunu ve Henry Bannock'la evlendikten sonra ABD vatandaşı olduğuna geçebildiğini biliyordu. Bert Simpson, Humvee'nin kapısını açmış ve o da hemen koltuğuna yerleşmişti. Bert sürücü koltuğundaki yerini aldığı anda Hector da hemen arkadaki Humvee'de refakatçi konumunda hazır bekliyordu. Üçüncü bir Humvee de en önde hazırды. Tüm araçların üzerine ortaçağa ait birer Tatar yayı sembolü işlenmişti. Uthmann öndeki araçta, konvoyu servis yoluna yönlendirdi. Yol boyunca sarı toz bulutunun içinde uzanan petrol kuleleri, savaşçı bir birliğe ait iskeletleri andırıyordu. Tamamen kurumuş vadiye gelmeden önce Uthmann yoldan ayrıldı ve

⁽¹⁾ Yüksek hareket kabiliyetli çok amaçlı bir askeri araç.

yangında kavrulmuş gibi duran siyah ufak taşlarla kaplı bir yokuşu tırmanmaya başladılar. Tesise ait binalar tepeye kurulmuştu.

Askeri kıyafetler içinde iki Cross Bow nöbetçisi kapıyı açtı ve üç adet Humvee hızla içeri girdi. Ardından Hazel Bannock'u taşıyan araç sıradan çıkarak tesisin iç kısımlarına yöneldi ve ardından klimalı lüks idari bölümlerin bulunduğu ağır kapıların önünde durdu. Hazel, Bert Simpson tarafından kapıdan geçirilerek yarım düzine üniformalı hizmetçinin arasından içeri alındı. Peşinden kapılar ağır ağır kapandı. Hector, kadının gözden kaybolmasıyla birlikte bir eksiklik hissetti. Hatta hamsin bile az önceki kadar şiddetli esmiyor gibiydi. Gerçekten de Cross Bow merkezinin girişinde duraklayarak başını gökyüzüne kaldırdığında toz bulutunun dağılmakta olduğunu ve giderek yatıştığını fark etti.

Kendine ait bölmeye geldiğinde gözündeki büyük gözlüğü çıkardı ve poşuyu boynundan çözdü. Sonra yüzündeki ve ellerindeki kiri yıkadı, kanlanmış gözlerini su ile çalkalayarak rahatlattıktan sonra duvardaki aynada yüzünü incelemeye başladı. Siyah aynı zamanda fırça gibi kısa sakallarıyla bir korsana benziyordu. Sağ gözünün üzerindeki kafatası kemiğini açığa çıkaran bir süngü darbesiyle yıllar önce oluşan gümüş renkli yara izi dışında, yüzünün üst kısımları çöl güneşinden dolayı kararmıştı. Burnu kocamandı. Sabit yeşil bakan gözleri ve yırtıcı bir hayvanınki gibi beyaz dişleri vardı.

“Sahip olabileceğin tek surat bu dostum Hector fakat bu onu sevmek zorunda olduğun anlamına gelmez,” diye mırıldandı. Sonra yine kendisi cevap verdi. “Fakat buradaki kılı kırk yarmayan zevkleri olan hanunlar için Tanrı'ya şükürler olsun.” Sessizce güldü ve toplantı odasına doğru yürüdü. Odaya girmesiyle birlikte içeridekilerin uğultusu kesildi. Hector platformda durdu ve adamlarına

doğru baktı. Buradakiler onun manga komutanlarıydı. Her biri on kişilik birliklere komuta eden bu adamların karşısında gururlandı. Şunu hissetti. Hepsi gerçek, deneyimli savaşçılardı. Tecrübelerini, Kongo ve Afganistan'da, Pakistan ve Irak'ta, bu kötülüklerle dolu dünyanın birçok kanlı bölgesinde edinmişlerdi. Bu ekibi bir araya getirmek uzun zamanını almıştı. Hepsi iflah olmaz serseriler ve kaşarlanmış katillerdi, ama onları kardeşi gibi seviyordu.

"Çizikler ve ısıruk izleri nerede patron? Ondan çizik almadan kurtulduğunu söylemeyeceksin herhalde," diyerek içlerinden biri takıldı. Hector hoşgörülü bir şekilde gülümseyerek ağır şakaların bitmesi için bir dakika daha bekledi. Sonra elini kaldırdı.

"Beyler, bu arada ifadeyi genel anlamda kullanıyorum, şu anda hınayınızda, Kinşasa'dan Bağdat'a, Kabil'den Mogadişu'ya ne kadar haydut varsa hepsinin iştahını kabartan bir hanım var. Başına kötü bir şey gelecek olursa buna sebep olanın taşaklarını kendi ellerimle kesip alırım. Bunu yeminim olarak kabul edin." Bunun boş bir tehdit olmadığını hepsi çok iyi biliyordu. Gülüşmeler ke-sildi ve sessizliğin ardından bir süre ifadesiz bir şekilde adamlarına baktı ve hepsi bakışlarını yere indirdi. Sonunda işaret kalemını aldı ve arkasındaki duvarda yer alan, bölgenin havadan çekilmiş bir görüntüsüne dönerek brifinge başladı. Yeni görevleri dağıtıp önceki talimatları hatırlattı. Bu görevde herhangi bir dikkatsizliğe tahammülü yoktu. Yarım saat sonra yeniden odadakilere döndü.

"Sorusu olan?" Kimseden ses çıkmadı ve Hector kısa bir talimatla toplantıyı bitirdi. "Şüpheli bir durumda önce ateş edin ve ıskalamadığınızdan emin olun." Pilot Hans Lategan'la birlikte helikoptere bindi ve boru hattı boyunca körfez kıyısına kadar alçaktan uçtular. Hector ön tarafta Hans'ın yanında oturuyor ve açıklanamayan herhangi bir faaliyetin izlerini kontrol ediyordu. Kendi GM

devriye araçları ve servis sağlayan mühendislik ekibinin araçları dışında, bütün araç veya yabancı ayak izlerini dikkatle araştırıyordu. Tüm Cross Bow ajanlarının botlarının topuklarında belirgin ok başı izler vardı. Hector bu yükseklikten bile dost ve düşman izlerini ayırt edebiliyordu.

Hector'un döneminde, Ebu Zara'daki Bannock Petrol tesislerine yönelik üç sabotaj saldırısı olmuştu. Muhtemelen başarısız olduklarından, bu saldırılar için, henüz hiçbir terörist grup sorumluluk üstleninemişti.

Ebu Zara Emiri Prens Ferit el Mazra, Bannock Petrol'ün güvenilir bir dostuydu. Payına düşen petrol imtiyazları yılda yüz milyonlarca doları buluyordu. Hector, Ebu Zara polis teşkilatının başındaki Prens Muhammet ile çok iyi ilişkiler geliştirmişti. Prens, emirin kayınbiraderiydi. Prens'in istihbaratı kuvvetli olduğu için üç yıl önce Hector'u denizden gelecek bir saldırı konusunda uyarmıştı. Hector ve terminaldeki saha komutanı Ronnie Wells, Bannock devriye botu ile saldırganları denizde karşılamıştı. İsrail donanmasına ait eski bir hücumbot olan araç hızlıydı ve baş kısmında bir çift 50 kalibrelik makineli tüfek vardı. Saldırganların teknesinde elli kilo Semtex plastik patlayıcı ve sekiz terörist bulunuyordu. Ronnie Wells daha önce Kraliyet Donanması'nda başçavuştu. Çok deneyimli bir denizci ve küçük saldırı tekneleri konusunda da uzman bir eğitmen idi. Aniden karanlıktan çıkarak yelkenliye kış tarafından yaklaşmış ve teröristleri şaşırtmıştı. Hector megafonla teslim olmalarını söylediğinde buna cevapları otomatik silahlarla yaygın ateşi açmak oldu. Brovning'lerin ilk parti salvosu teknede bulunan Semtex partisine isabet etti. Sekiz terörist aynı anda cennete doğru yola çıktığında arkalarında bu dünyadaki varlıklarına ait çok küçük izler bırakmışlardı. Emir ve Prens Muhammet bu sonuçtan çok memnun

kalmışlardı. Uluslararası medyanın bu olayla ilgili olarak en ufak bir koku almasını bile engellediler. Ebu Zara istikrarlı, gelişen ve barışçıl bir ülke olmakla övünüyordu.

Hector, Sidi el Razig'deki terminale indi ve birkaç saat Ronnie Wells ile birlikte oldu. Her zamanki gibi her şeyi düzenli bulduğunda, Ronnie Wells'e olan güveni tazelendi. Toplantı sonrası, birlikte Hans'ın helikopterde beklediği yere kadar yürüdüler. Ronnie yan gözle Hector'a bakıyordu ve Hector bunun sebebini gayet iyi biliyordu. Üç ay sonra altmış beş yaşında olacaktı ve çocukları uzun süredir kendisiyle ilgilenmiyordu. Cross Bow dışında ve eğer onu emekli olarak kabul ederlerse Chelsea'deki kraliyet hastanesi dışında bir evi yoktu. Cross Bow'la olan sözleşmesi yaş gününe birkaç hafta kala sona erecekti.

"Ha, bu arada Ronnie," dedi Hector. "Yeni sözleşmen masasının üzerinde. İmzalaman için getirecektim ama unuttum."

"Teşekkürler Hector." Ronnie gülümsedi. Kel kafası parlıyordu. "Ama biliyorsun ekimde altmış beş yaşına basacağım."

"Seni yaşlı kurt!" Bu kez Hector sırtıyordu. "Son on yıldır yirmi beş yaşında olduğunu düşünüyordum." Helikoptere bindi ve boru hattının yanındaki kumlu patikanın üzerinde uçmaya başladılar. Hamsin, kumun yüzeyini o kadar güzel süpürmüştü ki çöl kuşlarının ve antilopların izleri rahatlıkla görülebiliyordu. İki kez Hector'un, ne olduğu anlaşılamayan ve yabancılar tarafından bırakılması muhtemel izleri incelemesi için iniş yaptılar. Bunların bir tehlike oluşturmadığı anlaşıldı. Büyük olasılıkla bedeviler tarafından develerini ararken bırakılmış izlerdi.

Sonuncu inişleri, üç yıl önce bölgeye güneyden giriş yapan kimliği belirsiz altı kişinin pusu kurduğu alana oldu. Teröristler boru hattına ulaşmak için çölde yüz kilometre yürünmüşlerdi. Var-

dıkları ön tarafında Hector'un oturduğu devriye aracına saldır- mak gibi bir hata yapmışlardı. Hector, o gün kum tepesinin ortala- rında, izledikleri yolun yanında şüpheli bir şeyler fark etmişti.

“Dur!” diye seslenmişti sürücüye ve aracın tepesine tırman- mıştı. Dikkatini çeken nesneye doğru bakmıştı. Sürünen kırmızı bir yılan gibi yeniden hareket etmişti. Dikkatini ilk çeken şey bu hareket olmuştu ama çölde kırmızı yılan yoktu. Yılanın bir ucu kumdan dışarı çıkıyor, diğer ucu dikenli çalılığın cılız dallarının altında kayboluyordu. Dikkatlice incelendiğinde çalılığın bir ada- mı gizleyecek kadar geniş olduğunu gördü. Kırmızı nesne doğada bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Yeniden kımıldadığında kararını vermişti. Tüfeği omzuna dayayıp dikenli çalıya üç el ateş etti. Ar- kasındaki adanın ayağa fırlamıştı. Adamın omzunda bir AK-47 tüfek asılıydı. Bir elinde tuttuğu siyah kutudan ince kırıncı bir kablo sarkıyordu.

“Bomba!” diye bağırmıştı Hector. “Başınızı eğin!” Kum tepe- sindeki adanın bombayı patlatmış ve gök gürültüsünü andıran bir sesle birlikte aracın 150 metre ilerisindeki patikadan kum ve alev sütunu yükselmişti. Şok dalgası Hector'u neredeyse aracın çatısın- dan fırlatacaktı ama sıkıca tutunup düşmekten kurtulmuştu.

Bombacı bir çöl ceylanı gibi koşarak neredeyse kumulun tepe- sine varmıştı. Patlamanın etkisiyle Hector'un görüşü bozulmuştu ve ilk atışları Arap'ın ayaklarının dibine isabet etmişti. Hector'un sakinleştikten sonra yaptığı atışlar adamın sırtına isabet etmiş ve saplanan mermiler elbisesini havalandırmıştı. Arap, bir balet gibi dönerek yere yıkılmıştı. Hector o sırada adamın diğer beş arkada- şının saklandıkları çalılardan çıktıklarını görmüştü. Bir an tepede, ufukta gözüktükten sonra Hector'un ateş etmesine fırsat kalmadan gözden kaybolmuşlardı.

Hector kumulun yüzeyini gözleriyle taramıştı. Kumul bulunduğu yerden ileriye ve geriye doğru beş altı kilometre uzanıyordu. Tüm uzunluğu boyunca kamyonun gidebilmesi için fazla dik ve yumuşaktı. Yürüyerek takip etmeleri gerektiğine karar vermişti.

“İkinci Aşama!” Hector, adamlarına bağırıyordu. “Sıcak takip! Haydi! Haydi! Haydi!” Araçtan atlayıp kumula doğru adamlarının önünde koşmaya başlamıştı. Tepeye vardıklarında beş isyancı dağınık bir grup halinde yaklaşık sekiz yüz metre ileride, tuzla tavası üzerinde koşarak ilerliyorlardı. Hector ve adamları kumulun yüzeyinde tırmanmakla meşgulken Araplar arayı açmıştı. Hector arkalarından bakarken vahşi bir şekilde sırtıtmaktaydı.

“Büyük hata, güzellerim! Etrafa dağılmalıydınız, hepiniz farklı bir yöne gitmeliydiniz. Şimdi hepiniz bir arada elimizdesiniz.” Hector düz kovalamacada hiçbir Arap’ın kendisi ve adamlarından kaçamayacağını biliyordu.

“Haydi bakalım çocuklar. Sallanmayın. Bu piç kurularını gün batmadan yakalamalıyız.” Dört saat sürmüştü; “bu piç kuruları” Hector’un sandığından biraz daha zorlu çıkmıştı. Ne var ki sonunda büyük bir hata yapmışlardı. Dövüşmek üzere durmuşlardı. Dört tarafı açık hedefi kolayca vurabilecekleri avantajlı bir nokta, çıkur bulmuşlardı. Hector güneşin ufku yirmi derece üzerinde olduğunu görmüştü. Bu işi hemen bitirmeleri gerekiyordu. Adamları, teröristlerin kafalarını kaldırmalarını engellerken Hector, oyun alanını daha iyi görebilmek için ileri doğru hareketlenmişti. Arapları bu şekilde tam karşıdan indiremeyeceklerini hemen anlamıştı. Tamamını değilse bile adamlarının çoğunu kaybedeceği kesindi. On dakika süreyle alanı inceledi ve sonra bir asker gözüyle zayıf noktayı tespit etti. Arapların bulunduğu yerin arkasında sığ bir şerit uzanıyordu. Vadi ya da kurumuş nehir yatağı deneme-

yecek kadar sığıdı, ama bir adamın fark edilmeden karın üstü sürünmesine yetecek kadar derindi. Güneşe karşı gözlerini kısarak bakışında çukurluğun, düşman mevziinin arkasında kırk adım kadar devam ettiğini tahmin etmişti. Tatmin olmuş bir şekilde başını salladı ve adamlarının bulunduğu noktaya geri döndü.

“Ben arkalarından dolaşıp bir el bombası fırlatacağımı. Patlar patlamaz hücumla geçin.” Hector’un fark edilmemek için düşmanın etrafında çok geniş bir yay çizmesi gerekiyordu. Çukurluk alanına geldikten sonra da toz çıkarmamak için yavaş hareket etmeliydi. Adamları, çanağın tepesinde en ufak bir hareket gördüklerinde ateş ederek Arapların kafalarını kaldırmasına engel olmaya çalışıyorlardı. Hector çanağa en yakın noktaya ulaştığında, güneşin batışına kadar ateş etmeye izin verecekti, ancak on dakika süreleri kalmıştı. Dizlerinin üzerinde dönmüş ve sağ elinde tuttuğu bombanın pimini dişleriyle çıkarmıştı. Ardından doğruldu ve mesafeyi tahmin etmeye çalıştı. Oldukça uzaktı. Bombayı kırk belki de elli metre uzağa göndermesi gerekiyordu. Kolunu arkaya götürüp tüm gücünü toplayarak yüksek bir yörünge çizerek şekilde bombayı fırlatmıştı. Çok iyi bir atıştı, hatta en iyi atışlarından biriydi ama çanağın kenarına çarpmış ve bir an orada duracakmış gibi gelmişti. Ardından ileri doğru yuvarlanıp siperde çömelmiş Arapların arasına düşmüştü. Hector, bunun ne olduğunu anladıklarında attıkları çığlıkları duyabiliyordu. Ayağa kalkıp silahını çekerek çanağa doğru koşmaya başlamıştı. Siperde ulaşmasına çok az kalmıştı ki el bombası patladı. Kenarda durup aşağıdaki can pazarına bakmıştı. Haydutların dördü kanlı paçavralar haline gelmişti. Arkadaşlarının vücutları sonuncusuna kısmen siper olmuştu ama fırlayan şarapneller göğsünü delip ciğerlerine saplanmıştı.

Hector yanına ılaştığında adam kan tükürerek öksürüyordu ve nefes almaya çabalıyordu. Başını kaldırdığında kendisini tanıması Hector'u çok şaşırtmıştı. Kanlı hırıltılar çıkararak konuşmaya çalışıyordu. Sesi cılızdı ve kelimeler ağzında yuvarlanıyordu ama Hector dediklerini anlayabiliyordu.

“Benim adım Enver. Bunu hiç unutma sakın domuzun dölü Hector! Borç henüz ödenmedi. Kan davası devam ediyor. Arkamdan başkaları da gelecek.”

Şimdi, üç yıl sonra Hector aynı noktada durmuş ve bu sözleri hatırlayarak şaşkınlığa düşmüştü. Bunca zaman sonra hâlâ bir anlam veremiyordu adamın dediklerine. Can çekişen adam kimdi? Hector'u nereden tanıyordu? Sonunda kafasını sallayarak döndü ve rotorları boşa dönen helikopterin beklediği yere doğru yürümeye başladı. Ön taraftaki yerine geçti ve hemen tırmanmaya başladılar. Kızgın çöl güneşi altında gün luzla eriyip giderken Sekiz Nınaralı tesise vardıklarında güneşin batmasına sadece bir saat kalmıştı. Hector kalan gün ışığından yararlanmak için atış alanına gidip Beretta M9 9 mm tabancası ve SC 70/90 otomatik saldırı silahının her biriyle yüzer atış yaptı. Tüm adamları her hafta en az 500 atış yaparak hedefleri silahlara teslim etmek zorundaydılar. Hector hepsini düzenli olarak kontrol ediyordu. Adamları iyi nişancılardı ama üzerlerine bir kendini beğenmişlik ve boş vermişlik duygusu çökmesini istemiyordu. İyilerdi ve öyle kalmalıydılar.

Atış alanından tesise döndüğünde güneş batmış ve çölün kısa süren alacakaranlığının ardından akşam hızla çökmüştü. Spor salonundaki koşu bandında bir saat koşuttuktan sonra bir buçuk saat ağırlık çalıştı. Kendisine ait dairede sıcak suyla duş yapıp tozlu kamuflaj kıyafetlerinin yerine yıkanmış ve ütülenmiş yenilerini giydi,

sonra da yemekhaneye indi. Bert Simpson ve diğer kıdemli yöneticiler barda oturuyorlardı. Hepsi yorgun ve asık suratlıydı.

“Bir içki için bize katılır mısın?” Teklif Bert’ten gelmişti.

“Nasıl hayır derim?” Bert barmene işaret etti ve o da on sekiz yıllık malt viskiden iki duble doldurdu.

“Eee, patroniçeniz nasıllar bakalım?” Hector sordu.

Bert gözlerini kaydırdı. “Bilmesen daha iyi.”

“Merak ettim.”

“O bir insan değil.”

“Bana da etiyle kemiğiyle bir insan gibi gözükmüştü,” diye cevap verdi Hector.

“O bir yanılsama oğlum. Lanet aynalarla falan yapılan bir şey. Daha fazla konuşmayacağım. Yarın kendi gözlerinle görürsün.”

“Bu da ne demek şimdi?” diye sordu Hector.

“Onunla koşuya çıkacaksın dostum.”

“Ne zaman?”

“Yarımdan sonra sabah ilk iş olarak. Saat tam 05.30’da ana kapıda ol. En az on beş kilometre koşacağımızı belirtti. Bir gezintiden daha fazlası olacağından eminim. Seni alt etmesine izin verme.”

Hazel Bannock için de uzun ve zorlu bir gündü ama sıcak köpüklü bir banyo ile üzerinden atamayacağı gibi de değildi. Saçlarını şampuanla yıkadıktan sonra saç kurutma makinesinin yardımıyla sarı dalgalı saçlarını şekillendirdi. Ardından gözlerinin renginde mavi saten bir gecelik giydi. O gelmeden günler önccesinden eşyaları gelmişti. Timsah derisi valizleri hizmetçiler tarafından

açılmış, giysileri yeniden ütülenmiş ve giyinme odasındaki dolaplara yerleştirilmişti. Makyaj malzemeleri ve parfümleri, banyodaki lavabonun her iki yanındaki raflara düzgünce sıralanmıştı. Kulaklarının arkasına Chanel parfüm sıktıktan sonra oturma odasına geçti. İçki dolabında, asistanı Agatha'nın Bert Simpson'a yolladığı e-postada belirttiği tüm içkiler vardı. Hazel uzun bir bardağı, kırılmış buz parçaları ile doldurup üzerine taze sıkılmış misket limonu suyu ve çok az Dovgan votkası ekledi. Sonra elindeki bardakla yandaki özel haberleşme odasına geçti. Karşıdaki duvara yerleştirilmiş altı adet düz ekrandan aynı anda dünyanın belli başlı borsalarındaki hisse senedi ve emtia fiyatlarını izlerken diğer ekranlardan da haberleri ve spor kanallarını takip edebiliyordu. Şu anda ilgisi Longchamps'taki at yarışlarının üzerindeydi, çünkü yarışmakta olan atlar arasında kendisinininki de vardı. Atının yarışı üçüncü bitirmesi üzerine tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Bu sonuç, eğiticisini kovup, genç İrlandalıyı alma konusundaki kararsızlığını yenmesine neden oldu. Bu kez dikkatini ekrandaki tenis maçına yöneltti. Genç Rus ve Doğu Avrupalı kadın tenisçileri izlemeyi seviyordu. Kendisine bir dişi kurt kadar aç olduğu on sekiz yaşındaki halini anımsatıyorlardı. Bilgisayarın başına oturdu ve votkasından bir yudum aldı. Sihirli bir iksir gibiydi. E-postalarına bakmaya başladı. Houston'da Agatha önceden hepsini taramış ve gerekli elemeyi yapmıştı. O yüzden şu anda cevap bekleyen mesaj sayısı ellinin altındaydı. Hızla hepsine tek tek göz gezdirdi. Houston'da şu anda saat 03.00 olmasına karşın Agatha, onun arama ihtimaline karşılık başucunda bir telefonla uyuyordu. Hazel, Skype bağlantısını kullanarak Agatha'yı aradı. Az sonra yüzü ekranda belirdi. Yakasına güller işlenmiş bir gecelik giymişti ve saçlarında bigudiler, uykulu gözlerle ona bakıyordu. Hazel postalara vereceği cevapları dikte

etti. En sonunda, “Soğuk algınlığın ne durumda Agatha? Sesin dünkü gibi çatlak gelmiyor,” dedi.

“Çok daha iyi Bayan Bannock. Teşekkür ederim.” Çalışanlarının kendisini sevmeye nedeni buydu. O, onların şefkatli işvereniydi, ta ki ilk hatalarını yapıp işten atılana kadar. Agatha ile bağlantıyı sonlandırıp kol saatine ve duvardaki dijital saate baktı. *Amorous Dolphin*⁽¹⁾ ile aynı zamanı gösteriyordu. Hazel, Henry’nin yata verdiği isimden hoşlanmıyordu ve bu nedenle ondan hep Dolphin olarak söz ediyordu. Kocasının anısına saygıdan dolayı ismini değiştirmemişti. Ayrıca Henry, ona bunun uğursuzluk getireceğini söylemişti. Hazel’in tekneye ait sevmediği tek şey ismiydi. 125 metrelik bu zevk ve sefa gemisinin on iki adet çift kişilik kabini ve sahiplerine ait görkemli bir kamarası vardı. Yemek salonunun ve diğer geniş eğlence alanlarının duvarlarını çok rağbet gören sanatçıların tabloları süslüyordu. Güçlü dört dizel motoruyla Atlas Okyanusu’nu altı günden az bir sürede geçebiliyordu. En son teknoloji ürünü elektronik seyrüsefer ve iletişim cihazları ile donatılmıştı ve üzerindeki pahalı oyuncak ile aletler en şımarık ve entelektüel konukları bile eğlendirebilirdi. Hazel, *Dolphin*’in köprü hattını aradı ve telefon daha ilk çalışta açıldı.

“*Amorous Dolphin*. Köprü.” Kaliforniya aksanını hemen tanıyordu.

“Bay Jetson?” İkinci kaptandı ve ses tonundaki korkuyla karışık saygıdan arayanın kimliğini bildiği anlaşılıyordu.

“İyi günler Bayan Bannock.”

“Kaptan Franklin orada mı?”

⁽¹⁾ Sevdalı Yunus.

“Elbette, Bayan Bannock. Hemen yanımda. Telefonu kendisine veriyorum.”

Jack Franklin’in kendisine merhaba demesinden sonra Hazel hemen konuya girdi. “Her şey yolunda mı kaptan?”

“Tam anlamıyla öyle Bayan Bannock,” diyerek Hazel’a güvence verdi.

“Mevcut konumunuz nedir?”

Franklin, satnav⁽¹⁾ ekranından koordinatları kontrol edip onun anlayabileceği şekilde söyledi. “Madagaskar’ın 146 deniz mili güneydoğusunda Seyşeller’in Mahe Adası’na doğru ilerliyoruz. Mahe için TVZ⁽²⁾, perşembe öğleedir.”

“●ldukça iyi yol almışsınız gerçekten kaptan Franklin,” dedi Hazel. “Kızım sizin yanınızda mı?”

“Ne yazık ki hayır Bayan Bannock. Kızınız erkenden ayrıldı ve yemeğinin sizin kamaranıza, özür dilerim kendi kamarasına getirilmesini istedi.”

Bayan Bannock tekne de değilken kızı onun kamarasını kullanabiliyordu. Franklin, her zaman Gauguin ve Monet tablolarının ve Lalique⁽³⁾ avizelerin, kendisini de meşhur annesi kadar önemli zanneden bu kontrolsüz yetenimin odasında ziyan olduğunu düşünmüştü. Ne var ki annesine, çocuğun en ufak bir kusurunu dahi ima bile etmemesi gerektiğini iyi biliyordu. Bu güzel fakat sevimsiz küçük kaltak, Hazel Bannock’un tek kör noktasıydı.

“Lütfen beni ona aktarın,” dedi Hazel Bannock.

⁽¹⁾ Uydulardan bilgi alma yoluyla seyir sistemi.

⁽²⁾ Tahmini Varış Zamanı.

⁽³⁾ Ünlü Fransız mücevher ve cam tasarımcısı.

“Elbette Bayan Bannock.” Telsizciyle konuşmasını duydu. Hatta bir tıkırtı oldu ve kısa bir sessizliğin ardından arama sinyali geldi kulağına. On iki kez çalmıştı ve artık sabrı tükeninek üzereydi ki telefon açıldı. Kızının sesini hemen tanıdı.

“Kim o? Rahatsız edilmek istenmediğimi söylemiştim.”

“Cayla, bebeğim.”

“Aaa, anneciin. Sesini duymak ne kadar hoş. Bütün gün aramanı bekledim. Artık beni sevmediğini düşünmeye başlamıştın.” Apaçık belli olan memnuniyeti karşısında kalbi anneliğin coşkusıyla dolmuştu.

“Ne kadar meşgul olduğumu anlatanım sana bir tanem. Burada o kadar çok şey oluyor ki...”

Cayla, saf ve temiz olan; kızına seçtiği isim ne kadar da ona uygundu. Kızının yüzü geldi gözünün önüne. Kızının cildi Hazel’a hep, altında pırl pırl taze kanın aktığı saydam bir yeşin taşından yapılmış gibi geliyordu. Gözleri Hazel’ınkilerden daha açık gök mavisiydi. Onlardan aklın ve ruhun saflığı yansıyor gibiydi. On dokuz yaşında kadınlığın eşiğinde titriyordu ama hâlâ el değmemiş ve mükemmeldi. Sevgisinin coşkusuyla Hazel’ın gözleri dolmuştu. Hayatındaki en önemli şeydi, tüm fedakârlık ve çabalar onun içindi.

“İşte benim biricik annem. Sadece tek hızı var. Tam gaz!” Cayla sevimli bir şekilde güldü ve yataktaki adamın üzerinden hafifçe yana kaydı. Çıplak tenleri gönülsüzce birbirlerinden ayrıldı. Penisin içinden yavaşça çıkışını ve ardından kasıklarında kendi sıvısının ılık temasını hissetti. İçinde o olmayınca derinlerde bir yerde bir boşluk hissetti.

“Anlat bakalım, neler yaptın bugün?” diye sordu Hazel. “Çalıştın mı?” Kızını *Dolphin*’de bırakmasının sebebi buydu. Dönem

sonu notları çok kötüydü. Hocası notlarının düzeltilmesi durumunda, yıl sonunda göndermekle tehdit etmişti. Bugüne kadar anesinin üniversiteye yaptığı cömert bağışlar sayesinde, Cayla bu sondan kurtulmuştu.

“Bugün 9.30’a kadar son derece tembel olduğumu itiraf ediyorum biricik anneciğim,” dedi ve ardından masum mavi gözlerinde yaramaz bir bakışla sırtarak Rogier, bana iki muazzam orgazm yaşatana dek diye düşündü. “Yataktan çıkmadım.” Oturur pozisyona geçip adamın hoş bir şekilde parlayan kaslı bedenine yanaştı. Terli teni erimiş çikolata gibi parlıyordu. Birbirlerine dokunmaya devam ediyorlardı. Cayla dizlerini karnına çekmiş ve bacak arasına yuva yapmış parlak sarı tüyleri adamın görmesi için hafifçe yan dönmüştü. Rogier uzanıp kafasını bacaklarının arasına gömmesiyle birlikte Cayla’nın vücudundaki bütün tüyler ürperdi.

Parmaklarıyla dudakları aralayıp pembe goncayı aramaya başladı. Sol eliyle telefonu sol kulağında tutan Cayla, sağ eliyle adamın penisine uzandı. Hâlâ iriliğini koruyordu. Cayla elindeki organı kendi yaşam gücü olan bağımsız bir varlık gibi görüyordu. Ona bir isim bile takmıştı. Blaise; büyücü Merlin’in ustası. Blaise onu büyülemişti. Yeniden devasa boyutuna ulaşmış, kendi tatlı öz suyuna bulanmış bir halde parlıyordu. Baş ve işaret parmağını çevresine dolayıp şehvetli gelgitlerle onu sağlamaya başladı.

“Ah bebeğin ama bana çalışacağına dair söz vermiştin. Sen akıllı bir kızsın ve az bir çabayla çok daha iyisini yapacağını biliyorum.”

“Bugün bir istisnaydı anneciğinin. Diğer günler çok sıkı çalıştım. Bugün aylık şeyim başladı. Çok feci bir karın ağrım var.”

“Ah zavallı Cayla. Umarım şimdi daha iyisindir.”

“Evet anneciğim. Daha iyi hissediyorum. Yarın yeniden iyi olacağım.”

“Keşke orada olup sana bakabilseydim. Seni Cape Town’da bıraktığımdan bu yana sadece bir hafta geçti,” dedi Hazel. “Ama bana sonsuz gibi geldi. Seni çok özledim bebeğim.”

“Ben de seni özledim anneciğim.” Ardından annesi sıkıcı eski petrol sahalarını ve onun adına onları işleten görgüsüz, yıkanmayan hödüklerle yaşadığı sorunları anlatmaya başlayınca cevap vermesine gerek kalmamıştı. Cümle aralarında Cayla onayladığını belirten sesler çıkarıyor ama o sırada tüm dikkatiyle Blaise’i inceliyordu. Sünnetliydi. ●ndan önce birlikte olduğu erkeklerinkinin tepesinde, başlık gibi sallanan buruşuk deri parçası vardı. ●nların, şu anda elinde tuttuğu etten yapılma bu güzel oyuncağın yanında ne kadar çirkin kaldığını ancak Rogier’le karşılaştıktan sonra anlamıştı.

Blaise, koyu renkli bir tüfek namlusu gibi düzgün ve parlak görünüyordu. Başındaki yarıktan berrak bir damla sızmıştı. Bir çiğ damlası gibi duruyordu. İzlemek o kadar heyecan vericiydi ki zevkten titrerken, pürüzsüz kolundaki tüyler diken diken olmuştu. Hemen üzerine eğildi. Dilinin ucuyla damlayı yaladı. Zevk içinde tadına baktı. Daha fazlasını, çok daha fazlasını istiyordu. Daha hızlı sağmaya başladı. İncecik zarif parmakları penisin üzerinde mekik gibi gidip gelmeye başlamıştı. Adam kalçalarını yukarı kaldırmıştı. Cayla, Rogier’in karanındaki kasılmayı görüyordu. Blaise’in giderek irileştiğini, elinin içinde tenis raketinin sapı gibi kalın ve sert bir hale geldiğini fark etti. Yüzü şekil değiştirmiş, muhteşem esmer başını geriye doğru atarken ağzını açmıştı. İnmelerini ya da haykırmalarını önlemek için elini penisten çekip ağzına götürdü ve Blaise’in olabildiğince büyük bir kısmını ağzına aldı. Ancak yarısını bile alamamış, iyice irileşmiş olan başı boğazına da-

yanmıştı. Neredeyse öğürecekti ama bunu kontrol etmeyi de öğrenmişti. Riski göze alarak elini ağzından çekip, içinde oluşmakta olan tohumları hissetmek üzere hayalarını alttan kavradı. Başını aşağı yukarı hareket ettirerek emmeye devam ederken Rogier'in boşalmaya başladığını hissetti. Elindeki testisler sıkışarak yukarıya doğru çekilmeye başlamıştı.

Hazırlıklı olmasına rağmen, her seferinde olduğu gibi, hacim ve fışkırma kuvveti onu yine şaşırtmıştı. Bir an nefesi kesilir gibi oldu ve olabildiğince hızlı bir şekilde yutmaya başladı ama başarılı olamadı ve bir kısınu çenesinden aşağı aktı. Onu son damlasına kadar emmek istiyordu. Yudum yudum içmeye devam ederken elinde olımadan hafifçe inledi. Annesinin sesiyle, içinde bulunduğu, zevkten kendinden geçmiş halinden sıyrıldı.

"Cayla! Ne oluyor? İyi misin? Konuş benimle, ne oluyor orada?" Cayla telefon ahizesini elinden düşürdü ve alet hemen yanında yatağın üzerinde cıyıklamaya devam etti. Yeniden eline alıp kendini topladı.

"Of! Üzerime ve yatağa kahve döktüm. Sıcaktı ve bir anda sıçradım." Nefes almadan gülüyordu.

"Kendini haşlamadın değil mi?"

"Yo hayır! Fakat nevresimler berbat oldu," dedi parmak uçlarıyla ipek nevresimin üzerine sıçramış olan kayganlığa dokunuyordu. Hâlâ sıcaktı. Parmaklarını adamın göğsüne silerken o da Cayla'ya bakarak sırıtiyordu. ●nun bugüne kadar gördüğü en yakışıklı adam olduğunu düşünüyordu. Annesi konuyu değiştirerek Cape Town'a yaptıkları ve *Dolphin*'in iki hafta mola verdiği ziyaretten söz etmeye başladı. Cayla'nın anneannesi şehrin dışında, üzünü bağlarının ortasında, Herbert Baker tasarımı olan muhteşem eski bir malikânede yaşıyordu. Hazel bu bağlık araziye emekli olacağı uzak tarihi düşünerek satın almıştı. Aynı zamanda, her kuruşu

tasarruf ederek, kızının tutkusunun peşinden giderek dünyanın başlıca tenis turnuvalarına katılmasını sağlayan sevgili annesi için de mükemmel bir ev olmuştu. Şimdi yaşlı kadın; içi hizmetçilerle dolu muhteşem bir eve, her cumartesi alışveriş yapması ve arkadaşları ile buluşup çay içmesi için bir Mercedes Maybach ile onu kasabaya götüren üniformalı bir şoföre sahipti.

Rogier yataktan kalktı ve Cayla'ya bir işaret yaptı. Sonra sallana sallana banyoya doğru gitti. Kaslı kalçaları baştan çıkarıcı bir şekilde titriyordu. Cayla, ahize hâlâ kulağındayken yataktan fırlayıp peşinden gitti. Rogier klozetin başındaydı ve Cayla da ara bölmeye yaslanarak tamamıyla büyülenmiş bir halde onu izlemeye başladı.

Rogier'le Paris'te Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde, "Fransız İzlenimcilerinin Sanatı" konulu dersi alırken tanışmıştı. Annesinin onunla olan ilişkisini asla onaylamayacağını biliyordu. Annesi sözde liberaldi. Muhtemelen derisinin rengi portakal kabuğunun içinden daha koyu renkli hiç kimseyle yatağa girmemişti. Oysa cildinin küf renkli parlaklığı, zarif Afrikalı hatları, uzun kaslı vücudu ve etkileyici aksanıyla Rogier'in egzotizmi daha ilk görüşte Cayla'yı kendinden geçirmişti. Ayrıca kendisinden daha deneyimli kız arkadaşlarının, koyu tenli erkeklerin diğer bütün ırklara oranla ne kadar iri bir alete sahip oldukları konusundaki ayrıntılı söylemleri de içini gıcıklamıştı. Blaise'i ilk kez ereksiyon halinde gördüğünde nasıl dehşete düştüğünü tüm canlılığıyla hatırlıyordu. O zaman tamamını içine alabilmek gözüne imkânsız görünmüştü. Sonradan bu işin ilk başta görüldüğü kadar zor olmadığını anlamıştı. Bunları düşünürken kıkırdamaya başlamıştı.

"Neşe gülüyorsun bebeğim?" Annesi sordu.

"Anneannemin mutfağına giren vahşi babun hikâyesini hatırladım birden."

“Anneannen bazen çok komik olabiliyor,” diyerek annesi de ona katıldı ve Seyşeller’deki Ten League Adası’ndaki yaklaşan buluşmalarından bahsetmeye başladı. Hazel 7.000 dönümlük adaya sahipti. Her yıl olduğu gibi bu yıl da Noel tatilini ailesiyle birlikte kumsaldaki büyük bungalovda geçirmeyi planlıyordu. John dayısı ve annesini almak üzere jeti Cape Town’a gönderecekti. Cayla bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. Rogier’den ayrılacağı zamanı düşünmek istemiyordu. Uzanıp Blaise’i sıkıca tutarak Rogier’i yatağa götürdü. Annesi en sonunda konuşmayı bitirmişti.

“Şimdi kapatmam lazım bebeğim. Yarın çok erken kalkacağım. Yarın aynı saatte arayacağım. Seni seviyorum küçüğüm.”

“Ben de seni sonsuz artı bir kere seviyorum anneciğim.” Bebek gibi konuşmasının annesi üzerindeki etkisini biliyordu. Telefonu kapatıp yatağın yanındaki ahşap uzantının üzerindeki antika ipek halıya attı. Rogier’i öperken dilini ağzının içine uzattı, sonra geri çekilip buyurgan bir tonda konuşmaya başladı.

“Bu gece benimle kalmanı istiyorum.”

“Yapamam, sen de biliyorsun Cayla.”

“Neden yapamazmışsın?”

“Eğer kaptan ne yaptığımızı öğrenirse boynuma çapa zincirini dolayıp beni denize atar.”

“Bu kadar zavallı olma. Bizi bulamaz. Georgie Porgie benim kontrolüm altında. Bizi idare eder o. Bir gülümsemem ona her şeyi yaptırabilir.” Geminin başkamarotundan bahsediyordu.

“Bir gülümsemen ve birkaç yüz dolar karşılığında her şey.” Rogier kıkırdarak Fransızca konuşmaya başlamıştı. “İyi de o kaptan değil ki.” Ayağa kalkarak koltuğun üzerine attığı üniformasını aldı. “Bu tehlikeyi göze alamayız. Zaten yeteri kadar riske giriyoruz. Yarın aynı saatte geleceğim. Kapını kilitleme.”

"Sana kalmanı emrediyorum." Sesini yükseltmişti. O da Fransızca konuşuyordu ama dilin daha ilkel bir şeklini kullanıyordu. Rogier sinir edici bir şekilde sırttı.

"Bana emir vere-mezsın. Geminin kaptanı değilsın. Kamarot üniformasının pırınç düğmelerini iliklenmeye başlamıştı.

Kaptan Franklin haklıydı. Cayla'nın ne Fransız izlenimcileri ni ne de diğerlerini umursadığı yoktu. Paris'teki Güzel Sanatlar Üniversitesi'ne gitmesi annesinin zoruyla olmuştu. Annesi, nilüfer resimlerine ve yarı çıplak Tahitili kızların tablolarına âşık olmuştu. Frengili, ilaç müptelası ve alkolik Fransız ressamlarından bir tanesinin yaptığı da yatağının başucunda asılıydı. Annesi, mezun olduktan sonra Cayla'yı sanat komisyonecusu yapmak gibi çılgınca bir fikre kapılmıştı. Oysa Cayla'nın ilgi duyduğu tek şey atlardı ama annesiyle tartışmasının hiçbir yararı yoktu. Her zaman onun istediği olurdu.

"Sen bana aitsın," dedi Rogier'e. "Sana ne söylersem onu yapacaksın." Siyah Amex kartıyla Londra'dan Cape Town'a birinci sınıf uçak biletini almış, Georgie Porgie'ye verdiği bir öpücük ve avucuna sıkıştırdığı dolarlar karşılığında gemide kamarot olarak çalışmaya başlamasını sağlamıştı. Tıpkı hayatının gerçek aşkları olan Bugatti Veyron spor arabasına ya da gösteri atlarına sahip olduğu gibi Rogier'in de sahibiydi.

"Yarın yine aynı saatte geleceğini." Yine aynı sinir edici sırtışla bakmış ve ocladan çıkarak kapıyı hafifçe kapatmıştı.

"Geldiğinde sıçtığının kapısını kilitli bulacaksın!" diye bağırdı arkasından ve yatağın yanındaki telefonu alıp tüm gücüyle Gauguin'in çıplak kızına doğru fırlattı. Telefon ahizesi gergin tuvalden sekerek ahşap uzantıya düştü. Cayla yeniden kendini yatağı atıp öfke ve kızgınlık içinde yastığa kapanarak ağlamaya başladı. Rogier'i en çok kendisine itaat etmediği zamanlar istiyordu.

Rogier ana salondaki kokteyl barının stoklarını kontrol etti. Georgie Porgie bu konuda ona güveniyordu. Cayla'yla buluşmaya gitmeden önce tezgâhın altına sakladığı bıçağı aldı. Bir zamanlar el yapımı Samuray kılıçları imal eden Japon şirketi Kia tarafından Şam çeliğinden yapılmıştı ve bir neşter kadar keskin idi. Rogier pantolonunun paçasını kaldırıp kılıfı baldırına bağladı. Tehlikeli bir hayatı vardı ve bıçak kendisini güvende hissetmesini sağlıyordu. Barı gece için kilitledikten sonra merdivenden çıkarak personel güvertesine gitti. Tayfaların yemekhanesine gelmeden önce domuz kavurması kokusu aldı. Yağlı koku midelerini bulandırılmıştı. Şefe sevimli gözükmeyi beceremezse bu akşam aç kalacak demekti. Şef homoseksüeldi. Rogier de siyah dalgalı saçları ve alev alev yanan gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Gülümsemesi dışadönük parlak kişiliğiyle uyumluydu. Tayfalara ait uzun yemek masasındaki yerini alıp şefin mutfaktan kafasını uzatmasını bekledi. Rogier, gülümseyerek yanındaki tabakta duran yemeği işaret edip gözlerini yuvarlayarak etkili bir şekilde nefretini belli etti. Şef de ona gülümsedi. Beş dakika sonra kalın bir parça kılçıksız yılanbalığı önündeydi. Mükemmel bir şekilde pişirilmiş ve şefin meşhur sosuna bulanmıştı. Rogier'in önüne gelmeden önce kapıtanın masasına gitmek için hazırlanmaktaydı.

Makinist, Rogier'in tabağına bakıp mırıldandı. "Lanet oğlanc!"

Rogier gülümsemeye devam ederken öne doğru eğilip paçasının altından bıçağı çıkarıp eline aldı.

"Bunu bir kere daha söylemeni hiç tavsiye etmem," dedi. Makinist aşağıya doğru baktığında sivri ucu kasıklarına doğrultulmuş

olan bıçağı gördü. Yüzündeki kan çekildi ve ayağa kalkarak tabağındaki domuzu bırakıp hızla yemekhaneden dışarı çıktı. Rogier balığını kibar bir şekilde tadına vararak yiyordu. Kibar tavırları bulunduğu ortama hiç uymuyordu.

Salondan çıkmadan önce mutfak kapısından şefe el sallayarak teşekkür etti. Sonra mürettebatın egzersiz yapmasına ya da mesai dışı saatlerde dinlenmelerine izin verilen kış güverteye çıktı. Gök yüzündeki hilal şeklindeki aya baktı. İnancının sembolü altında ibadet etmek için derin bir istek duydu. Hristiyan kaltağını hafızasından silip atmak ve büyükbalbasının emriyle işlemek zorunda kaldığı günahlarını kefareti ödemek istiyordu. Ne var ki burada namaz kılamazdı. Görülme ihtimali çok yüksekti. Gemideki herkesin kendisini Marsilya'dan gelen bir Katolik sanmalarına devam etmesi gerekiyordu. Böylelikle Kuzey Afrikalı görüntüsü de yadırganmıyordu.

Aşağıya inmeden önce kuzey ufkuna bakarak kıblenin yönünü tespit etti. Ufak kamarasına inip sabununu ve havlusunu alarak tüm alt güverte mürettebatının ortak kullandığı duş ve tuvaletlere doğru yürüdü. Özenle aptes aldıktan sonra havluyu beline sarıp dışarı çıktı. Odasına geri döndü ve kapısını kilitledi. Karyolasının üzerindeki raftan çantasını indirerek içinden ipek seccadesini ve hemheyaz namaz kaftanını çıkardı. Yatın yönüne bakarak kible olduğunu düşündüğü yöne doğru seccadesini serdi. Dar odada ancak seccadeye yetecek kadar boş alan vardı. Başından aşağı geçirdiği kaftan ayak bileklerine kadar uzandı. Secde edip fısıltıyla Arapça dua etmeye başladı. Kapısının önünden geçen herhangi birinin duyması riskini göze alamazdı.

"Esirgeyen bağışlayan Allah'ın huzurunda ben Adem Abdül Tıppoo Tıp olduğumu ve doğduğum günden beri İslam'a sığındığımı,

daima gerçek bir inan eden olacağımı bildiririm. Kâfirlerle birlikte yaşadığımı ve bir kâfir ismi olan Rogier Marcel Moreau'u aldığımı ve günah işlediğimi itiraf ediyorum. Kendi isteğim ve arzumla işlemediğim, sadece İslam'a ve esirgeyen, bağışlayan Allah'a hizmet etmek için işlediğimi tüm bu günahlardan ötürü af diliyorum.” Rogier doğmadan çok önce rahmetli dedesi, kendi hamile karlarıyla, oğullarının ve torunlarının karılarını doğum yapmak üzere Hint Okyanusu'nda küçük bir adla olan Réunion'a gönderme uyanıklığını göstermişti. Şans eseri bu adada doğan dedesi burada doğmanın yararlarını gayet iyi biliyordu. Réunion Adası Fransa devletine bağlı bir bölgeydi. Bu adanın sarp, volkanik yamaçlarında doğan herkes otomatik olarak tüm hak ve önceliklere sahip bir Fransız vatandaşı unvanını alıyordu. Bundan iki yıl önce, şu anda sürmekte olan operasyonun başlangıcında, dedesinin ısrarıyla tek taraflı bir akitle Fransa'daki Auvergne idari bölgesine başvurarak ismini değiştirmiş ve yeni ismiyle bir pasaport edinmişti. Duasını bitirdikten sonra akşam namazını kılmaya başladı.

“Döndüm kibleye. Niyet ettim Allah rızası için akşam namazını üç rekat farzını kılmaya.” Ardından her rekatta söylenmesi gereken duaları ederek namazını kıldı. Bitirdiğinde canlanmış, ruhen ve bedenlen kendini güçlü hissetmeye başlamıştı. Kâfir ve müşriklere karşı yeni hamlesini yapmasının zamanı gelmişti. Kaftanını çıkarıp seccadenin içine sardı ve her ikisini birden büyük çantanın içine tıktı. Sonra kot pantolon, koyu renk bir gömlek ve siyah bir anorak giydi ve yukarıdaki rafta duran bavulun içinden sırt çantasını aldı. Ceplerinden birinde duran Nokia cep telefonu çıkardı. Normal cep telefonlarından hiçbir farkı yoktu, ancak dedesinin teknisyenleri

bazı değişiklikler yapmışlardı. Açtı ve şarjının olup olmadığını emin oldu. Şarjı en az bir hafta yeterdi.

Cape Town'dan ayrıldıklarından beri, yataın üst güvertesini gizlice araştırarak cihazı yerleştireceği en uygun yeri bulmaya çalışmıştı. Sonunda kış güvertesinde şezlongların ve temizlik malzemelerinin depolandığı bir dolapta karar kılmıştı. Kapısı asla kilitlenmiyordu ve kapı üst pervazıyla alçak tavan arasında bulunan raf gibi dar bir çıkıntı anaacına uygundu. Sırt çantasının ceplerinin birinden bir çift taraflı yapışkan bant rulosu ve küçük bir el feneri çıkardı. Banttan iki parça keserek telefonun arkasına yapıştırdı. Sonra telefonu ve feneri anorağın fermuarlı cebine koydu. Kamarasından ayrılıp merdivenden kış güvertesine çıktı. Dirseklerini korkuluklara dayayıp teknenin ardında bıraktığı izi seyretti. Pervanelerin çalkalandığı ufak deniz yaratıklarının yaydığı fosforlu ışıkla krema gibi görünüyordu. Ardından artık ufuk çizgisinden oldukça yükselmiş olan hilale baktı. İslam'ın hilali. Gülümsedi. Bu uğurlu bir işaretti. Yaslandığı korkuluklardan doğrularak izlenip izlenmediğini anlamak üzere etrafına baktı. Her akşam barclaki işi bittikten sonra buraya çıkmayı alışkanlık haline getirmişti. O yüzden şimdi burada olmasında kuşku uyandıracak bir durum yoktu. Malzeme dolabının kapısı üst güvertenin gölgesinde kalıyordu. Ona doğru yürürken siyah kıyafetleri içinde Rogier adeta görünmez gibiydi. Kapıyı kolaylıkla açıp içeri süzüldü. Feneri yaktı ve güçlü ışığa elini siper ederek yukarıdaki çıkıntıya yöneltti. Dolaba giren uzun boylu birinin bile göz hattının üzerindeydi. Boştaki eliyle cebinden telefonu çıkardı ve çıkıntının üzerindeki saca bastırdı. Sonra çekip çıkarmayı deneyerek yapışkan bantların gücünü test etti. Cihazın sağlam durduğunu ve çıkartmak için ciddi bir kuvvet uygulamak gerektiğini anlayınca rahatladı.

Açına düğmesine basmasıyla birlikte kırmızı bir ışık, neredeyse duyulmayan bir elektronik ses çıkartarak hemen yanınaya başladı. Cihaz yayın yapıyordu. Rogier tatmin olmuş bir şekilde mırıldandı ve sessiz düğmesine bastı. Ses kesilmişti ama kırmızı ışık yanınaya devam ediyordu. Sadece uygun dalga boyuna ayarlanmış ve yayının şifresini çözebilen bir alıcı yayını okuyabiliyordu. Okuma şifresi 1351'di. Miladi takvimdeki 1933 yılının, dedesinin doğduğu yılın İslami karşılığıydı. Rogier feneri kapattı ve dolaptan dışarı süzüldü. Kapıyı ardından yavaşça kapadıktan sonra odasına doğru yürümeye başladı.

Madagaskar'ın iki yüz kilometre deniz mili kuzeyinde ve Afrika ana kıtasındaki Darüsselam limanının dokuz yüz on altı kilometre doğusunda denizin üzerine serpilmiş gibi duran ve üzerinde yerleşim olanıyan irili ufaklı bir sürü mercanadası vardı. Bunlardan birinin korunaklı tarafında üçgen yelkenli altmış metrelik bir Arap teknesi, kirli yelkeni uzun seren direğine sarılı vaziyette ve suyun altı kulaç dibine demir atmış olarak bekliliyordu. On bir gündür aynı yerde olan tekne, herhangi bir Arap ticaret ya da balıkçı teknesinden ayırt edilemezdi. Yıllardır boyanmamış dış yüzeyi, tayfaların korkuluklardan kışkılarını uzatarak işlerini görmeleri sonucu, şeritler halindeki dışkı lekelerinden dolayı zebra derisi gibi görünüyordu. Dışarıdan bakan sıradan birinin fark edebileceği tek gariplik yelkenlinin bir tarafında tekneye bağlı vaziyette duran daha küçük üç tekneydi. Dokuz metrelik alçak gövdeleri ve keskin aerodinamik yapılı pruvalarıyla bu modern fiberglas botlar, dikkat çekmeyen

mat renkleriyle açık denizin engin sularına karışıp kaybolabilirlerdi. Her birinin iç tarafında kocaman dıştan takmalı motorlar vardı. Motorların dikkat çekici özgün boyalarının üzeri gövdenin benekli kaplamasıyla aynı renge boyanarak kapatılmıştı. Bu aldatıcı görüntüye rağmen son derece bakımlı motorlar, hafif botları tam yüklü olarak, saatte yetmiş kilometrenin üzerinde bir hızla ulaştırabiliyordu.

Uzun botlar o sırada boştu. Tüm tayfalar büyük yelkenlide toplanmış, akşam namazlarını yeni kılmışlardı. Güvertede gezinip birbirlerine geleneksel temennilerini iletiyorlardı.

“Allah kabul etsin.”

“Onların gürültülerinin arasında, telsizcinin eğitimli kulakları, seren direğinin önündeki baş kasarasından gelen elektronik sinyalleri algılamıştı. Gruptan ayrılıp cihazlarına doğru koşturdu. Kasaraya girer girmez, telsiz ön panelinde yanıp sönmekte olan kırmızı ışığı görmesiyle birlikte kalbi hızla atınaya başladı.

“Bağışlayan Allah’ım, adın baki kalsın!” Telsiz donanımının önünde bağdaş kurdu. Mercanadasına gelip çapa vazifesi gören bir mercan kayasını suya bıraktıklarından beri telsizi doğru frekan- sa ayarlanmış olarak bekliyorlardı. Hemen Mors Alfabeti’yle okuma şifresini girdi: 1351. Anında, *Amorous Dolphin*’in gövdesindeki dolapta bulunan verici, yayın durumundan bekleme durumuna geçerek çağrıya cevap vermeye hazır hale geldi. Telsizci ayağa fırlayıp kapıdan çıktı. Heyecanla bağırmaya başlamıştı.

“Efendi! Hemen buraya gelin!” Yelkenlinin kaptanı hızlı adımlarla ona doğru yürümeye başlıyordu. Güverte, seren bumbasına asılı gaz lambaları ile aydınlatılıyordu. Onların ışığında uzun ve ince yapılı kaptanın, kırmızı beyaz kareli başörtüsü ve uzun beyaz entarisi seçiliyordu. Elli beş yaşını geçmiş olmasına karşın, sakalı ve bıyığı

hâlâ siyahtı. Telsiz odasına daldı ve operatöre beklenti içinde cevap verdi.

“Evet?”

“Allah'ın ve peygamberin inyeti sonsuza dek yanımızda olsun.” Telsizci teması onayladı ve dar kabinde kaptanın ön paneldeki telsizi ve üzerinde sürekli yanan kırmızı ışığı görebilmesi için kenara çekildi. Kaptan tek kelime etmeden cihazın önünde bağdaş kurdu ve vericiyi sorgulamaya başladı. Önce mevcut pozisyonunu ve hızını sordu. Hemen cevap geldi. Kaptan enlemi ve boylam bilgilerini operatöre tekrar etti ve adam hemen not aldı. Bu koordinatların birkaç metrelik hata payıyla doğru olduğunu biliyorlardı.

Arap yelkenlisi, ilkel donanımı ve eski görünümüne karşın piyasada bulunabilecek en modern uydu haberleşme cihazlarıyla donatılmıştı. Kaptan vericiden *Dolphin*'in hızı ve rotasını öğrendikten sonra, önüne Hint Okyanusu haritasını açıp üzerine eğildi. Arap yelkenlisinin mevcut pozisyonu ufak bir kırmızı çarpıyla işaretlenmişti. Kâfirlerin yatının yerini belirleyip harita üzerinde işaretledi. Ardından buluşma için rotayı ve zamanı hesaplamaya başladı. Yatın çok uzağında bir noktaya giderek gereksiz zaman ve yakıt harcamak istemiyordu. Uzun botları çekmek zorunda olduğundan yelkenlinin azami hızı saatte yirmi beş kilometreyi geçemezdi. Bu nedenle peşinden takip etmek zorunda kalırlarsa yetişmeleri imkânsızdı. Kaptan, hesaplamalarından tatmin olmuş bir şekilde açık güverteye çıktı.

Dışarda bulunan otuz dokuz adam unut içinde sessizce bekleyordu. Hepsinin taşıdığı modern otomatik silahlar, ortamla ciddi bir tezat oluşturunuyordu. Uzun botların her birinin mürettebatını oluşturan on birer kişi dışında, kalanlar yelkenlinin mürettebatıydı. Kaptan, adamlarına seslenmek üzere, haşmetli bir edayla dümen yekesindeki yerine doğru yürüdü.

“Ceylan, aslanın pençesine düştü.” Bu ilk sözleri coşkulu bir uğultuyla karşılandı. Kaptanın elini kaldırınasıyla birlikte hepsi birden susarak dikkatlerini yeniden ona çevirdiler.

“Kâfirler hâlâ güneydoğuda bizden çok uzaktalar ancak hızla bize doğru geliyorlar. Yarın sabah ortalık ısımaçtan demir alacağız. Baskın pozisyonumuza erişmek için yeddi saat yol almanız gerekecek. Kâfirlerin gemisinin yarın öğleden sonra günbatımından iki saat önce üç buçuk kilometre doğumuzdan geçeceğini tahmin ediyorum. O mesafeden ancak yelkenimizi fark edebilirler. Bizi adalar arasında çalışan ticari gemilerden biri sanacaklardır...” Her sözcüğü vurgulayarak sakın bir şekilde söylüyordu. Saldırı planının üzerinden geçti. Karşısındakiler cahil adamlardı ve çoğu okuryazar bile değildi ama bir kez kan kokusu aldıklarında vahşi birer köpekbağışına dönüşüyorlardı. Sözlerini bitirirken yeniden hatırlattı: “Yarın sabah gün ısımaçtan hareket edeceğiz. Allah yardımcımız olsun.”

O dasının kapı kolunun yavaşça çevrildiğini gördüğünde Ceylan kendini hazırlamıştı. Neredeyse bir saattir onun gelmesini gergin bir şekilde bekliyordu. Ona söyleyeceği tüm aşağılayıcı sözleri içinden tekrar etmiş ve yaltaklanarak özür dilemesi için kendini hazırlamıştı. Şimdi yatağınca fırlamış, çıplak ayaklarıyla kapının dibine kadar gelmişti. Ağzını kapıya yaklaştırıp kapının diğer tarafından ancak duyulacak bir şekilde seslendi.

“Git buradan! Seni bir daha görmek istemiyorum. Senden nefret ediyorum. Beni duyuyor musun? Nefret ediyorum.” Cevap

vermesini bekledi fakat ona çok daha uzun gelen yarım dakika boyunca ses gelmedi. Orada olduğundan emin olmak için yeniden seslenmeyi düşündüğü sırada karşı tarafın sesini duydu.

“Evet, seni duydum. İstedikğin gibi hemen gidiyorum.” Uzaklaşan ayak seslerini duyuyordu. İşler kafasında canlandırdığı gibi gitmiyordu. Ayaklarına kapanıp af dilemesi gerekirdi. Hızla sürgüyü çekip kapıyı açtı.

“Ne cüretle bana karşı gelerek beni aşağılıyorsın? Hemen buraya gel. Senden ne kadar nefret ettiğimi bilmeni istiyorum.” Geri dönüp yüzüne baktı ve gülümsedi. Cayla’yı hem heyecanlandırmış hem de öfkelen-dirmişti bu gülümseme. Ayağını yere vurarak tepindi ve hemen ardından böyle çocukça bir hareket yapmış olduğuna inanamadı.

“Hemen buraya gel. Suratında o aptal sırtışıla orada durma öyle. Buraya gel.”

Omuzlarını silkti ve sallanarak yarıaçık duran kapıya doğru yürümeye başladı. Cayla en kırıcı hakaret kelimelerini bulmaya çalışırken daha bir tanesini söylemesine fırsat kalmadan Rogier kapıya ulaşmıştı. Hâlâ gülümseyiyordu ama bir sonraki hareketi Cayla’yı tamamen hazırlıksız yakaladı. Omzunu dayayarak kapıyı zorla sonuna kadar açmıştı. Cayla şaşkınlık içinde geriye kaçtı.

“Seni aşağılık!” dedi sarsılmış bir hikle. “Bu ne cüret, seni gör-güsüz köylü!” Rogier kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü çekti. Ardından hızla üzerine gidip gerisingeri gitmeye zorladı.

“Uzak dur benden. Sakın dokunma bana, vous êtes une merde noire⁽¹⁾.” Yumruklarını sıkarak üzerine yürüdü ve kafasına doğru

⁽¹⁾ Seni siyah pislik.

şiddetle yumruğunu savurdu. Rogier bileğinden tutup yavaşça önünde dizlerinin üzerine çökmeye zorladı.

“Bana bunu yapamazsın! Bunu anneme söyleyeceğin.”

“Demek Cayla artık o kocanın azgın kız değil. Ağlayarak anesini çağıran küçük şınarık bir kız olmuş.”

“Benimle böyle konuşma sakın. Seni öldürürüm...” Rogier’in fermuarını açıp penisini çıkararak suratına birkaç santim mesafede tuttuğunu görünce aniden sustu. Öfkesinin onu tahrik ettiğini fark etmişti.

“Bana bunu yapamazsın,” diye fısıldadı. “Canını yakıyorsun.” Kolunu biraz daha bükte ama hâlâ gülümsüyordu. Duyduğu acıya rağmen Cayla da aniden tahrik olmuştu. Islandığını hissetti. Penisi dudaklarına değiyordu.

“Aç ağzını!” diye emretti. Yavaşça ağzını açtı ve Rogier aletini içeriye doğru itti. Artık direnmiyordu başını, adamın hareketleriyle uyum içinde ileri geri oynatıyordu. Aniden dehşete kapılmış bir halde başını geri çekip öksürerek tükürdü.

“Alçak!” diye tiksinti içinde hıçkırarak ağlamaya başladı. “Ağzına işedin. Vous etes cochon d’égoutant!”⁽¹⁾ Rogier bileğini bıraktı ama hemen ardından bir tutam sarı saçını tutarak yüzünü yukarıya doğru kaldırdı.

“Bir daha asla ama asla bana domuz deme!” dedi son derece sakın bir şekilde. “Ve bu da bunu unutmanın için.” Suratına attığı şiddetli bir tokat Cayla’nın kafasını bir tarafa savurdu. Cayla şaşkınlık ve dehşet içinde adama baktı ve acıdan kaynaklanan gözyaşları alev alev yanan yanağından süzülmeğe başlamıştı, ama acıdan çok şoktan dolayı sesi çıkmıyordu.

⁽¹⁾ Sen iğrenç bir domuzsun.

“Şimdi ağzını yeniden aç bakalım,” diye emretti. Cayla karşı koyan birkaç sözcük mırıldanarak kafasını çevirmeye çalıştı. Eliyle saçlarını daha sıkı kavrayıp kökünden koparırcasına çekmeye başlanıyordu. Başını yukarı kaldırıp adama baktı. Yanağı kızarmıştı.

“Lütfen Rogier, yeniden canımı yakma. Öyle demek istemiştin. Seni ne kadar çok sevdiğimi bilemezsin. Affet beni lütfen.”

“Kanıtla o zaman. Yeniden aç ağzını.” Cayla kendisini hiç bu kadar zayıf ve çaresiz hissetmemişti. Karşısında döz çöktüğü, bir insan değil de tanrıydı adeta. Kendisine tamamen sahip olmasını, hükmetmesini, tecavüz edip aşağılamasını arzuluyordu. Yavaşça ağzını açtı penisini öyle sertçe soktu ki kızın çene eklemleri acıdı. Keskin ve ılık sıvı yeniden ağzına dolmaya başladığında tüm duyuları devreden çıkmıştı. Ona, yalnızca ona ait olduğunu, başka hiç kimseye hatta kendine bile ait olmadığını biliyordu.

İki saat sonra onu tükenmiş bir halde buruşmuş çarşafların üzerinde bırakmıştı. Dudakları hoyratça öpülmekten ve fırça gibi sakalları yüzünden şişmiş, rimelleri akmış gözleri hüzünlü bakan bir palyaçonunkilere benzenmişti. Cildi, tokadın pembeleştirdiği yer dışınca bembeyazdı. Saçları darmadağındı ve terden yapış yapış olmuştu. Kapıya yöneldiğini hissedince tek dirseği üzerinde yükselmeye çalıştı ama kalması adına yalvarmak için uygun kelimeler gelmemişti aklına. Zaten artık çok geçti, o gitmişti. Perişan bir haldeydi ve ağlayamayacak kadar yorgundu. Başını yastığa koydu, bir dakika geçmeden de uyuyakaldı.

Rogier, akşam namazından sonra güverteye çıkmış her zaman-ki alışkanlığıyla korkulukların üzerine eğilmişti. Kimsenin kendisini izlemediğinden emin olunca da bir dolap içine süzüldü ve gizlediği vericiye bir göz attı, başka bir istasyon tarafından sorgulandığından emin oldu. İlkini yanında ikinci bir ışık yanmaya başlamıştı. Okuma

kodunu girdi ve küçük ekran aydınlandı. Son temasın tarih ve saatini gösteriyordu. Heyecanlı bir sevinç kapladı içini. Her şey aylar önce planlandığı gibi gidiyordu. Çok şey yanlış gidebilirdi ve neredeyse öyle de olmuştu.

Büyükbabasının planı Bannock kadınına hedef alıyordu. Ne var ki bir süre sonra bunun uygulanabilir olmadığı görülmüştü. Basit bir araştırma kadının görmüş geçirmiş ve kurnaz biri olduğunu, böyle-sine bariz bir tuzağa düşmeyeceğini ortaya koyuyordu. Gerçi kocası öldüğünden beri birkaç gönül macerası yaşasa da bu hep kendi statüsüne uygun, olgun ve güçlü erkeklerle olmuştu. Rogier'in çocuksu cazibesine ve bariz hilelerine kaunayacağı açıktı. Oysa kızı, Paris'te hayatın tüm heyecanını ve deneyimlerini tatmaya hevesli masum bir kuzuydu. Dedesi Rogier'i Paris'e göndermişti, kızla karşılaşmaları ve onu tuzağa düşürmesi gülinç derecede kolay olmuştu.

Ondan sonra olması gereken tek şey annesinin, kızını da yanına alarak yıllık Noel ziyaretini yapmak üzere yatıyla Seyşeller'e gitmesiydi. Bunun olmaması imkânsız görünüyordu. Beklenmedik gelişme, annenin Cape Town'da terk ettiği yatının, kızı ve aralarında Rogier'in de bulunduğu mürettebatıyla birlikte adaya doğru yola çıkmasıydı. Dedesi bu beklenmedik gelişmeden memnun kalmıştı. Rogier, Cape Town'da bir tersane yakınlarından telefonla arayıp haberi verdiğinde, dedesinin keyfine diyecek yoktu.

"Allah'ın büyüklüğüne bizim aklınız ermez. Bundan iyisini ben istesem de ayarlayamazdım. Onu koruyan annesi yanında olmayınca savunmasız kalacak. Kız bir kere elimize geçerse annesi de çaresiz kalıp bize karşı koyamayacaktı. Aslan yavrusunu kaçırır-san dişi aslan peşinden gelir."

Rogier tam dolaptan çıkmak üzereydi ki, bir uyarı sinyali duydu. Ufak yeşil ekran aydınlanmıştı. Rogier hemen üzerindeki Arapça me-

sajı okunmaya başladı. Mesaj, Hint Okyanusu'ndaki ticaret gemilerini haraca bağlayan korsan filosunun amirali olan amcası Kemal'den gelmişti. Bu özel operasyon için Kemal, Arap yelkenlisinin komutasını kendi üstlenmişti. Rogier'e, ertesi gün yelkenlisinin *Dolphin*'in görüş alanına gireceği tahmini zamanı iletiyordu.

Saat tam 05.30'da yönetici dairesinin kapıları açıldı ve Hazel Bannock karanlık avluya çıktı. Atletik vücutluydu ve bacaklarını sıkıca saran likralı bir kıyafet giymişti. Orta üzerine kalçalarının kusursuzluğunu gizleyen bol ipek bir şort geçirmişti. Ayaklarında bir çift koşu ayakkabısı vardı. Meşhur sarı saçları siyah bir bantla sıkıca arkaya yatırılmıştı.

"Günaydın binbaşı. Savaş teçhizatıyla koşmaktan muthu musun?" Hafifçe dalga geçen bir ses tonu vardı. Askeri botları ayağındaydı ve kamuflaj elbisesinin üstünde de palaskası vardı. Palaskanın üzerinde bulunan kılıfta da bir tabanca taşıyordu.

"Ben her şeyi bu aletle yaparım hanımefendi." Her ne kadar bunu ifadesiz bir şekilde söylediyse de her ikisi de çift anlama gelebilecek bu kelime seçiminin farkındaydı. Hazel'in kaşları bu küstahlık karşısında hızla çatılmıştı.

"O halde koşmaya başlayalım," dedi ters bir şekilde. "Yolu gösterin binbaşı." Tesisten çıktılar ve Hector sırtın en yüksek noktasına tırmanan patikayı seçti. Kadının kapasitesini anlamak için ilk kilometrele hızı fazla yüksek tutmadı. Hazel'in, hemen arkasından geldiğini duyabiliyordu. Eğinin tepesine ulaştıklarında Hazel, en ufak bir yorgunluk belirtisi olmayan bir sesle konuştu.

“Manzaranın tadına vardırıysan binbaşı, artık en azından hafif koşu temposuna geçebilir miyiz?” Hector sırttı. Güneş hâlâ ufuk çizgisinin altındaydı ama ışınları, gökyüzünde; hamsinin ince tozlarında belirgin izler bırakarak yükseliyordu. Gökyüzü alev alev ya-
nıyor gibi görünüyordu.

“Kabul etmelisiniz ki hanımefendi, bu manzara gözcüyle bakılmaktan fazlasını hak ediyor,” dedi ancak Hazel cevap vermedi ve biraz daha hızlandı. Sırtı boydan boya geçmişlerdi ve bir noktada Hector, tesisten sekiz kilometre uzaklaştıklarını hesapladı. Güneş artık yükselmişti ve sıcaklık giderek artmaya başlamıştı. Çok aşağılarda, sırtın koyu gölgesinde petrol kuleleri görünüyordu. Pırıl pırıl parlayan gümüş renkli boru hattı çölün bunaltıcı enginliğinde uzanarak sahile doğru ilerliyordu.

“İleride sırtın aşağısında dar bir patika var. Zorlu bir rotadır ama oradan gidersek devriye yoluna ulaşır, boru hattı boyunca turu tamamlayabiliriz Bayan Bannock. Sizi o rotadan götürmemi ister misiniz?”

“Devamı edin binbaşı.” Devriye yoluna ulaştıklarında hızını hafifçe artıran Hazel öne geçti. Zorlanmadan ve zarif bir şekilde koşuyor görünmesine karşın çok hızlıydı. Aradaki mesafeyi korumak için Hector, azami hızına çok yakın bir hızda koşuyordu. Hector, kadının en sonunda, omurgası boyunca terlemeye başladığını ve ense kökünde sarı saçlarının nemlendiğini gördü. Bol ipek şortun altından her adımında hıplayan kalçalarının şeklini seçebiliyordu.

“Tennis topları ha?” diye sordu kendi kendine ve kasıklarından başlayan bir şehvet dalgası hissetti. Ne kadın be! Bu hızda koşarken bile insanı uyarabiliyor. Hiç fena değil, diye düşündü ve gülmesini bastırmaya çalışarak bir homurtu sesi çıkarttı.

“Neden güldüğünüzü bana da anlatın binbaşı,” diyerek sohbet havasında konuşurken sesinde hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu.

Alçak! Gerçek olamayacak kadar olağanüstü bir kadını bu. Zayıf tarafını çok merak ediyorum.

“Liseli oğlan şakası. Pek eğlenceli bulacağımızı sanmam hanımefendi.”

“Yanıma gelin binbaşı. Konuşabiliriz o zaman.” Hızlanarak yanına geldi ve omuz omuza koşmaya başladılar. Ana sessiz kalarak önce onun konuşmasını beklemiş gibiydi.

“Saygısızlık etmek istemem hanımefendi ama artık binbaşı değilim. Bana sadece Cross demenizi tercih ederim.”

“Tüm saygıyla Cross ama ben de İngiltere kraliçesi değilim. Şu hanımefendi lafını bırakabiliriz,” diye cevapladı Hazel.

“Elbette Bayan Bannock.”

“Askeri rütbeden neden kaçındığını gayet iyi biliyorum Cross. Sana alayından neden uzaklaştırdığımı anımsatıyor. Savunmasız üç savaş esirimi vurmuşsun, değil mi?”

“İzin verirseniz edindiğiniz bilgide birkaç düzeltme yapmak isterim. Ben alayından kovulmadım. Askeri mahkeme tarafından suçsuz bulundum. Sonuç olarak talebim üzerine sicilim temiz olarak ilişğim kesildi.”

“Fakat onlarla işin bittiğinde mahkûmlar sanırım ölmüşlerdi değil mi?”

“Yol kenarına koydukları bir bombayla altı arkadaşımı öldürmüşlerdi. Her ne kadar bu dünyadan ayrılmak üzereyken elleri havada bile olsa, o sırada hâlâ birer düşmandılar. Bir tanesi cüppesinin altındaki, benim intihar bombası kemeri sandığım şeye uzandığında seçme şansım yoktu. Herhangi bir patlamanın menzilinde

olan bir manga askerim vardı. Hepimiz tehlike altındaydık. Üçünü birden telef etmek dışında bir seçeneğim yoktu.”

“Cesetler incelendiğinde hiçbirinde kerner olmadığı anlaşılmıştı. Askeri mahkemedeki kanıt buydu değil mi?”

“Üstlerini aramak için zamanım yoktu. Karar vermek için saniyenin yüzde biri kadar bir zamanım vardı.”

“Telef etmek hayvanlar için kullanılan bir terimdir,” diyerek farklı yerden saldırmaya başladı.

“Askeriyede farklı kullanılır.”

“Zencileri telef etmek gibi mi?”

“Kelimeler sizin seçiminiz Bayan Bannock, benim değil.” Hiç konuşmadan on dakika daha koştu. Sonra ilk konuşan Hazel oldu.

“Bannock Petrol’ün hizmetine girdikten sonra senin dahil olduğun birkaç ölümlü olay olmuş.”

“Tam sayı vermek gerekirse üç tane Bayan Bannock.”

“Bu olaylar sırasında yirminin üzerinde adam sen ve adamlarınca öldürülmüş. Kurbanların hepsi Arap mıydı?”

“Tam olarak on dokuzu Bayan Bannock.”

“Yaklaşımını,” dedi.

“Devam etmeden önce şunu belirtmek isterim Bayan Bannock; o on dokuz asinin tamamı Bannock Petrol tesislerini havaya uçurmayı hedefliyordu.”

“Hiç onları yakalamayı ve gerçekten terörist olup olmadıklarını anlamak için sorgulanmak üzere tutmayı düşünmedin mi?” diye sordu.

“Bu benim de aklıma geldi Bayan Bannock ancak o sırada hepsi birden bana ateş ediyorlardı ve kibar bir sohbetten etkilenecek

gibi durmuyorlardı,” dedi Hector. Bu kez dudaklarına alaycı bir gülümseme kondurmuştu. Bunurı onu öfkeliendireceğini bilecek kadar hakkında bilgi toplanmıştı. Bir süre daha sessizce koşmaya devam ettikten sonra Hazel yeniden saldırıya geçti.

“Söylesene Cross, rengi senin gibi bembeyaz olmayan biri hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?”

“Gerçekten hiç umurumda değil Bayan Bannock. Bembeyaz yavşaklara da simsiyah yavşaklara olduğum kadar karşıyım. İyi beyazlara karşı da, iyi siyahlara karşı da derin bir sevgi ve muhabbet besliyorum.”

“Daha makul bir dil kullan lütfen Cross.”

“Tamam Bayan Bannock, tabii siz de zekice imalarda bulunmaktan vazgeçerseniz.”

“Pekâlâ Cross. O zaman doğruca konuya gireceğim. Bence sen kana susanmış bir ırkçısın ve bu özelliğinden hoşlandığımı söylemez.”

“Benim Bannock Petrol’le olan sözleşmemi imzaladığında Bay Bannock aynı şekilde düşünmüyordu.”

“Kocanın size ve yeteneklerinize karşı benden daha fazla saygısı olduğunu biliyorum. Hoş, o zaten. Baba ve oğul Bush’a da oy vermişti. Henry Bannock ne kadar yaklaşıp da tamamen mükemmel bir insan değildi.”

“Elbette siz Clinton ve Gore’a oy vermiştiniz değil mi?”

Soruyu duymazdan geldi ve devam etti. “Bannock Petrol’le yaptığınız sözleşmeyle ilgili kurnazca göndermeyi fark ettim Cross. O belgeyi dikkatle, kelimesi kelimesine okudum.”

“O halde onu bozmanın ne kadar pahalıya mal olacağını biliyorsunuzdur.”

“Bu aşamada hiç kimse herhangi bir sözleşmeyi bozmaktan, hile kocamın imzaladığı bir sözleşmeyi bozmaktan söz etmiyor. Ancak gözüm üzerinde olacak. Lütfen benim için çalıştığın süre boyunca çok fazla zenci telef etmemeye çalış.” Koşuları sona erince kuru bir teşekkürle yanından ayrıldı ve kolundaki saate bakarak binaya doğru yürümeye başladı.

“Bayan Bannock!” Seslenmesiyle birlikte Hazel durdu ve dönüp Hector’a baktı. “Benden hoşlanın ya da nefret edin ancak bana ihtiyaç duyduğunuzda, bu çok şiddetli olacak ve ben o zaman yanınızda olacağım; hiçbir sebeple olmasa bile, kocanız iyi insanlardan biri olduğu için yapacağımı bunu. Henry Bannock’tan daha iyisi gelmedi.”

“Unalım da hizmetlerinize asla o kadar şiddetle ihtiyaç duymayayım.” Yeniden binaya yöneldi. Yirmi dakika sonra Simpson’la son kez bir araya gelecek ve ardından helikopterle Sidi el Razig’dcki petrol sahasına gidecekti. Orada bekleyen bir jet onu, ailesiyle buluşmak üzere Seyşeller’deki Mahe Adası’na götürmek üzere harekete hazır bir halde bekliyor olacaktı. Hızla bir düş aldıktan sonra makyaj yapmadan sadece nemlendirici bir güneş kremi sürdü ve haberleşme odasına gitti. Agatha’dan gelen bir dizi e-posta vardı ama onlara bakacak zamanı yoktu. Uçuş sırasında hepsine göz atabilirdi. Simpson’la olan toplantısına gitmek için odadan çıkmak üzere kapıya doğru yönelkti. O sırada masanın üzerindeki timsah derisi çantanın dış cebinde duran BlackBerry’nin titrestiğini duydu. Geriye döndü. Bu numarayı çok az kişi biliyordu. Çantanın cebinden telefonu alarak açtı. Ekranda “2 cevapsız çağrı ve 1 kısa mesajınız var. Mesajlarınızı görmek istiyor musunuz?” yazıyordu. “Göster” seçeneğine dokundu.

“Benim küçük maymunum yine ne istiyormuş bakalım!” diyerek sevgiyle mırıldanırken, metin gözüktü. Tüyler ürper্তici bir şekilde kısa ve basitti:

Korkunç şeyler oluyor. Silahlı garip adamlar...

Sanki Cayla bir şekilde engellerimş gibi cümlesi yarım kalmıştı. Hazel gözlerinin karardığını hissetti. Bir an ayakta sallandı. Sonra kendine geldi ve boş gözlerle mesaja bakmaya başladı. Mesajla yüzleşmeyi reddediyordu. Derken tüm korkunçluğuyla üzerine çöktü ve buz gibi ellerin kalbini sıkarak içinden söküp çıkarmaya çalıştıklarını hissetti. Titreyen elleriyle ve zorlukla soluk alarak telefonundaki arama tuşuna bastı ve hiç susmayan arama sinyalinin dinledi. Sonunda kimliği belirsiz bir ses araya girdi.

“Aradığınız kişiye ulaşamamaktadır. Lütfen sinyal sesinden sonra mesaj bırakınız.”

“Aşkın! Aşkın! Cıldıracağım. Lütfen beni hemen ara.” Telefona bunları söyledikten sonra haberleşme odasına koştu. *Dolphin*’in kaptan köprüsünün numarasını tuşladı. Geminin ve yolcuların güvenliği için mürettebatın çoğu savaş eğitimine sahipti ve silahlıydı. Tabii ki Cayla’yı savunmuşlardır, diye düşündü. Fakat telefona cevap veren yoktu. Ağzı kupkuru olmuş ve gözleri dolmuştu.

“Lütfen!” diye yalvardı. “Lütfen biri cevap versin.” Ardından sinyal sustu ve sinir edici çevir sesi kulağında çınlamaya başladı. Ahizeyi sertçe yerine koydu ve Agatha’yı aradı. Karşısına çıkan kız kurusunu andıran ciddi ses kalbini hoplattı.

“Agatha, Cayla’dan korkunç bir cep telefonu mesajı aldım. *Dolphin*’deki silahlı garip adamlarla ilgiliydi. Ona ulaşamıyorum. Yata da ulaşamıyorum. Erı son dün gece bulunduğu yeri biliyorum. Koordinatları söylüyorum, not al Agatha.” Franklin’in verdiği enlem ve boylam rakamlarını ezbere söyledi. “Şu anda görünen

o ki, Cayla içindeyken yat kayboldu. Chris Bessell'i evinden aramamı istiyorum. Uyandır onu..." Chris Bessell, onun Houston'daki kıdemli başkan yardımcısıydı. "Bildigi herkesi arasın. Pentagon ve Beyaz Saray'daki bütün ilişkilerini kullansın. Oraya en yakın askeri uydunun bölgeye ait görüntülerini talep et. Oralarda ABD savaş gemisi olup olmadığını öğren. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde yönlendirmelerini iste. Aramayı genişletmek üzere Diego Garcia'daki hava üssünden bir keşif uçağı havalandırmalarını söyle. Yatı telefonla aranmaya devam et. Ben hemen eve dönüyorum. Washington DC'ye varır varmaz bana Başkan'la özel bir görüşme ayarla. Sen ve Chris tüm bağlantılarınızı kullanmalısınız." Maraton koşusundaymışçasına nefes nefeseydi. "Agatha, bu benim beşim Cayla! Sana güveniyorum. Beni yüzüstü bırakma sakın."

"Bırakmayacağımı biliyorsunuz Bayan Bannock."

Hazel telefonu kapattı ve tesisin iç hattından Simpson'u aradı. İlk zil sesinde cevap verdi.

"Günaydın Bayan Bannock. Sizi toplantı odasında..."

Hazel sert bir şekilde araya girdi. "Helikopter beş dakika içinde hazır olsun. Sidi el Razig'de kalkışa hazır bekleyen jetime telsizle ulaş. Pilota uçağın yakıt depolarını tamamen doldurmasını ve ben orada olma havalanacağımızı söyle. Doğruca İngiltere'deki Farnborough Havaalanı'na inecek şekilde uçuş planı hazırlasın. Oradan yakıt alıp Atlantik üzerinden Washington DC'ye gideceğiz. Bir saniye bile kaybetmemeliyiz."

Kasasını açıp içinde pasaport, acil durum parası, kredi kartları olan çantasını aldı ve hızla dairesinden çıkarak ön kapılara giden koridorda koşmaya başladı. Hector, Bert Simpson ve iki adamıyla beraber kapıdaydı. Simpson'u aradığından beri onu orada bekliyordlardı.

"Neler oluyor Bert?" diye sordu Hector sessizce.

“Biliyorsam ne olayım. Büyük bir felaket olmalı. Beni aradığında korkunç bir haldeydi...” Hazel Bannock’ın koridordaki koşarak kendilerine doğru geldiğini görünce birden sustu.

Hazel telaş içinde sordu. “Helikopter hazır mı?”

“Şu anda indi,” dedi Bert, Hazel hızla yanından geçip giderken. O anda diğerleri arasında sakın tek kişi olan Hector Cross’u fark etti. İnsanın içine işleyen yeşil gözleriyle dikkatini çekerek sessizce konuştu.

“Lütfen hatırlayın Bayan Bannock, bana ihtiyacınız olduğunda tek bir sözünüz yeterli olacaktır.”

Hazel o anda alenen ağladığının ve yanaklarından süzülen göz yaşlarının çenesinden aşağı damladığının farkına vardı. Elinin tersiyle damlakları silerken, umutsuzca keşke Cross burada olmasaydı ve beni bu halde görmemiş olsaydı diye düşünmekten kendini alamıyordu. Duygularının, hayatının hiçbir anında patlamaya bu denli yakın olduğunu anımsamıyordu. Kırılma noktasına yaklaşmakta olduğunu biliyordu ve bunu bilmek onu ürkütüyordu. Hector Cross, yaşadığı bu dehşet ve kafa karışıklığı sırasında en yakınındaki hedefti.

“Sakın benimle eğlenmeye kalkma, seni kendini beğenmiş piç kurusu. Bir şey bildiğin yok, ne yapabilirsin ki? Kim ne yapabilir?” Arkasını dönüp basamaklardan inerken hafifçe tökezledi. Hector, garip ve yabancı bir duygunun kendisini sarıp sarmaladığını hissetti. Böyle bir şeyi hissetmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. O nedenle ilk anda bunun ne olduğunu anlayamadı. Şefketti bu duygu. Belki de Hazel Bannock’un o cilalı kaplamasının altında gerçek bir insan vardı. Artık aşka inanmıyordu. Ondan arta kalanları bir yerlerdeki mahkeme salonuyla bırakmıştı. Yine de bu şefkat duygusu ona çok yakındı. Rahatsız olmuştu.

Kendini yeniden tanı bir aptal durumuna düşürmeyeceksin değil mi Cross? Hazel'in, pervaneleri döner vaziyette alanın ortasında bekleyen helikoptere doğru koşuşunu izlerken kendi kendine soruyordu. Merdivenin son basamağını da tırmandığında helikopterin motorları gürleyerek çalışmaya başladı ve araç havalandı, yönünü sahile çevirdi. Burnunu aşağıya indirip hızla uzaklaştı.

Hector'un içindeki ses kendisine fısıldadı: Soruyu cevaplamadın Cross. Keyifsiz bir halde sırttı ve cevapladı, Hayır! Fakat onun gerçekten insan olup olmadığını keşfetmek ilginç olacak.

Rogier, Bay Jetson'ın akşam yemeğini taşıdığı tepsiyle köprüye girdi. Ahşap duvara dayalı masadaki, bembeyaz bir örtünün üzerine tabakları ve gümüş çatal bıçakları yerleştirdi. Sonra dikkat kesilmiş bir şekilde beklemeye başladı. Jetson, oturma gereği duynadan, hızlı bir şekilde köprüyü ileri geri arşınlayarak ağzındaki lokmaları çiğniyordu. Bakışları giderek kararan ufukla radar ekranı arasında gidip geliyordu. Ekranda ufacık bir nokta parlıyordu. Kerteriz 268 dereceydi. Mesafe 7 kilometre.

"Dümenci, gözünü bu tekneden ayırma."

"Anlaşıldı Bay Jetson."

"Sence ne olabilir bu Stevens?"

Dümenci gözlerini kısarak ufka baktı. "Şu Arap yelkenlilerinden birine benziyor. Bu sularla bunlardan çok var efendim. Alize rüzgârlarıyla okyanusu geçerek Hindistan'a kadar gidebildikleri söyleniyor. Milattan beri yapıyorlarmış ya da yaptıkları söyleniyor."

Rogier konuşmayı belli etmeden dinliyordu. Başını çevirerek iskele tarafındaki pencereye baktı ve gözlerini kısıp metal grisi dalgalı deniz yüzeyini doğu ufkuна doğru incelemeye başladı. Güneş tam arkalarından batıyordu fakat yine de Kemal amcasının yelkenlisine ait olduğundan şüphe duymadığı ufak gri yelken bezi piramidini fark etmesi biraz zamanını aldı. Köprü yüksekliğinden bile ancak direk ve yelkenleri görülebiliyordu ve kendilerine paralel bir rota izlediği anlaşıyordu. Derken Rogier teknenin üçgen yelkenlerini boşalttığını fark etti.

Kemal amca sonunda saldırı botlarını harekete geçiriyor, dedi kendi kendine. Ardından yelkenler yeniden rüzgârla doldu ve tekne güneye yönelerek başka bir rota izlemeye başladı. Günbatımının alacakaranlığına karıştı ve gözden kayboldu.

Jetson radar ekranına yaklaştı. "Rotalarını otuz derece güneye çevirdiler. Yirmi beş kilometreden fazla yaptıklarını sanmam, bu hızla ve bu doğrultuda otuz kilometre güneyimizden geçip gidecekler." Sonra Rogier'e baktı. "Teşekkürler kamarot," dedi. "Tabakları kaldırabilirsin artık."

Rogier tabakları topladı ve mutfığa indirdi. Yıkamayı bitirince şefe seslendi. "Bulaşıklar tamam şeftali. Paydos edebilir miyim artık?" Şef kendisine ait küçük masada oturuyordu, önünde mezelele beraber kristal bir kadeh ve açılmış bir şişe şarap duruyordu.

"Bu ne acele Rogier? Gel de benimle şu mükemmel Château Neuf'un tadına bak."

"Bu akşam olamaz Şeftali. Yorgunluktan ölüyorun. Gözlerim kapanıyor. Şefin daha fazla ısrar etmesine imkân vermeden oradan ayrılmalı."

Kamarasında Allah'tan af diledi. "Bazı acil durumlar olduğunu görüyorsun. Akşam namazını kaçıracağın için bağışla beni."

Senin cihat emrini yerine getirdikten sonra yarın akşam hepsini telafi edeceğim.” Sonra her zamanki siyah kıyafetlerini giyerek kıç güvertesine çıktı. Korkuluklarda durup geminin dümen suyuna baktı. Karanlığın içinde kaybolan köpüklerden başka bir şey görmedi. Takip botları suya iyice gömülecek şekilde tasarlanmışlardı. Dalga tepesinden aşağıda olduklarından *Dolphin*’in radarına yakalanmaları mümkün değildi. Ne olursa olsun, bu bir savaş gemisi değildi ve nöbetler son derece gevşekti. Az önce tanık olduğu gibi tüm dikkatlerini ileriye veriyorlardı.

Herhangi bir teknenin arkalarından gelerek kendilerine yetişebilecek bir hıza sahip olabileceğini düşünmüyorlardı. Oysa Rogier, botların orada bir yerde olduğunu biliyordu. Kemal amcası tenias zamanını 23.00 olarak vericiye bildirtmişti. Bu, mürettebaun çoğunun dinlenmeye çekildiği ve hazırlıksız yakalanacakları bir saattti. Rogier arada bir ucuz Japon kol saatinin ışıklı kadrana bakarak iki saat bekledi. *Dolphin*, bütün ışıkları yanık vaziyette seyrediyordu. Panayır yeri gibi ışıklar içindeydi. Saldırı botları onu yirmi kilometre uzaktan seçebilirdi. Gerçi şu anda çok daha yakında olduklarını biliyordu; muhtemelen *Dolphin*’i birkaç yüz metre geriden takip ediyorlardı. Randevu saatine dakikalar kalıyordu ve amcasının ne kadar dakik olduğunu biliyordu. Rogier dümen suyuna bakarken karanlık suda aniden bir ışıltı gördü. Köpüklerin uzağında üç kez yanıp söndü. Rogier el fenerini karanlığa tutup üç kez yakıp söndürdü. Sonra sabırsızca beklemeye başladı. Botlar, *Dolphin*’den çok daha hızlı değillerdi, bu yüzden geminin arkasından köpekbalığı burnu gibi uzanan ilk botun belirmesi on dakika sürmüştü. Botlar yaklaştıkça küpeşte hizasının altına kıvrılmış adamları seçmeye başlamıştı. Elbette her zaman giydikleri geleneksel entariler yerine bu kez hepsi

siyah giyinmişlerdi. Silahların küpeşte hızasını geçmemesine dikkat ediyorlardı. Diğer iki saldırı botu da ilkinin arkasında belirmişti.

Dolphin'in kış omuzluğuna yakın seyreden öndeki botun baş kısmında bir kişi ayağa kalkmıştı. Bot biraz daha yaklaştı.

Yüzündeki kumaşa rağmen Rogier, Kemal amcasının uzun ince silüetini seçebilmişti. Baskını bizzat o yönetiyordu. Rogier, el fenerini aşağıya doğrultup yakarak halatı alınaya hazır olduğunu belirtti. Kemal çömelip yerden bir şey aldı ve küçük bir Lyle silahını tüfek gibi tutarak yeniden ayağa kalktı. Silahın kabzasını ornzuna dayayıp Rogier'in durduğu yere doğru nişan aldı. Ateş etmesiyle birlikte boğuk bir puflama ile namludan beyaz bir duman çıktı. Beyaz halat kendisine doğru yaklaşıp başının üzerinden bir yay çizerek ilerlerken Rogier yere çöktü. Halatın ucundaki küçük tırmanma çengeli Rogier'in arkasında takırdayarak güverteye düştü. Suyun çekişiyle geri gitmeye başlamadan önce Rogier koşarak halatı yakaladı. Demirlenme punteli etrafında üç kez dolayıp izbar-ço düğümü attı. Amcasına el salladı ve hemen adamlardan sırun gibi vücutlu, maymun gibi çevik olan kuvverli biri halata tırmanarak çıplak ayakla güverteye atlayıverdi. Belinde daha kalın ve çok sayıda adamı taşıyabilecek sağlamlıkta yeni bir halat sarılıydı. Diğerleri de birbirinin ardı sıra hızla yata tırmandılar. Adamlardan biri Rogier'e kılıfıyla beraber bir Tokarev tabanca verdi ve o da hemen anorağının altına beline yerleştirdi. Beşine köprüde güvenliği sağlama görevi verilmişti. Rogier'in tek bir sözüyle hepsi kama gövdesini şakırdatarak taşıdıkları otomatik silahları doldurdular. Sonra Rogier'i takip etmeye başladılar.

Rogier üst güverteye çıkan merdivene ulaştığında aşağıya inmekte olan şefle burun buruna geldi. Şef, Rogier'e ve arkasındaki silahlı adamlara anlamaz gözlerle baktı, sonra bağırarak üzere ağzını

açtı. Rogier silahın kabzasını şefin şakağına indirdi ve kırılan kafatası kemiğinin çatırtısı duyuldu. Şef sessizce yere yığıldı. Rogier, adamın üzerine eğilip kafasının arkasına aldığı üç şiddetli darbeyi görüp öldüğünden emiri oldu. Sonra cesedin üzerinden atlayarak basamakları hızla çıktı. Köprünün girişinde adamlarının toplanması için bekledi. Ardından köprüye adımını attı. Jetson gösterge panelinin önünde dümenci ile bir şeyler konuşuyordu. Telsizci köprünün arka kısmındaki bölmesindeydi. Döner sandalyesine oturmuş tüm dikkatini elindeki romana vermişti. Fakat bir tehlike hissettiğinde arkasındaki kırmızı düğmeye basması bir saniye sürmezdi. Bu durumda bir dizi elektronik sistem devreye girerek geminin alarmı çalmaya başlar ve telsizden, Pert'ten Cape Town'a, Mauritius'tan Mumbai'ye kadar tüm denizcilerin duyacağı bir yardım çağrısı sinyali yayılırdı. Rogier, Tokarev'i arkasında gizleyerek telsiz bölümüne doğru yaklaştı.

"Selam Tim!" Kitabından kafasını kaldıran telsizciye gülümsedi.

"Rogier, burada ne halt ediyorsun? Buraya girmenin yasak olduğunu biliyorsun."

Rogier, adamın arkasını işaret ederek sordu. "Şu kırmızı ışık neden yanıyor Tim?" Tim hızla sandalyesini döndürdü.

"Hangi kırmızı ışık?" diye sordu. Rogier tabancayı çıkarıp adamın ensesine vurdu. Merini iki kaşının arasından çıkarken beraberinde fışkıran kan ve beyin parçaları da telsizin üzerine sıçradı. Tim sandalyesinden yuvarlanıp yere yığıldı. Rogier hızla arkaya döndüğünde, adamlarının Jetson ve dümenciyi etkisiz hale getirdiğini gördü.

"Tanrım, Moreau. O adamı katlettin..." Şok ve öfkeden Jetson'ın sesi titriyordu. Kendisine doğru hanle yaptığı anda Rogier, adamı

göğsünden vurdu. Jetson yarasını iki eliyle kapatmaya çalışıp hafifçe sallanarak ayakta kalmaya çalışıyordu.

“Sen aklını mı kaçırdın?” diye fısıldadı. Şaşkınlık içinde kafasını sallıyordu.

“Suıyayları hemen öldürmelisin. Direnişi organize edecek olanlar onlardır,” diye talimat vermişti dedesi. Bu yüzden Rogier, Jetson’ın göğsüne iki kere daha ateş etti ve adamın kontrol panelinin üzerine, ardından yere yığılşını profesyonel bir ilgiyle izledi.

“Mürettebatı bir yere kapatın. Daha sonra pazarlık malzemesi olacaklar,” demişti dedesi. Rogier, adamlarına işaret verince, dümencinin ellerini sağlam bir kablo ile arkadan bağladılar. Rogier, dümencinin yanından geçerek ön kısma yatın kontrol panelinin olduğu tarafa gidip telgrafı “Dur” pozisyonuna getirdi. Bir süre sonra motorların yarattığı titreşim sona erdi. *Amorous Dolphin*’in hızının giderek azalmaya başladığını hissedebiliyordu.

“Otur,” dedi Rogier dümenciye dönerek. “Sana aksi söylenmedikçe hareket etme sakın.”

Dümenci yalvarmaya başladı. “Tanrı aşkına Rogier...” Rogier silahı adamın kaburgalarına indirdi. Elleri arkadan bağlı olan dümenci yere çöktü ve Jetson’ın yere yayılmış olan kanının içine oturdu. Pantolonunun arkasından sızan karı teninde hissediyordu.

Rogier, adamlarından birini nöbetçi olarak bırakıp diğerleriyle birlikte aşağıya indi. Kaptan süitinin kapısında durdu. Geminin kamaronu olarak arkadan kilitlenmemiş her kapıyı kartıyla açabilirdi. Her sabah 06.30’da Franklin’e kahvesini götürdüğü için, kapının kapısını asla arkadan kilitlenmediğini biliyordu. Kapı sessizce açıldı ve Rogier süitin oturma odasına girdi. Masa lambasını açtığı zaman yatak odasının kapısının aralık olduğunu gördü. Kapının

arkasından kaptanın kuvvetli horultusu duyuluyordu. Kapıya iyice yaklaşp yatak odasından içeri baktı. Franklin yatakta, üzeri açık, üstünde sadece kısa donuyla sırtüstü yatıyordu. Göbeği soluk ve kocamandı, gri dağınık kıllarla kaplıydı. Rogier yanına kadar gitti ve Tokarev'in namlusunu adamın kulağına iki santim yaklaştırıp tetiğe bastı. Franklin gürültüsü bir şekilde yutkundu ve bir sonraki nefesini verirken hareketsiz kaldı. Rogier ikinci mermiyi beynine gönderdi. Sonra silahın şarjörünü yeniden doldurdu ve adamlarının önüne geçip süitten çıkarak aşağıdaki ana salona girdi.

İçeri girer girmez Kemal amcası kendisine sarıldı. "Allah senden razı olsun. Bugün Allah'ın emrini yerine getirdin Adem." Eliyle, yerde çömelmiş ve elleri arkadan bağlı olarak duran bir sıra tutsağı işaret ederek sordu. "Hepsi bu kadar mı? Unutulan kimse var mı?"

Rogier yerdeki mürettebatı hızlıca saydı. "Evet hepsi burada. Kaptan, ikinci kaptan, şef ve telsizci, ait oldukları yerde, İblis'in acımasız pençesindeler şu anda. Diğer eksik, dümenici de köprüde gözetim altında."

Başkanarot, Georgie Porgie'yi işaret ederek, "Bunu burada tutun," diye emretti. Onunla daha sonra ilgileneceğim. Ardından aralarından iki kademsiz subayı ve başmühendisi seçti. "Bu üçünü kış tarafına götürüp vurun. Cesetlerini denize atın." Arapça konuştuğu için, dışarı çıkartılan kurbanlar başlarına ne geleceğini bilmiyordu.

Cayla kendisini uyandırmanın ne olduğunu bilmiyordu. Yarı uyanık vaziyette dağınık yatağın içinde doğruldu ve etrafı dinlemeye başladı. Alışılmaçlık bir ses yoktu ama farklı olan bir şeyler

vardı. Uyku sersemi haliyle geminin motorlarının sustuğunu ve kendisinin de dalgaların hareketiyle ağır ağır sallandığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Bu çok garip." Endişelenmişti. "Limana gelmiş olamayız." Özel güverteye ve yüzme havuzuna hakan lombozdan içeri ay ışığı vuruyordu. Artık iyice uyanmıştı. Lombozdan dışarı, yıldızlı gökyüzüne ve karanlık denize baktı. Geminin arkasında kabaran köpüklü suları görmedi ve ilk izleniminin doğru olduğunu anladı. *Dolphin* durmuştu. Köprüyü arayıp nöbetçi subaydan neler olup bittiğini öğrenebilirim diye düşünürken lombozun önünden bir karaltı geçti. Özel güvertede biri vardı. Artık sinirlenmeye başlamıştı. Bu alan kesinlikle mürettebata yasaktı. O ve annesi, yüzmek ve çıplak güneşlenmek için kullanıyorlardı o alanı. Artık köprüyü aramalı ve buraya giren kişinin cezalandırılmasını isteniliydi. Ancak daha başını çevirmeden başka birilerinin de olduğunu fark etti. Koyu renk giysiler giymiş ve başına bir kefiye sarmış biri. Sadece gözleri açıktaydı ve kendisine doğru dönünce karanlıkta parlayıverdiler. Lombozun önünde durdu ve içeri göz attı. Cayla korkudan büzüldü. Adam bir elini siper ederek yüzünü cama dayanmış içeriyi görmeye çalışıyordu. Cayla ay ışığının kamaranın içini görmeye yetmediğini anlamıştı. Tavırları kaçamak ama tehditkârdı. Nefesini tutup korkudan taş kesilmiş bir hâlde durdu. Sanki adam gözlerine bakıyor gibiydi ama birkaç saniye sonra lombozdan uzaklaştı. Omzundaki otomatik silahı görmesiyle yeni bir korku dalgası vücudunu sardı. Adam görüntüden kaybolmuştu ama bu kez üç karaltı daha sessizce lombozun önünden geçmişti. Hepsinde otomatik tüfekler vardı.

Birden, kendisini uyandıran şeyin silah sesi olduğunu anladı. Yardım istemesi gerekiyordu. Korkudan titremeye başlamıştı. Ya-

tağın kenarındaki komodinin üzerinden uydu telefonunu kapı. Çılgına dönmüş halde köprüyü aradı. Cevap yoktu ama, ne yapması gerektiğini düşünürken telefonu kapatmadı. Yardun isteye-bileceği tek kişi vardı. Annesinin özel numarasını aradı. Karşısına Hazel'in mesaj bırakmasını isteyen ses kaydı çıktı. Hemen kapatıp yeniden aradı ama yine ayrı şey oldu.

"Ah, anneciğim! Anneciğim! Lütfen bana yardım et." Sessizce ağlayarak cep telefonundan annesine mesaj yazmaya başladı. Parmakları tuşların üzerinde uçuyordu.

Korkunç şeyler oluyor. Silahlı garip adamlar...

Cümlenin ortasında durdu. Kamarasının kapısında biri vardı. Birisi kilidi anahtar kartıyla açıyordu. Gönder tuşuna basıp telefonu komodinin çekmeceğine koyup çekmeceyi sertçe kapadı. Aynı anda yataktan fırlayıp tüm ağırlığıyla açılmakta olan kapıya abandı.

"Git buradan. Her kimsen benden uzak dur," diyerek çılgınca bağırma başladı. "Beni rahat bırak!"

"Cayla! Benim, Rogier. İçeri girmeme izin ver Cayla. Korkma. Her şey yoluna girecek."

"Rogier! Oh Tanrı'ya şükür. Gerçekten sen misin Rogier?" Kapıyı araladı ve bir an gördüğü şeye inanmadı: solgun bir surat ve kocaman açılmış gözlerle ona baktı. Birden rahatlayarak hıçkırıklara boğuldu. "Rogier! Rogier!" Adamın göğsüne yaslanarak korkunun verdiği güçle sıkıca sarıldı. Rogier bir eliyle kıza sarılıp, diğeriyle saçlarını okşamaya başladı.

"Korkma artık. Her şey yoluna girecek."

Cayla başını sallayarak hızla konuşmaya başladı. "Hayır! Anlamıyorsun. Burada adamlar vardı. Birisi kamaraya baktı. Onun yanında başkaları da vardı! Adamlar! Korkunç adamlar. Hepsi silahlıydı. Sonra silah sesleri de duydum..."

"Dinle beni sevgilim. Her şey yoluna girecek. Sana sonra her şeyi açıklayacağım. Fakat sana kimse zarar vermeyecek. Cesur olmalısın. Şimdi giyinmeni istiyorum. Buradan çıkmamız lazım. Üzerine kalın bir şeyler al Cayla. Yağmurluğunu giy. Dışarı soğuk olacak." Üzerinden uzanıp kamara ışıklarını yaktı. "Acele etmelisin Cayla."

"Nereye gidiyoruz Rogier?" Geriye çekilip Rogier'in yüzüne baktı. Sonra göğsüne indirdi bakışlarını. "Rogier her yerin kanılar içinde."

"Ne diyorsam onu yap lanet olası. Fazla zamanımız yok. Giyin haydi." Kolundan tutup zorla büyük soyunma odasına doğru sürükledi. Kapıdan içeri itirdi. Her iki duvardaki raflar tıka basa elbiselerle doluydu ve bir o kadar giysi ve pantolon da kanepelerin, sandalyelerin üzerinde hatta dağınık şekilde yere atılmış vaziyetteydi. Makyaj masasının üstü onlarca kavanoz, şişe, parfüm ve kremle doluydu. Birçoğunun kapağı açıktı.

"Canımı yakıyorsun," diyerek karşı çıktı. "Bırak kolumu." Rogier yalvarımlarına aldırmadan bir sandalyenin üzerindeki pembe kot pantolonu alıp kıza fırlattı.

"İşte, giy şunu. Acele et!" Fakat Cayla öylece durup, adamın kemerinde kılıfında duran tabancaya bakıyordu.

"Bu bir silah! Onu nereden buldun Rogier? Anlamıyorum. Her tarafın kan içinde fakat senin kanın değil, öyle değil mi? Bir de silahın var." Ondan uzaklaşmaya çalıştı. "Kimsin sen? Neyin nesisin söyle bana."

"Sana zarar vermek istemiyorum Cayla fakat dediklerimi, ayne yapmalısın."

Başını çılgınca iki yana salladı. "Hayır! Beni rahat bırak. Bana bunu yapamazsın."

Kolunu arkasına götürüp kıvırmaya başladı. Sonra bileğinden tutup ayağa kaldırdı. Karşı koyan çığlıkları acı içinde haykırışa dönüştü aına ayaklarının ucunda durana kadar kaldırmaya devam etti. Çığlıkları daha güçlü ve tiz çıkıyordu. Sonunda teslim oldu.

“Dur Rogier, lütfen dur.” Gözyaşları içinde ağlıyordu. “Ne istersen yaparım. Yeter ki canımı yakma.” Rogier bu kadarcık çabayla direncinin kırılmasından memnun olmuştu. Direnirken ölenler olmuştu geçmişte. Bu şekilde çok daha az zaman ve çaba harcayacaktı. Bir daha yüzüne bakmadan giyinmeye başlanıyordu. Başı önündeydi ve arada bir dudaklarından dökülen hıçkırıklar dışında hiç sesi çıkmıyordu. Giyinmesi bitince dirseğinden tutup yatak odasına götürdü onu.

“Cep telefonun nerede Cayla?” diye sordu. Suratı asık bir halde kafasını sallarken, gözleri istemsiz bir şekilde komodinin çekmecesine gitmişti.

“Teşekkürler.”

Hızla çekmecenin kapağını açıp içinden telefonu aldı. “Gönderilen Mesajlar” kısmını açıp birkaç dakika önce annesine gönderdiği mesajı yüksek sesle okumaya başladı: “ ‘Korkunç şeyler oluyor. Silahlı garip adamlar...’ Keşke bunu yapmasaydın Cayla. Sadece durumu kendin için iyice zorlaştırdın,” dedi yumuşak bir tonda. Ardından elinin tersiyle suratına bir tokat indirdi. Cayla’nın başı şiddetle savrulurken yere yuvarlandı. “Lütfen bir daha böyle numaralar yapma. Seni cezalandırmak hoşuma gitmiyor ama beni zorlarsan yapmak zorunda kalırım.”

“Telefonun arkasını açarak sim kartını çıkardı ve anorağının cebine koyup fermuarı çekti. Sonra telefonu fırlatıp attı. Eğildi, Cayla’yı kolundan tutup kaldırdı. Kolunu bırakmadan odadan çıkıp merdivenlerden geçerek ana salona doğru götürdü. Elleri bağlı

bir halde yere çömelmiş adamları ve onların başında ayakta duran silahlı yüzü maskeli haydutları görünce, şok içinde Rogier'in kısıkcından kurtulup gerisingeri kaçmak istedi.

Kollarından sertçe tutup sarstı. "Daha fazla saçmalamayı kes artık!" Zorla salonun öbür ucuna kadar götürdü ve bir yere oturttu. Sonra maskeli adamlardan birine başıyla işaret ederek yanına çağırdı. Adamla Arapça konuşmaya başlayınca Cayla neredeyse şaşkınlıktan küçükdilini yutacaktı.

"Bu kadına bir zarar gelmesini istemiyorum. Senin sefil hayatından çok daha değerli o. Sana ne dediğimi anladın mı?"

"Anladım beyim." Adam bir saygı belirtisi olarak elini göğsüne götürdü.

"Neden bu dikle konuşuyorsun Rogier? Kimsin sen? Bu adamlar kim? Kaptan Franklin nerede? ●ununla konuşmak istiyorum," diye yalvardı Cayla.

"Bu pek mümkün değil. Kaptanın beyninde iki mermi var." Yanında duran tabancaya dokundu. "Bu kadar soru yeter. Burada sessizce bekle. Daha sonra geri geleceğim. Artık bana tamamen itaat etmen gerektiğini anladığınısındır herhalde."

Rogier köprüye geldiğinde arıncasının dümende okluğunu gördü. Kemal ömrünü ufak yelkenlilerden, dev petrol tankerlerine kadar her türlü deniz aracını kullanarak okyanuslarda geçiren usta bir denizciydi. Rogier rotaya baktığında Franklin'ın ayarladığının tersi olduğunu gördü. Geldikleri yolu gerisingeriye gidiyorlardı. Köprü kanadına gidip arkaya baktı. Üç saldırı botu gemiye

bağlı olarak arkalarından geliyor, bu da neden hızlarının azaldığını açıklıyordu. Kemal onları Dolphin'in dalgalarıyla batırmamaya dikkat ediyordu. Rogier gidip amcasının yanında durdu.

"Yelkenliyle bağlantıya geçtin mi?" Kemal dudaklarının arasındaki sarıma Türk tütününün dumanından sakınmak için gözlerini kısıtı.

"Daha değil ama birazdan," dedi.

"Kız annesine mesaj göndermeyi becermiş. Ortalık aydınlanır aydınlanmaz tüm Amerikan donanması ve hava kuvvetleri bizi aramaya başlayacak. Kızın annesi nüfuzlu biri."

"Gün doğmadan önce her şeyin icabına bakılacak," diyerek güvence verdi Kemal. Ardından gülümseyerek baş kısmını gösterdi. Ufka doğru tam önlerinde kırmızı alevler çıkararak bir işaret fişegi yükseldi. Kızıl yansımaları çalkantılı denizin üzerinde bir süredans etti. "İşte geldi," dedi memnuniyetini belli ederek.

İki gemi hızla birbirlerine yaklaştılar ve aradaki mesafe birkaç yüz metreye inince Kemal hızı azaltıp gemiyi rüzgârın ve denizin ellerine bırakarak, yelkenli için bir dalgakıran haline getirdi. Antika yelkenli, Dolphin'in rüzgâr altına geldi ve adamlar bağlama halatlarını yata fırlattılar. Tutsaklar emniyetli bir biçimde bağlanan yelkenliye alınıp, baş kısmındaki kapalı bölmeye kondular. Sadece Cayla, ağlayıp tepinerek gitmemeye direndi, ama sonunda o da güverte kamarasına kilitlendi ve kapısına bir nöbetçi kondu.

Hızla çalışan Arap denizciler yelkenlinin ambar kapağını açarak bir vinç yardımıyla Dolphin'in güvertesine beş adet kargo paleti çıkardılar. Yatın zeminine değer değmez paletleri örten ağır brandalar açıldı ve her bir palette birer düzine ambalajlı paket ortaya çıktı. Parlak sarı naylon ambalajın üzerinde Çince birtakım yazılar vardı. Paketleri aşağı güvertelere taşımak için üç adam

gerekmişti. Adamlar paketleri büyük bir dikkatle açıyorlardı. Her birinde otuz kilogram Semtex H plastik patlayıcı vardı.

“Biraz daha hızlı olsun,” diye Rogier adamlara bağırdı. Ateşleyiciler bağlı değil. Emniyetle çalışabilirsiniz.” O ve amcası aşağıdaki çalışmaları izliyorlardı sarı paketlerin *Dolphin*’in makine dairesinin altına yerleştirilmesi konusunda çalışanları yönlendiriyorlardı. Rogier amcasının yanından ayrılarak ateşleyicileri ve geciktiricileri ayarlamak üzere başkamarotun ofisine gitti. Georgie Porgie orada elleri bağlı oturuyordu. Başında da bir nöbetçi vardı.

“Çöz onu!” diye emretti Rogier. Nöbetçi itaatkâr bir biçimde süngüsünü Georgie’nin bileklerinin arasına sokarak naylon kablo bağlarını kesti. Süngünün keskin tarafı adamın tombul kolunu kesmişti.

“Bu vahşi doğradı beni,” diye sızlandı. “Şuraya bak! Kanıyor!”

“Kasayı aç!” Rogier, adamın şikâyetini duymazdan gelince Georgie daha şiddetli bir şekilde karşı çıkmaya başladı. Rogier tabancayı kılıfından çıkarıp bacağına ateş etti. Başkamarot cıyak cıyak bağırmaya başladı. “Kasayı aç,” diye tekrarladı Rogier ve Tokarev’i bu kez diğer bacağına yöneltti.

“Ateş etme sakın!” diye sızlandı Georgie ve masanın arkasındaki çelik kasaya doğru güçlkle süründü. Yaralı ayağı arkasından sürükleniyor ve yerde kırmızı bir iz bırakıyordu. Georgie acıyla inleyerek kilidin kadrânını ileri geri oynatıp şifreyi girmeye çalışıyordu. Bir tık sesi duyuldu ve kilidin kolunu çevirdi. Kasa açıldı.

“Teşekkürler!” dedi Rogier ve adamı başından vurdu. Georgie, yüzüstü yere devrildi ve sağlam bacağı istemsiz kasılmalarla zemini dövmeye başladı. Rogier’in baş işaretiyle nöbetçi, çırpınan bacağından tutarak Georgie’yi bir kenara attı. Rogier, kasanın önüne geçerek içindekileri hızla incelemeye başladı.

Konşimento ve Grand Cayman kayıt belgesi gibi gemiye ait evrakları bir kenara attı fakat mürettebata ait kalın bir pasaport destesini kenara ayırdı. Yeşil ABD ve vişne rengi AB pasaportları dedesinin çok işine yarayabilirdi. Bu odaya girince masanın altında gözüne çarpan keten çantayı alarak pasaportları içine koydu. Yaklaşık elli bin ABD dolarını, hiç saymadan çantaya yerleştirdi.

Paraların altındaki çelik rafta beş adet mücevher kutusu vardı. İlk sıradaki kutunun kapağında altın harflerle “Graff. Londra” yazıyordu. Kapağı açtı. Beyaz saten astarın üzerindeki gerdanlığı oluşturan elmaslar bıldırcın yumurtası büyüklüğündeydi ve billur bir ırmağa vuran gün ışığı gibi parlıyorlardı. Rogier, gerdanlığın bir zamanlar Woolworths servetinin Amerikalı kadın mirasçısına ait olduğunu biliyordu. Onun asıl ilgilendiği mücevher buydu.

“Teşekkür ederim, Bayan Hazel Bannock,” dedi gülümseyerek. “Ne var ki İslam’ın Çiçekleri’nin size bir alındı belgesi göndermeyi uygun bulacağını sanmıyorum.” Diğer kutularda ne olduğunu biliyordu, o yüzden içlerine bakmadan hepsini olduğu gibi çantaya boşalttı. Arap nöbetçiye başıyla işaret verdi ve birlikte koşarak merdivenlerden ana güverteye çıktılar. Korkulukların başında amcası bekliyordu. Rogier çantayı amcasına uzattı. “Bunu iyi muhafaza et muhterem amcam.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu yeniden merdivene yöneldiğinde.

“Gemiden ayrılmadan önce yapmam gereken ufak bir iş var.”

“Fazla zamanın yok. Ateşleyiciler bir saat kırk beş dakika sonra devreye girecek.”

“Benim için yeterli.” Merdivenlerden aşağı doğru eğilip tiz bir ıslık çaldı. Daha önce görevlendirdiği üç adam başlarını kaldırıp yuvarı baktılar. Her biri, deçesinden gönderinesini istediği özel imal

edilmiş ambalaj kutuları taşıyordu. Adamlara işaret edince kutularla beraber *Dolphin*'in yanına geldiler. Rogier önlerine geçip adamları Cayla'nın süitine götürdü. Ana kamaraya geçip duvardaki yağlıboya Gauguin'in tablosunun önüne gitti. Parlak renkler her zamanki gibi hoşuna gitmişti ama çıplak kadın tasviri dini duygularını rahatsız ediyordu. Yine de tabloyu duvardaki kancadan alıp ters döndürerek yatağın üzerine koydu. Özellikle bu iş için yanında getirdiği çakıyla altın varaklı çerçeveyi gevşetti ve resmi çıkararak tek başına yatağın üzerine bıraktı.

●radan özel yemek odasına geçerek stiluboya bir Monet tablosunu duvardan indirdi ve çerçevesini çıkarmak üzere yemek masasının üzerine yatırdı. Bir yandan da bunun benzeri bir tablonun geçen sene bir açık arttırmada 98.5 milyon sterline satıldığını düşünüyordu. Bir sonraki durağı Van Gogh'un Arles Nehri adlı tablosuydu. ●nu da indirip Monet tablosunun yanına yatırdı. Çerçeveyi çıkarıp bu iki sanat şaheserine bir süre baktı. Dedesi sanat eserleri uzmanı değildi ama bu üç tablonun fiyatını söylediğinde fazladan gelen bu savaş ganimeti karşısında oldukça memnun olacağına emindi. Kutuları taşıyan adamlar tüm bu zaman boyunca büyümüş bir halde onu izliyorlardı.

Her kutu ilgili resmin tam boyutunda imal edilmişti. Rogier boyutları internetteki bir sanat sitesinden elde etmişti. Önce Gauguin'i kutusuna yerleştirdi. Dedesinin marangozları iyi iş çıkarmışlardı. Diğer iki tablo da onlar için yapılan kutulara tam olarak sığıldılar. Her üçünü de sıkıca kapattı ve adamlara vererek hemen üst güverteye götürmelerini istedi. Yukarı çıktığında Kemal oldukça telaşlıydı.

"Bu kadar uzun sürecek ne yaptın Adem? Zaman ayarlayıcı bir kez ayarlandıktan sonra ne iptal edilebilir ne de yeniden ayarlanabilir. Acele etmeliyiz!" Hızla yelkenliye geçtiler. Aıncası halatları

özmelerini emretti. Rogier baş ambara kutuların yerleştirilmesi için nezaret etti. Kemal yelkenliyi doğu yönünde bir rotaya yönlendirerek gidebileceği en yüksek hızla seyretmeye başladı. Rogier, amcasıyla birlikte yekpare ahşap dümen yekesinin yanında duruyordu. Arkasına dönüp az önce terk ettikleri yata baktı.

“Kızla beraber gemiyi de alamıyor olmanız ne kötü. Değerine paha biçilemez,” diye söylendi Rogier.

“Amerikan hapishanelerinde elli yılın değeri nedir?” Kemal sordu. “Onu alıkoyacak kadar aptalsan, alacağın en fazla şey bu olacaktır.” Saatine baktı. “Yedi dakika kaldı,” dedi. Zaman geldiğinde inanılmaz bir patlama oldu ve gece gökyüzü gündüz gibi aydınlandı. Saniyeler sonra patlamanın yarattığı şok dalgası tekneye ulaşp yelkenlerini çırptı ve kısa bir süre için Rogier’in kulak zarını sızlattı. Ardından parıltı sona erdi ve yeniden her yer karanlığa gömüldü.

“Haydi kâfirler şimdi onu bulsunlar da görelim,” dedi Kemal kendinden emin bir şekilde.

“Bab-ül Mendep’e kaç günde varırız? Altı ını?” Rogier sordu.

“Daha fazla,” dedi Kemal. “Dümdüz bir rotada gidemeyiz. Kenya sahillerine iyice yanaşıp diğer ticari gemilerin arasına karışmalıyız.”

İngiltere’de, Farnborough iniş pistindeki kalın kar tabakası yolculuğunu otuz altı saat geciktirmişti. Bu nedenle Ebu Zara’dan ABD’ye ulaşması neredeyse üç gün sürmüştü. Yine de Hazel, Houston’daki evine değil, doğrudan Washington DC’ye gitmişti.

Henry Bannock East Capitol Caddesi üzerinde Lincoln Parkı'na bakan büyük ve eski moda bir apartman dairesini her zaman kullanıma hazır halde tutardı. Şehrin en varlıklı kesimi değildi ama Henry, senato oturumları sırasında güce yakın olmayı tercih ederdi. Aynı nedenle, Hazel da burada kalmayı yeğledi ancak içini tamamen değiştirdi. Yönetime karşı gerçekleştireceği saldırılar için mükemmel bir konumdaydı. Geldiği andan beri Teksas'tan Senatör Reynolds'u ve Beyaz Saray'ı sürekli taciz etmişti. Kızını ve *Dolphin*'i aramak için bir çalışma başlatacakları sözünü veren Başkan'dan bir randevu bile kopartmayı başarmıştı. Bannock Petrol, Başkan'ın kampanyasının bir numaralı destekçisiydi. Sol eğilimli olmasına karşın Hazel, her zaman çift taraflı bahislere inanmıştı. Bu yüzden hem Cumhuriyetçiler'e hem Demokratlar'a büyük bağışlarda bulunmuştu. Şimdi de Hazel tüm diyetlerin geri ödenmesini istiyordu.

Başkanlık heyetinden, hava kuvvetlerinden Albay Peter Roberts, kriz süresince Hazel'in irtibat subayı olarak atanmıştı. Hazel bile adamın zor koşullarda mükemmel iş çıkardığını kabul etmişti.

Şimdiden bir ABD askeri gözlem uydusu, iki gözlem yapmak üzere *Dolphin*'in bilinen son koordinatlarının üzerinde 47.5 ve 39.8 km yüksekten 11.000 km/saat yörüngesel hız ile geçecek şekilde normal yörüngesinden saptırılmıştı. Ne yazık ki kayda değer bir temas sağlayamamıştı. Söz konusu bölgede üç büyük yük gemisi ve daha küçük sayısız tekne vardı ancak *Dolphin*'e benzeyen bir şey yoktu.

Buna ek olarak, bir güdümlü füze destroyeri olan *USS Manila Bay*, başkanlık emriyle, Yemen açıklarında Aden Körfezi'ndeki devriye istasyonundan güneye yönlendirilmişti. Ne var ki bölgeye varması için 2000 km yol alması gerekiyordu ve henüz oraya ulaşamamıştı.

Albay Roberts, acil olarak Ortadoğu ve Afrika anakarasındaki tüm Amerikan elçilikleriyle temasa geçmişti. Başkan'ın yetkisini kullanarak tüm dost ve karşı görüşlü ülkelerde hassas istihbarat çalışmaları başlatmıştı. Şimdiye kadar hiçbirinden cesaretlendirici bir sonuç çıkmadı. Cayla'nın yarım kalmış mesajı dışında ne ondan ne de *Dolphin*'den bir iz vardı. Günler geçiyor ve Hazel'ın seçenekleri tükeniyordu. East Capitol Caddesi'ndeki dairesinde çalan telefonu hemen açtı.

"Bannock," dedi. "Kim arıyor?"

"Peter Roberts, Bayan Bannock." Devam etmesine izin vermeden kaba bir şekilde lafını kesti.

"Günaydın albay. Bana verecek bir haberiniz var mı?"

"Evet, bazı haberlerim var." Ses tonu kalbini sıkıştırmıştı. Hiç cesaret verici gelmiyordu.

"Bu hattan konuşmamayı ve hemen yanınıza gelmeyi tercih ederim Bayan Bannock."

"Buraya gelmeniz ne kadar sürer?"

"Bu sabah trafik korkunç fakat en geç yirmi dakika içinde yanınızda olabilirim." Hazel telefonu kapatır kapatmaz lobideki kapıcıyı aradı.

"Albay Robert'in gelmesini bekliyorum. Onu biliyorsun. Daha önce buraya geldi. Kendisini hiç bekletmeden yukarı göndermeni istiyorum." Robert'in gelmesi yirmi üç dakika sürdü ve Hazel hemen kapıyı açtı.

"Buyrun, içeri girin albay." Yüzünü inceleyip kendisine ne gibi haberler getirdiğini anlamaya çalıştı. Paltosunu Meksikalı hizmetçiye verdi ve oturma odasına kadar Hazel'ı takip etti. Hazel daha yerlerine oturmadan adama döndü. Kendisini daha fazla tutamamıştı.

“Bana ne haber getirdiniz?”

“Bildığınız gibi Amerikan donanması, *Dolphin*’in bilinen son koordinatlarına bir destroyer göndermişti. Gemi birkaç saat önce oraya ulaştı.”

Adamın koluna yapıştı. “Beni daha fazla merakta bırakınayın albay. Ne bulmuşlar?” Albay mahcup bir halde ellerini gür gri saçlarında dolaştırdı.

“Sadece yüzen gemi enkazı.”

Adama bakakaldı. Yüzünde boş bir ifade vardı.

“Evet?” dedi en sonunda. “Bu ne anlana geliyor? Enkazın benim yatımla ya da kızımın ilgisi olduğunu gösteren bir belirti var mı?”

“Enkazda bir can yeleği bulunmuş. Sizin yatınıza aitmiş. Cekeyin üzerinde yatın adı yazıyormuş.”

“Bu bir şeyi kanıtlamaz,” dediğinde adamın yüzündeki acımayı fark etti.

“*Manila Bay* devriye noktasına geri gönderildi,” dedi.

“Hayır!” diye haykırdı. Sesi giderek yükseliyordu. “Hayır! Buna inanmıyorum. Araştırmayı durdurmayacaklar.”

“Bayan Bannock, bölgeyi gemiyle, uçakla ve uyduyla taradılar. *Dolphin*, büyük bir gemi. Eğer su üzerinde olsaydı gözden kaçmış olamazdı.”

“●nun battığını düşünüyorsunuz ve kızımın da onunla beraber gittiğini söylüyorsunuz. Benim Cayla’nın öldüğünü yani? Dediğiniz bu mu? O zaman Cayla’nın gecekle garip adamlar var diyen mesajını nasıl açıklıyorsunuz?”

“Saygısızlık etmek istemem Bayan Bannock ancak o mesajı gören bir tek siz varsınız ve bizim de elimizde bir gemi enkazı var,” dedi sakın bir şekilde. “Satırın artık basına *Dolphin*’in kaybolduğunu...”

“Hayır!” Adamın sözünü kesti. “Bu, Cayla’nın öldüğünü kabul etmek anlamına gelir.” Pencerenin kenarına giderek aşağıdaki parka baktı. Soğukkanlılığını kaybetmemeye çalışıyordu. Yeniden adama döndü. “Benim kızım hâlâ hayatta,” dedi kesin bir dille. “Annelik içgüdülerim bunun böyle olduğunu söylüyor. Bebeğim yaşıyor.”

“Hepimiz durumun böyle olmasını umuyoruz fakat geçen her gün bu umut biraz daha kayboluyor.”

“Ben pes etmiyorum!” diye bağırdı. “Onlar da edemez.”

“Hayır, tabii ki pes eden yok ancak başka olasılıkları da göz ardı edemeyiz.”

“Ne gibi?” Çok kızgındı ve bir o kadar da korkuyordu.

“Hint Okyanusu’nun o bölgesi deniz yatağında yoğun sismik aktiviteler olan bir alandır. Geçenlerde birkaç adet tsunami kaydedilmiş...”

Yeniden sözünü kesti. “Deprem dalgası mı? Bana *Dolphin*’in bir deprem dalgası tarafından batırıldığını mı söylüyorsun? Kızımın boğulduğunu mu sanıyorsun?”

“İnanın bana Bayan Bannock, hepimiz durumunuzu anlıyor...”

Birden kolunu sertçe ileri uzattı. “Başlatma anlayışınıza. Bana kızımı bulun.”

Hazel, dünyanın en kudretli şehrine tepeden bakan güzel dairenin güzel yatak odasında tek başına oturmuş ve hayatında daha önce hiç hissetmediği kadar kendini yalnız hissediyordu. Kimsesizlik düzenli dalgalar halinde gelip üzerine çöküyor, her seferinde

yüzeye çıkması daha uzun zaman alıyordu. Kendi yalnızlığında boğuluyordu. Kimsesi yoktu. Bunu düşününce bir an duraksadı.

Belki de son bir sığınak vardı. Boğucu karanlığın içinden ufak bir umut kıvılcımı belirmediğini hissetti. Onun sesini ve kendisine söylediği son şeyi hatırladı: “Bana ihtiyacınız olduğunda tek bir sözünüz yeterli olacaktır.” Boğazına kadar yükselen gururu neredeyse boğacaktı onu. Ona kendini beğenmiş piç kurusu, deniştii ve işin aslı, öyleydi de. Kaba, duygusuz, buyurgan piç kurusu.

Tam olarak şu an ihtiyaç duyduğum tipte biri, diye kendi kendine konuştu. Gururunu zorlukla bir kenara itip telefona uzandı. Houston’dan Agatha’yı aradı.

“Bir haber var mı Bayan Bannock?” Agatha da Cayla’yı çok se-verdi.

“Evet, *Dolphin*’in izini bulmuşlar.”

“Peki Cayla, ondan haber var mı?”

“Daha değil, fakat yakındır,” diye teselli etti ve bir sonraki soruyu engellemek için hemen konuşmaya devam etti. “Bizde Cross Bow Güvenlik Şirketi’nden Hector Cross’un telefon numarası var mı?”

“Bir dakika Bayan Bannock,” dedi Agatha ve hemen konuşmaya başladı. “Uydu telefonunu veriyorum. Yirmi dört saat ulaşmak için...” Numarayı yazdırdı ve devam etti. “Cesur olınak zorundayız Bayan Bannock. Cayla’nın iyiliği için güçlü olınak zorundayız.”

“Seni seviyorum Agatha,” dedi Hazel. Agatha’nın ağzı şok ve inemnuniyetten açık kalmıştı. Çok uzun zamandır kimse ona böyle bir şey söylememişti.

Hazel, saatin Ebu Zara’da gece yarısını geçtiğini biliyordu ama Hector telefonu üçüncü çalışında cevapladı. Sesinde uykudan eser yoktu.

“Hector Cross.”

“Sana çok ihtiyacım var Hector,” dedi. “Aynen o zaman söylediğin gibi.”

“Ne oldu, anlatın,” dedi Hector.

“Yatım içinde kızım ile birlikte denizde ortadan kayboldu. Fakat kızım bana mesaj gönderip, yatta silahlı adamların olduğunu bildirdi. Burada, Washington’daki insanlar bunu görmezden geliyorlar. Ne yazık ki çok gergin olduğum için mesajı yanlışlıkla silmişim, bu nedenle onlara varlığını kanıtlayamıyorum. Belki de benim hayal kurduğumu düşünüyorlar.” Sesinin titrememesi için çaba harcıyordu. “Enkazı bulmuşlar ve tamamen buna odaklanmış durumdalar. Bana onun ölmüş olduğunu söylemeye çalışıyorlar.”

Kötü bir durum olduğunu biliyordum, diye düşündü Hector, ama bu kadar kötü olduğunu tahmin etmiyordum.

Ses tonuna duygu katmamaya özen göstererek sordu. “Nerede?” Hazel, Roberts’ın söylediği koordinatları söyledi. Hiç sempatik davranmamasına kızmalı mıydı? En azından kaybindan dolayı duyduğu üzüntüyü birkaç nazik sözle aktaramaz mıydı? Hayır, o kaba, duygusuz, buyurgan bir piç kurusuydu, diye kendine hatırlattı.

“Ne zaman?” diye sordu ve Hazel söyledi. Hector susuyordu. Bir süre sonra Hazel daha fazla dayanamadı.

“Alo. Hâlâ orada mısın?”

“Düşünüyorum,” dedi.

“Buradaki omzu kalabalıklar *Dolphin*’i bir deprem dalgasının batırdığına inanıyorlar.” Sessiz kalamamıştı.

“Saçmalık!” dedi, üzerine basa basa. Hazel’in duyguları bu ifade karşısında adeta dans etti. Bu tam da duymak istediği şeydi. Henry Bannock da aynen böyle söylerdi.

"Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?" diye sorarken tek istediği biraz daha ikna edilmektir.

"Açık denizde deprem dalgası olmaz. Sadece kıyıya vurduğu zaman kabırır tsunami." Yeniden bir dakika kadar sessizleşti. Sonra, "Fidye isteği yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Hiçbir şey yok. Bir duyuru yayımlayarak bu konuda bilgisi olan herkesi..." diye başlamıştı ki Hector sözünü kesti.

"Tanrı aşkına, bunu yapmalarına izin veremeyiz!" "Biz" demesi çok hoşuna gitmişti. Artık kesinlikle onunla çalışıyordu. Hector yine sustu. Hazel güçlükle sabretti.

"Pekâlâ. Hafif bir koku alıyorum sanırım."

"Söylesene!" İçinden bir umut dalgasının yükseldiğini hissetti ancak Hector dolaylı yoldan cevap verdi.

"Zara 8'e gelmeniz ne kadar sürer?"

"En fazla kırk saat.

"Her şey burada olup bitecek. Buraya gelin!" dedi kararlı bir şekilde. "O ortaya çıktığında burada olmanızı istiyorum."

"Kim? Ne ortaya çıkacak?" diye sordu.

"Canavar," dedi.

Otuz beş saat sonra jetin tekerlekleri piste değdiğinde Hector, Sidi el Razig havaalanında bekliyordu.

"Çok hızlı geldiniz," dedi G5 Gulfstream jetin basamaklarında karşılaştıklarında.

"Sadece, yakıt almak için Farnborough'da kırk dakika durduk. Ayrıca Bütün Avrupa ve Akdeniz üzerinde arkamızdan doksan kilo-

metre hızla esen bir rüzgâr vardı.” El sıkıştılar. “Herhangi bir gelişme kaydettin mi?” Hazel’ın ilk fark ettiği şey Hector’un tıraş olmasıydı. İkincisi de çirkinliğinde kendisini oldukça çekici kılan bir yan olduğuydu. Birden, öyle bir zamanda bu tür şeyler düşünebildiği için suçluluk duydu. Biricik kızına ihanet etmekte bu.

Çok ayıp, kızım Hazel! Hiç senin tarzın değil, diye kendine kızdı. O sadece senin için çalışan biri ve biraz farklı koşullarda senin havuzunu temizliyor olabilirdi.

“Gelin!” Kolunu dirseğinin üzerinden tutmuştu ve Hazel, kolunu çekmediğini fark ederek kendisine şaşırdı. “Operasyon merkezini Sekiz Numara’dan buradaki terminale taşıdın. ●ayların merkezine daha yakın.” İdari binaya vardıklarında Hector bilgi verdi. “●danızı hazırlattım. Fazla lüksü yok ama en azından kliması ve banyosu var. Sekiz Numara’da bıraktığınız tüm eşyalarınızı getirttim.” Hazel’ı boru hattındaki akışın kontrol edildiği odaya yöneltti. Büyük ve iyi donatılmış bir odaydı. Birinci müdürünün odası asma kattaydı, ses geçirmez duvar ve camlarla çevrilmişti. Hazel’ı bu güvenli ve özel odaya aldı. Müdür hemen kalkıp izin isteyerek odaya çıktı. Hector, adamın kalktığı koltuğu gösterince Hazel adeta üzerine yığıldı. Tükenmişliğin sınırındaydı. Hector yemekhaneyi aradı, kısa bir süre sonra bir garson üzeri ince muslin kumaş örtülmüş bir tepsiyle içeri girdi ve Hazel’ın hemen önündeki masanın üzerine bıraktı. Hazel birden Washington’dan ayrıldığından beri neredeyse hiçbir şey yemediğini hatırladı.

“Sekiz Numara’daki şefi de buraya getirttim,” dedi Hector ve garsona çıkabileceğini işaret etti. Pahalı bir porselen tabak içinde soğuk aperatif olarak balık filetosu ve salata vardı.

“Güneş batmadan şarap içtmediğinizi biliyorum,” dedi ve San Pellegrino marka maden suyu şişesinin kapağını açarak Hazel’ın

bardağına doldurdu. Hazel onun önünde, tepsidekileri hızla silip süpürmemeye dikkat etti, ama Hector incelikli bir şekilde dikkatini bilgisayar ekranına yöneltmişti. Yemeğini bitirmesini bekledi ve ardından sandalyesini ona doğru çevirdi.

“Pekâlâ. Burası operasyon süresince bizim değerlendirme odamız olacak. Yaşamsal önemindeki hiçbir konuyu bu odanın dışında konuşmamaya gayret edelim. Şimdi bana bildiğiniz her şeyi anlatın,” dedi. “Size ne kadar önemsiz gelirse gelsin hiçbir ayrıntıyı atlamamaya çalışın.” Hazel alçak sesle fakat anlaşılır bir şekilde konuşmaya başladı. Anlattıkları bittiğinde elleri titriyordu ve beti benzi atmıştı.

“Biraz yavaşlayın Bayan Bannock. Bu iş zaman alacak. Yemek yiyip dinlenin ki gücünüzü koruyabilesiniz.” Sabırsızlığını fark edip gülümsemesini bastırdı. “Tamam. Daha fazla nasihat yok. Kocaman bir kızsınız artık.”

“Ben bildiğim her şeyi anlattım. Bana söyleyebileceğin ne var?”

“Henüz somut bir şey yok ama sizin anlattıklarınızı dinledikten sonra artık neyle karşı karşıya olduğumuza dair kafamda çok daha net bir fikir var.” Masalarının karşısındaki duvarda büyük ekranda yer alan harita görüntüsüne döndü. Klavyesini kullanarak elektronik imleci harita üzerinde hareket ettirebiliyordu.

“Bölgeye bir bakalım. Acaba Dolphin’in El Kaide’nin en önemli üslerinden birinin bulunduğu Pakistan’ın batısına bu kadar yakın bir noktada kaybolması tamamen bir tesadüf mü?” Hector, imleci Hint Okyanusu’nun kuzey ucundan Aden Körfezi’nin doğu sahillerine hareket ettirdi.

“Yemen! Dünyanın bir numaralı terör başkenti.” Sonra imleci kısa bir hat boyunca oynatarak Bab-ül Mendep Boğazı’nı aşır Afrika anakarasına götürdü. “Kızıl Deniz’in ya da Aden Körfezi’nin

karşısında Yemen'in samimi komşuları olan Eritre, Etiyopya ve Somali'nin Puntland bölgesi bulunmakta. Burada tam bir Şeytan Üçgeni var. Fanatik İslamcı katillerin kaynadığı bir yuva." İmlecisi bu kez aşağıya doğru biraz kaydırarak güneyde görece kısa bir mesafeye götürdü. "İşte *Dolphin* burada, tam onların kucığına doğru ilerliyormuş." Masa'dan kalktı, pencerenin önüne giderek elleri arkasına körfezin mavi sularına bakmaya başladı. Sonra geriye dönüp kollarını açarak konuşmaya başladı. "Üstelik geleceğini biliyorlarmış."

"Nasıl bilebilirler bunun?" Sertçe sordu.

"Çünkü her yıl aynı zamanda aynı rotada gidiyorsunuz, öyle değil mi?" Hazel durumu anladığını gösteren bir hareketle başını öne eğdi.

"İyi de sen bunu nereden biliyorsun?"

"Bayan Bannock, siz benim patronumsunuz. Hakkınızda her şeyi bilmek benim işimin bir parçası. Gittiğiniz okulu bile biliyorum."

"Yok artık, daha neler," diyerek meydanı okudu.

"Cape Town'daki Herschel Kız Lisesi." Hazel'ın onaylamasını beklemeden devam etti. "*Dolphin* her yıl Cape Town'a yavaşır ve siz de böylece üzümü bağları arasındaki malikânenizde amnenizi ziyaret edebilirsiniz. Bunu ben de biliyorum, onlar da biliyorlar."

"Her şeyim ortada ha?" Bu durum utandırmıştı onu.

"Muhtemelen Cape'deyken *Dolphin*'e birini yerleştirmeyi başarmışlardır." Mükemmel bakınlı kaşlarından birini kaldırarak Hector'a baktı. O muhteşemi lanet gözler, diye düşündü. Nasıl da nefret ediyorum onlardan. Yeniden duvardaki haritaya döndü. "Bunu nereden ni biliyorum?" Soruyu yeniden sordu.

"Evet? Nereden biliyorsun?" diye merakla sordu Hazel.

“Yat Cape Town’ı terk ettikten sonra olanlardan biliyorum. Baskına uğradılar fakat *Amorous Dolphin* hızlı bir yat ve okyanus da çok büyük bir yer. Birileri onun rotası üzerinde bekliyordu. Tabii bu bir tahmin. Gemiye, Cape Town’dayken yeni bir mürettebat alınıp alınmadığını kontrol edebilir miyiz?” Hazel başıyla onayladı.

“Hem de kolaylıkla,” dedi. “*Dolphin* İsviçre, Basel şehrinde özel bir şirkete ait. Tüm idari işler oradan yürütülür.”

“İşe alıp çıkarmalar da mı?”

“Onlar da dahil, evet.” Hector duvardaki saate baktı. Dünyanın belli başlı başkentlerindeki yerel saati gösteriyordu.

“Zürih’te saat 14.00. Oradaki adamınızı arayabilir misiniz?”

Başıyla onaylayarak numarayı ezbere tuşlamaya başladı. “Beni Herr Ludwig Grubber’e bağlayın lütfen. Ben Hazel Bannock.” Hector, Ludwig’in hatta ne kadar çabuk bağlandığını fark edip içinden güldü. “Bay Gruber? Lütfen bana *Dolphin*’e Cape Town’da herhangi bir personel alındı mı, söyler misiniz? Evet. Bekliyorum.” Hazel fazla beklemek zorunda kalmadan adam yeniden hattaydı. “Evet, tarayıp benim her zamanki e-posta adresime gönderebilirsiniz. Teşekkürler Bay Gruber. Lütfen babanıza en içten saygılarımı iletin.” Telefonu kapattıktan sonra Hector’a döndü. “*Dolphin*, Cape Town’da bir karnarotu geçici olarak işe almış.”

“Elbette mükemmel referansları vardır, yoksa asla *Dolphin*’e giremezdi değil mi?” Hector doğru söylüyordu. Hazel gönülsüzce başıyla onayladı ve ardından cesaretini topladı.

“Görünen o ki, kızımın arkadaşymış. O kefil olmuş ona.”

“Fakat siz buraya gelmek üzere Cape Town’dan ayrılmadan önce bu durumdan bahsetmedi, değil mi?” Hazel başını salladı ve

gözlerini kaçırdı. Hector onun, kızının iffetli bir bakire olmadığı gerçeğiyle yüzleştığını görmekten hiç keyif almıyordu.

Her şeyi bilen korkunç tiplerden biri bu adam, diye düşündü kızgınlıkla ve Cayla ile ilgili imalarda bulunuyor. Şu anda onunla göz göze gelmek istemiyordu. Ondan bahsettikleri tek seferde, Henry'nin onun hakkında ne dediğini hatırlamıştı. "Genç Hector, acayip bir adamdır. Tamamen içgüdüleriyle hareket eder, düşünmeden silahına sarılır ama hemen her defasında hedefi tam on iki den vurur."

"Arkadaşının adı neymiş?" Hector yumuşak bir şekilde sorguluyordu. Hazel'in içinde fırtınalar koptuğunu biliyordu. Not aldığı kâğıda baktı.

"Rogier Marcel Moreau."

"Hoş bir Fransız genci gibi geliyor kulağa. Pasaportunun kopması var mı elimizde?"

"Basel bana göndermek üzere tarayacak." On beş dakika sonra taranmış görüntü Hazel'in dizüstü bilgisayarındaydı. Hector hemen yüksek sesle okumaya başladı.

"Doğum tarihi 3 Ekim 1973. Doğum yeri Hint Okyanusu'nda Réunion Adası. Eve oldukça yakın ha?" Telefonu kaldırdı.

"Kini arıyorsun?" diye sordu Hazel.

"Sadece Paris'teki bir arkadaşımı. Fransız İnterpolü'nde başmüfettiştir. Çok hızlı bir şekilde Fransızca konuşmaya başladı. Hazel pek takip edemedi. Belli ki emir komuta zincirinin üst halkalarına doğru aktarılıyordu. Sonunda birçok "Allons, Mon Brave!", "Courage!" ve "Formidable!" kelimelerini kullandığına bakılırsa hedefine bağlanabilmişti. Telefonu kapattıktan sonra Hazel'a baktı. "Çok yakın arkadaşım Pierre Jacques, bir saat içinde Rogier'in doğum

belgesini göndereceğine söz verdi. Bazen bilgisayarları ve dost canlısı Fransız aynasızlarını seviyorum. Ya siz?” İlk kez kendisine gülümsemişti. Güldüğünde yüzünün şeklinin bu kadar değişerek yumuşaması garipti.

“Küçük fantezimize devam edelim mi?” diye sordu. “Şimdi, *Dolphin*’de adanları var ve onun da elinde bir tür elektronik verici, muhtemelen alıcı-verici var. O alet sayesinde yatın koordinatlarını bileceklerdir. Baskın botları verilen koordinatlara doğru hareket ederler, fakat birden panik başlar. Hedefleri olan Bayan Bannock Cape Town’da gemiden ayrılır. Bu kesinlikle beklenmeyen bir şeydir. Derken aniden panik sona erer. Bayan Cayla Bannock gemide kalır. O ve Rogier iyi arkadaşlardır. Cayla ona güvenmektedir. Bu, en az annesinin gemide olması kadar iyi bir durumdur. Artık plan işlemeye devam edebilir.” Hazel kollarını kavuşturup şiddetle ürperdi.

“Bu korkunç bir şey.”

“Düzelecek. Umutluyum,” diye umut aşıladı. “Artık her şey planlandığı gibidir. *Dolphin* tuzağa doğru ilerlemektedir. Rogier yavaşma işlemine ve korsanların gemiye geçmesine yardım eder. Uyanık adam bu bizim Rogier. Mürettebat yakalanır. Ufacık bir sorun vardır. Cayla Bannock akıllı ve cesur bir kızdır. Kaçırıldığı o korkunç anlarda bile annesine yazılı bir mesaj göndermeyi başlar.” Hector durakladı ve bilgisayar ekranına göz attı. “Özür dileyin. Galiba bir e-postam var.” Klavyesini kullanarak mesajın ekini açtıktan sonra okkalı bir küfür savurdu ve hemen özür diledi.

“Devam et. Alışınaya başlıyorum,” dedi Hazel. “Ne gelmiş?”

“Bizim genç kamarotumuz Réunion’da Adem Abdül Tippoo Tip olarak doğmuş. 2008 yılında Adem tek taraflı bir akitle, Fransa’daki

Auvergne idari bölgesinde adını Rogier Marcel Moreau olarak değiş-tirmiş.” Hector bir süre sessizce belgeyi inceledi.

Hazel aniden yerinden fırladı. “Bu ismi sana bir şey ifade ediyor mu?”

Kafasını salladı. “Hiçbir şey,” dedi. “Ne var ki iyi haber kızın büyük ihtimalle hâlâ hayatta.”

“Nerede peki?” Hazel yalvarırcasına sordu.

“Yüzde elli ihtinalle Cayla, Arap baskın botunda tutsaktır. Paha biçilemez bir nesne. Ona asla zarar vermezler.”

“Peki ya *Dolphin*? şaşkınlık içinde kafasını sallıyordu.

“İla, onu batırmışlardır. Çok belirgin bir hedefti. ABD Hava Kuvvetleri, kaybolduğu bildirildikten sonraki birkaç saat içinde onun yerini tespit edebilirdi. Benim tahminim dibini havaya uçurmuşlarıdır. Muhtemelen Madagaskar açıklarındaki Mascarene çukurunda binlerce metre derinde yatıyordur. Eminim korsanlık koşulu ile sigortalatmışsınızdır onu.”

“Para önemli değil,” dedi Hazel.

“Tecrübelerime dayanarak her zaman öneınlidir. Sigorta değeri ne kadardı?”

“Yüz elli iki milyon avro. Tanrım, Cross, sen hiç diğer insanların duygularını önemsemez misin?”

“Çok az,” diye itiraf etti. “şu anda önemsediğim tek şey, kızınızı bulup onu kurtarmak. Fakat bu arada güneş batıyor.” Kalkıp gerindi. “Size bir içki hazırlayayın. İkimiz de gerginiz ama kavgaya etmemiz gerekmiyor. Dışarıda bizim için kavgaya edecek birçok hoş insan var. Bol buzlu votka ve taze misket limonu suyuyla değil mi?”

“Evet ve haklısın bu arada. Herschel Kız Lisesi'ne gittim.” Bunun barış teklifi olduğunu anlamıştı. Uzun bardaktaki kırılmış buzların üzerine berrak içkiden döktü, sonra sıkılmış limon suyunu

ekledi. Hazel gülümseyerek teşekkür etti. Hector da İskoç viskisini alınca kadeh tokuşturdular. Birer yudum alıp menmuniyetlerini mırıldandıktan sonra, Hazel yerine oturdu ve dikkatlice Hector'un yüzüne baktı.

"Kocam bir keresinde senin, içgüdüleriyle hareket eden biri olduğunu söylemişti. Sence bu kez içgüdülerini doğru mu, Cross?"

"Öyle görünüyor. Önseziden fazlası bu. Her şeyin yerli yerine oturduğu mantıklı bir senaryo."

"O halde kızımı nerede? Eğer bu bir rehine alma olayıysa neden hâlâ bir fidye istemediler? *Dolphin* ortadan kaybolalı neredeyse on gün oldu."

"İzlerini kaybettirmek için kendilerine zaman kazandırıyorlar. Tekneleri muhtemelen yavaş ve sıradan bir Arap yelkenlisi. Ortaya çıkmak için, uygar Batı'nın savaş gemilerinin tehdidinden uzakta, kendi mıntıkalarındaki sularda olmayı tercih ediyorlar. Ayrıca sizin kendinizi bırakmanızı, gerilim ve belirsizlikten dolayı iyice yıpranmanızı istiyorlar."

"Daha ne kadar sürecek peki?"

"Diyelim ki saatte yirmini beş kilometre yapıyorlar ve Yemen ya da Somali'nin Puntland bölgesine gidiyorlar. Bu durumda varış noktalarına şu sıralarda ulaşmış olmaları gerekir," dedi. "Onlardan haber almanız en fazla iki üç gün sürer."

"Puntland'dan daha önce de bahsetmiştin. Ben bugüne kadar hiç duymamıştım."

"Kuzeydoğu Somali'de ve Afrika'nın Büyük Boynuzu'nu kaplıyor. Yaşamak için uygun olmayan, yarı çöl, engebeli, kurak ve New Mexico'dan üç kat daha büyük bir alan. Büyük Yarık Vadisi'nin batısındaki yüksek dağlar tarafından adeta Afrika kıtasıyla bağları koparılmış. Bu dağlar aynı zamanda batıdan esip yamaçlara yağmur

bırakan rüzgârları da engelleyerek bölgenin kurak kalmasına sebep oluyorlar. Puntland'ın bitki örtüsü Senegal akasyası, dikenli bodur çalılar ve aralıklarla yayılmış seyrek otluklardan oluşur. Öte yandan ülke, Aden Körfezi kıyısında, Kızıl Deniz'e girişi kontrol eden çok stratejik bir konumda. Puntland, bir içsavaş sonrası Somali'den ayrılarak bağımsızlığını ilan etmiş. Kendilerine antik Mısır'daki tarihi bir bilgidен yola çıkarak "Punt Ülkesi" anlamına gelen Puntland adını vermişler. Kraliçe Haçepsut'un M● 1550 yılında meşhur keşif ordusunu gönderdiği ülke olduğu sanılıyor. Şu anda aralarında zayıf bağlar olan bağımsız savaş baronlarının çetelerince yönetilmektedir ve bu kimseye hesap vermeyen bu baronlar kendi hukuk ve adalet sistemlerini icat etmişlerdir. "

Hector, şaşırtıcı bir şekilde aniden konuyu değiştirdi. "Akşam yemeğinizi odanızda yiyerek kendi başınıza sıkılmak mı istersiniz, ki bunu önermem; yoksa yemekhanede benimle mi yemeyi tercih edersiniz? Şef, müthiş bir Wagyu dana pırzola yapmış. *Michelin*⁽¹⁾ rehberinin son baskısının yüzüncü sayfasında buradaki yemekler, şaraplar ve sohbet şiddetle öneriliyor." Tüm bu korkunç geceler boyunca tek başına oturmuştu ve en azından adam sıkıcı değildi. Sinir bozucu mu? Evet, kesinlikle ama sıkıcı değil. Gülümseyerek teklifi kabul etti.

Yemek boyunca sohbeti kaybolan kızı ve yatından uzak tuttu, daha çok Ebu Zara'nın politik yapısı ve Bannock Petrol'ün emirlikteki faaliyetlerinden bahsetti. Daha sonra konuyu ilgilendiğini bildiği, atlar ve at yarışlarına getirdi.

Konuyla ilgili bu kadar çok şeyi nasıl bildiğini sorar gibi bakınca, "Babamın çiftliğinde yetiştirilmek üzere birkaç tane at olurdu

⁽¹⁾ Dünya çapında otel ve lokantaları derecelendiren saygın bir yayın.

hep,” diyerek bilgisinin kaynağını açıkladı. “Cılız bir çocuk olarak onun başseyisi ve jokeyiydim. Ayda bir Nairobi’deki yarışlara katılırdık. Aslında tamamen ilişki kurnia amaçlı amatör bir olaydı ama biz çok ciddiye alırdık.”

Bilgiliydi ve bunu kolayca ifade edebiliyordu. İğneleyici, aynı zamanda garip bir espri anlayışına sahipti ve bu Hazel’ı, Cayla ile ilgili endişelerinden bir süreliğine uzaklaştırmıştı. Kadehindeki şaraptan ancak bir parmak içmişti ki Hector, şişeyi alıp üstünü tamenlamak üzere işaret etti. Şarap, çok hoş bir on yıllık Romanée-Conti’ydi. Zevkleri hakkında bu kadar çok şey biliyor olması hoşuna gitmişti. O anda onu reddetmek ayıp olacaktı, kadehini uzattı. Tam o sırada adamlarından biri yemekhaneye girdi ve masaya yaklaşarak Hector’un kulağına bir şeyler fısıldadı. Hector şişeyi hızla masaya indirince birkaç damla şarap örtüye sıçradı. Hazel’ı kolundan tuttuğu gibi ayağa kaldırdı.

“Çabuk!” diye bağırdı. Operasyon odasına giden uzun koridora koşmaya başladılar.

“Ne var?” diye nefes nefese sordu. “Ne oluyor?”

“Canavar ortaya çıktı!” dedi ve Hazel’ı koridor boyunca çekiştirmeye devam etti. Dört adamı televizyon ekranının önündeydi. Biraz önceki yemekhaneye gelen adam da oradaydı. Hector adamı Hazel’a, kıdemli ajanlarından biri Uthmann olarak tanıştırdı. Arap aynı zamanda Müslüman olmasına rağmen Hector’un en güvendiği adamıydı.

“İyi adamlardan biri,” dedi onun için.

“Hangi kanalda, Uthmann?” Hector sordu.

“Doha’dan yayın yapan El Cezire Arap TV. Dünya haberlerinin başında söylediler. Ben sonunu yakaladım fakat bültenin sonunda tekrar ederler.”

“Bayan Bannock için bir sandalye getirin,” diye emretti Hector. Ürdün kralının İran ziyareti, Bağdat’taki intihar bombacısı ve Ortadoğu için önemli diğer haberleri gergin ve sessizce dinlediler. Derken birden çok şık beyaz bir açık deniz gemisi ekranda belirdi ve haber spikeri Arapça konuşmaya başladı. Hector anında çeviri yaparak adanın dediklerini Hazel’a aktardı.

“Kendilerine İslam’ın Çiçekleri diyen bir grup, Hint Okyanusu’nun batısında bir yatın kaçırılması olayında sorumluluğu üstlendiklerini bildirdi. *Amorous Dolphin* isimli 125 metrelik lüks yat, Cayman Adaları bandralı olmasına karşın, Houston, Teksas’ta bulunan Bannock Petrol’ün başkanı Bayan Hazel Bannock’a ait. Bayan Bannock, dünyanın en zengin kadınları arasında bulunuyor.” Ekrana bir anda Hazel’ın, görüntüsü geldi. Üzerinde uzun şık bir gece elbisesi vardı. Boynunda ise bir zamanlar Barbara Hutton’a ait olan efsanevi elmas gerdanlık. Los Angeles’taki bir Demokrat Parti yardım kampanyası balosunda, tenis şampiyonu arkadaşı olan John McEnroe ile dans ediyordu. Hector, spikerin anlattıklarını çevirmeye devam etti.

“Grubun sözcülerine göre yat, Amerikan askerlerinin Irak’ta uyguladıkları zulme karşılık olarak batırılmış. Gemi mürettebat ve yolcuları gözaltına alınmıştır. Bayan Bannock’un, kaçırıldığı sırada gemide olmadığı anlaşılmıştır. Gemideki tek yolcu kızı Cayla Bannock’tur ve kendisi gözaltına alınanlar arasındadır.”

Ekrana Cayla’nın havuzdan çıkarken mayolu bir fotoğrafı geldi. Genç, ayrıcalıklı ve şınarık Batılı milyonerlerin bilindik haliyle kameraya bakarak gülüyordu. Giydiği cüretkâr mayo hiç kuşkusuz, tüm dünyadaki dindar Müslümanların tepki ve öfkesine neden olacak cinstendi.

“Savaşçılar Amerikan hükümetinden, mürettebatın ve Cayla Bannock’un serbest bırakılmasına karşılık yüklü bir miktar parayla Irak’taki terörist hareketlerinden dolayı özür talep edeceklerini açıkladılar.” Arap spiker Kahire’de oynanan bir futbol maçı hakkındaki haberi okumaya başlayınca Uthmann televizyonu kapattı.

“Hazel’un yüzüne neşeli bir canlılık gelmişti. “Anıan Tanrım! Kızım yaşıyor. Bebeğim yaşıyor. Sen haklı çıktın Cross. O yaşıyor.” Her ne kadar Uthmann ve diğer üç Cross Bow ajanı onlardan yana bakmıyorlarsa da hepsi konuşmaları dinliyordu. Hector kaşlarını çatarak susmasını ima etti ve ayağa kalktı.

“Benimle gelin,” dedi alçak sesle ve birlikte binadan çıktılar. Güneş bir saat önce batmıştı. Küçük dalgaların tembelce dövdüğü sahile gelene kadar hiç konuşmadılar. Gelgit hattının hemen üzerinde yarıya kadar kuma gömülmüş çok eski ahşap bir kazığın üzerine yan yana oturdular. Körfezde demir atınıs iki dev tanker, açık deniz terminalinden aktarılan petrolle depolarını dolduruyorlardı. Deniz yüzeyinden yansıyan projektörlerin ışığı sayesinde Hector ve Hazel birbirlerinin yüzünü oldukça net görebiliyorlardı.

“Sizi buraya getirme sebebim, kimsenin duymadığından emin olarak konuşabilecek olmamız,” diye açıkladı. Hazel şaşırmış görünüyordu.

“Hepsi senin adanların. Güvenmiyor musun onlara?”

“Ço dördü muhtemelen yeryüzünde güvenebileceğin yegâne insanlar. Yine de sadakatleri üzerinde gereksiz baskı yaratmanın da âlemi yok. İkimizin ne konuştuğunu bilmelerine gerek yok.”

Hazel başıyla onayladı. “Anlıyorum.”

“Gerçekten anladığını sanıyorum. Şu andan itibaren uğraşacağınız adamlar, dünyanın en acımasız ve sinsi yaratıklarıdır. İnsanı yalan ve dalavere dolu karanlık bir dünyaya çekerler. Kendilerine

İslam'ın Çiçekleri diyorlar.” Öne doğru eğildi ve parmağıyla kuma bir şekil çizdi. İslam'ın hilaliydi. “Cehennem Zehiri daha uygun bir isim olurdu.” Yeniden doğruldu ve kumdaki deseni hotunun tahnıyla sildi. “Evet, bu kadar yeter. Şimdi gidip, bundan sonra olacakları öngörelim.”

“Beyaz Saray'daki bağlantılarımı arasam iyi olacak galiba. Artık Cayla'nın yerini bildiğimize göre, oradakiler pazarlıkla ya da güç kullanarak onun serbest kalmasını sağlayabilirler,” diye akıl yürüttü Hazel.

“Her açıdan yanlış. Birincisi: Cayla'nın nerede olduğunu bilmiyoruz. ●onu kimin kaçırdığı hakkında çok az bilgimiz var ama nerede tuttuklarını bilmiyoruz. İkincisi: Arkadaşlarımız bahsettiğiniz şeylerin ikisini de yapmazlar,” dedi. “Öncelikle, teröristlerle pazarlık yapmamak, açıkça ilan edilmiş bir politikadır. Kuvvet kullanımına gelince, bu konuda güvenemezsiniz. Tahran'daki ABD Elçiliği'nin ele geçirilmesini ve Mogadişu'daki terörizm üssüne yapılan helikopter saldırısını anlatan “Black Hawk Down”⁽³⁾ filmi hatırlayın. Acı dersler çıkardılar. Pazarlık yapmayacaklardır, kuvvet kullanamazlar ve kullanmayacaklardır. Ama bunun için Tanrı'ya şükretmelisin. Deniz piyadeleri harekete geçseydi bu Cayla Bannock'un sonu olurdu.”

“Fakat bir şey yapmaları lazım. Ben bir Amerikan vatandaşıyım. Başkan yardım edeceğine dair bana söz verdi.” Elinde olmandan içinden boğuk bir hıçkırık yükseldi. Hector başım kaçırıp tankerlere baktı. Hazel'ı kendi ıstırabı ile baş başa bırakarak kendini toplaması için zaman tanıdı.

“Ne yapacağız o zaman?”

“Sizden bekleneni yapacaksınız. Az önce söylediğiniz gibi Washington'daki arkadaşlarınıza baskı yapmayı deneyeceksiniz.

⁽³⁾ Kara Şahin Düştü.

Canavar'ı oyalayacağız. Onunla pazarlık yapıyor gibi görüneceğiz fakat bunu yaparken, bunun hiçbir işe yaramayacağını bilmeniz gerekiyor.”

Başını sallayarak Hector'a baktı. “Anlayamadım.”

“Yapacağınız hiçbir teklif ya da vereceğiniz hiçbir söz, bu adamların Cayla'yı uysal bir şekilde geri vermesini sağlamayacaktır. Onlara bir dolar verin, on dolar daha isteyeceklerdir. Şartlarını kabul edin, yepyeni isteklerle size geleceklerdir.”

“O halde bunu neden yapıyoruz ki? Tamamen zaman kaybı değil mi?”

“Hayır Bayan Bannock, zaman kaybetmiyoruz, Cayla'nın nerede olduğunu bulmak için zaman kazanıyoruz.”

“Bunu yapabilir misin gerçekten?”

“Öyle umuyorum. Aslında, sanıyorum yapabilirim.”

“Peki, sonra? Nerede olduğunu bulursan ondan sonra ne olacak?”

“Gidip onu kurtaracağım.” Gözlerindeki ifade, dudaklarında oluşan belli belirsiz gülümsemeyi inkâr ediyordu.

“Ama az önce dedin ki...”

“Ne dediğimi biliyorum ama benimle deniz piyadeleri arasındayken bir fark var. Onlar çengellerdeki eti gören on bin kasap gibi saldıracaklardır. Oysa ben elinde neşterli bir kalp cerrahı gibi sızacağım oraya.”

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu Hector omuzlarını yukarı kaldırarak.

“Bana bunun için para ödüyorsunuz. Fakat şu an itibarıyla fide isteğini beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok. Bu bana kullanabileceğim bir şey verecektir.”

“Ne kadar zaman kazanmamız gerekli sence?” diye sordu. Hector yine omuzlarını kaldırdı.

“Bir ay, altı ay, bir yıl. Ne kadar gerekirse.”

“Bir yıl! Sen aklını mı kaçırdın? Mümkün değil. Her gün ölüp ölüp diriliyorum ben. Benim için böyleyse onun için nasıldır kim bilir? Hayır, bu kesinlikle olmaz.”

Kemal'in yelkenlisi kıyıdan seksen kilometre uzaktayken kısa dalga telsizden bir mesaj gönderdi.

“Balık on altı kilometre mercanlığında ilerliyor.” Mesaj hemen alındı. Karadakiler dinlemeydiler. Bir saat içinde on iki metrelik motorbot körfezden ayrılıp, yelkenliyle buluşmak için tam gaz yol almaya başlamıştı. İki tekne buluştuğunda her ikisinin mürettebatı silahlarını havaya kaldırıp zılgıt çektiler.

“Allahu Ekber!” diye bağırarak dar güvertede oynamaya başladılar.

Tekneler iyice birbirine yaklaştığında yelkenliye atlayıp ayaklarını yere vurarak başarılarını kutladılar. Cayla, güverte kamerasının bir köşesinde yatak olarak kullandığı kilim yığınının üzerinde büzülmüş sevinç naralarını dinliyordu. ●n bir gün boyunca yıkanmasına ve elbiselerini değiştirmesine izin verilmemişti. Her gün bir kâse pilavla acı biberli balık güveç yemişti ve su olarak verdikleri şey lağına benzeyen tuzlu bir suydı. Gıda zehirlenmesi ve deniz tutmasından ishal ve kusma nedeniyle perişan olmuştu. Tuvalet olarak kullandığı şey, yerde duran pis bir kovaydı. Dışarı çıkmasına sadece bu kovayı denize dökmesi için izin veriliyordu. Şimdi kamaranın kapısı açılmış, arkasındaki parlak güneş ışığını perdeleyen bir silüet kapıda belirmişti.

“Kalk bakalım. Haydi!” diyerek ağır aksanlı İngilizcesiyle emretti Kemal. Cayla’nın hiç direnecek gücü kalmamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama o kadar güçsüzdü ki bacakları titriyordu. Destek için kamara duvarına tutundu. Sabırsızlanan Kemal, onu kolundan tutup kapıdan dışarı, açık havaya çıkardı. Cayla, serbest kalan elini gözlerine siper ederek acımasız güneş ışınlarından korunmaya çalıştı ama Kemal elini tutup çekti.

“Bırak senin çirkin beyaz yüzünü görsünler,” diyerek kıza kahrkahrarla güldü. Cayla, bir ceset gibi beynbeyazdı ve gözleri çukurlaşmış, koyu birer oyuk gibi görünüyordu. Saçları terden keçe gibi olmuştu, üzerindeki elbise leke içinde, kusmuk ve dışkı kokuyordu. Kamardan çıktığını gören mürettebat, dini ve politik sloganlar atarak üzerine doğru geldi. Bir taraftan kahrkahralar atarak alay ederken diğer taraftan saçını ve elbiselerini çekiştiriyorlardı. Cayla’nın ayakta duracak gücü kalmamıştı, sanki hissiyatını kaybetmişti ve etrafını saran adamların temasıyla ayakta kalabiliyordu.

“Lütfen!” diye fısıldadı. Solgun yanaklarından gözyaşları süzülüyordu. “Lütfen artık canımı yakmayın.” Ne dediğini anlamıyorlardı. Onu sürükleyerek motorbota doğru götürüp bir balık kasası gibi elden ele geçirerek, diğer tekneye aktarıp ite kaka ana kamara ya soktular. Orada onu Rogier bekliyordu.

“Özür dilerim Cayla. Onları kontrol edemiyorum. Karşı koymaya çalışınmalısın. Seni korumak için elimden geleni yapacağım fakat bana yardımcı olmalısın.”

“Rogier!” Hıçlınlara boğulmuştu. Yelkenlide tutsak kaldığından beri düzensiz aralıklarla Rogier’i görmüş ama hiç konuşma fırsatı bulamamıştı. Şimdi Rogier kendisine sarılmıştı. O da kollarını onun gövdesine doladı. İkna edici sözleri ve yumuşak tavırlarından etkilenmişti. İçine düştüğü dehşet ve karmaşa durumunda

tek dayanağı Rogier'di. Annesi ve içinden çekip alındığı güvenli ve rahat dünya onun için artık gerçekdışı bir hayal haline gelmişti. Sahip olduğu tek şey Rogier'di. Her şeyiyle ona bağımlıydı artık.

“Cesaretini kaybetme Cayla. Neredeyse bitti. Yakında karaya çıkacağız ve güvende olacaksın. Oraya vardıktan sonra seni koruyacak ve seninle ilgilenecek durumda olacağım.”

“Seni seviyorum Rogier. Seni çok seviyorum. Bana güç ve güven veriyorsun.” Cayla'yı kamaranın arka tarafındaki tahta yatağa doğru götürüp yatırdı. Kirli saçlarını okşadı. Cayla sonunda yorgunluktan uyuyakaldı.

İki saat sonra kara, ufukta siyah bir çizgi halinde belirmişti. Motorbotun körfeze girmesi için bir saat daha gerekliydi. Gandanga Körfezi, karadan uzanarak bir aslan pençesi gibi kıvrılan çıkıntının oluşturduğu, derin suları olan kapalı bir alandı. Bu bölgede hiç eksilmeyen alize rüzgârlarının etkisinden de korunuyordu. Motorbot burnu dönünce körfez önünde uzanmaya başlamıştı.

Güvertedeki gürültü Cayla'yı uyandırmıştı. Doğruluğunda Rogier'in odada olmadığını gördü. Kamaranın ön tarafını gören pencereden dışarı baktı. Önünde uzanan körfezin genişliğinden ve üzerindeki tekne trafiğinden şaşkına dönmüştü. Çeşitli büyüklük ve tipteki gemiler körfezin güvenli sularına denir atmıştı. Sahile en yakın kısımda kümeler halinde balıkçı tekneleri, daha açıklardaki derin sularda ise modern görünümülü gemiler toplanmıştı. Bunların en yakında olanı, yan kısımlarının boyası paslan-

miş, orta boy bir petrol tankeri idi. Kışında yazan isim okunmaz haldeydi ancak kayıtlı olduğu liman Monrova'ydı⁽¹⁾. Motorbot geçerken bir sürü Arap muhafız küpeştesinden aşağı bakıyordu. El sallayıp havaya yaylın ateşi açtılar. Cayla bu körfezin korsanların in ve tankerin kaçırıldığından beri üç yıkılır orada demirli olduğunu bilmiyordu. Geminin yükü yoktu ve tankları değerli petrol yerine deniz suyuyla doluydu. Sahipleri Rogier'in dedesinin istediği fidyeyi ödemek istememişler ya da ödeyememişlerdi.

Tankerin ilerisinde iki konteyner gemisi demirlenmişti. Altı aya yakın bir süredir oradaydılar. Güvertelerinde kule gibi dizilmiş çelik konteynerler içinde değeri on milyonlarca dolar olan çok çeşitli mallar vardı. Bırakılmaları için sigorta şirketleri yakında bir ödeme yapacaktı. Bu konteyner gemilerinin arasında irili ufaklı bir sürü tekne vardı. Hepsi açık sularda ele geçirilmişti. Boyutları, küçük yelkenliden, açık deniz balıkçı teknelerine kadar değişiyordu. Hatta içlerinde Avustralya'dan yüklediği donmuş koyun eti, ambarlarında çürüyen bir soğuk hava depolu bir yük gemisi bile vardı. Bu gemilerin güvertesinde nöbet tutan tüm muhafızlar, Kemal'in motorbotunu gürültülü bir şekilde karşıladılar. Hepsi teknenin taşıdığı değerli hazinayı, ailesi, o nefret edilen kâfir ülkenin en zengini olan Amerikalı prensesin varlığını önceden haber alınıştı. Acı içinde bu kadının dönmesini bekleyen ailesinden alınacak fidye muazzam olacaktı ve hepsi bundan payını alacaktı.

Kasabanın tüm yerleşimi deniz kenarındaydı. Sazdan ve ondüle sacdan çatıları, güneşte kurutulmuş kerpiç duvarlarıyla kulübe ve harakalar, karmakarışık bir yığın halinde bir araya gelmişlerdi. Kaçırılan gemilerden yağmalanan boyalarla rasgele renklere bo-

⁽¹⁾ Liberya'nın başkenti.

yanmışlardı. Motorbot kumluk sahile yanaştığında, uzun entarile-
rinin etekleri kemerlerine sokuşturulmuş tayfalar aşağı atladılar ve
botu kumların üzerine doğru çekmeye başladılar. Rogier, kollarına
aldığı Cayla ile birlikte sığ suda yürüyordu. Kumsal silahlı adan-
larla doluydu, adamların hepsi Rogier'in geçenesi için açılıp yol
veriyorlardı. Rogier, Cayla'yı, gelgit hattı işaretinin ilerisindeki bir
dizi hırpalanmış, tozlu Land Rover ve Toyota'nın bulunduğu yere
kadar taşıdı ve en öndeki aracın arka koltuğuna oturttu. Her iki
tarafa ilaşer muhafız sıkıştı. Adamlar odun isı, keskin koyun yağı
ve haşhaş kokuyordu. Terli vücutlarını istekli bir şekilde Cayla'ya
dokunduruyorlardı ve ellerindeki silahlarla kızın bedenini dürtü-
yorlardı. Bir tanesi yüzünü birkaç santim yaklaştırarak sırttı. Simsi-
yah dişleri vardı ve ağzı fosseptik gibi kokuyordu.

Rogier direksiyona geçti ve aracı takır tukur sesler çıkarak
viteye aldı. Bozuk yolda gürültülü bir şekilde ilerliyorlardı. Arka-
larından da bir toz bulutu halinde diğer Land Rover'lar geliyordu.
Carla yüzünü yanındaki adamdan diğer tarafa çevirip ağzını ve bur-
nunu eliyle kapattı.

"Beni nereye götürüyorsun Rogier?" Motorun sesini bastırma-
ya çalışarak sordu. Rogier arkaya dönünce araç yoldan çıktı ve sav-
ruldu.

"Artık benim dünyamdasın. Beni bu sahte isinle çağırına. Be-
nini gerçek adım Adem."

"O Adem Tippoo Tip!" dedi Cayla'nın muhafızı. "Hadi be!"
Derin bir çukura girdiler ve hepsi birden öyle bir zıpladı ki kafa-
larını aracın çelik tavanına çarptılar. Sadece Cayla, herhangi bir
rahatsızlık belirtisi göstermemişti.

"Beni nereye götürüyorsun Rogier?" diye tekrar yalvarırcasına
sordu.

“Adım bu değil.”

“Lütfen beni affet. Beni nereye götürüyorsun Adem?”

“Dedemin evine.”

“Ne kadar uzak orası.”

“Üç, bilemedin dört saat. Artık soru sormayı kes.”

Yol boyunca yalnızca bir kere durdular. Sıcak ve ağaçsız bir ovadaydılar. Tek tük rastlanan akik renkli çakıl taşları ve tekerlek izleri dışında arazinin tekdüzelikliğini bozan hiçbir şey yoktu. Adem, Cayla'nın eski bir şarap şişesinden birkaç yudum su içmesine izin verdi. Adamlar tuvalet ihtiyaçlarını arazide kaygısızca giderirken Cayla işini görünce için Land Rover'ın arkasına geçiyordu ve her seferinde iki muhafız yanına geliyor, silahlarını ona doğrultarak ilgi ve beğeni dolu birer seyirci halini alıyorlardı. Cayla artık umursamıyordu. Araçlar yeniden peş peşe dizilip yola devam etti. Sonunda önlerinde oynayan serabın ilerisinde, mavi bir dağ sırası belirdi. Cayla, yaklaştıkça dağların arasında sıkışmış gibi duran yeşil bir alanı fark etti. Palmiye ve portakal ağaçları göze çarpıyordu. İyice yaklaştıklarında ince su kanalları ile kavun ve mısır tarlaları sulanıyordu. Vahanın derinliklerinden çekilen suyu taşıyan develerin yanından geçtiler.

“Ne kadar güzel bir yer. Buranın adı nedir?” Cayla, son bir saatte ilk kez konuşmuştu.

“Biz buraya Mucize Vahası diyoruz,” diye cevap verdi Adem. Ona salat ve selam olsun, peygamber efendimizin bir arkadaşı yolculuğu sırasında bu çölün ortasında konaklamış. Sabah uyanıldığında yattığı yerin yanından bir pınar çıkmış.”

“Deden burada mı yaşıyor?”

“Orada, yukarıda.” Aracın açık penceresinden yukarıyı gösterdi. Cayla da başını eğerek dik yamaca baktı. Sarp arazide birçok taş

bina gördü. Bunlardan biri de hemen fark edilen minare ve kubbesiyle bir camiydi. ●nun hemen bitişiğinde eğimli arazide aşağı doğru uzanan şekilsiz bir yapı vardı. Adem orayı göstererek, “●rası dedeme ait. Ailem üç yüz yıldır orada yaşıyor,” dedi.

“Konaktan çok, bir kaleye benziyor.”

“Her ikisi de,” dedi ve Land Rover’ı yamacın yarı yolunda park etti. Beyaz kisveli uşaklar karşılamak üzere koşarak geldiler. Sepetler içinde nemli serin bezler getirip yolculara verdiler. İbrikler içinde portakal şerbeti ikram ettiler. Adem bir bardak doldurup Cayla’ya verdi. ● da adeta boğulurcasına kana kana ve hızla içip bitirdi. Bardağı elinden alan Adem, Cayla’yı kolundan tutarak bir Land Rover için bile fazlasıyla dik ve engebeli olan yokuştan çıkarmaya başladı. Cayla iki kez yokuşa yere çöküp dinlenmek zorunda kaldı. Her seferinde Adem çektiirdiği için kalkıp yürümeye devam etmek zorunda kaldı. Üzerindeki hâkimiyeti hiç zoruna gitmiyordu. Çaresizlik içinde adeta uyuşmuştu ve önemsemediği tek şey onu meinnun etmek ve öfkesini üzerine çekmemekti. Ne var ki artık vücudunun her noktası ağrıyor ve taşlık zeminde yürümekten dolayı bacaklarından sırtına doğru bir acı dalgası yükseliyordu. Annesini düşünmeye çalıştı ama zihninde bir türlü netleşmeyen görüntü bir süre sonra hepden kayboldu. Üçüncü kez yere çöktüğünde, Adem iki uşağa onu iki yüz metre ilerideki üstü oyuna süslemelerle dolu kapıya kadar taşımalarını emretti. Kapıda Cayla’yı tepeden tırnağa tesettürlü dört cariyeye teslim ettiler.

Kadınlar loş geçitlerden ve karanlık odalardan geçtikten sonra Cayla’yı haremlik olduğu anlaşılan bir alana götürdüler. Karanlık tan beliren kadın ve çocuklar etrafını sarıp elbiselerini çekirtmeye, kir pas içindeki saçlarına dokunmaya başladılar. Bir yandan da

gölüp eğlenerek kendisiyle alay ediyorlardı. Çoğu bu renk saç görmemişti ve büyüleniş gibi bakıyorlardı. Hep birlikte bir avluya çıktılar.

Cariyeler onu ortaya getirip, tüm karşı koymalarına karşın üzerindekileri çıkarmaya başladılar. Diğer kadın ve çocuklar çıplak etini dürtmek için yaklaştılar. Bir tanesi ganimet olarak karnının altındaki kıllardan bir tutam koparıp almak isteyince Cayla yumruklarıyla kadını uzaklaştırdı. Kadının çığlık atarak uzaklaşması diğerlerini kahlkahaya boğdu.

Kadınlar, toprak testilerden Cayla'nın başına ve omuzlarına serin kuyu suları döktüler. Sonra içlerinden biri ona bir kalıp fenolü sabun verdi. Cayla, saçından başlayarak topuklarına kadar her yeri sabunlayarak ovaladı. Başından aşağı inen köpükler gözlerini yakıyordu fakat yeniden temizlenmenin hazzını yaşarken bunu fark etmiyordu bile. Yıkayıp kurulandıktan sonra cariyeler kendilerinin giydiğine benzer siyah bir elbise giydirdiler. Upuzun kolları bileklerine kadar, etekleri de ayaklarına kadar tüm vücudunu örtüyordu. Kendi aralarında konuşarak uzun siyah başörtüsünü nasıl bağlayacağını gösterdiler. Sonunda her tarafı örtülmüş sadece gözleri açıkta kalmıştı. Ayaklarına da bir çift keçi derisi sandalet geçirdiler.

Yabancı olduğu kıyafetler Cayla'da garip bir mahremiyet duygusu uyandırmıştı. *Dolphin* ele geçirildiğinden beri ilk kez böyle bir şey hissediyordu. Başörtüsünü ağzına ve yüzüne iyice sarıp çevresindekilerden, yakınında olduğunu bildiği isimsiz korku ve tehlikelerden gizlenmeye çalışıyordu. Kadınlar, dinlenmeksine fırsat vermeden onu yeniden labirent gibi koridorlardan geçirerek bir yere götürdüler. Binanın içinde ilerledikçe odalar büyümeye ve renkli halılarla güzelleşmeye başlamıştı. Odaların her biri zemine

konmuş minderlerle döşenmişti. Duvarlardaki renkli seramikler üzerine Kuran'dan alıntılar işlenmişti.

Sonunda yolculukları, iki kanatlı büyük, sağlam bir kapının önünde sona erdi. Elllerinde AK-47'lerle iki nöbetçi duruyordu kapıda. Cariyeler Cayla'yı orada bırakarak geri döndüler. Nöbetçiler Cayla'ya, açtıkları ağır kapının ardındaki büyük odaya geçmesini işaret ettiler. Cayla odanın, caminin bir parçası olduğunu fark etti. Bir sıra cüppeli adamın yerde minderin üzerinde oturduğunu gördü. İlerideki minbere doğru dönmüşlerdi ve sıranın ortasında Adem vardı. Başını çevirip baktı ve gelmesini işaret etti. Cayla hızla yanına gidip dizleri üzerine çöktü.

"Adem!" diyerek konuşmaya başladı aına adam eliyle susturdu.

"Sessiz ol kadın. Beş adım ileri git ve minbere doğru dizlerinin üzerinde otur. Sesini çıkarmadan bekle orada. Dedem minberin arkasındaki kapıdan çıkıp geldiğinde başını yere koy ve sessiz ol. Sadece sana seslenildiğinde konuşabilirsin. Hiçbir zaman yüzüne bakmayacaksın. Kudretli bir şeyhtir ve peygamberimizin soyundan gelmektedir. Kendisine saygı göstereceksin. Şimdi git! Sana dediğimi yap." Cayla söyleneni yaparak ilerledi ve dizlerinin üzerinde oturdu. Beklemeye başladı. Arkasından gelen sesleri duyuyordu. Bir tanesi öksürdü, diğeri oturuşunu değiştirdi. Derken önündeki kapı açılırken Cayla başını kaldırdı. Adem'in sert komutu gecikenemişti: "Aşağı!"

Başını halıya koydu. Etrafında olan biteni göremiyordu. Açılan kapıdan iri, azametli bir adam girdi içeri. Bembeyaz sakalına karşın, yaşlı bir adam gibi yürümüyordu. Sakalının uçları, kızıl sakalları olan peygamberin anısına kına ile boyanmıştı. Yüzünde derin kırışıklıklar vardı. Kalın kaşları beyaz ve dağınıktı. Başını gösterişli bir şekilde türbanla sarmıştı ve uzun etekleri halıları süpüren altın

sansı bir cüppe giymişti. Onun üzerinde, dizlerine kaclar inen altın ve gümüş işlemelerle süslenmiş bir yelek vardı. Abartılı bir şekilde burunları uzun olan sandalların üstü yarı değerli taşlarla ve altın işlemelerle süslenmişti. Gücünün bir sembolü olarak elinde altın saplı uzun bir hipopotam derisi kırbaç tutuyordu. Secdeye yatmış bir sıra adama baktıktan sonra Adem'e seslendi.

"Gel dedeni selamla evladım, gel de yüzünü göreyim ve sana bir sarılayım." Adem yerinden doğruldu ve gözlerinin içine baktı. "Benim ve oğlum aracılığıyla, peygamber efendimizin kanı senin damarlarında akmakta. Sende gördüğüm şey çok iyi ve her geçen gün giderek güçlenmekte." Adem sözlerin etkisiyle kendinden geçmişti. Bunları söyleyen kişi, Allah'ın en büyük savaşçısı, Hacı Şeyh Muhammed Han 'Tippoo Tip'ti. Mekke'ye gittiği için "Hacı", büyük bir aşireti yönettiği için de "Şeyh" unvanını almıştı. Beş nesildir, ailenin en büyük oğlu Tippoo Tip adını alıyordu. Hepsi efsanevi savaşçılar, korku salan insan tüccarları ve insafsız fil avcılarındılar. Kendi aralarında anlattıkları efsaneye göre Afrika'nın içlerinden bir milyonun üzerinde insanı köle ticareti için kıyılara taşımışlardı. Öldürdükleri filler, yağmır zamanı Afrika göklerini karartan çekirge sayısından daha fazlaydı. Yüzyıllar boyunca Tippoo Tip yelkenlileri, okyanusu boydan boya geçerek Afrika'dan Arabistan'a oradan Hindistan'a hatta daha öteye Çin'e kadar gide rek fildişi ve köle taşımışlardı.

Allah, şeytana tapan kâfir Amerikalı ve İngilizleri lanetlesin. Onlar, insan ticaretini ve fil avcılığını yasadışı kılarak benim büyük ailemi, düşüşün ve bilinmezliğin kucasına attılar, diye düşündü Adem. Ama artık işler değişti. Tıpkı gecenin sonunda güneşin yeniden tüm gücü ve ihtişamıyla ortaya çıkışı gibi, ailem yeniden gücüne kavuşacak. Kâfirlerin gemilerini ve insanlarını fütursuzca

ele geçirmeye başlayınca, hepsi yeniden bizden korkmayı öğrenecekler. O bunları düşünürken çok sayıda kaçırılmış gemi Gandanga Körfezi'nde yatıyor, yüzlerce esir de esir kamplarında fidye ödenmesini bekliyordu. Bunlara ek olarak kendisi de saygıdeğer büyükbabasına paha biçilemez bir elmas getirmişti. Ailenin bugüne dek görmediği bir ganimetti bu.

"Bu kadına ayağa kalkmasını söyle," diye emretti dedesi ve Adem, Cayla'ya kısık sesle emri ilettili.

"Ayağa kalk. Dedein sana bakmak istiyor." Cayla ayağa kalktığı anda başı itaatkâr bir biçimde önüne bakıyordu.

"Örtüyü açmasını söyle. Yüzünü görmek istiyorum," diye emretti Şeyh Han. Cayla, Adem'in emri üzerine yüzünü açtı ve sessizce beklemeye başladı. Yaşlı adam yaklaştı, çenesini tutup başını kaldırdı ve yüzüne baktı. Ne yapacağını bilemez bir halde, adamın suratına bakıp gülümsedi. Tereddütlü ama baştan çıkarıcı bir gülümseme idi ve herhangi bir erkeği büyüleyebilirdi. Şeyh Han bir adım geri sıçrayıp hipopotam derisi kırbağı Cayla'nın suratına şaklattı. Cayla darbenin acısıyla bir çığlık attı.

"Kâfir kaltak!" diye bağırıldı adam. "Hangi cüretle sen o şeytani gözlerinle benim yüzüne bakarsın? Senin kem bakışlarına karşı şerbetliyim ben." Cayla kırbacın yüzünde bıraktığı kızıl izin üzerini elleriyle bastırarak hıçkırıklar içinde özür diledi.

"Özür dilerim. Lütfen beni affedin. Size karşı saygısızlık etmek istememiştim." Fakat Şeyh Han, Adem'e dönüp talimat verdi.

"Onu benim ibadethanemden çıkar." Arkasını dönüp geldiği kapıdan çıktı. Adem, Cayla'nın kolundan sertçe tutup arkasından sürüklercesine çekmeye başladı.

"Seni aptal!" diye dişlerinin arasından azarladı. "Seni uyarımıştım."

Geldikleri odada ürkütücü bir görüntü vardı. Karşı duvarı büyük bir bayrak kaplıyordu. Ortasındaki amblemden yeşil fon üzerinde bir AK-47'nin siyah silueti yer alıyordu. Onun üzerinde Arapça, "İslam'ın çiçekleri. Kâfirlere ölüm. Allah'ın tüm düşmanlarına ölüm. Allah büyüktür," yazıyordu.

Bayrağın önünde tahta bir tabure duruyordu. Onun her iki yanında kamuflaj giysileri içinde üniformalı savaşçılar vardı. Vücutlarının açıkta kalan tek yeri gözleriydi. Ellerinde silahlar vardı ve yüzlerindeki maskelerle adeta uğursuz birer iblis gibi görünüyordular.

Adem, Cayla'yı tabureye oturatarak yüzünü kendisini bekleyen fotoğrafçıya çevirdi. Makinesi bir fotoğraf sehpasının üzerine oturtulmuştu ve çekeceği sahneye odaklanmıştı. Adem asistanlarından birisinin kendisine verdiği kıvrılmış kalın gazete tomarını açarak Cayla'ya uzattı.

"Bunu bu şekilde tut ki üzerindeki tarih okunabilsin."

"Nedir bu?"

"Bugünkü *International Herald Tribune* gazetesinin ön sayfası. Fotoğrafının hangi gün çekildiğini kanıtlamak için gereken bir ayrıntı sadece." Geri çekildi ve taburenin iki tarafında bekleyen adamlara bir emir verdi. Adamlar savaşçı bir halde yumruklarını sıkıdılar. Adem fotoğrafçıya işaret etti. Flaş bir anlığına çakarak ortalığı ışığa boğdu. Cayla, son derece çaresiz bir halde kameraya bakarken yakalanmıştı.

Hector, dört kıdemli saha ajanıyla Sidi el Razig terminalinde, Operasyon odasındaki masanın etrafında bir araya gelmişti. Hararetli bir tartışma içindeydiler. Hazel bir tarafta oturmuş büyük

bir kısmı Arapça olan tartışmayı takip etmeye çalışıyordu. Sonunda vazgeçerek Hector'un kendisiyle çalışmak üzere seçtiği adamları incelemeye başladı. Bunlar Cayla'yı kurtarabilecek ya da bunu denerken başarısızlığa uğrayacak olan adamlardan bir kısmıydı. Kendisini insan sarrafı olarak nitelendirebilirdi ve adamların her biri hakkında Hector'la uzun uzun konuşmuştu. Sonuç olarak doğru insanları seçtiğini kabul etti.

Adamların ikisi Avrupalıydı. Birincisi, David Imbiss genç, çocuksu yüzlü ve tıknaz görünen biriydi. Oysa derisinin altında yağ yerine bir kas talpakası vardı. Hector onu, Afganistan'da kendi yönettiği tugayda geçici görevle irtibat subayı olarak çalışan eski bir piyade yüzbaşısı olarak tanıtmıştı. Ordudaki görevinden ayrıldığında bir Bronz Yıldız'a ve birkaç savaş yarasına sahipti. Hector, Hazel'a adamın Kaliforniya'ya döndüğünde karısının onu terk ettiğini öğrendiğini ve kadının tek çocuklarını da alarak üniversiteden tanıdığı bir portakal üreticisi ile birlikte yaşamaya başladığını anlatmıştı. David'in aldatici çocuksu ve temiz yüzünün ardında sert, zeki ve bilgili bir adam yatıyordu. Askeri eğitimi sırasında bilgisayar ve elektronik uzmanı haline gelmişti ki bu beceriler Hector'un gözünde çok değerliydi.

Hector'un sağ tarafında masaya yaslanınış olarak duran, Paddy O'Quinn'di. Hector'dan çok daha gençti ve SAS komandosu olarak onun altında görev yapmıştı. Uzun boylu, ince ve kaslı yapılı, hızlı reflekslere ve daha da hızlı çalışan bir zekâya sahipti. Küçük bir değerlendirme hatası yapana kadar profesyonel bir askerdirdi. Savaş alanında bir subaya, çenesini kıracak kadar sert bir yuvaruk atınıştı.

"Herif hıyarın tekiydi," diyerek anlık hatasını savunmuştu Hector'a. "Müfrezesinin yarısını aptallığı yüzünden kaybetmişti ve

sonra da benimle tartışınaya başlamıştı.” Paddy eğer yanlış zamanda attığı yumruk yüzünden ordudan atılmasaydı şu anda muhtemelen kıdemli bir subaydı. Ordunun kaybı, Hector’un ve Cross Bow’un kazancı olmuştu. Masada Hector’un karşısında oturan diğer iki adam Arap’tı. Bu, en başta Hazel’ı şaşırtmıştı; her şeyden önce Hector iflah olmaz bir ırkçı değil miydi?

Hazel ona bu seçimin sebebini sorduğunda, “Zorlu bir çatışmada diğerlerinden çok arkanu bu iki adamın kollamasını tercih ederim,” demişti Hector. “İrkinin diğer temsilcileri gibi bunlar da çok iyi birer savaşçı ve tilki gibi kurnazlar. Elbette birer haydut gibi düşünebilirler ve konuşabilirler. Bakıldığında da birer hayduta benzerler. Bir tilki yakalamak için tilki gibi düşünmek gerekir demişti bir zamanlar birisi bana. Birlikte iyi bir ekip oluşturuyoruz. Zor anlarda ben İsa’ya onlar da Allah’a dua ediyorlar. Böylece her bakımdan emniyette oluyoruz.”

Tarık Hakim, Hector’un Irak’taki birliğine yerel rehber ve tercüman olarak katılmıştı. Daha ilk gün pusuya düşürülüp, çarpışarak kurtulduklarında birbirlerine ısınmışlardı. Yol kenarına bomba konduğu o korkunç günde de Hector’un yanındaydı. Hector yol kenarına bombayı koyan ve bir intihar cihazı yerleştirir gibi görünen üç Arap isyancıya ateş açtığında, Tarık ateşiyle Hector’u korumuş ve Araplardan birini de öldürmüştü. Hector görevinden istifa ettiğinde Tarık yanına gelip, “Sen benim babamsın, sen nereye gidersen ben de oraya gelirim,” demişti.

“Ne diyebilirim ki?” demişti Hector. “Nereye gideceğimi bilmiyorum ama eşyanı topla ve gel benimle.”

Hector’un karşısındaki diğer Arap, Uthmann Waddah’tı. “Uthmann, Uthmann’dır,” demişti Hector, Hazel’a. “Onun yerini kimse alamaz. Kendine güvendiğim kadar güvenirim ona.”

Hazel, Hector'un dört adanını anlatışını hatırlayarak gülümsedi. O zaman bu sözleri fazlasıyla abartılı bulmuştu, ama şimdi bu operasyon odasında, onları masanın etrafında fikirlerini tartışırken izleyince bu değerlendirmeyi yeniden gözden geçirmesi gerektiğini düşünmüştü.

Azımlığımız, bizim mutlu azımlığımız⁽¹⁾ garip bir şekilde Hector'u kıskanmıştı. Birbirine bu denli güçlü bağlarla kenetlenmiş bir topluluğun parçası olmak, günlerini hayatını emanet edebileceğin insanlarla geçirmek harika bir şey olmalıydı. Asla yalnızlık nedir bilmemek... Henry gideli yıllar olmuştu. Bir imparatorluğun başında bile olsa, asık yüzüyle yalnızlık, sürekli olarak yanı başındaydı.

Dizüstü bilgisayarından, yeni bir mesaj geldiğini bildiren sinyal sesi duyuldu. Agatha olmalıydı. Hazel hızla açtı ve bir süre inanamayan gözlerle baktıktan sonra boğulurcasına bir çığlık attı.

"Aman Tanrının! Bu imkânsız!"

"Nedir o?" diye sordu Hector.

"Cayla bana bir mesaj göndermiş."

"Sakın açma! Cayla'dan değildir o," diye bağırdı Hector ama masanın diğer tarafındaydı ve Hazel'ı durdurmak üzere zamanında yetişememişti. Hazel'ın parmakları klavye üzerinde adeta uçuyordu. Mesajın ekinde bir dosya olduğu uyarısı gelmişti. "İndir" kutusuna bastı ve ekrana bakmaya başladı. Yüzünden kanı çekilmişti. Sanki bir şey diyecekmiş gibi ağzını açtı ama dudaklarından çıkan ses, tiz ve acı dolu bir feryat oldu. Hector bir an yana devrilen Hazel'ın sandalyesinden düşeceğini sandı. Omuzlarından yakaladı ve sarstı.

⁽¹⁾ Shakespeare'in *V. Henry* adlı eserinde, çok sayıdaki düşmana karşı koyan askerlere ait sözler.

“Nedir o? Topla kendini! Tanrı aşkına be kadın. Nedir o?” Hazel ağzını kapayıp Hector’a bakmaya başladı. Sanıkı onu hayatında ilk kez görüyor gibiydi. Sonra sandalyesinde doğruldu, duygularını kontrol altına almaya çalışarak derin bir nefes aldı. Hâlâ konuşmıyordu, ama bilgisayarı Hector’a uzattı. Ekrandaki görüntüye baktı. İslami giysiler içinde ana yüzü ve saçları görünen, genç, güzel bir kızın fotoğrafıydı. İfadesi perişan ve korku doluydu. Elinde tuttuğu gazetenin tarihi okunabiliyordu. Her iki tarafunda silahlı ve maskeli adamlar vardı. Arkasındaki duvarda, üzerinde Arapça harflerle askeri ve köktendinci mesajlar yazılmış bir afiş vardı.

“Bu o mu?” diye sordu Hector. Cevap verinceyince Hazel’ı hafifçe sarstı. “Bu Cayla mı?”

Nefesini toplamak için yutkundu, sonra fısıltıyla cevap verdi. “O benim bebeğim.” Titredi. “Fakat neden bana böyle korkutucu bir fotoğrafını yollasın ki?”

“Bunu o yollanadı,” dedi Hector sertçe. “Onu kaçırانlar tarafından gönderildi. Bizimle bir iletişim ortamı oluşturuyorlar. Fotoğraf sizin gözünüzü korkutmayı amaçlıyor ama sonunda pazarlığa hazır olduklarını gösteriyor.”

“Fakat bu Cayla’nın cep telefonundan gönderilmiş.”

“Telefonunu ondan almışlardır, en azından sim kartını almışlardır.” Hazel’ın sandalyesini çevirip, onunla yüz yüze geldi. “Beni dinleyin. Bu iyi bir gelişine. Cayla’nın üç gün önce hayatta olduğunu kesin olarak biliyoruz artık. Elindeki gazetenin tarihine bak!” Hazel başıyla onayladı. “Artık onu kaçırانlarla aramızda direkt bir hat var. Onlarla pazarlık edebiliriz. Hatta bağlı olduğu şebekeden yola çıkarak, gönderilen mesajın kaynağını bile bulabiliriz.” Dizüstünü masanın diğer tarafında olan David’e uzattı. “Bilgisayar delisi

olan sensin Dave. Bu mesajla ilgili ne bulabilirsin bakalım. Hangi ülkeden gönderildiğini anlayabilir miyiz?”

“Elbette.” Imbiss, bilgisayarı inceledi. “Biraz zaman alabilir fakat bir mahkeme emriyle sunucu hizmeti sağlayan şirket hangi şebekelerinden gönderildiğini bildirmek zorunda bırakılabilir.” Bilgisayarı Hector’a geri verdi. “Fakat boşuna zaman kaybetmiş olabiliriz.”

“Neden olsun ki Dave?”

“Fotoğraf üç gün önce çekilmiş. Varsayalım ki Kahire’de çekilmiş olsun. Sim kartını bir kuryeyle örneğin Roma’ya göndermek için ellerinde istedikleri kadar çok zaman var. Orada birisi bize mesajı yolladıktan sonra, sim kartı yine kuryeyle esas oğlana geri yollayabilir.”

“Rezalet!”

“Rezalet gerçekten,” diye ona katıldı David. “Eğer bu insanlarla iletişimi sürdüreceksen, onlardan gelecek her mesajın farklı ülkelerden gönderileceğinden emin olabilirsin. Bugün İtalya, gelecek hafta Venezuela.” Hector bunu biraz düşünüp Hazel’a döndü.

“Cayla’nın BlackBerry hesabının durumu nedir, bir fikrin var mı? Kredisi biterse, Canavar onu doldurmaz, bu onlar için çok tehlikeli olur. Birkaç dolar yüzünden iletişim kanalının kapanmasına izin veremeyiz.”

“Cape Town’da olduğunuz sırada Cayla’nın hesabına iki bin dolar yatırmıştım.”

“Bu parayla bir yıl konuşabilirsin,” diye fikrini açıkladı Hector. Bu kadın söz konusu olduğunda, hiçbir şeyin yarım olması mümkün değil, diye düşünüp, içinden güldü.

“Beni aramamak için hiçbir bahanesi olsun istemedim,” dedi Hazel, kendisini haklı çıkarmaya çalışarak.

“Mükemmel! O halde bu nuınarayı kullanmaya devam etmelerinden emnın olmak istiyoruz. Hemen yapmanız gereken şey, onlara bir cevap yazmak. Onlardan gelecek mesajları beklediğimizi anlamalarını sağlınalıyız. Şimdi yapın lütfen Bayan Bannock.” Başıyla onaylayan Hazel, klavyesini kullanarak bir cevap yazdı ve bitirince okuması için Hector’a gösterdi.

Beyler, göndereceğiniz mesajları bekliyorum. Bu zaman zarfında lütfen ona bir zarar vermeyin.

“Hayır!” dedi Hector kesin bir şekilde. Hitap kısınıını çıkarın. Beyler .. kım onlar ki? Hem hiçbir şeye yaramaz. Ona zarar vermeyin ricasını da çıkarın. Sadece ‘Bekliyorum’ demek yeter. Hepsi bu.” Hazel başıyla onayladı ve değışikliğı yaparak yine Hector’a gösterdi.

“Güzel. Yollayın şimdi,” dedi Hector. Sonra adamlarına döndü. “Herkes dışarı lütfen. Bundan sonra ‘bilineniz gereken kadar’ ilkesi geçerlidir.” Hepsi anladılar. İçlerinden biri yakalanacak ve işkence göreceğ olursa zaten bilmediğı bir şeyi söylemesi de mümkün olmayacaktı. Sırayla odadan çıkmaya başladılar.

“Tarık. Uthmann. Siz kalın lütfen.” İki Arap yeniden masaya dönerek sandalyelerine oturdular. Hazel kendisini daha fazla tutamadı.

“Cross,” diye atıldı. “Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu? Tanrın, onu nerede tuttuklarını nasıl öğreneceğiz?”

“Son bir saattir tartıştığımız şey buydu zaten,” diye hatırlattı Hector. “Canavar’ın tek bir zayıf tarafı varsa, o da konuşmayı ve zaferlerinin propagandasını yapmayı sevmesi.”

Hazel başını salladı. “Hiçbir şey anlamadım.”

“Nereyi dinleyeceğini bilersen, böbürlenmelerinin yankıları kulağına gelebilir.”

“Nereyi dinleyeceğini biliyor musun?”

“Hayır ama Uthmann ve Tarık biliyor,” diye cevapladı. “Onları gizli göreve gönderiyorum. Doğdukları ve yerel halkla bağlantılarının en güçlü olduğu topraklara gidecekler. Tarık, Puntland’a, Uthmann da Irak’a gidecek. Bir iz bulana kadar ortalığı koklayacaklar. Cayla’yı başka bir yerde saklıyor olsalar bile, bu ilkesi nerede olduğunu bulabilir.”

“Bu onlar için son derece tehlikeli bir görev değil mi? Tamamen kendi başlarına olacaklar ve sen onları koruyacak durumda olmayacaksın.”

“Durumu çok hafife alıyorsunuz, Bayan Bannock. Evet, ölüncül bir risk alıyorlar fakat onları öldürmek oldukça zordur. Bugüne kadar çok imkânsız şartlarda sağ kalmayı başardılar.” Hazel, iki Arap’a baktı.

“Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Kızını için hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Siz, çok ama çok cesur insanlarsınız.”

“Daha fazla övmeyin sakın!” diye araya girdi Hector. “Kendi yetenekleriyle ilgili zaten yeteri kadar abartılı fikirleri var. Bir dahaki sefere ya zım isteyecekler ya da en az bunun kadar saçma başka bir talepleri olacak.” Hazel dışında herkes gülmeye başladı ve gerilim biraz azaldı.

“Onlar çok belirgin bir ipucuyla geri dönünceye kadar biz oyunu burada oynayacağız. Bu arada, nerede tuttuklarını kesin olarak öğreneceğimiz zaman geldiğinde gidip onu kurtarmak için tüm hazırlıklarımızı yapacağız.”

Zara Havayolları, her gün Sidi el Razig'den Ebu Zara'nın başkentti Ash-Alman'a, Fokker F-27 Friendship tipi çift turbo jet bir yolcu uçağı kaldırıyordu. Ertesi sabah Uthmann ve Tarık, çalışanların arasına karışmışlar, biniş kartı alma işlemleri için bekliyorlardı. Her ikisi de yerel kıyafetler içindeydiler. Başkente vardıklarında birbirlerinden ayrıldılar. Tarık, Somali'nin Mogadişu kentine giden uçağı, Uthmann da ondan bir saat sonra Bağdat uçağına binmişti. Yüzleri seçilmeyen Arapların arasınca kaybolmuşlardı.

Bir sonraki sabah Hector, Hazel'ı aradığında onu küçük şirket yemekhanesinde kahvaltısını yaparken buldu. Başına dikildiğinde, bir kâse tahıl gevreğı ve bir fincan şekersiz ve sütsüz kahveyi görünce; bu kadar formda olması boşuna değil, diye düşünmeden edemedi.

“Günaydın Bayan Bannock. Umarım iyi uyumuşsunuzdur.”

“Şakacılığın üstünde galiba Cross. Tabii ki iyi uyumadım.”

“Uzun bir gün olacak. Herhangi bir gelişme olmasını beklemiyorum. Adamlardan birkaçıyla büyük gösteri öncesi biraz paraşüt talimi yapmaya gideceğim. Bazıları bir yıldan fazla zamandır atlayış yapmadı. Biraz paslarını atmaları lazım.”

“Benim için de paraşütün var mı?” diye sordu Hazel. Hector duraksadı. Endişelerinden uzaklaşmak için kendilerini izlemek isteyebileceğini düşünmüştü ama kendileriyle atlamak isteyeceğini hiç aklına getirmemişti. Ne kadar deneyimi olduğunu merak etti.

“Daha önce paraşütle atladınız galiba?” diye usturuplu bir şekilde sordu.

Kocam bayılırdı ve beni de peşinde sürüklerdi. Birçok defa Norveç fiyortlarından BASE atlayışı⁽¹⁾ yapmıştık. Hector, Hazel’a bakakalmıştı.

“Bundan ötesi yok,” diye kabullendi Hector. “Bir dağdan beş yüz metrelik bir uçuruma atlamaktan daha aşırı bir şey olamaz.”

“Ya! Sen de fiyortları denedin mi?” diye merakla sordu.

“Ben cesurun ancak çılgın değilim.” Başını salladı ve ekledi. “Sizi hayranlıkla selamlıyorum Bayan Bannock ve bu sabah bizimle atlamanızdan onur duyarım.”

Hector, Paddy O’Quinn ve David Imbiss de aralarında olmak üzere en iyi on beş adanını bir araya toplamıştı. Helikopterden üçer atlayış yaptılar. İlki 3000 metre, ikinci ve üçüncüsü, paraşütün açılmasına ancak yetecek kadar mesafe bırakacak şekilde 120 metre yükseklikten olmuştu. Son iki atlayış tekniği, paraşütçünün havada en korunmasız olduğu sırada, yerde bekleyen düşman kuvvetlerine çok az vuruş imkânı tanıyordu. Üçüncü atlayıştan sonra atamların tamamı Hazel’a belirgin bir hayranlık ve saygı karışımıyla bakmaya başlamıştı. Paddy O’Quinn bile hayranlığını gizleyememişti.

Bir kum tepesinin kenarında oturup salamlı sandviçlerini yediler ve büyük bir termotan aldıkları kahvelerini içtiler. Ardından Hector, eski bir kamyon lastiğini kumulun tepesinden aşağı yuvarladı. Lastik hoplaya zıplaya aşağıya doğru inerken hepsi Hector’un

⁽¹⁾ Sabit platform ya da zeminlerden yapılan çok alçak irtifa atlayışları. İngilizce B: Building (Bina), A: Antenna (Anten kuleleri), S: Spans (Köprüler) ve E: Earth (Yer-yüzü, uçurumlar) sözcüklerinin başharflerinden türetilmiştir.

lastiğe monte ettiği karton hedefe nişan alarak, sırayla ateş ettiler. En son Hazel ateş etmişti. Hector'un silahını almış, doluluğunu ve dengesini ustalıklı kontrol ettikten sonra atış noktasına gelmiş, av tüfeğiyle keklik avlar gibi ateş etmişti.

Dave kumulun dibindeki lastiği aldı ve hepsi etrafında toplanıp karton hedefin üzerindeki kurşun deliklerine bakmaya başladı. Kimseden pek bir ses çıkmamıştı.

"Neden bu kadar şaşırdınız ki?" diye eğlendi Hector. "Dünya çapında bir sporcu o. Son derece rekabetçi ve bir leoparın göz, el koordinasyonuna sahip olması gayet doğal." Sonra masumca sordu. "Durun tahmin edeyim Bayan Bannock, kocanız atıcılığa bayırdı ve sizi de peşinden sürükledi. Böyle oldu değil mi?" Bu sözleri kahkalar izledi. Bir süre sonra Hazel da onlara katılmak zorunda hissetti kendini. Cayla'nın kayboluşundan beri ilk kez gülüyordu. Çok rahatlatıcıydı. Felç eden ıstırapın bir kısmının ruhundan dışarı atıldığını hissetmişti.

Kahkahalar kesilmeden Hector ellerini çırpı ve adamlarına seslendi. "Tamam beyler ve hanımlar! Buradan terminale on kilometre var. Sona kalan içkileri ısmarlar."

Kumlu zemin koşuyu zorlu hale getiriyordu. Terminali çevreleyen dikenli tellerin arasındaki kapıdan geçtiklerinde Hector, Hazel'in birkaç adım gerisindeydi. Kuvvetli ve düzgiin adımlarla koşuyordu ama gömleğinin arkasının terden rengi atmıştı. Hector sırtıttı.

Hanımevendinin bu akşam uyumakta güçlük çekeceğini hiç sanmıyorum, diye düşündü.

Uthmann patlama sesiyle birlikte ilerideki evlerin çatılarının üzerinden yükselen siyah duman bulutunu fark etmişti. Bunun bir araç bombası olduğunu hemen anlamıştı ve bombanın patladığı yerin yalınlarında olan erkek kardeşinin evine doğru koşmaya başladı. Köşeyi dönüp kavisli dar sokağa baktı. Uthmannı gibi çok şey görmüş geçirmiş bir asker için bile katliam görüntüsü dayanılacak gibi değildi. Bir adam kanlar içindeki bir çocuğu göğsüne bastırmış kendisine doğru koşuyordu. İfade­siz gözleri, yanından geçerken Uthmann'ı görmemişti bile. Üç binanın ön tarafı parçalanmış; sanki oyuncak evler gibi tek duvarlı kalmıştı. Bütün şahsi eşyalar ve mobilyalar duvarları olmayan evlerden dışarı sarkmıştı. Sokağın ortasında bombayı taşıdığı anlaşılan kararmış ve parçalanmış bir araba duruyordu.

"Sen şehit falan değilsin," diye bağırma­ya başladı Uthmann, hurda araca ve bedeninin çoğu buharlaşmış olan sürücünden arta kalan parçalara bakarak. "Sen Şii bir katilsin!" O sırada kardeşinin yolun sonundaki evini gördü. Zarar görmemişti. Ali'nin karısı onu kapıda karşıladı. Çocuklarının ikisini kucaklamış ağlıyordu.

"Ali nerede?" diye bağırdı kadına.

"Otele çalışmaya gitti," diye hıçlıklar içinde cevap verdi.

"Çocukların hepsi seninle beraber mi?" Gözyaşları içinde başıyla onayladı kadın.

"Allah'a şükürler olsun!" dedi ve kadınla beraber içeri girdi.

Uthmann'ın karısı ve üç çocuğu kardeşinin ailesi kadar şanslı değillerdi. Üç yıl önce, karısı Leyla oğlanlarla beraber pazardayken, otuz adım uzaklıkta bir bomba patlamıştı. Şimdi Uthmann,

yengesinin kucağından aldığı çocuğu kollarında sallayıp sakinleştirineye çalışırken kendi küçük oğlunun sıcaklığını hatırlayıp gözleri dolmuştu. Yengesinin fark etmemesi için başını çevirdi.

Kardeşi Ali bir saat sonra işten geldi. Boniba nedeniyle otel müdürü işten erken çıkmasına izin vermişti. Ailesini sağ salın bulmasıyla birlikte yüzünde beliren rahatlama ifadesini görmek, Uthmann'ın yüreğini parçalamıştı. Kardeşiyle ciddi konuları konuşma fırsatını ancak ertesi sabah bulabildi. Uthmann konuşmaya, Amerikan yatına el konulması ve Bannock Petrol servetinin vârisinin kaçırılması olayından söz ederek başladı.

“Bu yıllardır duyduğumuz en heyecan verici olay,” diye hemen cevap verdi Ali. “Yoldaşlarımızın El Cezire’de olayı duyurduğu günden beri tüm Müslüman âlemi heyecandan yerinde duramıyor. Böyle bir operasyonu başarıyla gerçekleştiren, müthiş bir planlama ve azimle çalışma aşkıdır. İkiz kuleler saldırısından beri en büyük zaferimiz bu. Amerikan halkı sersemlemiş durumda. İtibarları bir kez daha ölümcül bir yara aldı.” Ali zafer sarhoşluğu içiudeydi. Günlük hayatında Airport ●tel’de kat müktürüydü ana gerçek işi Büyük Şeytan’a karşı cihat yürüten Sünni Savaşçıları koordine etinekti. Her ikisi de oturdukları evin hemen dışındaki sokakta büyük yıkıma yol açan Şii bombasının asıl hedefinin Ali olduğunu biliyordu.

“Eminim liderlerimiz kaçırılan Amerikan prensesi için muazam bir fidye talep edeceklerdir,” dedi Ali büyük bir ciddiyetle. “Amerika’ya karşı cihadımızı bir on yıl ya da daha uzun süre finanse etmeye yetecek kadar büyük bir miktar.”

“Bu başarıdan bizim gruplardan hangisi sorumlu? El Cezire’de söz edilene dek, İslam’ın Çiçekleri adını hiç duymamıştım.”

“Kardeşim bunu bana sorinamaı gerektiğini sen benden daha iyi bilirsin. Sen sadakatini yüzlerce kez kanıtlamana rağmen cevabı bilsem bile bu sorunu yanıtlayamam ki. Üstelik cevabı da bilmiyo-

rım.” Ali bir an duraklayıp sonra devam etti. “Fakat sana şunu söyleyebilirim ki sen yakında bilmesi gerekenler arasına katılabilirsin.”

“Bannock Petrol bağlantım nedeniyle mi?” Uthmann kardeşi-ne gülümsedi ama Ali bir el hareketiyle cevap vermemeyi tercih ettiğini gösterdi.

“Tamam, daha fazla bir şey söyleyemem.”

“O halde ben yarın Ebu Zara'ya geri...”

“Hayır!” Ali sözünü kesti. “Seni bugün buraya Allah gönderdi. En az bir ay daha kal. İnşallah, sana söyleyecek bir şeylerim olur.”

“Uthmann kabul ettiğini başıyla işaret etti. “İnşallah. O zaman kalıyorsun kardeşim.”

“O halde, haneme hoş geldin kardeşim.”

Mucize Vahası'nın yükseklerindeki konakta bir grup adam gülmüş fincanlarda kahvelerini içerken büyük bir ciddiyetle ve sessizce aralarında konuşuyorlardı. Üzeri fildişi ve sedef kakınlı bir masanın etrafında oturmuşlardı. Masanın üzerindeki tek nesne gümüş bir cezveydi. Odanın hiçbir yerinde yazı yazmaya yarayacak bir şey yoktu. Hiçbir not tutulmuyordu. Tüm duyurular Şeyh Han Tippoo Tip tarafından yapılıyor ve dinleyenler tarafından ezberleniyordu.

“Kararım şudur.” Çok önemli şeylerden bahsettiği zamanlarda hep olduğu gibi derinden gelen ölçülü bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Torunum Adem ilk fidye talebini gönderecektir.” İpek minder üzerinde oturan torununun saygısını göstermek için başını yere değecek şekilde eğildiğini gördü.

“Emrinizi duymak ona itaat etmek demektir,” diye mırıldandı.

Şeyh Han düşünceli bir şekilde konuşmaya devam etti. “Talebimiz o kadar büyük olacak ki, Büyük Şeytan’ın hastalıklı ve lanetli topraklarında bile bunu ödeyebilecek kimse olmayacak.” Gülümseyince, gözleri kırışık gözkapaklarının arkasında kayboldu. “Hiçbir para miktarı bu Cross denen adamla aramdaki kan davasını halledemez. Kan, sadece kanla ödenir.” Gülmüş fincanlardan sessizce kahvelerini yudumlayarak şeyhin konuşmaya devam etmesini sessizce beklediler.

“Bu kalleş kâfir benim üç oğlumu öldürdü.” Romatizmadan dolayı eğrilmiş parmağını havaya kaldırdı. “İlki, oğlum ve torunumun babası, Selahaddin Gamel’di.” Adem yeniden eğildi ve şeyh devam etti. “O, Allah’ın gerçek bir savaşçısıydı. Cross, yedi yıl önce onu Bağdat’ta bir sokağın ortasında vurarak öldürdü.”

“Allah rahmet eylesin,” diye diğerleri hep bir ağızdan mırıldandı.

“İkinci kan davam oğlumu Gaffur’dur. Ağabeyi Selahaddin’in intikamını almak için ona verdiğim görevi yerine getirmek üzere yelkenli ile Ebu Zara’ya giderken öldürüldü. Yelkenlisine saldıran kişi yine Cross’tu.”

“Allah rahmet eylesin,” diyerek yine hep birlikte dua ettiler.

“Bu İsa’ya tapan kâfirin ellerinde ölen üçüncü oğlumun adı Enver’di. Onu da bu şerefli göreve yollamıştım.”

“Allah rahmet eylesin,” diyerek üçüncü kez koro halinde dua ettiler.

“Bu kan davası benim vicdanımda büyük bir yük haline geldi. Üç oğlumun canı sahte bir Tanrı’nın hizmetkârı olan bu aşağılık putperest tarafından alındı. Artık onun canını almak tek başına beni tatmin etmeyecektir. Bir hayat benden koparılan üç canın

bedeli olamaz. Onu yakalayıp, öldürdüğü adamların karılarına ve çocuklarına canlı olarak teslim etmeliyim. Kadınlar bu gibi konularda oldukça beceriklidir. Cehennemde onu bekleyen şeytanın kollarına ulaşmadan önce kadınların elinde ve derisini yüzecek olan bıçaklarının altında günlerce acı çekecek.

“Emriniz başımız üstüne yüce han,” diye tophıca mırıldandılar.

“Beni dinliyor musun, torunum?” diye sordu Şeyh Han. Adem yeniden dedesinin önünde saygılı bir şekilde eğildi.

“Dinliyorum muhterem büyükbabam.”

“Bu kan davasını bir borç olarak doğrucu senin omuzlarına yüklüyorum. İki amcan ve kendi baban için bu borcu ödetmelisin. Bu borç tanı olarak ödenmedikçe ruhun huzur bulmasın.”

“Anlıyorum büyükbaba. Bu kutsal bir emanet.”

“Bana bu kâfir domuzu getirdiğinde seni aşiretin en yüksek üyesi yapacağını. Katledilen iki amcan ve babanın hatıralarıyla birlikte kalbine yerleşeceksin. Öldüğümde lider olarak bu aşiretin başına sen geçeceksin.”

“Bunu kutsal bir görev olarak kabul ediyorum büyükbaba. O adamlar kadını senin gazabın ve adaletinle yüz yüze gelmeleri için aynen emrettiğin gibi sana getireceğim.”

Beklemenin her zaman işin en zor kısmı olduğunu, Hector Cross daha en başta kendisine söylemişti. Ne kadar haklı olduğunu zaman geçtikçe anlamaya başlamıştı. Her gün dünyanın çeşitli yerlerindeki Bannock Petrol üst düzey yöneticileri ile şirket

işlerini yürütmek için saatlerce Skype konferans görüşmeleri yapıyordu. Kalan zamanda, yıllar önce Flinders Park tenis kortundaki o zafer gününde olduğu gibi zinde ve odaklanmış hissedene kadar Hector'un adamlarıyla birlikte koşuyor, atlıyor ve atış yapıyordu.

Fakat geceler, o korkunç geceler, ruhunu yakıp kavuran acılar içinde bitmek bilmiyordu. Çok kısa süren uykularında da Cayla'yı rüyasında görüyordu. Cayla; çiftliğin uzun çayırılarında, altın renkli bir atın üzerinde yanında koşturuyordu. Cayla; çığlık çığlığa on sekizinci yaş gününde ona aldığı hediyeği açıyordu. Cayla; televizyonda eski filmler kuşağında bir film izlerken başı Hazel'in omzuna düşmüş halde uyuyordu. Sonra yine rüyalarında ellerinde silahlar olan maskeli adamlar görüyordu ve Cayla dehşet içindeydi. Cayla! Cayla! Kızının adı kafasının içinde aralıksız olarak çınlıyor, onu acılar içinde çıldırmanın eşiğine getiriyordu.

Her gün, Amerika'daki Chris Bessell ve Albay Roberts ile görüşüyordu fakat onlar da kendisini rahatlatacak fazla bir şey söylemiyorlardı. Her akşam odasında küçük bir kızken yaptığı gibi, yatağın kenarında dizleri üzerinde ağlayarak dua ediyordu. Ne var ki bütün çabalar sonuçsuz kalmıştı. Ne dualarının gücü ne de CIA'nin kudreti, Cayla ya da İslam'ın Çiçekleri'ne ait en ufak bir iz bulabilmelerine yetmişti. Her gün Hector Cross'la saatler geçirerek onun varlığından güç alıyordu.

"Neredeyse bir ay oldu ve en ufak bir haber bile alamadık, Cross!" Her gün en az bir kere bu cümleyi tekrarlıyordu.

"Kedi fare oyununu büyük bir ustalıkla oynuyorlar. Bu konuda yılların tecrübesine sahipler," diye cevapladı Hector. "Aceleleri yok. Ne yapacaklarını beklemeliyiz. Fakat şunu da unutmayın ki Cayla Hâlâ hayatta. Bu düşünceyi hep içinizde taşıyın."

“Peki ya Tarık ve Uthmann? Bu zamana kadar mutlaka bir şeyler bulmuş olmalıydılar.”

“Bu son derece yavaş bir oyun. Tarık ve Uthmann yapacakları en ufak bir hatayı acılar içinde ölerек öderler. Çok büyük gizlilik içinde Canavar’la birlikte yatıp kalkıyorlar. Onlara acele ettiremeyiz, hatta onlarla temas bile kuramayız. Bunu yapmakla kafalarına birer kurşun sıkmanın hiç farkı olmazdı.”

“Keşke yapabileceğimiz bir şey olsaydı,” diye hayıflandı Hazel.

“Yapabileceğiniz bir şey var Bayan Bannock.”

“Nedir Cross?” diye hevesle sordu Hazel. “Dediğin her şeyi yaparım.”

“O halde Cayla’nın cep telefonundan Canavar’a yolladığınız mesajlara bir son verin.”

“Ama, nasıl?...” Sesi giderek kısıldı ve ardından başını sallayarak kabullendi. “Sadece onlara daha önce gönderdiğin mesajı tekrarlıyordum. Bekliyoruz. Fakat, sen nasıl...” Yeniden susmuştu.

“Neler karıştırdığınızı mı nasıl biliyorum?” diyerek Hazel’in cümlesini tamamladı. “Bazen düşündüğünüz kadar zeki olmayabiliyorsunuz Bayan Bannock.”

“Sana gelince Hector Cross, sen de kendini tüm dünyanın en akıllı boku sanıyorsun değil mi?” Hazel’in gözleri hiddetten alevlenmişti.

“Arada bir böyle ağzına geleni söylemek iyi geliyor değil mi Hazel?”

“Sakın bana Hazel demeye cüret etme, seni küstah piç kurusu!”

“Çok iyi, Bayan Bannock. Kelinin hazineniz giderek geliyor. Yakında benim yüksek standartlarıma erişeceksiniz.”

“Senden nefret ediyorum Hector Cross! Gerçekten ediyorum!”

“Hayır, aslında etmiyorsunuz. Bunu yapmayacak kadar uyanıksınız. Nefretinizi işe yarayacak bir yere saklayın.” Güldü. Sakin, bulaşıcı bir gülüştü. Abartısız ve halden anlayan bu gülüşe kendisine rağmen Hazel da katıldı ama onunkinde hafif isterik bir hava hissediliyordu.

“Sen iflah olmazsın,” dedi kakhaha atarak.

“Artık birbirimizi anladığınıza göre bana Hector, hatta eğer dilerseniz Heck diyebilirsiniz.”

“Teşekkürler,” diyerek kakhahalarına gemi vurmaya çalıştı. “Fakat kesinlikle böyle bir şey yapmam.”

“Onları buraya gelip kızı kurtarmaya mecbur edecek şey ne olabilir ki?” diye sordu Şeyh Han. Torununa bakarak ondan bir cevap bekliyordu.

Adem cevap vermeden önce iyice düşündü. “Önce onu nerede tuttuğumuzu bilmeleri gerekir.”

Dedesi başıyla onayladı. “● zaman Washington’daki arkadaşlarını yardıma çağıracaklar. Annesinin Başkan’ın arkadaşı olduğunu biliyoruz. Adam bütün ordusunu üzerimize yollayacaktır.” Şeyh Han parmaklarını sakallarıyla gezdirdi. Gözleriyle torununu süzerken, olayları kendi gördüğü netlikte göreceği zamarı bekliyordu. “Amerikalıların bizi vurmak için hazırlıkları haftalar, hatta aylar almaktadır. Biz birkaç saat içinde buradan ayrılıp çöle ulaşabiliriz. ●ğullarımın katili Hector Cross bunu biliyor. O ve kızın annesinin harekete geçmek için ABD ordusunun hazırlanmasını beklemeye tahammülleri olacak mıdır?

“Evet!” dedi Adem tereddüt etmeden. “Tabii.. ” Torununungözlerinde bir çözüm ışığı görünce Şeyh Han’ın yüreği gururla doldu.

“Evet, Adem?” Torununu devam etmeye teşvik etti.

“Tabii, eğer biz onları, kızın tehlikede olduğuna ya da onu ölümden beter şeylerin beklediğine ikna edemezsek,” dedi Adem. Büyükbabası sevinçle gülümsediğinde gözleri neredeyse cildindeki derin kırışıklıkların içinde kaybolmuştu. “O zaman bize geleceklerdir hem de hiç düşünmeden üzerimize geleceklerdir.”

“Nerede yapmalıyız bunu?” Şeyh Han neşe içinde sordu. Adem hemen cevapladı.

“Burada, bu kalenin taş hücresinde değil. Öyle bir yerde olmalı ki, manzaranın güzelliği ile olayın korkunçluğu çelişsin.” Bir an düşündükten sonra fikrini açıkladı. “Mucize Vahası’ndaki nilüfer havuzu.”

“Onlara önce tehlikeyi gösterip, yerimizi sonra mı belli edeceğiz? Yoksa önce yeri öğrenmelerini sağlayıp olayı sonra mı göstereceğiz?” Şeyh Han soruyu düşünüyor gibi görünürken Adem atıldı.

“Önce kızın çektiği acıları görmeleri gerekiyor ki sonunda nerede olduğunu öğrendiklerinde hiç düşünmeden ve hazırlıksız bir şekilde saldırınsınlar.”

“Seninle gurur duyuyorum,” dedi Şeyh Han. “Büyük bir komutan ve Allah’ın amansız bir savaşçısı olacaksın.” Adem iltifata eğilerek bir selamla karşılık verdi. Sonra kapıda bekleyen güvenilir adamlardan birine işaret etti. Muhafız koşarak gelip cimirleri almak üzere yanında diz çöktü.

“Fotoğrafçıya haber ilet,” dedi sakın bir şekilde. “Yarın sabah namazından sonra konağın ana kapısında beklemesini söyle. Yanına kamerasını da alsın.”

Cariyeler, Cayla'yı, Mucize Vahası'na getirildiği günden beri tutulduğu dar hücreden aldıktan sonra yıkayıp temiz giysiler giydirdiler. Siyah upuzun kıyafetini, saçlarını ve yüzünü kısmen örten bir başörtüsü tamamlıyordu. Hazırladıktan sonra Cayla'yı ana kapıya götürdüler. Orada, kendisini dağın eteklerine götürmek üzere dört silahlı muhafız bekliyordu.

Hücresinin ağır havasından sonra çöl havası temiz ve ılıktı. İçine çekince kendisini iyi hissetmişti. Uzun zamandır başına gelecekleri merak etmeyi bırakmıştı. Uyuşuk bir kabulleniş hali içindeydi. Dağ yolunun yarısına geldiklerinde, aşağıdaki yeşil bahçelerdeki havuzlardan birinin yanında bir kalabalığın toplandığını fark etti. Belirgin bir şekilde yarım daire halinde duruyorlardı. Hepsi erkekti. İyice yaklaştıklarında kalabalığın ortasında bir adamın yere serili halılar üzerinde bağdaş kurmuş oturduğunu gördü. Üzerinde yerel giysiler: şalvar, siyah bir yelek ve türban vardı. Yüzünü kapatan poşuya karşın Adem'i tanımıştı. Birden keyfi yerine gelmişti. Neredeyse bir ay önce elinde tuttuğu *International Herald Tribune* gazetesıyla fotoğrafının çekildiği günden beri onu görmemişti. Bir an ona doğru koşmak istemişti. Bu vahşi ve acımasız güruhun içinde güvencibileceği tek kişiydi. Onun kendisini koruyacağını biliyordu. Umutsuzluğunun zifiri karanlığında bir umut ışığıydı o. İleriye doğru atılmak için hanle yaptı ama kollarından tutan adamlar tempolannı bozmadan yürümeye devam ettiler. Birden önüne bir adam çıktı. Elinde tuttuğu ve yüzüne doğrulttuğu kocaman profesyonel bir kamerayla geri yürüyordu.

“Gülümseyin lütfen küçükhanım,” diye rica etti adam. “Buraya bakın lütfen küçükhanım.” İngilizcesi neredeyse hiç anlaşılmıyordu.

“Çekil başından!” diye bağırdı Cayla. Aclama doğru bir hamle yaptı, ama geriye doğru sıçrayın fotoğrafçıya erişemedi. Muhafızlar kollarından tutup çektiler. Kameraman çekmeye devam etti. Yarım daire oluşturmuş silahlı ve maskeli adanların ortasına gelmişlerdi. Cayla zavallı bir halde Adem’e seslendi. “Lütfen! Adem ne ohırsun, durdur onları. Canımı yakmasınlar lütfen!”

Adem bir emir verdi ve kollarından tutan muhafızlar Cayla’yı zorla Adem’in yanına, parlak renkli desenleri olan halının üzerine oturtttular. Kameraman cihazı üç ayaklı bir fotoğraf sehpasına monte ettikten sonra eğilerek aleti Adem’in yüzüne odakladı. Kameradan hafif bir vızıltı yükseldi. Adem yüzünü örten poşuyu çıkardı ve doğruca kameranın merceğine bakmaya başladı.

“Cayla,” dedi aclam ve çok hafif Fransız aksanı saklı, neredeyse mükemmel İngilizcesiyle devam etti. “Bu çekim sana iyi bakıldığı- nı annene göstermek için yapılıyor. İstedğin mesajı yollayabilirsin ona. Kameraya doğru konuş. Ona parayı bir an önce göndermesini söylemelisin. Para gelince seni bırakacaklar ve bu tatsız durum sona erecek. Seni hemen evine, annenin yanına gönderecekler. Anladın mı?” Cayla şaşkın bir halde başıyla onayladı.

“Başörtünü çıkar,” diye yumuşak bir sesle rica etti Adem. “Annen yüzünü görebilsin.” Sanki trans halindeymiş gibi yavaşça başörtüsünü çıkartıp omuzlarına bıraktı. “Şimdi kameraya doğru bak. Tamam, işte böyle. Şimdi annene bir şeyler söyle. İçinden geldiği gibi konuş.”

Cayla derin bir nefes aldı. “Merhaba anneciğim. Ben Cayla.” Durup kafasını salladı. “Özür dilerim. Bu çok saçma oldu. Zaten kim olduğumu biliyorsun.” Yeniden kendini toplayarak devam etti. “Bu

adamlar beni bu korkunç yerde tutuyorlar. Çok korkuyorum. Bana çok kötü şeyler yapacaklarından eminim. Onlara para göndermeni istiyorlar. O zaman beni serbest bırakacaklarına söz verdiler. Anneçğim lütfen bana yardım et. Bana zarar vermelerine izin verme.” Yüzünü elleriyle kapatarak hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı. Dehşet ve acı içindeki sesi parmaklarının arasından boğuk bir halde duyuluyordu. “Ne olursun canım anneçğim. Beni sadece sen kurtarabilirsin.” Hıçkırıkları giderek şiddetlendi ve söyledikleri anlaşılma hale geldi. Adem ona yaklaştı ve saçlarını okşadı. Sonra doğruca kamera ya bakarak konuşmaya başladı.

“Bayan Bannock, kızınızın başına gelenlerden ötürü ne kadar üzgün olduğumu anlatamam. Cayla çok hoş bir genç kız. Böyle bir duruma düşmesi gerçek bir trajedi. Gerçekten çok özür dilerim. Keşke yapabileceğim başka bir şey olsaydı. Ne var ki bu adamların hareketlerinden ben sorumlu değilim. Kendilerine göre yasaları var. Bu dehşete yalnızca siz son verebilirsiniz. Cayla’nın size söylediğini yapın ve fidyeyi ödeyin. O zaman, güzel kızınız hemen size gönderilecektir.”

Adem sözleri bitince kameranın önünden çekildi ve yerini dört maskeli adam aldı. Silahlarını bir kenara bırakmışlardı. Cayla’yı ayağa kaldırdılar ve yüzünü kamera ya çevirdiler. İçlerinden biri bir tutam sarı saçını sıkıca kavrayıp sertçe çekti. Diğer maskeli adam sağ taraftan görüntüye girerek gergedan boynuzundan yapılmış kınından çıkardığı hançeri ve kemerindeki yirmi beş santimetrelik bıçağı sergilemeye başladı. Bıçağın üzerine Arapça altın harflerle birtakım yazılar işlenmişti. Bıçağı Cayla’nın gırtlığına dayadı. Ucu, kadife tenini delecek gibi duruyordu.

“Hayır! Lütfen!” diye geveledi Cayla. Grup bir dakika hiç hareket etmeden belkdedi. Sonra adamı bıçağı yavaş hareketlerle, ucu

sol göğsüne değene kadar aşağıya indirdi. Bıçağın keskin kenarı elbisesinin kalın kumaşını sıyrıyordu. Sonra adamın boшта kalan eliyle Cayla'nın sağ göğsünü kavradı ve oyun oynar gibi çalkalamaya başladı. Cayla karşı koymaya çalıştıkça onu tutan adamlar maskelelerinin altından kıs kıs gülüyorlardı. Rüzgârın taşıdığı kan kokusunu alnuş çakallar gibi uluyorlardı.

Bıçaklı adam parmağını elbisenin yakasından geçirip önünü açtı. Sonra bıçağı elbiseyle Cayla'nın çıplak teni arasına soktu. Soğuk metali hissedenden Cayla, göğüslerinin arasına doğru hareket eden bıçağı bakmaya başladı. Elbise iyice açıldı ve Cayla'nın bir göğsü ortaya çıktı. Cildi süt, ama göğüs ucu yakut gibi kırmızıydı. Adam bıçağı kınına soktu ve elini açık yakadan içeri soktu. İki göğsünü birden dışarı çıkardı ve o kadar sıkı avuçladı ki hassas meme uçları dışarı fırlayan Cayla acı içinde bağırdı. Sonra göğüslerini bıraktı ve parmağını ince kumaşın yırtığına takıp bileklerine kadar parçaladı. Cayla çırılçıplak kalmıştı. Fotoğrafçı kamerayı Cayla'nın vücuduna odaklayıp, her ayrıntısını uzun uzun kaydedip kasıkladaki sarı tüylere doğru inmeye başladı.

Cayla uysal bir şekilde duruyordu. Dört adam onu sırtüstü yere yatırıp bacaklarını iki yana açtığında da hiç karşı koymadı. Her kolunun başında birer adam vardı ve bileklerinden sıkıca tutuyorlardı. Diğer ikisi de ayak bileklerini tutmuş bacaklarını iyice açmışlardı. Kamerayı cinsel organuna odaklamış çekim yapıyorlardı. Cayla başını sallayarak karşı koymaya çalışıyordu.

"Lütfen bunu bana yapmayın!" diyerek yalvarmaya başladı. "Lütfen..."

Başında duran adam kemerini açıp pantolonunu ayak bileklerine kadar indirdi. Cayla'nın cinsel organuna bakarak sağ avucunun

içine tükürdü ve penisinin her tarafına yaydı. Kamera tüm hareketlerini izliyordu. Penisi sertleşmiş ve simsiyah kıllarından dışarı fırlamıştı. Devasa denecek kadar büyüktü. Kalın mavi damarlar kamışının etrafında sarmaşık gibi dolanıyordu. Cayla kocaman açılmış korku dolu gözleriyle sesini çıkarmadan bu manzarayı izliyordu. Adam bacaklarının arasına diz çöküp Cayla'nın üzerine doğru eğildi. Tekmelemeye çalıştığı adam buna izin vermeyerek bacaklarını iki yana açtı. Üzerine abanan adamın kaslı kalçası bir gorilinki gibi kıllıydı. Adamın kalçası üzerinde gidip gelirken Cayla canhıraş bir çığlık attı ve tüm vücudu kasıldı. Adam, Cayla ile işini bitirirken etraflarında çember olmuş diğer adamlar da pantolonlarını indirmiş aletleriyle oynayarak sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Biri işini bitirip kalktığında diğeri derhal onun yerini alıyordu. Dördüncü tecavüzden sonra Cayla tamamen hareketsiz kalmıştı. Ne mücadele ediyor, ne de ses çıkarıyordu. Altıncıdan sonra, bol miktarda kan gelmeye başlamıştı. Soluk teniyle tezat oluşturan parlak kırmızı sıvı, kasıklarından akıp gidiyordu. Onuncu adam da sırtarak kalkıp uçkurunu topladığında kamera, Adem'in olan biteni ifadesiz bir şekilde izleyen yüzüne odaklanmıştı. Kameraya baktı.

"Tüm bunlara tanık olduğunuz için çok üzüldüğümü bilmenizi isterim Bayan Bannock," dedi sakince. "Kızınızın buna daha fazla dayanabileceğini sanmıyorsunuz. İkimiz birlikte buna bir son verebiliriz. Tek yapmanız gereken Hong Kong'daki bir banka şubesine on milyar Amerikan doları tutarında bir transfer emri vermeniz. Cayla'ya bunu yapan adamlarla nasıl temasa geçeceğinizi biliyorsunuz. Parayı göndermeye hazır olduğunuzu onlara haber verdiğinizde, hesap bilgileri size iletilecektir.

Hazel gün boyunca BlackBerry telefonunu, boynundan sarkan bir kordona bağlı olarak bluzunun içinde taşıyordu. Yapışkan bir bantla göğüslerinin arasına sabitlemişti, böylece koşarken, paraşütle atlarken ya da adamlarla birlikte eğitim yaparken, ikinci kez çalamadan cevap verebilecekti. Geceleri yastığının altına koyuyor ve uyandığında sıklıkla kendisini telefonu elinde tutarken buluyordu. Kendisini ancak böyle Cayla'ya yakın hissediyordu.

Sonunda çaldığında, kıdemli ajanlarına günlük bilgilendirme yapan Hector Cross'la birlikte operasyon odasındaydı. Cross Bow'un güvenlik işleri tüm etkinliğiyle sürmek zorundaydı. Hector, Cayla'nın kaçırılmasının yarattığı kargaşadan yararlanabilecek olan düşmanların, her an yeni bir sürpriz saldırıda bulunabileceklerinin farkındaydı. Toplantı sona erdiğinde Hector masanın çevresinde oturanlara baktı.

"Sorusu olan? Güzel! Sizi daha fazla..." Hazel'in safari gömleğinin altındaki BlackBerry çalmaya başlayınca Hector konuşmasını yarıda kesti.

"Hemen çıkın. Bizi yalnız bırakın. Hemen!" diye sertçe seslendiği adamları emri hemen yerine getirerek kapıya yöneltiler. En son çıkan Paddy kapıyı arkalarından kapattı. Hazel telefonu çoktan kulağına götürmüştü.

"Alo! Kim arıyor? Konuşun lütfen." Hector yanına gidip omuzlarından tutarak hafifçe sarstı.

"Hazel, bu bir arama değil. Kısa mesaj veya bir dosya eki olmalı." Telaşlı haliyle Hazel, zil sesinin farklılığını anlayamamıştı. Hızla tuşlara dokunup mesajı buldu.

"Haklıymışsın," dedi. "Bir dosya ekiymiş. Fotoğraf ya da videoya benziyor. Evet bir video! Büyük bir dosya... On iki megabayt."

"Dur! Hemen açma!" Hector, Hazel'ı durdurmaya çalıştı. Kötü bir şey olduğu içine doğmuştu ve önce onu buna hazırlamak istiyordu. Fakat Hazel onu duymamış gibiydi. Videoyu çoktan cihazın ufak ekranında izlemeye başlamıştı.

"Cayla bu!" diyerek neşeyle haykırdı. "Hayatta. Ah, Tanrım sana şükürler olsun. Gel izle Cross!" Hector masanın diğer tarafına geçip yanına geldi.

"Zavallı bebeğim, çok güzel görünüyor buna çok da üzgün." Ekranda Cayla, bir halının üzerindeki maskeli ve silahlı Arapların arasında oturan adama doğru yürüyordu. Adamın yüzü bir eşarpı gizlenmişti. Fakat kamera ona, başı ve omuzları ekranı kaplayınca ya kadar yaklaşmıştı. Adam yüzünü gizleyen eşarba çıkardı.

"Kim bu adam, Cross? Tanıyor musun?" Hazel heyecanla sordu.

"Hayır, daha önce hiç görmedim fakat artık asla unutmayacağım," dedi Hector kısık sesle. Adem kısa konuşmasını yaparken, iki si birden zehirli bir yılan izler gibi sessizce bakıyordu küçük ekrana.

"...fidyeyi ödeyin. ● zaman, güzel kızınız hemen size gönderilecektir," diyerek konuşmasını bitirdi Adem.

"Ödeyeceğim," dedi Hazel fısıltıyla. "●nu geri getirmek için ne kadar gerekiyorsa ödeyeceğim."

"Ne yazık ki size yalan söylüyor, Bayan Bannock," dedi Hector sakın bir sesle. "Söylediği her şey yalan. Karşımızdaki Canavar ve o adam da bir yalan ustası." Ekrandaki görüntü değişti ve elinde bıçak olan Arap, Cayla'ya yaklaştı.

"●na zarar veremeyecek. Hayır, yapmanmalı bunu. Ne isterlerse ödeyeceğim. Bebeğimi incitmeneleri için her şeyimi vermeye hazırım." Sesi isterik bir halde yükseliyordu.

“Metin olmalısın! Cayla’nın iyiliği için metin ol!”

“Bunlar hayvan değiller, değil mi?” dedi Hazel. “Kendilerine hiçbir kötülük yapmamış olan insanın bir kıza zarar vermezler değil mi?”

“Hayır hayvan değiller. En vahşi hayvanlar bile bu yaratıklarla karşılaştırıldığında iyi ve asil kalır.” Ekrandaki Arap, Cayla’nın karşısına geçip ürkütücü erkekliğini ortaya çıkardı. Hazel hıçkırarak ağlamaya başladı ve Hector’un eline uzandı. Dehşet tüm korkunçluğuyla ekrana yansırken sesi kesildi. Yüksek ateşli bir hasta gibi titremeye başlamıştı.

“Hemen kapat şunu!” diye emretti Hector ama Hazel başını salladı. Hector’un elini kavrayışı çelik bir naengene gibiydi. Hector hissettiği gücün şiddetine inanamıyordu. Elini kurtarmak için hiç çaba harcamadı. Acıdan gözleri sulanmasına karşın ona verebileceği en küçük bir rahatlama duygusunu bile esirgemekten kaçınıyordu. Cayla’nın inaruz kaldığı peş peşe tecavüzler bitmek biliniyordu. Hector, içinde yükselen öfkenin bir benzerini daha önce hiç hissetmemişti. Adam’ın görüntüsü yeniden ekrana geldiğinde, Hector öfkesini nereye yönlendireceğini görmüştü. Adamın yüzüne bakarak tüm hatlarını adeta zihnine kazıdı. Sonunda korkunç içerikli video sona erdi ve ekran karardı. Bir süre boş ekrana bakmaya devam ettiler.

“Mümkün olsa öderdim bu parayı,” diye fısıldadı Hazel.

“İstedikleri para yok sizde. On milyar dolar,” dedi Hector. Hazel başını salladı ve elini bıraktı.

“Bannock Petrol bana ait değil. Hissedarlara ait. Hisseli sermayenin yüzde yetmiş üçü Henry’nin yatırım fonuna ait. Bu hisselerde oy hakkım var ama kesinlikle elden çıkaramam. Benim şirketin ödenmiş sermayesinde sadece yüzde iki buçuk payım var. Onları

ve sahip olduğum diğer tüm varlıkları satsam ancak beş milyar ya da beş buçuk milyar ederler. Belki de onlarla pazarlık edebilirim.”

“Aklınıza bile getirmeyin!” dedi Hector. “Yirmi milyarınız da olsa yeterli olmayacaktı. Başka bir şey istiyor bu adamlar.”

“Başka ne yapabiliriz peki?”

“Tarık ve Uthmann dönene kadar onları oyalamalıyız. Onlara parayı bulmaya çalıştığınızı ama bunun zaman alacağını söyleyin. Bir şeyler söyleyin işte. Yalanlarına karşılık bizim yalanlarımızı sunun.”

“Peki sonra?”

“Bilmiyorum,” diyerek itiraf etti Hector. “Bu aşamada kesin olarak bir tek şeyden eminim.” Hazel, videoyu seyretmeye başladı. gından beri ilk kez bakışlarını Hector’a çevirdi. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibiydi. Yüzü sert bir mermerden yontulmuş gibiydi. Nefret dışında tüm diğer insani duygulardan arınmış bir ifadesi vardı. Yemyeşil gözleri çakmak çakmak olmuştu. Bu yüz, Nemesis’in⁽¹⁾ maskesiydi.

“Emin olduğun şey nedir?”

“O çocuğu oradan çıkaracağından ve beni durdurmaya kalkan herkesi öldüreceğimden eminim.” Hazel, içinde gelgit dalgası gibi kabaran garip bir duygu hissetti. İşte bir erkek, Henry Bannock’u kaybettiğinden beri ilk kez gerçek bir erkek vardı karşısında. Beklediğim adam buydu işte, onu istiyorum diye düşündü kendi kendine. Ona ihtiyacım var. Cayla ve benim ona ihtiyacımız var. Ah Tanrım, ona o kadar ihtiyacımız var ki...

“Sonunda fidiye talebi bize ulaştı,” dedi Hector iletişim odasında toplanan adamlara. Hepsı dikkatle onu izliyordu.

“Ne kadar?” diye sordu Paddy alçak sesle.

⁽¹⁾ Yunan mitolojisinde İntikam Tanrıçası.

“Miktarı önemli değil,” dedi Hector. “Ödeyemeyiz. Ödemeyeceğiz.”

Paddy başıyla onayladı. “Ödemek akılsızlık olurdu zaten. Peki ne yapacağız?”

“Kapıp kaçacağız,” dedi Hector. “Kızı ellerinden alıp gideceğiz.”

“Nerede tuttuklarını biliyor musun?” Hepsi koku almış tazılar gibi merakla öne eğilmişlerdi.

“Hayır!” Hepsi birden sandalyelerine geri yerleşmişti. Düş kırıklıklarını gizlemeye gerek duymamışlardı. Paddy hepsinin adına konuştu.

“Bence bu durumda ufak bir sorununuz var.”

“Tarık ve Uthmann yakında dönerler. Onu nerede tuttuklarını da öğrenmiş olacaktırlar.”

“Bundan emin misin?” Paddy sordu.

“Bugüne kadar hiç başarısız oldular mı?”

Bir süre kimseden ses çıkmadı, sonra Paddy konuştu.

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Dinle beni gamlı baykuş. Eğer yüz pound koyarsan bire on bahse varım seninle. Ya parayı koy ya da sus.”

“Bana ödediğin ücretle o kadar parayı nereden bulacağım ben?”

“Tabii! Tarık ve Uthmann döndüğünde, hemen yola çıkmak üzere hazırlıklı olmalıyız. Nereye gidersek gidelim tek giriş şeklimiz olacak. Gece, yüksek irtifadan atlayacağız.” Başlar onaylarca sına sallandı. “Hepimiz birden değil. On kişilik bir manga olacak. Yerli halktan biri sanılacak kadar Arapçası olan herkes gelecek.”

“Paraşütle atlanma yerine, neden şirket helikopterini tercih etmiyoruz?” Hazel sordu.

“Sesimizi duyarlar. Üstelik helikopterle bile olsa gece inişi ini? Teşekkürler ben almam!” Hector’un kabaca reddedişine rağmen Hazel alınganlık belirtisi göstermedi.

“Tamam, jetimi kullanabilirsin.”

“Daha önce hiçbir *Gulfstream*’den atlamamıştım.” Hector odadakilere bir göz attı. “Aranızda bunu yapan var mı?” Hepsini başlarını hayır anlamında salladılar. Hector, Hazel’a döndü. “Bence iyi bir fikir değil. Kabin basıncı bir sorun, ayrıca kapı kanadın önünde. Atlayış sırasında kanat adamın kellesini uçurur. Sonra uçağın hızı... Hayır, sanırım daha az egzotik bir şey seçmemiz gerekecek.”

“Bernie Vosloo’ya ne dersin?” Paddy öneride bulundu.

“Ben de tam bunu düşünüyordum.” Hector, Hazel’a açıklamaya başladı. “Bernie eski bir Güney Afrika Hava Kuvvetleri pilotudur. O ve karısı antika bir C-130 Hercules nakliye uçağı ile Afrika ve Ortadoğu’da yüksek tonajlı yük taşırlar. Kargonun içeriğıyle ilgili olarak hiç huysuzluk etmezler ve ağızları da oldukça sıkıdır. Geçmişte birkaç kez kullandım onları. Hercules’lerinin kısmi basınçlı bir kabini var ve biraz zorlansa da 7000 metre yüksekliğe çıkabiliyor. Yerdeki biri için o yükseklikteki bir uçağın sesi, kadife kumaşa işeyen bir kediden fazla olmaz.” Hazel daha önce hiç duymadığı bu benzetme karşısında gülümsemesini bastırarak, olabildiğince ciddi bir ifade takınmaya çalıştı ama mavi gözlerindeki parıltı kendini ele veriyordu.

Muhteşem gözler ama dikkat dağıtıyorlar diye düşündü Hector. Bakışlarını onlardan ayırıp adamlarına döndü.

“Ne var ki 7000 metreden atlamak da işimize gelmez. Bu yüzden Bernie gazı olabildiğince kesip uçağın gürültüsünü en düşük seviyede tutarak 3500 metreye kadar alçalacak. Bu irtifada kabin basıncını düşürebilir ve biz de atlayabiliriz. Her zaman olduğu gibi

düşüş sırasında birbirimize yakın duracağız, böylece yere belli bir düzende inip, düşmanca bir karşılama komitesine karşı tamamen hazır durumda olacağız.”

“Sonra ne olacak?” Dave Imbiss sordu.

“Orasını merak etme David. Sen ve senin pembe bebek yüzün orada olmayacak oğlum,” diyerek devam etti Hector. “Bu işin kolay kısmı. Esas zorluk dönüş yolculuğunda. Her zamanki gibi üç olası yol var; kara, deniz ve hava yolu. Birinci sınıf dönüş bileti, şirket helikopteri için olabilir.” Sözün burasında arka sırada oturan Hans Lategan’ı başıyla gösterdi. “Hans, helikopteriyle en yakın ülkenin sınırında gelip bizi al çağrınızı bekleyecek. Bu yapılabilir...” Kısa bir an duraksadı. “Fakat hepimiz gayet iyi biliyoruz ki kedi fare oyununda her şey olabilir. O yüzden diğer iki kaçış yolunu da hazırda tutacağız. Bayan Bannock’u Puntland ya da Yemen’de tuttuklarından eminim. Bu arkadaşlar korsan olduklarından kıyıdan çok uzaklaşmış olamazlar.” Hector ekrana bir harita yansıttı ve işaretleyiciyi bahsettiği alana doğru hareket ettirerek söylediği bölgeyi gösterdi. “Her halükârda Ronnie Wells açık denizde motorbotuyla bekleyecek. Hans’ın yanında oturmakta olan Ronnie’ye döndü. “Senin eski takanın menzili nedir?”

“Yeni yardımcı güverte tanklarımla bin deniz milinin oldukça üzerine çıkabilirim,” diye cevapladı Ronnie. “Ve onun bir taka olmadığını hatırlarsan memnun olurum. Biraz zorlarsan saatte yetmiş kilometreye çıkabilir.”

“Yanlış ifade için özür dilerim Ronnie,” dedi Hector gülümseyerek. “Sonuç olarak Ronnie, sahile ulaşan herkese bedava bir Kızıl Deniz turu yaptırarak evine götürmek üzere hazır bekleyecek.”

“Peki hem Hans, hem de Ronnie randevu yerinde olmazlarsa o zaman ne olacak?” diye sordu Paddy.

“Hah! İşte burada sen devreye giriyorsun Paddy. Sen en yakın kara sınırında birkaç pikapla hazır bekleyeceksin. Eğer hedefimiz Yemen olarsa, sen ya Suudi ya da Umman sınırında olacaksın. Eğer operasyon Puntland’da olarsa, o zaman gelip bizi almak üzere Etiyopya’da bekleyeceksin. Nereye gideceğimiz belli olduğu anda Bernie Vosloo ve karısı, seni, pikapların bekleme noktasına indirecek. Bu arada yanında mutlaka bir doktor getir, çünkü eğer Etiyopya yolunu seçersek mutlaka birileri yaralanacaktır.” Hector etrafındakilerin yüzlerini tek tek inceledi. “Hepinizin yapacak işleri var. Hedefimizi belirledikten sonraki yirmi dört saat içinde harekete hazır halde olmalıyız ve bu her an olabilir. Haydi kaldırın kıçlarınızı!” Adamları odayı boşalttığı anda hemen uydu telefonundan Bernie Vosloo’yu aradı.

“Bernie, ben Hector Cross. Sen ve tatlı karın nerelerdesiniz?”

“Selam Heck. Şu anda Nairobi’deyim, ama çok kalmayacağım. Sen hayatta mısın? Şu Araplar gerçekten kötü atıcılar galiba, değil mi?”

“Gayet iyi nişan alıyorlar ama ben hızla eğilmeyi öğrendim. Bernie, baksana; sana göre bir iş var elimde.”

Bernie kıkırdadı. “Afrika’daki herkesin var Heck. Nella’nın ve benim sevimli kızlarımız hiç yerde durmuyor bu aralar. Yarın şu kendiyle tezat adı olan bok çukuruna, Kongo Demokratik Cumhuriyeti’ne uçuyoruz.”

“Ebu Zara’ya gel. Buranın havası ve birası harika.”

“Kusura bakma Heck. Yerine getirmem gereken bir sözleşmem var. Önemli bir müşteri. Onu yüzüstü bırakamam.”

“Sözleşmenin değeri ne kadar?”

“Elli bin!” Hector telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak Hazel’a döndü.

“Ne kadar yükseltebilirim?” diye fısıldayarak sordu.

“Kim o konuştuğun?”

“Kendisi için çalıştığım hoş hanım. Bir dakika Bernie.”

“Onu tutmak için ne kadar gerekiyorsa o kadar,” diye bu kez Hazel fısıldadı ve önündeki kâğıda ‘1.000.000 dolar’ yazarak okuması için Hector’a doğru çevirdi.

“Bu çılgınca!” Hector başını salladı ve Bernie’ye teklifini söyledi.

“Biz çeyrek milyon ödeyebiliriz.”

Bernie bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuştu. “Sana yardım etmeyi çok isterdim Heck ama kusura bakma. Burada benim itibarım söz konusu.”

“Nella orada mı?”

“Burada ama...”

“Bırak amayı falan! Ver telefonu ona.” Nella koyu Afrika şive siyle konuşmaya başladı.

“E, Hector Cross? Yine hangi boktan hikâyeyi anlatıyorsun bakalım?”

“Sadece seni seviyorum demek için aramıştım.”

“Kıçımı ye Cross.”

“Hiçbir şey beni daha fazla mutlu edemezdi Nella. Ancak önce o aptal kocanı boşaman lazım. Az önce ne yaptığını biliyor musun? On günlük bir iş için teklif ettiğin yarım milyonu reddetti.”

“Ne kadar dedin?”

“Yarım milyon.”

“Dolar mı? Monopoly⁽¹⁾ parası değil yani?

“Dolar,” diyerek onayladı. “Tatlı ABD yeşilleri.”

⁽¹⁾ Gerçek olmayan paralarla oynanan bir oyun.

“Neredesin sen?”

“Ebu Zara’da Sidi el Razig’deyim.”

“Öbür gün kahvaltıya oradayız. Bu arada ben de seni seviyorum, Hector Cross.”

Dört motorlu devasa nakliye uçağı havada bir tur atıp pistin üzerine gelmek için sert bir pike yaptığıında, Hazel ve Hector pistin kenarında bekliyorlardı.

“Kontrol Nella’da,” dedi Hector kendinden emin bir şekilde.

“Nereden biliyorsun?” Hazel merakla sordu.

“Bernie, yaşlı bir kız gibi kullanır. Nella doğuştan rodeocu Germiston’lu bir kızdır. Eğer dünyaya lavman yapmak istersen, sondayı Germiston’a yerleştirmelisin.”

“Kahalaşma. Babanın babası Germiston’da doğmuş.”

“Eminim bu özelliğı dışında harika bir insandır.”

C-130 Hercules inişini gerçekleştirmiş ve tekerlekleri üzerinde dönerek bulundukları yere doğru gelip durmuştu. Hâlâ dönmekte olan pervaneleri yerden havalandırdığı kumları üzerlerine savuruyordu. Nella motorları durdurup, uçağın arkasındaki yükleme rampasını indirdi. Bernie ile birlikte rampadan inineye başladılar. Nella, kaslı ve bebek yüzlü bir sarışındı. Kanuflaj kıyafeti giymişti. Yukarı sıvadığı kollarının açıkta bıraktığı cildinde bir uçan melek dövmesi göze çarpıyordu. Kocasına tepeden bakacak kadar uzun boyluydu.

“Söyle bakalın Heck, yarım inilyon için ne yapınamızı istiyorsun? Seni tanıdığım için bunun pek öyle kolay bir iş olmayacağını

tahmin edebiliyorum,” diyerek daha el sıkıştırlarken konuya girdi Nella.

“Her zaman olduğu gibi yine beni yanlış anlamışsın.”

“Kız arkadaşını bizle tanıştırsana.” Nella, kıskançlığını çok açığa vurmanınaya çalışarak, içine işleyen gözlerle Hazel’a bakıyordu.

“İlişkiyi biraz yanlış yorumladın Nella, aşkırn. Bu, Bayan Bannock, benim ve tabii sizin de patronunuz. Bu yüzden biraz saygı fena olmaz. Haydi gelin, terminale gidelim. Orada daha rahat konuşuruz.” Hep beraber iki Humvee pikaba yerleştiler. Operasyon odasında masanın etrafına oturduklarında Hector, içinde bulundukları durumu anlatmaya başladı. Konuşması bittiğinde bir süre kimseden ses çıkmadı, sonra Nella Hazel’a baktı.

“Benim de bir kızım var. Çok şükür düzgün bir adam bulup Avustralya’ya yerleşti, aına neler hissettiğinizi çok iyi anlıyorum.” Uzanıp, motor yağı ve kirin içine işlediği pençe gibi iri elini Hazel’ın narin elinin üzerine koydu. Tırnakları yıpranmış ve kısa kesilmişti. “Eğer isteseydiniz sizin için hiçbir ücret almadan uçardım Bayan Bannock.”

“Teşekkürler Nella. Sen iyi bir insansın. Bu çok belli oluyor.”

“Tanrı aşkına hanımlar. Yeter artık! Biraz daha devam ederse-niz gözyaşlarımı tutamayacağım.” Hector araya girdi. “Ufak bir sorun var. Ne zaman ve nereye gideceğimiz belli değil. Ancak yakın zamanda ve yakınlarda bir yere gideceğiz.”

“Ne kadar yakın zamanda?” diye sordu Bernie Vosloo. “Burada öyle durup haftalarca bekleyemeyiz. Yerde durduğumuz her gün para kaybediyoruz.”

“Kapa çeneni, Bernie Vosloo!” Nella atıldı. “Hanunefendiye söz verdiğini duymadın mı?”

“O haklı,” dedi Hazel. “Tabii ki beklediğiniz zaman için ödeme yapacağım. İlk gün için yirmi bin dolar olmak üzere, yerde kaldığınız diğer her gün için on bin dolar daha ödeyeceğim.”

“Bunu yapmanıza gerek yok Bayan Bannock.” Nella utanmış gözüküyordu.

“Hayır var,” diye cevapladı Hazel. “Şimdi Bay Cross'u dinleyelim.”

Dört gün sonra tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Ronnie Wells, üç adanıyla birlikte motorbotuyla körfeze inip Bab-ül Mendep Boğazı'nı geçmişti. Yemen sınırının hemen kuzeyinde, Puntland'a geçiş yolu üzerinde, Suudi sahillerindeki ıssız bir koya demirlemişti. Güvertesinde taşıdığı varillerden deposunu doldurmuş Sidi el Razig'le sürekli telsiz teması halinde bekliyordu.

Hercules, ufak tefek havaalanı terminalinin arkasındaki pistte hazır bekliyordu. İçinde Cross Bow'a ait üç adet uzun mesafe GM pikap ve pikapların arkasına bağlanabilecek durumda üç tonluk, iki tekerlekli küçük bir benzin tankeri vardı. Pikaplar ekipmanlarla yüklüydü ve her birine brandalar altına gizlenmiş, 50 kalibrelik Browning ağır makineli yerleştirilmişti. Birkaç dakika içinde kurulabilen bu silahların ateş gücü ölümcüldü.

Hector atlama yöntemini Bernie ve Nelli'yle prova etmişti. Hedefleri belli olduğunda gece havalanarak hedefin üzerine ulaşacaklardı. Bernie ve Nella defalarca paraşüt atlayışı uçuşu gerçekleştirmişlerdi. İkisi de bu konuda uzmandı. Hector'un ekibi atladıktan sonra Hercules kararlaştırılmış sınırdaki hava sahasına gidecekti.

Burada iniş yapacak, Paddy ve Dave pikapları indireceklerdi. Sonra düşman üssüne en yakın güvenli mesafede telsizleri açık olarak beklenme pozisyonu alacaklardı. Hector'dan telsiz çağrısı aldıklarında, hızla sınıra doğru hareket ederek önceden belirlenmiş buluşma noktasına doğru ilerleyeceklerdi.

Bu iki araç, en az tercih ettikleri kurtarma yöntemiydi. Hector hızlı ve sorunsuz bir kurtarma operasyonu için daha çok, Bannock Petrol'e ait olan Rus yapımı Mil-26 helikopterdeki Hans Lategan'a güveniyordu. Helikopterin boyandığı Bannock Petrol'ün kırmızı beyaz renklerinin üzeri, kahverengi ve koyu yeşil kamuflaj boyası püskürtülerek kapatılmıştı. En yakın sınırdaki tam dolu deposuyla bekleyecekti.

Hazel fidye talebine karşılık bir cevap göndererek istenilen parayı bulmak için tüm imkânlarını kullanacağını iletmış ancak bu kadar büyük bir miktarın bir araya getirilmesi için zamana ihtiyacı olduğunu bildirmişti. Yirmi gün içinde istenen parayı toparlayabilmeyi umduğunu da eklemişti. Herhangi bir karşılık gelmeyince hemen kendi kendini yiyip bitirmeye başlamıştı. Beklemekten başka yapacak bir şey yoktu, ama Hazel Bannock bu konuda iyi değildi. Houston'la yaptığı günlük konferans konuşması ve Albay Roberts'la durum değerlendirmesi sonrasında her gün doldurması gereken on sekiz saati kalıyordu.

Hector, Ebu Zara'nın başkenti Ash-Alman'dan gelen uçağı karşılamak üzere onu her gün havaalanına götürüyordu. Gelen yolcuların yüzlerini tek tek inceliyorlardı ama Tarık ve Uthmann hiçbir zaman aralarında olmuyordu. Hazel'in de bir dayanma sınırı vardı. O yüzden her gün, en fazla yedi sekiz saati çölde koşarak ya da mercan kayalıklarında tüpsüz dalarak geçiriyorlardı. Neyse ki Hazel, Hector'a biraz güvenmeye başlayıp, savunma kalkanlarını

birkaç santim daha indirince oldukça konuşkan olmuştu. Politika söz konusu olduğunda Hector, Hazel'ın biraz sağa yöneldiğini fark etmişti. Yine de ölüm cezasına şiddetle karşıydı ve insan hayatının kutsallığına inanıyordu.

“Şimdi bana yeryüzünde ne kadar kötülükle dolu olursa olsun, ölümü hak eden tek bir haydut olmadığını mı söylüyorsunuz?” diye sordu Hector.

“Buna karar verecek olan Tanrı'dır, biz değiliz.”

“O haydutlardan biri görüş alanıma girdiğinde yukarıdaki arkadaş her fırsatta kulağıma Hector, evladım, indir onu aşağı! diye fısıldar. Hector Cross, Tanrı'nın emirlerine her zaman uymuştur.”

“Sen dinsizin tekisin.” Hazel gülümsemesini güçlükle bastırıyordu. Hector onun eski kafalı bir inanan olduğunu öğrenmişti. Tüm kalbiyle İsa'ya inanıyordu.

“Yani ne zaman dizlerinizin üzerine çökseniz, İ.M. ile aynı frekansa geldiğinize mi inanıyorsunuz?”

“Bekle ve gör Cross. Bekle de gör.”

“Yakın zamanda sohbet etmişsiniz anladığım kadarıyla,” diye takıldı Hector ve Hazel bir Sfenks gibi gülümsedi. Bu konuşmalar ve buna benzer sohbetler zaman geçirmelerine yarıyordu. Bir akşamı yemek sonrası Hazel, yemekhanedeki barın arkasındaki rafların birinde tahta bir satranç seti buldu ve Hector'a meydan okudu. Hector üniversiteden ayrıldığından beri oynamamıştı. Karşılıklı oturup oynamaya başladıklarında hemen fark etti ki Hazel savunmaya hiç önem vermeden veziriyle şiddetle saldırmayı tercih ediyordu. Kalelerini bir araya getirdiğinde baş etmek neredeyse imkânsız oluyordu. Yine de iki kere, atıyla vezir ve şahını tehdit ederek Hazel'ı tuzağa düşürmeyi başarmıştı. Oynadıkları ondan fazla oyunun sonunda kimse belirgin bir üstünlük sağlayamamıştı.

Bernie ve Nella'nın Sidi el Razig'e gelişlerinin beşinci gününde Hector bir teklifle geldi. "Bayan Banrock, hoşunuza gitse de git-nese de sizi bu akşam yemeğe çıkartıyorum."

"Devam et, belki ikna olabilirsiniz," dedi Hazel. "Süslenmem ge-rekecek mi?"

"Bu halinizle bana gayet iyi görünüyorsunuz." Hazel'ı arabayla kıyı şeridinde beş kilometre ilerideki plaja götürdü. Hazel, ustalık-la mangalı yakışını izledi.

"Tamam, ateş yakmayı bilen bir izci olduğunu anladık fakat ne pişireceğiz?"

"Gelin bakalım, alışverişe gidiyoruz." Güneşin batmasına bir saat vardı ve birkaç yüz metre yüzerek Hector'un gizli mercan ka-yahıklarına geldiler. Burada üç kez dalan Hector, üç kiloluk bir kızıl renkli kaya morinası ve iki büyük kaya ıstakozu yakaladı. Hazel, uzun bacaklarını kıvrarak oturduğu kilimin üzerinde, bir elinde kırmızı Burgundy kadehi ile Hector'un yakaladıklarını pişirmesini izliyordu.

"Yemek hazır," diye duyurdu en sonunda ve kayabalığının be-yaz etini kılıcığından elleriyle ayıklayarak ve ıstakozun bacakların-daki etleri emerek yemeklerini yemeye başladılar. Artıkları ateşe atarak kızarıp yannmalarını seyretiler. Sonunda Hazel ayağa kalktı.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Hector miskin bir halde.

"Yüzmeye," dedi Hazel. "Aklın varsa gelirsin." Elleriyle uzanıp bikinisinin üstünün kopçasını açtı. Sonra başparmakları ile alt kıs-mı kalçasından aşağı indirdi ve ufacık kumaş parçasını ayağıyla ha-vaya savurdu. Ardından Hector'a dönerek bir süre öylece durdu. Zevkten nefesi kesilmişti. Karşısında sıkı ve kalkık göğüsleri, sert ve dümdüz karnı ve daracık belinden aşağıya uzanan bir Etrüsk vazosunu andıran mağrur kalçalarıyla en görkemli haliyle harika

bir kadın duruyordu. Porno yıldızlarının moda olan halinden uzak doğal bir kadın vardı karşısında. Kışkırtıcı ve edepsiz bir şekilde güldü ve dönerek denize doğru koştu. Suda birkaç adım attıktan sonra kendisini bırakıp güçlü kulaçlarla yüzmeye başladı. Sonra suda sabit durup, tek ayağı üzerinde zıplayarak mayosunu çıkar-maya çalışan Hector'a baktı.

"Seni yakalamaya geliyorum hırçın şey!" diye bağırarak suya doğru koşmaya başladı. Hazel neşeli bir korku çığlığının peşinden hızla yüzerek suyu köpüklere boğdu. Hector onu yakalayıp yüzü-nü kendine çevirdi ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. Hazel dudakları değecek kadar yaklaşıp kadar ellerini teslim olmuş bir halde Hector'un omuzlarına koydu. Ardından elleriyle bastırarak Hector'un üzerinde yükseldi ve onu kuvvetle suya batırdı. Hector suları sıçratarak dışarı çıktığında Hazel on metre uzaklaşmıştı. Ona yetişmek için hızla yüzmesine karşın, her yaklaştığında Hazel suya balıklama dalıp kaçmayı başarıyordu. Bir kere daha gözden kaybolduğunda durup yeniden gözükmelerini beklemeye başladı. Sahile yakın bir yerde sudan çıktığını görünce suları köpürterek peşinden gitti. Hazel yeniden, balık kovalayan bir karabatak gibi suya daldı. Yavaş ve kurnaz bir şekilde Hector'u sığ sulara çekiyordu.

Aniden durduğunda su beline geliyordu. Hector'un kendisine yaklaşmasını bekleyip ona doğru koşmaya başladı. Birbirlerine kenetlendiler. Vücuduna değen sertliği hissediyordu. O da Hazel kadar hazır görünüyordu. Kollarını Hector'un boynuna doladı ve bacaklarıyla kalçalarına kenetlendi. Vücutlarını tam olarak ayarlamaları birkaç saniye sürdü ve peşinden Hector yavaşça içine süzül-dü. Hazel bir an, onun tam kalbine dokunduğunu hissetti.

"Ah yüce Tanrım. Bunu o kadar uzun zamandır bekliyordum ki .." Derin bir nefes alıp kendisini çekinmeden ona bıraktı.

Terminal binasına vardıklarında saatler gece yarısını geçmişti. Odasına kadar eşlik edip bir öpücikle veda etmeyi düşünüyordu.

“Saçmalama,” dedi Hazel ve kapıyı açık bırakarak devam etti. “İçeri gel.”

“Herkes ne düşünecek?”

“Senin şiirsel jargonunu kullanacak olursak, şeyime kadar!” diye cevapladı Hazel.

“Müthiş bir fikir! Haydi yapalım!” diyerek kıs kıs güldü ve peşinden odaya girerek kapıyı kapattı. Birbirleriyle oynatarak birlikte duş yapıp vücutlarındaki kum ve deniz suyunu yıkayıp akıttılar. Ardından yatağa gittiler.

“Hemingway, yatağına baba ocağı dermiş.”

“Bu söze benden tam not,” dedi Hazel gülerek. Sonra neşeli ve yumuşak bir şekilde seviştiler. Ancak ikisi de yaşadıkları trajedinin gölgesini üzerlerinde hissediyordu. Birbirlerini doruğa ulaştırdıklarında, Hazel onun kollarında yüzünü çıplak göğsüne bastırmış yataarken sessiz fakat kederli bir şekilde ağlıyordu. Hector saçlarını okşayarak kederini paylaştı.

“Cayla’yı kurtarmaya giderken ben de seninle geleceğim,” dedi Hazel. “Burada tek başına oturup bekleyemem. Bu kadar zaman senin sayende dayandım. Ben de senin adamların kadar dayamklıyım. Bir kriz sırasında kendinni koruyabilirim, biliyorsun. Beni de götürmelisin.”

“Dünyanın en mavi ve en güzel gözlerine sahip olduğunu biliyor musun?” dedi Hector. Hazel öfkeyle doğruldu.

“Böyle bir zamanda aptal şakalarınca birini mi yapıyorsun?”

“Hayır, sevgilim. Neden benimle gelemeyeceğini söylüyorsun.” Hazel, anlamadığını ima eder bir şekilde başını salladı ve Hector devam etti. “Orada işler planladığımız gibi gitmeyebilir. Zor durumda kalabiliriz ve yerel halkın arasına karışarak bir yol aramamız gerekebilir. Araplar seninki gibi gözleri olanlara şeytan gözlü derler. Sana bakan ilk düşman kim olduğunu anlayacaktır. Seni yanımda götürmem, Cayla’yı kurtarıma şansımı yarı yarıya azaltmak anlamına gelir.” Uzun bir süre Hector’a baktı, sonra omuzlar düştü ve yeniden göğsüne yattı.

“Bir tek bu sebeple burada kalabilirim,” dedi fısıltıyla. “Onun kurtulma şansını azaltacak hiçbir şey yapmam. Onu getireceksin, tamam mı Hector? Onu bana getireceksin.”

“Getireceğim.”

“Peki ya sen? Sen de bana dönecek misin? Seni daha yeni bulmuşken kaybetmeye dayanamam.”

“Geri döneceğim. Sana söz veriyorum, yanımda Cayla da olacak.”

“Sana inanıyorum,” dedi Hazel. Kollarında uykuya daldı. Hector onun nefesini ancak duyabiliyordu. Onu rahatsız etmemek için hiç hareket etmemeye gayret etti. Hazel, yeni günün ışıkları perdelere içeri süzülürken uyandı.”

“İlk kez düzgün bir uyku uyudum, Cayla’nın şeyinden beri ...” Cümlesini bitirmedi. “Açlıktan ölüyorum. Beni kahvaltıya götür.”

Koca Nella onlardan önce yemekhaneye inmişti. Önündeki kocaman tabaktan, yağda yumurta, salam ve sosisten oluşan kahvaltısını yapmakla meşguldü. Hazel içeri girdiğinde aralarında karşılıklı anlayışı gösteren sezgisel bir bakışma oldu. Nella tabağına dönüp sırtı.

“Mazel tov!”⁽¹⁾ dedi yumurtalarına bakarak. Hazel kızardı. Hector onunla ilgili olarak böyle bir şeye, gözleriyle görmese inanmazdı. Şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bu görüntü onun için güneşin doğuşundan daha güzel bir görüntüydü. Kahvaltıları bitince Hazel’i Humvee’ye bindirdi. Yolda vites değiştirirken özellikle bacağına dokunup yaramaz bir çocuk gibi sırtıyordu. Aracı Hercules’in kanadının altındaki gölgeliğe park etti. Bu saatte bile güneş rahatsız edici derecede yakıcıydı. El ele bekledikleri Fokker F-27 Friendship sadece yarım saat rötat yapmıştı.

“Ebu Zara için bu vaktinden önce demektir,” dedi Hector uçak piste indiğinde. Terminal binasına yanaşıp motorları susturduktan sonra yirmi kadar yolcu uçaktan inmeye başladı. Hector hepsinin yüzünü tek tek tarıyordu, ama çok umutlu değildi. Neredeyse hepsi paket ve bohçaları ellerinde, geleneksel kıyafetleri içindeki Araplar. Birden Hector doğruldu ve Hazel’in elini sertçe sıktı.

“İşe bak! Geldiler!” diye bağırdı.

“Hangileri?” Hazel de doğrulmuştu. “Bana hepsi bir gözüküyor.”

“En arkadaki ikisi. Yürüyüşlerinden bir kilometre uzaktan tanımını onları.” Kornaya kısa bir an basıp aracı çalıştırdı. İki Arap onlara doğru baktı ve Humvee’ye doğru yürümeye başladılar. Az sonra ikisi de arka koltuğa yerleşmişti.

“Selamünaleyküm!” diyerek karşıladı Hector, adamlarını.

“Aleykümselam,” diyerek cevapladı ikisi bir ağızdan. Hector kumsala paralel patikada iki kilometre gittikten sonra durdu. Hazel arkada oturan adamları görmek için koltuğunda geriye döndü. Kendini daha fazla tutamamıştı.

⁽¹⁾ Yahudi geleneğinde mutlu bir olaydan sonra kullanılan tebrik ifadesi.

“Meraktan çıldıracağım, bilmek zorundayım! Kızımın yerini buldun mu Uthmann?”

“Evet, Bayan Bannock. Onu bulduk. Bağdat’ta yaşayan kardeşimin yanında kalıyordum. O benden farklıdır. Ulusumuz için doğru olan tek yolun cihat olduğunu düşünüyor. O bir mücahit ve El-Kaide ile güçlü bağları var. Onun görüşlerini paylaşmadığımı biliyor ama ne de olsa kardeşim ve kan bağımız var. Normalde cihatla ilgili faaliyetlerini benimle paylaşmaz ama evinde kaldığım son birkaç hafta içinde giderek gevşedi ve daha az sır tutar oldu. Genellikle cep telefonundan konuşur ve iş için ev telefonunu kullanmaz. Birkaç gün önce karısıyla birlikte evden çıktığını sanmış. Halbuki ben üst kattaydım. O gün ev telefonundan El-Kaide’deki bağlantılarından birini aradı. Paralel hattan konuşmalarını dinledim. Kızınızın kaçırılmasından bahsediyorlardı ve birisi onun Şeyh Han Tippoo Tip aşireti tarafından ele geçirildiğini söyledi.”

“Tippoo Tip! Bu, *Dolphin*’deki kanarotun adıyla aynı. Fakat kim bu şeyh?” diye sordu Hazel. Uthmannı hemen cevapladı.

“Bir diktatör ve Puntland’daki en güçlü aşiretin başı.”

“Her zamanki gibi ne kadar değerli olduğunu kanıtladın dostum,” dedi Hector.

“Bekle! Dahası var.” Uthmann başını üzüntüyle salladı. “Yıllar önce Bağdat’ta vurup öldürdüğün adamları hatırlıyor musun?”

Hector başıyla onayladı. “Yola patlayıcı yerleştiren üç cihat eylemcisi. Elhette Tarık’la hen hatırlıyoruz onları.”

“İsimlerini biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Hector. “Belli ki kod adları vardı. Askeri İstihbarat bile kimliklerini ortaya çıkaramamıştı. Ne buldun Uthmann?”

“Öldürdüğün adamın adı Selahaddin Gamel Tippoo Tip’miş. Şeyh Han Tippoo Tip’in oğlu ve Adem Tippoo Tip’in de babasıymış. Şeyh, sana karşı kan davası güdüyormuş.” Hector, dili tutulmuş bir halde Uthmann’a bakıyordu. Uthmann’ın devam etti. “Ronnie’yle birlikte imha ettiğiniz yelkenlide altı kişi varmış. Şeyh onları büyük oğlunun intikamını almak üzere göndermiş. Onların arasında olan Gaffur Tippoo Tip, şeyhin beşinci oğluymuş. Kan borcu böylece ikiye çıkmış oldu. Şeyh seni bulmak ve kardeşlerinin intikamını almak üzere üçüncü oğlu...”

“Enver’i gönderdi!” diye bağırdı. “Aman Tanrım! Onu asla unutamam. Son nefesinde bile beni tehdit etmişti: Benim adım Enver. Bunu hiç unutma sakın domuzun dölü Hector. Borç henüz ödenmedi. Kan davası devam ediyor. Arkamdan başkaları da gelecek.”

Tarık başıyla onayladı. “Aynen söylediğin gibi, Hector.”

“Bu Şeyh Tippoo Tip yaratığını nerede bulabiliriz?” Hector sordu.

Tarık hemen araya girdi. “Ben tanıyorum onu. Onun kalesi Puntland’dadır.”

“Puntland! Bu isim her yerde karşımıza çıkıyor,” diye araya girdi Hazel.

“Somali’nin isyankâr bölgesi. Daha önce bahsetmiştim. Puntland, Tarık’ın çöplüğüdür,” diye açıkladı Hector ve yeniden Tarık’a döndü.

“Beklediğimiz bilgi buydu işte. Bu haydut hakkında neler biliyorsun?”

“Sadece Puntland’daki herkesin bildiğini: Tippoo Tip’in kalesi ülkenin kuzeydoğusunda Mucize Vahası olarak bilinen yerde. Ameera adlı küçük bir köyün yakınlarındaki anayolun güneyinde kalıyor.”

“O bölgeyi biliyor musun?” diye sordu Hector fakat Tarık başını salladı. Hector, onu o kadar iyi tanıyordu ki yalan söylediğinden ya da gerçeği çarpıttığından emindi.

“Pekâlâ,” dedi daha fazla yorum yapmadan. “Tip100 Tip ve kalesi hakkında her türlü bilgiyi toplamalıyız. Bölgenin haritası gerekli. Terminale dönüp herkesi bu konuda görevlendirmeliyim.”

Bir kez daha uzun masanın etrafında bir araya geldiklerinde Hector, konuşmaya başlamadan önce adanlarına baktı.

“Evet, artık nereye gideceğinizi biliyoruz. Tarık dışında aranızda, Puntland’daki Mucize Vahası’nı veya Ameera köyünü bilen var mı? Hedefimiz buralar.” Hepsisi şaşırmış bir haldeydi. Hector aralarından Dave Imbiss’i seçti.

“Dave, Google Earth web sitesine girer misin? Tarık haritada hedefleri işaretleyecek. Bölgeye ait uydu fotoğraflarının kopyalarını istiyorum. Uçuş mesafemizi bilmek istiyorum. Etiyopya’daki en yakın iniş pistinin yerini ve karayolu ile hedefimize uzaklığını bilmek istiyorum.” Sonra duraksadı ve Bernie ve Nella’ya döndü. “Belki sizin bu konuda bir fikriniz vardır. Bu duruma uygun bir iniş pisti biliyor musunuz?”

“Hop Hop!” dedi Nella ve kahkahalar atmaya başladı. Bu arada dirseğiyle Bernie’nin kaburgalarını dürterek adamın iki büklüm olmasına sebep olmuştu.

“Böyle bir adı olan iniş pisti ha?” Hector’un tek kaş kalkmıştı. “İlginç!”

“Bu adı Nella taktı, ben değil,” diye karşı çıktı Bernie. Bir yandan da doğrulmuş, kaburgalarını ovalamakla meşguldü. “Gerçek adını ya da bir adı olup olmadığını bilmiyorum, muhtemelen yoktur. İkinci Dünya Savaşı zamanından kalma bir İtalyan askeri pisti. Korkunç bir durumda aına Hercules bozuk zeminine aldırılmaz.”

“Bir keresinde oraya acil bir iniş yapmıştık.” Nella hâlâ gülmekten kırılıyordu. “Çok sevişmem gelmişti ve Bernie’nin mercimeği fırına vermesi için oraya inmiştik. Müthişti! En iyi performanslarından biriydi. Asla unutamam.” Bernie kahkahalar ve laubali ortama rağmen ciddi yüz ifadesini korumaya çalışıyordu.

“Puntland sınırına elli kilometreden daha yakında, mükenmel bir konumda ve daha da iyisi herhangi bir resmi görevli yok. Ne polis, ne de göçmenlik bürosu var,” dedi Bernie.

“Sanki bizim için orada duruyormuş gibi. Dave’e yerini haritada göster. Nella, oraya tekrar inerseniz kendini tutabilecek misin? Artık fırında mercimek yok!” Paddy’ye döndü. “Paddy, telsizle Ronnie Wells’e ulaş ve motorbotuyla Puntland açıklarına hareket etsin. Bulabildiği hedefe en yakın, güvenilir bir noktaya demirlesin. Oraya varınca da bize haber versin.” Tüm toplantı boyunca Tarık’ın gizlice kendisini izlediğinin farkındaydı. Sonunda, doğruca yüzüne bakınca, Tarık belli belirsiz bir baş hareketi yaparak yerinden kalktı ve odadan çıktı. Hector bir dakika sonra Paddy’ye işaret etti. “Buradan devam et. Hemen döneceğim.”

Dışarıya çıktığında birkaç dakikalık bir aramadan sonra Tarık’ın bir pikabın arkasında beklediğini gördü. Kayıtsız bir tavırla sigara içiyordu. Hector’un geldiğini görünce elindeki sigarayı yere atıp topuğuyla ezdi ve boru hattına doğru yürümeye başladı. Hector da arkasından yürüdü ve bir süre sonra pompa istasyonlarının birinin arkasında çömelmiş halde buldu.

“Ey Allah’ın sevgili kulu, konuş benimle,” diyerek yanına gelip çömeldi.

“Diğerlerinin yanında konuşamazdın,” dedi Tarık.

“Uthmann’ın yanında bile mi?”

Tarık omuzlarını silkti. "Uthmann'ın sadece kardeşinin telefonunu dinleyerek Tippoo Tip aşireti hakkında bu kadar ayrıntılı bilgi edinmesi dikkatini çekmedi mi? Endişe ettiğim şey ailemin güvenliğidir. Bu konuda riske giremem."

"Söylediğinde gerçek payı var, Tarık." Hector düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. Uthmann'a olan düşkünlüğüne karşın ihanetin sinsi nefesini ensesinde hissediyordu.

Tarık derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti. "Teyzem, Muçize Vahası'na çok yakın olan Ameera köyünden biriyle evli. Çocukken bütün yazlarımı orada geçirirdim. Kuzenimle develeri güderdik. Tippoo'nun kalesini sayısız kereler gördüm ama hep uzaktan. Teyzem kalede hanın hizmetçisiydi ama bu çok önceydi. Teyzem ölmüş bile olabilir.

"Yaşıyor da olabilir ama. Belki hâlâ kalede çalışıyordur. Belki de kızı nerede tuttuklarını biliyordur. Belki seni hâlâ, kaleye nasıl girileceğini ve kızın nerede tutulduğunu söyleyecek kadar çok seviyordur."

"Belki." Tarık sırtıttı ve sakalını sıvazladı. "Belki bunların hepsidir."

"Belki teyzeni ziyaret edip öğrenebilirsin."

"Belki," diyerek başıyla onayladı Tarık.

"Belki bu gece gidersin. Seni Ameera yakınlarında Hercules'ten bırakabiliriz. Uydu telefonlarından birini veririm sana. Ailenle temas kurar kurnaz beni ararsın. Ve bu, belki değil."

"Her zamanki gibi sözlerin benim için emirdir, Hector." Başıyla onaylayan Tarık'ın gülümsemesi bütün suratına yayılmıştı. Hector omzuna bir yunruk atıp ayağa kalkmaya yeltendi ama Tarık elini koluna koydu.

“Bekle, sana söylemem gereken bir şey daha var.” Hector yeniden çömeldi. “Eğer kızı kaleden çıkartabilirsek, peşimize sayısız adam düşecek. Hepsi dört çekişli araçlarda olacaklar. Biz kızla birlikte yaya olacağız. Ona yaptıkları onca eziyetten sonra hasta ve yorgun olabilir. Onu taşımamız gerekebilir.”

“Bana ne önerdiğini söyle.”

“Kalenin kuzeyinde derin ve kayalık bir kanyon var. Batıya doğru yüz kilometre uzanıyor. Onu yaya geçebiliriz ve dört çekişli araçlarla bile peşimize düşemezler. Bu durumda vadiyi aşmak için doğruya doğru elli altmış kilometre dolaşmaları gerekecek. Vadiye ulaştığımızda en azından iki ya da üç saatlik bir avantajımız olacaktır.”

“Yüz bakireyi hak ettin!” dedi Hector gülümseyerek.

“Biriyle mutlu olurum ben,” dedi Tark. O da gülümsüyordu. “Ama iyi bir tane olacak.” Hector, onu çömelmiş halde ve yeni yakıtı sigarasıyla birlikte istasyonun arkasında bırakarak geri döndü.

Operasyon odasına girdiğinde Dave seslendi.

“Bunlar bölgenin Google Earth uydu fotoğrafları, patron.” Masanın üzerine yayılmış olan kâğıtlara parmağını vuruyordu. “Ancak köyü işaretlenmiş ama Mucize Vahasına ait hiçbir bilgiye ulaşamadım.”

“Bir bakalım.” Hector yüksek çözünürlüklü fotoğrafları incelemeye başladı ve birden işaretparmağını birinin üzerine koyarak, “İşte burada!” diye haykırdı. “*Mo’jiza*. Mucize. Bana koordinatları çıkartsana Dave.” Dave bu işle meşgulken, Hector haritayı incelemeyi sürdürdü. Artık neyi nerede arayacağını bildiğinden vadiyi hemen gördü. Dave’in büyütecini alarak vadiyi dikkatle incelemeye başladı. Tark’tan aldığı bilgi, doğru gibi görünüyordu. Vadiyi aşan yol ya da patika gözükmüyordu.

Doğrulup, kapının önünde sigara içmekte olan Bernie ve Nella'ya doğru gitti. Yanlarına varınca kısık sesle konuşmaya başladı. "Bu gece Tarık'ı Ameera köyüne olabilecek en yakın noktaya bırakmanızı istiyorum. Bölgede istihbarat toplanması için gönderiyorum. Onu bıraktıktan sonra, Paddy ve çetesiyle birlikte doğruca Hop Hop iniş pistine gidersiniz. Orada onları ve pikapları indirip tekrar buraya Sidi el Razig'e dönersiniz." Aralık kapıdan, operasyon odasından çıkıp peşlerinden gelen Hazel'a baktı. Yapacak hiçbir şeyi yokken onu Sidi el Razig'de bırakmak ne akıllıca, ne de nazik bir hareket olacaktı.

"Bayan Bannock ve ben de Ameera ve Hop Hop yolculuğunuzda size eşlik edeceğiz." Hazel, başıyla katıldığını belirtti ve Hector yeniden Bernie'ye döndü.

"Her uçuş aşaması için uçuş sürelerini belirle. Hop Hop'a vardığımızda hava, malzemeleri indirmeye yetecek kadar aydınlık olmalı. Bölgede uzun süre tır atarak dikkat çekmek istemiyorum. Pisti kolayca bulabilecek misin?"

"Saçma bir soru," diye cevapladı Nella. "Hatırlarsan daha önce oraya gitmiştik." Turuncu renkli çerçevesi olan bir okuma gözlüğünü takıp Bernie'yle birlikte hesap makinesini kullanarak çalışmaya başladı. Sadece birkaç dakika geçmişti ki Nella başını kaldırdı. "Evet, buradan tam 20.00'de kalkıyoruz. O dakikada uçakta olmayan yerde kalır!"

Hector ve Hazel kokpitin arka tarafında duruyorlardı ve pilotların başının üzerinden Afrika günbatımını izliyorlardı. Hazel, hafifçe Hector'a yaslanmıştı. Güneşin son ışıkları, uzaktaki dağların zirvelerini bronz ve yeni dökülmüş altın renklerine boyamıştı. Aynı anda altlarındaki kara parçası karanlıklar içinde kaybolmaya başladı. Sadece tek tük göze çarpan ışıklar sayesinde Puntland'ın,

geniş bir alana yayılmış olan mezra ve köylerinin yeri anlaşılabiliyordu.

“Ne kadar güzel!” diye fısıldadı Hazel. “Fakat içindeki kötülük, bu güzelliği gölgeliyor. Cayla aşağıda bir yerlerde.” Akşam karanlığı onları tamamen sarmış ve yıldızlı gökyüzü tüm ihtişamıyla üzerlerini kaplamıştı. Nella koltuğunda geriye döndü ve kulaklığını çıkardı.

“Alçalınaya başlıyorum. Atlama noktasına yirmi dakika Hector. Adamına söyle teçhizatını donansın ve atlamaya hazır olsun.” Hector ana kabine geçtiğinde Paddy’nin adamlarının çoğunun pikapların içinde uyuduğunu gördü. Sadece Tarık, kuyruk kapısında Hector’u bekliyordu. Ayaklarındaki sandallar ve eşyalarını koyduğu keçi derisi bel çantasıyla Somalili bir köylüye benziyordu. Hector paraşütünü bağlamasına yardım ederken, o da hızla önceden kararlaştırdıkları iletişim ve tanınma sinyallerini gözden geçirdi.

“Atlama noktasına on dakika!” Nella’nın sesi dahili sistemden duyuldu. Hazel arkaya kadar gelip Tarık’ın elini sıktı.

“Bu, benim için hayatını ilk kez tehlikeye atışın değil Tarık. Bunu bir şekilde ödeyeceğim sana.”

“Hiçbir ödeme beklemiyorum Bayan Bannock.”

“O zaman Allah’a seni kutsaması ve koruması için dua edeceğim,” dediği sırada Hazel, Nella’nın sesini duydu.

“Atlamaya beş dakika. Arka rampayı indiriyorum. Emniyet kemerinin takılı olduğundan emin olun.” Rampa ağır ağır inmeye başladı ve serin akşam havası önce başlarının üzerinden geçti sonra elbiselerini dalgalandırdı.

“Anıceera’nın ışıklarını tam önümde görüyorum.” Nella’nın melodik sesi yeniden duyuldu. “Atlamaya bir dakika kalkt.” Az sonra geriye doğru saymaya başladı. “5,4,3,2 ve şimdi! Atla! Atla! Atla!”

Tarik öne doğru gitti ve rampadan bafıklama aşığıya bıraktı kendisini. Pervane rüzgârı hızla onu alıp karanlığa fırlattı. Nella kuyruk rampasını kapattı ve motorların gücünü kademeli olarak artırdı. Hop Hop'a gitmek üzere tırmanmaya başladılar.

Şafak vakti pistin üzerinde turluyorlardı. Damsız ve duvarları yıkılmış bir harabe vardı. Seksen yıl önce terk edilmesine karşın, kireç boyalı taşlar pisti işaret etmeye devam ediyordu. Aşığıdaki tek yaşam belirtisi, pistin ucundaki tepede duran kırmızı pelerinli bir çoban ve onun yaktığı ateşin etrafında otlayan keçilerdi. Ateşten yükselen dumanlar sayesinde Nella, rüzgârın yönünü rahatlıkla kestirdi. Tepelerinden gürleyerek geçen Hercules yüzünden keçiler korkuyla etrafa kaçıştılar. Nella kocaman aracı bir çiçeğe konan kelebek gibi yavaşça yere indirdi. Ardından, engebeli arazi üzerinde bir süre hoplaya zıplaya ilerledikten sonra pistin sonuna varmadan çok önce durdular. Nella kuyruk rampasını açtı ve Paddy'nin, üç pikaptan oluşan konvoyu uçaktan indi. Paddy'nin eldivenli elini son kez sallamasıyla birlikte araçlar Somali sınırına doğru hareketlendi. Nella motorların yardımıyla uçağı 180 derece döndürdü. Yere değmelerinden beş dakika sonra uçak yeniden havadaydı.

"Beş buçuk saatlik uçuştan sonra evdeyiz," dedi Hector. Kolu nu Hazel'ın boynuna dolamıştı. "Bu kadar zaman nasıl geçecek hiç bilmiyorum."

"Bu kargo bölmesi tamamen emrimize amade," diyerek eliyle etrafı işaret etti Hazel. "Bir önerim var."

"Aklını okuyorum ve bence harika bir öneri. Bayan Bannock, siz bir dâhisiniz."

Tarık, bir karınca yiyen yuvası bularak paraşütünü ve kaskını oraya tıktı. Tüurbanını başına sarıp, keçi derisi çantasını omzuna astı. Yere inerken köyün yerini dikkatle saptamıştı. Sadece iki üç cılız ışık vardı ve Nella'nın 3500 metre yükseklikten bunları seçebilmesine hayret etmişti. Ameera'ya doğru yöneldi ve bir süre sonra burnuna odun kömürü yakan ocakların isli kokusu gelmeye başladı. Daha da yaklaştığında keçi ve insanların kokularını da alabilmeye başlamıştı. Köyün girişine yakın bir yerdeyken köpekler havlamaya başlamıştı ama köy hâlâ uyuyordu. Buraya son gelişinin üzerinden on yıl geçmişti ama dolunay sayesinde saman çatılar arasında yolunu rahatlıkla bulabiliyordu. Teyzesininki kuyudan sonra üçüncü evdi. Kapıya vurdu, bir süre sonra kapının arkasından bir kadının yumuşak sesini duydu.

“Kim o? Gecenin bu saatinde ne istiyorsunuz? Ben namuslu bir kadının. Gidin buradan.”

“Ben Tarık Hakim. Annemin kız kardeşi Tahire Hanım'ı arıyorum.”

“Bir dakika!” diye seslendi kadın. İçeride hareket ettiğini duydu. Birazdan bir kibrit sesi ve peşinden ışık geldi. Gaz lambasının ışığı çamur duvardaki çatlaklardan dışarı sızıyordu. Sonunda kapı aralandı. Bir kadın kendisine bakıyordu.

“Gerçekten sen misin Tarık Hakim?” diye sordu ve lambayı yüzüne doğru tuttu. “Evet,” diye utangaç bir şekilde fısıldadı. “Gerçekten sensin.” Sıradan bir doğallıkla başörtüsünü çıkardı.

“Sen kimsin?” Kadının yüzüne baktı. Genç ve çok hoş bir kadındı. Yüz hatları hayal meyal tanıdık geliyordu.

“Beni tanıyamamana üzüldüm Tarık. Ben senin kuzenin Dalya.”

“Dalya! Fakat, ne kadar büyümüşsün sen?” Utangaç bir şekilde kıkırdayarak peçeyle ağzını ve burnunu örttü. Daha on yıl önce, kirli eteği ve burnundaki kurumuş sümüklerle gezinen sineklerin, rahatsız edici şekilde peşinden koşturan bacaksızın tekiydi.

“Sen de büyümüşsün,” dedi Dalya. “Serî bir daha görebileceğimi ummuyordum. Hep nerelerde olduğunu ve neler yaptığını düşündüm.” Kenara çekilip kapıyı açtı. Tarık, eğilerek pervazın altından geçerken kıza süründü. Bu hafif temasla nefesi kesilmişti.

“Teyzem burada mı Dalya?”

“Annem öldü Tarık. Allah rahmet eylesin. Onun yasını tutmak üzere Ameera’ya geldim.”

“Mekânı cennet olsun,” dedi Tarık kısık bir sesle. “Öldüğünü bilmiyordum.”

“Uzun zamandır çok hastaydı.”

“Peki sen Dalya? Sana bakan kimse var mı? Baban ya da abilerin?”

“Babam beş sene önce öldü. Abilerimin hepsi gitti. Mogadişu’ya Allah adına savaşmaya gittiler. Ben burada yalnızım.” Bir süre susup sonra devam etti. “Burada kaba saba erkekler var. Çok korkuyorum. Bu yüzden sana kapıyı açarken tereddüt ettim.”

“Sen ne yapacaksın o halde?”

“Annem ölmeden önce, Mucize Vahası’ndaki kalede bana bir iş ayarladı. Buraya annemin cenazesi ve yas tutmak için geldim. Yas günleri sona erdi, yeniden kaleye döneceğim.” Sundurma nutfağın olduğu tarafa geçtiler. Lambayı bir yere koyup Tarık’a döndü. “Aç mısın kuzen? Biraz hurma, mayasız ekmek ve keçi sütünden lor peyniri var.” Onu mutlu etmeye çalıştığı belli oluyordu.

“Teşekkür ederim Dalya. Yanımda yiyecek bir şeyler getirdim. Paylaşabiliriz.” Deri çıkını açıp askeri tاینını çıkardı. Yiyecekleri görünce kızın gözleri parlamıştı. Tarık, onun bir süredir pek fazla bir şey yemediğini hemen anladı. Önlerinde emaye kâselerle kuru toprak zeminde karşılıklı bağdaş kurup oturdular. Kızın iştahla yemesini keyifle izledi Tarık. Baş önünde yemek yiyen Dalya kendisini izlediğini fark ediyor, arada bir kendi kendine lıafıfçe gülümsüyordu. Yemekleri bittiğinde, Dalya kâseleri yıkadıktan sonra Tarık'ın karşısına oturdu.

“Kalede çalıştığını söylemiştin,” dedi Tarık ve kız başıyla onayladı.

“Kalede bir işim var,” dedi Tarık ve kız merakla ona baktı.

“Buraya bu yüzden mi geldin?” Tarık başını eğdi. Kız devam etti. “Aradığın nedir kuzen?”

“Bir kız. Açık renk saçlı, genç bir kız.” Dalyanın bir an nefesi kesilir gibi oldu ve eliyle ağzını kapadı. Gözleri şok ve korkudan iyice açılmıştı. “Onu tanıyorsun!” dedi Tarık emin bir şekilde. Dalya cevap vermeden başını öne eğip yere baktı.

“Onu kurtarıp ailesine teslim etmek için geldim buraya.”

Kız üzgün bir şekilde başını salladı. “Dikkat et Tarık Hakim. Böyle uluorta konuşmak tehlikelidir. Senin için endişe ediyorum.”

“Bana yardım eder misin Dalya?”

“O kıızdan haberiin var. Benim gibi genç. Fakat onu, eğlenmeleri için adamlara verdiler.” Sesi zorlukla duyuluyordu. “O çok hasta. Vücudunda açtıkları yaralardan dolayı hasta. Yalnızlık ve korkudan dolayı hasta.”

“Beni ona götür Dalya. Ya da hiç değilse yolu göster.”

Bir süre sessiz kaldı, sonra konuşmaya başladı. “Eğer dediğini yaparsam, seni ona yönlendirenin ben olduğumu anlarlar. O kıza

yaptıklarının aynısını bana da yaparlar. Eğer sana yardım edersen buralarda kalamam. O zaman giderken beni de götürür müsün, Tarık? Onların gazabından beni korur musun?”

“Evet Dalya. Giderken seni götürürüm, hem de seve seve.”

“O zaman sana yardım edeceğim kuzenim, Tarık Hakim.” Utangaç bir şekilde gülümsedi ve siyah gözleri lambanın ışığında parladı.

Tarık karanlık çöktüğünden beri, yaklaşık bir saattir doğuya bakan bir kayanın çıkıntısının altına çömelmiş Dalya'yı düşünerek bekliyordu. Hâlâ onun çocukluktan kadınlığa geçişine hayret ediyor, onu düşününce mutlu oluyordu. Bu sabah, Mucize Vahası'na olan altı kilometrelik yolu yürümeye başlamadan önce koluna dokunmuş ve gelmeni bekleyeceğim, demişti. Elini koyduğu noktaya dokundu ve gülümsedi.

Gökyüzünden gelen alçak bir ses titreşimiyle düşünceleri dağıldı. Yukarı baktığında yıldızlardan başka bir şey göremedi. Başını eğip dinlemeye devam etti. Ses giderek güçleniyordu. Dalya'nın verdiği eski bir gazyağı tenekesini alıp açıklığa taşıdı. Önceden toplanmış olduğu taşları etrafına dizerek tenekeyi sabitledi. Yeniden dinledi. Artık şüphesi kalmamıştı. Uçak motorlarının sesi çok belirgindi. Çıkınından askeri imdat fişegini çıkardı ve ateşleme şeridini çekti. Fişegi tenekenin içine bırakıp hemen geri kaçtı. Alev alan fişek tenekenin içinden kükürtlü alevler çıkartarak yanmaya başladı. Kızıl bir parlaklık gökyüzüne vuruyordu. Uçak motorlarının sesi giderek arttı ve ses en sonunda tam tepesinden gelmeye başladı.

Nella'nın sesi dahili iletişim hoparlörlerinde gürliyordu. "Kırmızı işaret fişğini görüyorum. Atlama noktasına iki dakika. Kuyruk rampasını açıyorum." Hector, adamlarını beşer kişilik iki gruba ayırmıştı. Önce kendisinin bulunduğu grup atlayacak ve diğer dört adam da peşlerinden gelecekti. Hepsinde yüzlerini örten siyah eşarplar vardı ve geleneksel kıyafetler giymişlerdi. Ancak üstlerinde kurşun geçirmez yelekler ve kasklar vardı. Ayrıca yanlarında acil ihtiyaç paketi ve silahları için onar şarjör bulunuyordu ve avcı bıçakları da kılıflarında hazır bekliyordu. Cross Bow mühimmatçısı bıçakları tıraş olabilecekleri kadar bilemişti.

"Birinci grup ayağa kalk!" Hector'un emriyle ayağa kalkan grup açık kapıya doğru ilerlemeye başladı. "İşaret ışıklarını açın." Her birinin kaskının ön tarafına küçük birer floresan lamba monte edilmişti. Hepsi düğmelere uzanıp ışıkları yaktı. Ampullerin verdiği mavi ışık o kadar cılızdı ki yerdeki birinin görmesi mümkün değildi, ancak atlayış sırasında birbirlerinin yerini tespit etmeleri için yeterliydi. Bankta Hector'un yanında oturmakta olan Hazel ayağa kalktı ve kollarını onun boynuna doladı.

"Seni seviyorum!" diye fısıldadı. Uzun zamandır bu sözü söylediği ilk erkekti. "Geri gel. Benim için geri gel." Hoparlörlerden Nella'nın atlayış için geri sayımı duyulmaya başladı.

"Seni tarif edemeyeceğim kadar çok seviyorum," dedikten sonra Hazel'i öptü. Yanağına bulaştırdığı kamuflaj boyasını başparmağıyla nazikçe sildi. "Geri döndüğümde Cayla'da yanımda olacak." Hazel hızla kokpite doğru koşmaya başladı. Ağladığını görmesini istemiyordu. Kokpite ulaşmadan önce Nella atla komutunu vermişti.

“Bir numaralı grup! Atla! Atla! Atla!” Hazel hızla geriye dönüp, Hector’u son bir kez daha görmek istedi ama gecenin karanlık ağız çoktan yutmuştu onu.

Hector rüzgârın etkisi altında düşüşünü sabitlemek için karın üstü, kol ve bacakları açık olarak yıldız pozisyonuna geçti. Öncelikle Tarık’ın işaret fişegini aradı. Üç bin beş yüz metre aşağıdaki ışığın yerini tespit etti. Düşüş eksenıyla kırk beş derece açı yapıyordu. Sonra insanların mavi ışıklarını görmek üzere etrafını kontrol etti. Hepsinin yerini tespit edince oluşturdukları dizilişin başına geçmek üzere, vücudunu kullanarak yaptığı manevralarla o tarafa doğru yöneldi. Dört adamı kırmızı ışığa doğru birbirlerine değecek kadar yakın bir şekilde alçalıyordu. Altimetre ve kronometresini kontrol etti.

Düşme süresi bir dakikanın biraz üzerindeydi. Şimdiden en yüksek hızlarına ulaşmışlardı ve yer kenarlarını karşılamak üzere hızla yaklaşıyordu. Yerden yükseklikleri dört yüz elli metre olmuştu ki Hector paraşütleri açmaları ve aralarında daha fazla mesafe olması için işaret verdi. Artık daha kolay manevra yapıyorlardı ve yere konan bir turna sürüsü gibi Tarık’ın kırmızı ışığından en fazla yirmi adım uzağa hep birlikte inmeye başlamışlardı. Paraşütlerinin havasını boşaltırlarken hepsi ayakta idi. Derhal bir savunma çemberi oluşturarak silahlarını dışarıya doğrulttular.

“Tarık!” Hector yavaşça seslendi. “Göster kendini.”

“Ben Tarık Hakim, ateş etmeyin,” diyerek bir taş yığınının arkasından ortaya çıktı ve koşarak Hector’un yanına geldi. Hızla birbirlerinin elini iki elleri arasına alarak tokalaştılar.

“Her şey yolunda mı?” Hector sordu. “Şu senin kuzenin olan kız nerede?” Tarık, sabah uydu telefonu ile konuşurlarken durumu kısaca özetlemişti.

“O kalede. Bizi kızı tuttukları yere götürecektir.”

“Ona güvenebilir misin?” Kalenin içinde bir müttefiklerinin olması müthiş bir şanstı ve Hector bu kadar şansa her zaman şüphesiyle bakardı.

“Onunla kan bağınız var,” diye cevap verdi Tarık. Hemen arkasından gönül bağı, diye eklemeyi düşündü ama şeytana uymadı.

“Tamam, kabul ediyorum.” Hector, Tarık’a yedek silahı ve getirdiği seti uzattı. O sırada Uthmann ve dört adını yakınlarında bir yere inmişlerdi. Tarık tenekeyi tekmeledi ve yanmakta olan fişegün üzerine taşları yığıdı. Diğerleri paraşütlerini katlayıp göminekle meşguldüler.

Bir dakika içinde toplandılar ve Hector emir verdi.

“Tarık, sen başa geç, çift sıra halinde ilerliyoruz.”

Tarık’ı düzenli aralıklarla takip etmeye başladılar. Silahları her an kullanılmaya hazır bir halde keçilerin açtığı engebeli yolda hızla yürüyorlardı. Kırk dakika sonra vahanın ilk palmiye ağaçlarına ulaştılar ve yeniden bir savunma çemberi oluşturarak yere çöktüler. Tarık önlerindeki arazinin açık olduğunu işaret edince, Hector da ona bir el işaretiyle devam etmesini söyledi. Tarık ağaçların arasından sessizce süzüldü. Uthmann sürünerek Hector’un yanına geldi.

“Nereye gidiyor?” diye fısıldayarak sordu. “Neden burada durduk?”

“Tarık’ın kalede bir tanıdığı var. Onunla temas kurmaya gitti. Sonra bizi yan kapılardan birinden içeri alacak.”

“Bundan haberim yoktu. Kim bu muhıbir? Erkek mi kadın mı? Tarık’ın akrabalarından biri mi?”

“Ne fark eder ki?” Hector içinde hafif bir huzursuzluk kıvılcığının çaktığını hissetmişti. Uthmann fazla soru soruyordu.

“Bana bundan hiç bahsetmedin Hector.”

“Şu ana kadar bilmen gerekmiyordu,” diye cevapladı Hector ve Uthmann başını çevirdi. Vücut dili öfkeli olduğuna işaret ediyordu. Hector kendisine güvenmediği için alınganlık mı yapıyordu? Bu Uthmann’ın tarzı değildi. Hector, onun bu iş için artık fazla yaşlı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Kontrolünü kaybediyor olabilir miydi? Hector durumun daha da kötüleşmesine izin veremezdi. O anda bir karar verdi ve Uthmann’ın omzuna dokunarak onu yüzüne bakmaya zorladı.

“Uthmann, sen adamlarınla artçı olarak burada kalacaksın. Kaledede sıkıştırsak hızla buraya geleceğiz. Buradan bizi korumanı istiyorum. Anlaştık mı?”

“Bugüne kadar hep senin yanıdaydım,” dedi Uthmann alıngan bir halde. Aksi tavrını ısrarla sürdürmesi, Hector’un onu Canavar’ın karargâhına götürmeme kararını pekiştirmişti.

“Bu sefer değil eski dostum,” dedi Hector. Uthmann tek kelime daha etmeden arkasını dönüp ikinci grubun arasındaki pozisyonunu aldı. Hector, onu düşünmeyi bırakıp ilerideki ağaçlık alana doğru baktı. Uçuşan bir kelebek gibi hareket eden bir gölge görünce iki notalık parola ıslığı çaldı. Cevap hemen geldi ve Tarık ağaçların arasından sessizce ortaya çıktı. Yanında, uzun siyah elbiseyi zayıf biri daha vardı.

“Bu benim kuzenim Dalya,” dedi, aynı anda Hector’un yanına çökerlerken. “Getirdiği haberler oldukça rahatsız edici. Hanın adamlarının oldukça heyecanlı olduğunu söylüyor. Garnizondaki adamların tamamına yakını caminin arkasındaki kuzey kesimine gönderilmiş.”

“Neden?” diye Hector, kıza dönerek sordu.

“Bilmiyorum.” Kızın sesi çok alçaktı.

Hector bir süre düşündü. “Adamların gönderildiği kuzey kesiminde kapı var mı?” diye sordu.

“Bir kapı var ama ana kapı değil.”

“Bizi kaleye o kapıdan sokmayı mı planlıyordun?”

“Hayır!” Başını salladı. “Mutfakların arkasında, doğu duvarında bir başka giriş var. O kadar küçük bir açıklık ki her defasında ancak bir kişi geçebilir. Hemen hemen hiç kullanılmıyor ve varlığını da çok az kişi biliyor. Sizi içeri almayı planladığımı yer orası.”

“Kilitli mi?”

“Kilitli ama anahtarlardan biri bende. Bu sabah baş aşçıların birinin cebinden aldım. Fark etmedi hiç.”

“Ya muhafızlar? Kapıda nöbetçi var mı?”

“Orada hiç nöbetçi görmedim. Bu gece o yoldan geldim. Yol açıktı ve ortalıkta kimsecikler yoktu.”

“Tarık, kuzenin çok cesur ve akıllı bir kadın.” Hector, kadına baktı ama peçenin ardından hiçbir şey seçemedi.

“Bunu biliyorum,” dedi Tarık ciddi bir tavırla.

“Evli mi?”

“Henüz değil ama belki de yakında olur,” dedi Tarık. Dalya alçakgönüllü bir şekilde başını eğdi ama bir şey söylemedi. “Kaleye gitmeden önce buracıla biraz oyalanmamızı öneriyor. Kaledeki hareketliliğin yatışmasını bekleyelim.”

“Ne kadar beklemeliyiz ona göre?” diye sordu Hector. Tarık parmağıyla palmyelerin arkasında yükselmekte olan yarım ayı gösterdi.

“En uzun palmyenin hizasına gelinceye kadar beklemeliyiz. O zamana kadar nöbetçiler iyice gevşer, hatta uyuklamaya başlarlar.”

“Yaklaşık bir buçuk saat var,” diye bir tahminde bulundu. Hector ve saatine baktı. Uthmann’ın bulunduğu yere kadar sürünerek

gitti ve kısa cümlelerle ne yapmak istediğini açıkladı. Ardından sürünerek kendi grubunun bulunduğu yere döndü.

Kol saatinin fosforlu kolu ağır ağır ilerlerken, onlar da sessizce oturup beklediler. Ansızın kalenin duvarlarının dibinden gelen iki çakal uluması sessizliği bozdu. Buna cevap olarak kalenin içinden sayısız köpek, koro halinde havlamaya başladı.

“Aman Tanrım, kaç köpek tutuyor han içeride Dalya?”

“Çok köpeği var. Onlarla ava çıkmaya bayılıyor.”

“Ne avlıyor? Ceylan, Afrika antilobu, çakal?”

“Evet, o hayvanların hepsi en çok halkı avlamayı sever,” diye cevapladı Dalya.

“Halk mı?” Bu Hector’u bile şaşırtmıştı. “İnsanlar mı demek istiyorsun?” Dalya başıyla onaylarken Hector, peçesinin arasından vuran ay ışığında gözyaşlarının parladığını gördü.

“Evet. Kendisini kızdıran kadın erkek kim olursa fark etmiyor. Bazıları akrabam ya da arkadaşlarımı. Adamları onları çöle götürüp bırakıyor. Sonra han ve oğulları köpeklerle peşlerine düşüyorlar. Köpekler kurbanlarını yakalayıp parçalarken, onlar da bu eğlencenin tadını çıkarıyorlar. Köpeklerin, öldürdükleri insanların etlerini yemelerine izin veriyorlar. Han bunun onları daha yırtıcı yaptığına inanıyor.”

“Ne kadar cana yakın bir insan olduğu belli. Karşılaşmak için sabırsızlanıyorum,” diye mırıldandı Hector. Köpeklerin havlamaları sona erip, ay palmyelerin ardından yükselinceye kadar beklediler. O anda Hector yeniden hareketlendi.

“Gitme zamanı Tarık. Dalya’ya öne geçmesini söyle. Onu uzaktan izleyeceğiz. Eğer kaleden birileriyle karşılaşrsa onları oyalasın. Böylece ortalığı ayağa kaldırmalarına fırsat kalmadan işlerini bitirebiliriz. Sen onu yakından izle. Biz de grup olarak en arkadan

geliriz.” Kız hemen, kendinden emin bir şekilde öne geçti. Ağaçlık alanı geçip yamaca kadar onu takip ettiler. Sonunda Hector kaleyi tüm çıplaklığıyla görebiliyordu. Kapkara ve heybetli bir şekilde önlerinde belirmişti. Hiç ışık yoktu ve kale, ardında yükselen ay kadar cansız duruyordu. Patika yol ona doğru dik bir şekilde yükseliyordu. Kız hızını kesmemişti. Artık taş duvarlar, avı için pusuya yatmış acımasız bir kötülüğe sahip tarihöncesi canavar gibi üzerlerinde yükseliyordu. Dalya, aniden ana patikadan sapıp surların dibinde daha az belirgin olan bir izi takip etmeye başladı.

Surların tepesinden atılan çöplerin etrafından dolaşarak yürümeye devam ettiler. Pisliğin içinde eşinen çakallar onları fark edince kaçışıp dağıldılar. Sonunda Dalya, taş duvarların içindeki alçak kemerli bir açıklıktan uzanan hendeğin başında durdu. Açıklık, paslanmış demir çubuklardan oluşan bir ızgarayla kapatılmıştı. Kemerden aşağıdaki hendeğe insan pisliği sızıyordu. Koku dayanılmazdı. Dalya hendeğin üzerinden atlayıp aniden başka dar bir geçide saptı. Bir kişinin ancak sığabileceği genişlikteki geçidin içinde gözden kaybolunca, Hector ve adamları tek sıra halinde geçide girmeye başladılar. Bir sıra oyma taş basamağı tırmandıklarında Dalya’yı en tepede, üzeri iri çivilerle ve demir şeritlerle kaplı sağlam bir kapının dışında bekler buldular.

“Bu noktadan sonrasını birlikte yürümeliyiz. İçeriye girdikten sonra kolaylıkla kaybolabilirsiniz,” diye fısıltıyla açıkladıktan sonra elbisesinin altından oldukça eski ve ağır bir demir anahtar çıkardı. Anahtarı deliğe yerleştirip güçlkle çevirdi. Omzuyla kapıya dayanmasıyla birlikte kapı gıcırtyla açıldı ve alçak taş pervazın altından eğilerek geçti. Hepsi onu izlediler. Son adam da geçtikten sonra kapıyı yeniden kapattı.

“Kilitleme. Dönüş yolunda oldukça acelemiz olacak,” dedi Hector kısık sesle. Yoğun karanlık, omuzlarını çökerten bir ağırlık gibi tepelerine binmişti. Hector kaskının üzerindeki lambayı açtı. Peşinden diğerleri de aynı şeyi yaptı. Dalya onları kıvrılan geçitlerden ve birbirine bağlı odalardan geçirdi. Geçtikleri odaların birinde kadınlar konuşup gülüşüyordu, bir başkasında bir adam horlayarak uyuyordu. Sonunda Dalya durmalarını işaret etti.

“Burada bekleyin,” diye fısıldadı Tarık’a. “Işıklarınızı söndürün ve sessizce bekleyin. Gidip durumu kontrol edeceğim.” Dönüp dar koridorda gözden kayboldu. Hepsi çömelip dinlenmeye başladılar. Silahları ellerindeydi. Çok geçmeden Dalya, sessiz ama hızlı adunlarla yürüyerek geri geldi.

“Kızın odasının kapısında iki silahlı muhafız var. Bu normal değil. Genelde beş altı nöbetçi olurdu. Bu gece diğerleri kuzey kapısına gönderiliniş olabilir. Kapıdaki nöbetçilerden birinde kızın hücresinin anahtarı vardır. Ses çıkarınayın. Beni takip edin.” Hector ve Tarık, kızın her iki yanına geçip yürümeye başladılar. Kısa bir mesafe sonra Dalya yeniden durdu ve ileriye işaret etti. Geçit aniden açılıyor ve keskin dönüşlerle devam ediyordu. Kıvrımın ötesinden gelen erkek seslerini duyabiliyorlardı. Sarı ışıklar yan duvarlara ve tavana vuruyordu. Hector dikkatlice dinleyince, çıkardıkları seslerden en az iki adamın yatsı namazı kılmakta olduğunu anladı. Sonra, eğilip kalkan gölgelerinin yan duvara vurduğunu gördü. Hector iki parmağını gösterince Tarık başıyla onayladı. Hector, Tarık’ın göğsüne dokunup bir parmağını, sonra kendi göğsüne dokunup diğer parmağını gösterdi.

“Biri senin, biri benim.” Tarık yeniden başıyla onayladı. Silahlarını arkalarındaki adamlara verip boğma tellerini çıkardılar. İki tarafından tutup gerdirerek kontrol ettiler. Hector sürünerek köşeye

kadar ilerledi. Tarık da peşinden gitti. İki nöbetçinin alını secdeye varana kadar beklediler. Sonra adamların arkasına geçip başlarını yerden kaldırırken, telleri adamların başının üzerinden geçirip çenelerinin altına yerleştirerek sıkmaya başladılar. Araplar bacakları ve kollarıyla çırpınıp karşı koymaya çalışıyor fakat ses çıkartamıyorlardı. Hector dizini adamın kürek kemikleri arasına yerleştirip iki eliyle teli iyice sıkmaya başladı. Adam kaskatı kesildi ve bacakları son bir kez refleksle boşluğu tekmeledi. Gürültüyle bağırsakları boşaldı ve ardından hareketsiz kaldı. Hector hemen adamı çevirip elbiselerinin üzerinden yoklayarak büyük demir anahtarlığı bulup çıkardı. Dalya köşede bekliyordu. Peçenin arkasındaki gözleri dehşetten büyümüştü. İhtimal, böyle bir sahne beklemiyordu.

“Hangi kapı?” diye sordu Hector. Karşı duvarda üç adet kapı vardı fakat Dalya cevap verecek durumda değildi. Gördüklerinin şokunu atlatamamıştı. Tarık hemen yanına gelip omuzlarından kavradı ve sertçe sarstı.

“Hangi kapı?” Kendine gelen Dalya ortadakini işaret etti.

“Koru beni,” dedi Tarık’a ve kapıya doğru yürüdü.

Nöbetçiden aldığı anahtarla kilidi açtı ve yavaşça kapıyı itti. Hücre loştu, kask lambasını yaktı. Onun ışığında hücrenin ne kadar ufak olduğunu fark etti. Ne bir pencere ne de herhangi bir havalandırma vardı. Köşede bir lazımlık ve su testisi vardı ve lazımlıktan yoğun bir koku yükseliyordu. Odanın ortasında çocuk görünümlü biri, samanla doldurulmuş bir yataкта kıvrılmış yatıyordu. Üzerinde ancak beline kadar gelen kirli bir iç gömlek vardı ve dolayısıyla kadın olduğuna şüphe yoktu. Hector, yanına gidip diz çöktü ve yüzünü görebilmek için kendisine çevirdi. Görüldüğü şey Hazel’in gösterdiği fotoğraftaki kızın, o acımasız videodaki kızın

yüzüydü. Cayla'ydı ama o kadar solgun ve zayıftı ki cildi neredeyse şeffaflaşmıştı.

"Cayla!" diye kulağına fısıldayınca kız hareketlendi. "Uyan Cayla." Gözlerini açtı ama bir an etrafını seçemedi. "Uyan Cayla. Seni eve götürmeye geldim." Birden gözleri kocanın açıldı. Korkunç anılarla dolu olan gözleri sanki bütün yüzünü kaplanmış gibiydi. Çığlık atmak üzere ağzını açtı ama Hector hemen eliyle kapatarak yeniden fısıltıyla konuşmaya başladı.

"Korkına. Ben senin dostunum. Beni annen gönderdi. Seni eve götüreceğim." Korkudan sağır olmuş durumdaydı, dediklerini anlamıyor ve azıcık kalan gücüyle Hector'a karşı koyuyordu. "Annen bana, Bay Tortoise diye isim taktığın bir Bugatti Veyron araban olduğunu söyledi. Annen Hazel Bannock. Seni çok seviyor, Cayla. Son doğum gününde sana hediye ettiği yavru kısırağı hatırlıyor musun? Sütlü Çikolata koymuştun adını." Mücadele etmeyi bırakıp, kocaman gözleriyle Hector'a baktı. "Şimdi elimi ağzından çekiyorum. Bağırmayacağına söz ver." Cayla başıyla onayladı ve Hector elini çekti. "Sütlü Çikolata değil," diye fısıldadı. "Çikolata, sade Çikolata." Ağlamaya başladı. Vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyordu. Hector onu kollarına aldı. Bir kuş kadar hafifti ama alev alev yanıyordu.

"Yapma Cayla. Seni eve götürüyorum. Annen seni bekliyor." Tarık kapının dışında etrafı kolaçan ediyordu. Hector başıyla iki Arap'ın cesetlerini işaret etti. "Bunları hücreye kapat." Tarık bacaklarından tutarak sırayla iki cesedi içeri soktu ve kilidin üzerindeki anahtarla kapıyı kilitledi. Anahtarı cebine koydu. Kapının dışında bekleyen Hector, Tarık'a döndü. "Tamam! Şimdi kuzenine söyle, bizi bu iğrenç yerden çıkartsın."

Dalya geldikleri yoldan onları geri götürdü. Hector her köşede bir yaylın ateşi ya da müdahale bekledi. "Bu çok kolay oldu.

Bu kadar kolay olmamalıydı. Fırtınadan önceki sessizlik bu. Hissedebiliyorum,” diye kendi kendine söyleniyordu. Sonunda içeri girdikleri dar kapıdan geçerek serin gece havasını yeniden soluyabildikleri açık havaya çıktılar. “Bir bakirenin öpücüğü kadar ferahlatıcı,” diyerek havayı ciğerlerine çekti. Cayla kollarında ürperdi. Geçidin sonundaki açıklığa kadar kucacağında taşıdıktan sonra dikkatle taş zemine oturttu. Ve yanına diz çöktü. Hazel onun için temiz kamuffaj giysileri hazırlamıştı. Hector, çantasının yan cebinden çıkardığı elbiseyi, külotu ve keten pantolonu bir bebeği giydirir gibi Cayla’ya giydirirken gözlerini kaçırdı. Kızı giydirirken kendini bir ebeveyn gibi hissediyordu. En başta bunun ne olduğunu anlayamamıştı. Hiç çocuğu olmadığı için böyle bir istek de duymamıştı. Hayatı hep tehlikelerle dolu geçmişti. Çocuklara ayıracak zamanı hiç olmamıştı. Şimdi, bir çocuğa sahip olmanın buna benzer bir şey olduğunu düşündü. Bu, Hazel’in bebeğiydi ve biraz garip bir şekilde kendi çocuğuydu da. Bu küçük hasta yavrucak, daha önce varlığını hiç bilmediği birtakım duyguları harekete geçirmişti. Çantasından plastik şişeyi buldu ve dudaklarına götürerek, üç adet geniş spektrumlu antibiyotiği yutturdu.

“Yürüycilecek misin?” diye şefkatle sordu.

“Evet, elbette!” Ayağa kalkıp iki adım attıktan sonra yere yığıldı.

“İyi denemeydi,” dedi Hector. “Yine de biraz alıştırma yapman gerekecek.” Yeniden kollarına alarak koşmaya başladı. Tarık ve Dalya önden, grubun kalanı arkalarından onları takip ediyordu. Bozuk patikada surların dibinde ilerledikten sonra ana patikaya varınca aşağıya yöneldiler. Gece, tüm yaratıklar susmuşçasına sessizdi. Vadiye girdiklerinde yavaşladılar, Uthmann ve adamlarını bıraktıkları palmyelere doğru ilerlemeye başladılar.

Çok sessiz, diye düşündü Hector. Fazla sessiz. Her yere Canavar'ın pis kokusu sinmişti. Tarık ve Dalya aniden yere çöktü. Tarık kızı da çekmiş ve sanki ikisi birden darağacının sehпасından boşluğa düşer gibi Hector'un gözünün önünden kaybolmuşlardı. Aynı anda Dalya'yı çarpmanın şiddetinden koruyarak, Hector da kendisini yere bıraktı.

Kız hafifçe inledi. Hector fısıltıyla sessiz olmasını istedi. Aynı anda omzundan silahı alıp ileriye doğru baktı. Gece görüşüyle bakmasına karşın Tarık'ı ralıatsız eden şeyi görmedi. Derken Tarık'ın kafasını ihtiyatla kaldırdığını gördü. Beş dakika boyunca alçak sesle sinyal ıslığını çaldı. Cevap gelmedi. Yavaşça arkasına dönerek, talimatını sorarcasına Hector'a baktı.

"Burada bekle ve hiç kıpırdama!" dedi Cayla'ya.

"Korkuyorum. Lütfen beni yalnız bırakma."

"Söz veriyorum, geri döneceğim." Sonra ayağa kalkıp koşmaya başladı. Tarık'ın yanına vardığında ola sı düşmanın hedefini şaşırması için kendisini yere atarak iki kez kendi etrafında yuvarlandı. Sessizlik derin ve ürkütücüydü.

"Nerede?" diye sordu.

"Palmiyenin arkasında. ●rada bir adam yatıyor fakat hiç kımıldamıyor." Hector karanlık şekli seçmişti ve bir dakika bekledi. Hareket yoktu.

"Koru beni." Yeniden ileri atıldı. Bu mesafeden çelik yeleği bile kurşunu durduramazdı. Karanlık insan şekline ulaştı ve yanına çöktü. Yüzü Hector'a dönüktü. En iyi adamlarından biri olan Halil'di.

"Halil!" Seslenmesine karşılık alamadı. Şahdamarına uzandı. Teni ılıktı ama nabız yoktu. Birden parmaklarında bir ıslaklık hissetti.

Ne olduğunu hemen anlamıştı. Bugüne dek muhtemelen bir cerrah kadar çok kan görmüştü. Parmak uçlarıyla yarayı aradı. Tam tahmin ettiği noktada buldu. Kulak deliğinin altında ve çene kemiğinin arkasındaydı.

Çok ince keskin bir bıçak kulak deliğinden beyne kadar girmişti. Hector midesinin bulandığını hissetti. Bunun gerçek olabileceğine inanmak istemiyordu. Böylesine ustalıklı öldürebilecek tek kişi tanıyordu. Eliyle işaret ederek Tarık'ı yanına çağırdı. O da koşarak geldi. İlk bakışta Hector'un parmaklarındaki kanı gördü. Sonra Halil'in cesedine döndü ve kulağının arkasındaki yaraya dokundu. Hiçbir şey söylemedi.

“Diğerlerini bul,” diye emretti Hector. Diğer üç ceset, oluşturmuş oldukları savunma çemberi düzeninde yatıyordu. Katillerine, kendilerine yaklaşmasına izin verecek kadar güvenmiş oldukları belliydi. Hepsi anında ölmüştü. Hepsinde aynı yaralar vardı.

“Uthmann nerede?” Soru gereksizdi ama Hector sormak zorunda hissetmişti kendini.

“Burada yok. Yüreğinin ait olduğu yere gitmiş.” Tarık başını kaldırıp karanlık dev taş kütleye baktı.

“Sen biliyordun, Tarık. Neden beni uyarmadın?”

“Yüreğimle biliyordum ama beynimle değil. Heni bana inanırmıydın?” Tarık'ın sorusu karşısında Hector'un yüzü ekşidi.

“Uthmann kardeşimdi. Nasıl inanabilirdim ki?” dedi Hector ama Tarık uzaklara bakıyordu.

“Ve senin biricik kardeşin geri gelmeden önce buradan gitmeliyiz,” dedi Tarık. “Yanında da asıl sevdiği ve seni hiç sevmeyen gerçek kardeşleri olacak Hector Cross.”

Uthmann, Hector ve Tarık'ın, yanlarındaki kızla ve grupla birlikte palmyelerin arasından çıkarak uzaklaşmalarını izlemişti. Öfkeliydi ve bozguna uğramış hissediyordu. Hector Cross özenle hazırlamış olduğu tüm planlarını suya düşürmüştü. Şimdi durumunu hızla yeniden gözden geçirmesi gerekiyordu. Şeyh Tippoo Tip ve torunu Adem, adamlarının çoğuyla birlikte, kendisini kuzey kapısında bekliyordu. Uthmann, Hector Cross'u kendisine orada teslim edeceğine dair Adem'e söz vermişti. Yapacağı ilk ve en önemli şey, ona bir mesaj ulaştırabilmek ve Hector'un planlandığı gibi tuzaga düşmeyeceğini, kaleye başka bir kapıdan girdiğini bildirmektir.

Tüm kapıları kapatıp, kalenin altını üstüne getirerek Hector'u aramaları gerekecekti. Adem'e mesaj ulaştırmasının tek yolu vardı, o da kendisinin götürmesiydi. Ama önce grubundaki dört adamı halletmeliydi. Sol koluna yapıştırdığı kılıftaki hançerini kontrol etti. Bir GM pikabın çelik ön yayından yapmıştı hançeri. Mükemmel hale getirene kadar saatlerce süren törpüleme, kumlama, ısıtma, dövme, tavlama ve şekillendirme yapması gerekmişti. Eline tutun oturması için sapına antilop derisi sarmıştı. Dengesi mükemmeldi. Kenarı hafif bir darbeye kemiği doğrayacak kadar keskin ve ucu, kendi ağırlığıyla insan tenini delip içine girecek kadar sivriydi. Hector'un grubunun gözden kaybolması için on dakika bekledi ve en yakındaki adamının yanına gitti.

"Halil burada her şey yolunda mı?" diye sordu. "Hayır, bana bakma. Sürekli ileri bakmaya devam et." Halil itaatkâr bir şekilde başını çevirdi. Kaskının hemen altında sağ kulak memesi belirgin olarak görünüyordu. Uthmann bıçağın ucunu kulak kanalından so-

kup beynine kadar sapladı. Halil'in başı, kısık bir inleme sesi ile silahının dipçığıne düştü. Uthmann bıçaktaki kanı Halil'in giysisinde temizledikten sonra çemberdeki diğeradamına doğru hareketlendi.

"Etrafı dikkatle izle Faysal," diyerek yaklaştığı adanın da hızla ve sessizce öldürdü. Diğer iki adam otuzar adım mesafedeydiler ve olan bitenden haberleri yoktu. Uthmann onlara iyice yaklaştı. Adamların dördünü de öldürdükten sonra Uthmann ayağa kalktı ve kaleye doğru baktı. Koşmaya başlayarak, tepeye giden patikayı tırmandı. Daha önce sadece bir kere gelmiş olmasına rağmen nereye gideceğini biliyordu, surların dibinden sola dönüp doğruca kuzey kapısına yöneldi. Kapıya ulaşmasına yüz adım mesafe kalınca surların tepesinde beklediklerinden enin olduğu adamlara bağırmağa başladı.

"Ateş etmeyin! Benim, Uthmann. Hanın adamıyım. Adem'le konuşmam lazım." Hiçbir cevap gelmemişti. Bağırmağa devam ederek koşmayı sürdürdü. Kapıya ulaşmasına elli metre kaldığında üzerine aniden kör edici beyaz bir ışık tutulmuştu. Durdu ve ellerini gözlerine siper etti. Surların üzerinden bir ses yükseldi.

"Silahını at! Ellerini kaldır! Kapıya doğru yavaşça yürü. Kaçmaya kalkarsan vururuz." Uthmannın yaklaşınca kapı açıldı ama gözüne vuran ışıktan dolayı açıklığın ardında ne olduğunu göremiyordu. Eşiğe geldiğinde durakladı fakat bir ses devam etmesini söyledi. "Durma! Yürü." İçeri girmesiyle birlikte birkaç kişi birden üzerine çullanıp döverek dizlerinin üzerine çökterttiler.

"Ben hanın adamlarından biriyim." İki eliyle birden başını korumaya çalışıyordu. "Ona çok önemli bir mesaj getirdin. Beni ona götürmelisiniz." Dövmeye devam ediyorlardı ama bir ses durmalarını söyledi.

“Bırakın onu! Taruyorum bu adamı. Bizim güvenilir ajanlarımızdan biri.” Uthmann ayağa kalktı ve karanlıktan çıkıp kendisine doğru ilerleyen adama derin bir saygıyla seslendi.

“Selamünaleykümü Adem. Saygıdeğer deden Şeyh Han Tippoo Tip’e en iyi dilek ve hürmetlerini sunarım.”

“Bir terslik mi oldu Uthmann? O kâfiri buraya getirmeni planlamıştık. O Cross gâvuru nerede?”

“Cross’ta bir vahşi hayvanın yaşama içgüdüğü var. Son anda beni izlemekten vazgeçti. Kaleyi çok iyi bilen bir kadın bulmuş. Beni, adamlarımla bırakıp kaleye girilen gizli bir geçide doğru gitti.” Adem gözlerini Uthmann’a dikmişti.

“Cross nerede şimdi?”

“Hâlâ kalenin içinde olduğundan eminim.

“Neden bizi daha önce uyarmadın?” Adem’in sesi öfkeyle yükselmışti.

“Çünkü ben de son anda öğrendim,” diye cevap verdi Uthmann. “Hiç zaman kaybetmeden tüm kapıları kapatmalısın ve kızın tutulduğu hücrenin kapısına daha fazla nöbetçi dikmelisin. Herkesi kalenin içinde Cross’u aramakla görevlendirmelisin.”

“Benimle gel!” Adem homurtuyla emretti. “Büyükbabama gideceğiz. Ne var ki, eğer bu kâfirin rehinemizle birlikte kaçmasına sebep olduysan başına gelecekler var demektir. Seni uyarıyorum.” Adem kaftanının eteklerini kaldırıp koşmaya başladı. Dedesinin konsey odasına ulaştığında nefes nefeseydi.

Uthmann, Adem’in arkasından giderken onun hakkında küçültücü şeyler düşünüyordu. Bu peygamber soyundan gelen adam, yaşlı bir kadının pörsümüş memesi kadar yumuşak, diye geçirdi içinden. Şeyhin odasına geldiklerinde adamın ayaklarına kapanarak

anlamsız mırıltılar çıkarıp abartılı cümlelerle şeyhe uzun ömür ve sağlık diledi.

“Yeter!” Şeyh Han, oturduğu minderden kalkıp Uthmann’ın tepesine dikildi. “Neden titriyorsun sen? Ateşin mi var? Yoksa bana verdiğin sözü tutamadın mı? Kan borcunu ödetmem ve huzur içinde mezarıma girebilmem için bana düşmanımı getirdin mi? Yoksa intikamından kaçıp kurtulmasına izin mi verdin? Cevap ver, seni hastalıklı domuz boku. Hristiyan bir fahişenin oğlu senin tutsağın mı değil mi?”

“Kâfirlerin kudretli cezalandırıcısı olan şeyhim, bilmiyorum...”

“Bilmiyorsun ha? O halde sana bildireyim ben.” Hipopotam derisi kırbaçı Uthmann’ın sırtında şaklattı. Çelik yeleği darbeyi emmişti ama Uthmann acıyla kıvrılırken tüm bildiklerini bir çırpıda söyleyiverdi. Yarım düzine kırbaç darbesinden sonra, hanın yaşlı kolları yoruldu ve yeniden doğruldu. “Derhal adamları Hristiyan fahişenin hücreğine gönder. Onu buraya getirsinler. Yanı başıma zincirleyip kendim ilgileneceğim onunla. Haydi! Hemen!” Cayla’yı getirmek üzere giden adamlar kısa bir süre sonra geri dönüp kendilerini hanın ayaklarının dibine attılar. Korku ile sayıklarcasına anlaşılmasız şeyler söylüyorlardı. Ağır işiten Han ne dediklerini bir süre sonra anlayabildi.

“Kâfir kancık yok olmuş ve muhafızlar da boğulmuş mu? Ne saçmıyor bu maymunlar böyle?” Öfke içinde nefes nefeseydi. Bu ruşuk yüz hatları şişmiş ve morarmaya yüz tutmuştu.

“Kapıları kapatıp kaçmalarına engel olmalıyız. Her yeri arayıp kızı ve kalenize tecavüz eden bu kâfirleri bulmalıyız.” Adem de dedesinin ayaklarına kapanmıştı. Onun öfkesini nasıl savuşturacağını iyi biliyordu.

“Kapıları kapatın!” diye gürledi han. “Konaktaki bütün odaları arayın. Onları bulup bana getirin.” Sonra Adem’e döndü. “Sakın kaçmalarına izin verine.”

“Burada zaman kaybediyoruz büyükbaba. Cross konakta değil. Geçen her dakika bizden uzaklaşıyor. Cross’un yanında sadece beş adam kaldı. Uthmann diğer dördünü öldürdü. Bana yeteri kadar adam ve köpeklerini ver, pikaplarla peşine düşüp yakalarını onu.”

“Burada tek pikap var, onun da iki lastiği patlak. Adamların çoğunu diğer pikaplarla, Kemal atncanın saldırı botlarına yerleş- tirmek için Gandanga Körfezi’ne yolladım,” diye cevap verdi han. “Fakat benim özel av pikabımı alabiliriz. Büyük pikabın lastikleri onarıldığında kalan adamlarla beraber arkamızdan gelir. Köpekleri- ni de alacağız ve ben de seninle geleceğim. Onların işini bitirir- ken orada olmak istiyorum. Kanlarının nasıl aktığını görmek ve ölün çığlıklarını duymak istiyorum.”

“Bu vahadan çıkmadan önce, Hans Lategan’ı arayıp, helikop- terle gelip bizi almasını söylemeliyim,” dedi Hector, Tarık’a ve çantasından uydu telefonu çıkardı. Hans ilk çalışta cevap verince Hector gülümsedi. Parmağı düğmede bekliyordu herhalde diye düşündü.

“Afrika ceylanı konuşuyor.” Hans parolayı söylemişti.

“Rokfor peyniri!” Hector da karşılık verdi. Bu, Cayla’yı kurtararak kaleden çıktıklarını ve randevu noktasına doğru ilerlediklerini gösteren önceden kararlaştırılmış şifreydi. Hector, başta he-

likopterin gelip kendilerini alabileceğini düşünmüştü, ama sonra gürültünün düşmanlara yerlerini bildireceğini tahmin ederek bu fikirden vazgeçmişti.

“Anlaşıldı! Düşüş mutluluktan dört köşe oldu.” Hans’ın şu lanet gevezelikleri yok mu, diye öfkeyle içinden geçirdi Hector. Düşüş, Hazel Bannock’un kod adıydı. Şu anda Sidi el Razig’de beklerken nasıl olur da Cayla’nın kurtarıldığından haberi olurdu? Bunu düşünmeyi bıraktı. Kararlaştırılmış birleşme noktası kuzeydeki geçidin ilerisindeydi. Hans Hop Hop iniş pistinden gelecek ve sinyallerini görene kaclar geçidin üzerinden uçacaktı. Hector bunun için işaret fişğini kullanacaktı.

Hans, Hop Hop’tan geçide uçuşlarının iki saat, on dakika sürebileceğini hesaplamıştı. Hector derin geçidin güney yamacına en fazla altı kilometre uzaklıkta olduklarını tahmin ediyordu. Takipçileri dört çekeşli araçlarda olacaktı. Arazinin engebeli olması ve zaman zaman kayalıklar veya vadiler tarafından kesilmesi yüzünden zikzaklar çizmek zorunda kalsalar da Hector araçların, kendi küçük grubundan en az iki kat daha hızlı ilerlediklerinden emindi. Normal koşullarda geçide ulaşmalarının yaklaşık bir saat, elli dakika süreceğini biliyordu. Ne var ki karanlıkta ve böylesi bir coğrafyada, üstelik kucığında Cayla varken bu süreçle varmaları olanaksızdı. Bir de köpekleri salarlarsa? Kendi kendine sorup, sonra da cevapladı: Köpeklerin canı cehenneme!

Tarik’ın kendisine baktığını gören Hector yüksek sesle konuşmaya başladı.

“Bana ne sormak istediğini biliyorsun. Uthmann’a geçide doğru kuzeye gideceğimizi söyleyip söylemediğini merak ediyorsun. Cevabım hayır, söylemedim. Tam başlangıç noktamızı bilse bile hangi yönde ilerlediğinizi bilmiyor. Karanlıkta izimizi bulması

kolay olmayacaktır." Köpeklerin lafını bile etmek istememişti. "O halde daha fazla zaman yitirmeyelim." Ayağa kalktı. "Hepiniz içebilirsiniz kadar su için. Helikopterin sesini duyana kadar durmayacağız artık." Konuşurlarken Hector, üç adet palaskayı birbirine bağlayarak Cayla'yı taşımak için bir askı yaptı. Sonra kızı ayağa kaldırdı.

"Heck Nakliyat hizmetinizdedir Bayan Bannock."

"Heck? Bu gerçek adın mı?" Sesi cılız ve hırıltılıydı.

"Kesinlikle." Kıza yardım ederek uyduruk oturağa yerleştirdi ve sırtına aldı. Bacakları iki yanından sallanıyordu. "Kollarını boynuma dola ve sıkıca tut." Cayla uysallıkla denileni yaptı ve Hector en yüksek hızına yakın bir hızla koşmaya başladı. Tarık iki adamı en kolay rotayı bulma göreviyle önden yollamıştı. İki adam da arkadan gelerek çölde bıraktıkları izleri siliyordu. İlk kilometreyi geçtiklerinde Hector'un nefesi iyice açılmıştı. Daha büyük adım atmaya başladı.

"Adının Heck olduğunu söyledin. Bu Hector'un kısaltılmış hali, değil mi? Annem senden bahsetmişti. Sen Hector Cross olmalısın."

"Umarım hakkımda iyi şeyler söylemiştir."

"Pek değil. Senin küstah ve kendini beğenmiş olduğunu ve ilk fırsatta işten çıkartacağını söylemişti. Fakat merak etme, onunla konuşacağım."

"Cayla Bannock, koruyucu meleğim."

"Bana Cay diyebilirsin. Arkadaşlarını öyle çağırırlar." Boynundaki kollar daha sıkı sarılırken Hector sırtıttı. Zamanı geldiğinde hep bir oğlu olacağını düşünmüştü. Aman be, bir kız da gayet iyi olur, diye karar verdi. Hiç durmadan kırk dakika daha koştular. Hector durup arkasına baktı. Bir ses duyar gibi olmuştu. Şimdi kesinlikle enindi. Belli belirsizdi ama kesinlikle bir ses vardı.

“Ne oldu Heck?” Cayla yeniden titremeye başlamış ve sesindeki panik havası belirginleşmişti. “Köpek havlamaları duyuyorum galiba.”

“Ha, onlar mı? Önemli değil. Buralarda çok başıboş köpek var.” Sonra Tarık’a seslendi.

“Sen de duydun mu?”

“Duyuyorum. Köpekler ve en az bir pikapla geliyorlar. Geçide girmeden yetişecekler bize.”

“Hayır yetişemeyecekler,” dedi Hector kararlı bir şekilde. “Şimdi gerçekten koşmaya başlayacağız.”

“Siz ikiniz ne konuşuyorsunuz? Anlamıyorum.” Arapça konuşukları için Cayla telaşlanmıştı. “Korkuyorum Heck.”

“Korkacak bir şey yok. Sen, beni annenden koruyacaksın ben de sana göz kulak olacağım. Anlaştık mı?” Dikkatini kuzey ufkunda beliren Kutup Yıldızı’na vermiş, kalp atışlarını kulaklarında hissederek koşuyordu. Bacakları birbirine dolanmaya başladığında çantasını ve silahını bırakıp koşmaya devam etti. Bacakları düzelmiş ve nereden geldiğini bilmediği bir enerji vücudunu kaplamıştı. Bir kilometre, sonra bir kilometre daha koştu. Sonunda, tükendiğinden ve bir adım bile atacak gücü kalmadığından emindi.

Fakat bacakları durmak bilmiyordu. Dalya, Hector’un bıraktığı tüfeği, Tarık da çantasını almış yanında koşuyorlardı.

“İzin ver de kızı biraz da ben taşıyayım,” diye rica etti Tarık. Hector başını hayır anlamında salladı. Tarık ufak tefek ve dayanıklı bir adamdı, ama bu yükü taşımaya uygun kasları yoktu. Üstelik Hector, bir an bile durursa yeniden koşacak gücü bulamayacağından emindi. Bir kilometre daha koştu ve bu kez gerçekten bittiğini biliyordu. Tamamen tükenmişti.

Burada öleceğim, diye düşündü. Üstelik silahım bile yok. Hayat çok baktı! Durdu ve Cayla'yı sırtından indirdi. Ayakları birbirine dolanıyordu. Köpekler iyice yaklaşmıştı. Tabancası hâlâ kemerinde duruyordu.

"Cayla'yı onlara bırakamam. Onu tekrar onların insafına terk edemem. Son anda her ikimize birer kurşunla bu işi bitireceğim." Hayatının bu en acı ve zor kararından dolayı beyni öylesine uyuşmuştu ki ismini bağırان adamlarının ne dediklerini anlayamamıştı. Tek duyduğu, köpek havlamalarıydı. Çölde sesler çok uzaklara yayılabilir. Duyuldukları kadar yakında değiller, diye kendini avutmaya çalışıyordu.

"Vadiye ulaştık Hector." Kendisine bağırmakta olan Tarık'ın sözleri sonunda yorgun ve kederli zihnine ulaşmayı başarmıştı. "Haydi Hector! Başardın. Vadinin kenarı sadece yirmi metre ilerimizde. Haydi dostum!" Hector mantıklı düşünemiyordu. Beyni ona tükendiğini ve daha fazla ilerleyemeyeceğini tekrar edip duruyordu. Birden Cayla'yı kucaklayıp tekrar koşmaya başladı. Vadinin başındaki sarp yamaçta ayağının altındaki zemin yok olup yuvarlanana dek durmadı. Kahkahalarla gülmeye başlanmıştı. Cayla da yanında oturuyordu. Toza bulanmış bir halde dirseği ve yanağı çizilmişti. Şaşkınlık içinde Hector'a bakıyordu. Sonra o da kıkırdamaya başladı.

"Sen bir doktora görünmelisin Heck. Çılgının tekisiri. Deliler gibi duvardan duvara sekiyorsun. Fakat çılgınlık sana yakışıyor." Hâlâ gülmeye devam eden Hector, vadinin duvarına tutunarak ayağa kalktı.

"Tarık!" diye bağırdı. "Köpeklerin bizi burada yakalamasına izin veremeyiz. Kanyonun, Hans'ın gelip bizi alacağı, kuzey tarafı-

na ulaşmalıyız. Adamlarını topla, gidelim.” Sonra Cayla’ya döndü. “Haydi bakalım! Fazla yolumuz kalmadı.”

“Bana güç veriyorsun. Bundan sonrasını yürütebilirim.” Yamaçtan aşağı doğru yola koyuldu. Bir an tökezleyip düşer gibi oldu ama hemen toparlanıp yürümeye devam etti. Hector yetişip, elini omzuna koyarak onu yönlendirdi ve düşe kalka yamaçtan aşağı inmeye başladı.

“Başaracaksın!” diyerek kızı cesaretlendirmeye çalıştı. “Sağlam genlerin var, Cay Bannock.” Tarık yamaç kayakçısı gibi iki ayağının üzerinde kayarak yanlarına geldi. Peşinden de adamları geliyordu. Hector’un yanına geldiğinde silahını ve çantasını uzattı.

“Bunları düşürdün, Hector.”

“Ne kadar dikkatsizim.” Hector çantayı ve silahı omzuna asarak vadinin aşağılarına doğru inmeye devam etti. Kanyonun dibine indiklerinde kuzey duvarıyla karşılaştılar. Nefes nefese olan Cayla konuşacak halde bile değildi ama Hector dinlenmesine izin vermedi. Elinde tutup vadinin diğer tarafına doğru sürükleyerek tırmanmaya başladı. Sarp yamaçta güçlkle ilerlediler ama sonunda son yüksekliği de aşp düzlüğe adım atmaya başardılar. Vadinin diğer tarafına baktığında günün ilk ışıklarının cloğu ufkunda belirdiğini gördü. Düşman görünürde yoktu ama köpek sürüsünün sesi net olarak duyuluyordu.

“Tarık, helikopter gelene kadar bekleyebileceğimiz bir yer bulmalıyız.” Asker gözüyle çevreyi tarayarak bir noktayı tespit etti. “Şu soldaki kayalık alanı görüyor musun? Uygun bir yere benziyor. Benimle gel, Cay.” Kayalara doğru koşular. Hector doğru karar vermişti. Burada az da olsa avantajlı bir konumda olabilirlerdi.

Önlerinde kanyonun ağzına kadar uzanan açık bir avlanma alanı vardı. Uthmann ve köpekleri kendilerine erişmek için bu alandan geçmek zorundaydılar fakat alan büyük kaya parçalarıyla doluydu. Köpeklerin insan avlamak üzere eğitildiğini biliyordu. Sürü halinde saldırıyorlardı. Engellerin arasından geçerken ayrılmak zorunda kalacaklardı ve üzerlerine toplu halde saldırınayacaklardı. Hector, Cayla'ya en iri kayalarından birinin altındaki oyuga girerek oturmasını söyledi. Kendisi de yanına oturdu ve tabancayı ona verdi.

"Ateş edebilir misin?" Cayla başıyla onayladı. Saçma soruydu, Cross, dedi kendi kendine ve gülümsedi. O, Henry ve Hazel Bannock'un kızıydı. Elbette ateş edebilirdi. "Namluda kurşun var. Eminiyet mandalı yok. Fazla bir şey istemiyorum. Üzerine geldiklerince o iğrenç hayvanları öldür, yeter." Tarık'ın yanında pozisyon almak üzere Cayla'nın yanından ayrıldı. İkisi birden gökyüzüne baktılar. Gün tamamen ışımak üzereydi.

"Bir adamı vadinin kenarında bıraktım." Tarık ileriye işaret etti. Adam uzakta bir kayanın arkasında siper almış bekliyordu. "Köpekleri görür görmez bize haber verecek."

"Güzel. Güneş on dakikaya kadar doğacak. Hans'ın da aşağı yukarı aynı zamanda gelmesi lazım. Helikopter bizi alana kadar onları uzak tutsak yeter." Derken öncü Arapça haykırdı.

"Köpekler geliyor. Bir sürü köpek." Yerini terk edip Hector'la Tarık'ın bulunduğu noktaya doğru koşmaya başladı.

"Peşlerinden gelen adamlar gördün mü?" Hector sordu.

"Hayır sadece köpekler. Sayıları çok fazla." Adam da yanlarında yerini aldı. Köpek sürüsünün avlanma korosunun sesi iyice azgın havlamalara dönüşmüştü.

Uthmann büyük bir Mercedes pikabın direksiyonundaydı. Adem yanındaki koltukta, Şeyh Han da arkada avcı koltuğunda oturuyordu. Her iki yanında birer muhafız, engibeli arazide şiddetle sarsılan aracın içinde savrulmaması için ona destek oluyorlardı. Arkadaki açık kasada da dört silahlı adam daha vardı. Uthmann oldukça hızlı kullanıyordu aracı. Uzun süre önce köpek sürüsünün izini kaybetmişlerdi ama seslerinden onları izleyebiliyorlardı.

“Kuzeydeki vadiye doğru gidiyorlar. Bunu nasıl bilebilirler?” Adem pikabın gürültülü motor sesini hastırmak için bağırarak zorunla kalıyordu. “Onlara sen mi söyledin Uthmann?”

“Hayır, fakat Cross’un adamlarından biri bu bölgeyi iyi biliyor. Burada ailesi var.”

“Oraya erişirlerse takip edemeyiz. Etrafından dolaşmak zorunda kalırız. Bu da yetmiş kilometrelik bir yol demektir. Çoktan kaçıp gitmiş olurlar,” diye söylendi yaşlı şeyh. “Buna izin veremezsin, torunum.”

“Onları almak üzere bir helikopter gelecek,” dedi Uthmann.

“Bundan emin misin?”

“Tüm planlama toplantılarında ben de vardım Ulu Şeyh. Son derece eminim.” Köpekler iyice uzaklaşmışlardı. Bu nedenle, izlerini kaybetmemek için Uthmann aracı durdurup motoru susturarak, bir süre etrafı dinledi. Sonra motoru yeniden çalıştırıp karanlık içindeki yollarına devam ettiler.

“Helikopter onları nasıl bulacak?” diye Adem ısrarla sorgulamayı sürdürdü.

“Buluşma noktasına geldiklerinde uydu telefonundan arayıp, işaret fişegi yakacaklar.” Aniden Uthmann freni köldedi ve araç kayarak durdu. Adem’in kafası katlanmış ön cama çarptı ve arkadaki adamlar araçtan aşağı yuvarlandılar.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye öfkeyle bağırdı Adem. Eşarının ucuyla kanayan yarasına bastırırken. “Hepimizi öldürecektin neredeyse.” Uthmann, cevap olarak ileriye gösterdi.

“Eğer son anda durmasaydım, hepimiz ölecektik. Vadinin güney duvarına geldik. Uçurumdan aşağı uçmamıza birkaç metre kalıncı.” Uthmann araçtan atlayarak indi ve uçurumun başına geldi. Bir süre sesleri dinledikten sonra araca geri döndü. “Köpekler hâlâ kokuyu takip ediyorlardı. Seslerini artık çok net duyabiliyorum. Aracı burada bırakıp yolun kalanını yaya olarak gitmemiz gerekiyor.” Araçtan düşüp etrafa yayılan adamların yanına koştu. Bir tanesi muhtemelen ölmüştü. Baş kırık boynunun üzerinde sallanıyordu. Diğer ikisi de ıskartaya çıkmıştı. Birinin sağ dirseği parçalanmış, diğerinin her iki bacağı da kırılmıştı. Dördüncü adam güçlükte ayağa kalkmıştı ama o da sersemlemiş durumdaydı.

“Bu domuzların hiçbirisi işine yaramaz,” diye homurdandı Uthmann. Şeyhin iki yanında oturmakta olan adamları işaret etti. “Siz ikiniz, aşağı inip beni takip edin.”

“Hayır!” diye bağırdı Adem. “Onlar, büyükbabamın muhafızları. Her zaman onun yanında dururlar. Onu burada korumasız bırakamayız. Kaleden gelip bizi yaya izleyen otuz adamı var. Harekete geçmek için onların gelmesini bekleyebiliriz.”

“Onlar gelene kadar, Cross ve kız helikoptere binip uzaklaşmış olur. Eğer şimdi benimle gelecek cesaretin yoksa, burada istediğin kadar bekleyebilirsin.”

“Torununun cesaret ve onur konusunda kimseden eksiği yoktur. Seninle gelip yolu gösterecektir,” diyerek araya girdi şeyh. Adem güçlükle araçtan indiğinde kanlı bir bezi hâlâ alına bastırıyordu.

“Dövüşmeye hazır mısın?” Uthmann sordu.

“Senin asla olamayacağın kaclar hazırım,” diye homurdanan Adem, aracın arkasından silahını kaptı.

“Sana taştan bir kafa verdiği için Allah’a şükretmelisin.” Uthmann bir kahkaha atarak aracın arkasına gitti. Sert duruş sırasında ortalığa saçılan silah ve ekipman arasından Rus malı RPG silahı ile içinde ona ait iki roket bulunan keten bir çantayı seçti. Onları sırtına alıp pikabın önüne geldi. Yüksek koltukta oturan şeyhe baktı.

“Nerede buluşacağız Yüce Han?”

“Ben yolla kesiştiği noktaya kadar, pikapla vadinin kenarı boyunca gideceğim. Oradan geriye dönüp karşı kenar boyunca seni arayacağız.” Şeyh parmağıyla kuzeye doğru uzanan karanlık düzlüğü işaret etti. “Güneş doğduğunda senin izini aramaya başlayabiliriz ya da köpeklerin sesini duyarız.”

“Yeniden buluştuğumuzda, babamı ve amcalarımı öldüren kâfirin kellesini ayaklarının dibine bırakacağım,” dedi Adem, dedesine. “Dualarını eksik etme, büyüklüğe.”

“Dualarım seninle Adem. Allah’a emanet ol ve cihat ateşi hep içinde yansın.”

Adem, vadiye doğru inen Uthmann’a yetişmek için koşmaya başladı. Neredeyse dimdik alçalan yamaçtan aşağı kâh sürüklenerek kâh kayarak inmeye başladılar. Adem sürekli olarak Uthmann’ın gerisinde kalıyordu.

“Beni bekle,” diye nefes nefese seslendi. Daha şimdiden, gömleği terden sırsıklam olmuştu.

“Acele et! Helikopter onları almak üzere yola çıkmıştır bile.” Uthmann duraklanmadan cevap verdi Adem’e. “Kâfirler, Allah’ın ve dedenin haklı gazabından kurtulacaklar.” Adem’in bacakları vücudunu daha fazla taşıyamadı. Kaydı ve yüzüstü yere düştü. Yeniden ayağa kalktığında kaldırdığı tozdan dolayı aksırıp tıksırmaya başlamıştı. Uthmann vadinin tabanına ulaştığında, geriye bakmak üzere ilk kez durdu.

Seni domuzcuk! Sadece kadınlara tecavüz etmeyi ve esirleri katletmeyi becerebilirsin, diye düşündü ama hoşnutsuzluğunu dışı vurmadı.

“İyi gidiyorsun. Az kaldı,” diye bağırdı ama Adem yeniden yuvarlandı. Bu kez öne doğru düşüp sertçe kayalık zeminine çarptı. Vadiye inen son yirmi metre boyunca yuvarlandı. Yeniden ayağa kalkmayı denedi ama sağ ayak bileği incinmişti ve ağırlığını taşıyacak durumda değildi. Yeniden dizleri üzerine çöktü.

“Yardım et!” diye bağırdı. Uthmann geri dönüp ayağa kalkmasına yardımcı oldu. Adem sekerek birkaç adım attı ve yeniden durdu.

“Bileğim! Üzerine basanıyorum.”

“İncittin galiba. Bu durumda senin için yapabileceğim bir şey yok,” dedi Uthmann. “Yürüyebileceğin en hızlı şekilde peşimden gel.” Adem’i bırakıp, kanyonun karşı duvarına doğru yürümeye başladı.

“Beni burada bırakamazsın!” Adem arkasından bağırdı fakat Uthmann dönüp bakmadı bile.

Köpekleri dinleyin. Kokumuzu aldılar.” Hector seslendi. “Mer-mi sür!”

Silahların mekanizmaları takırdadı. Her birinin şarjöründe otuz mermi olan altı silah. Neredeyse ateşten bir duvar örecektik durumdaydılar. Önlerinde yüz metrelik açık bir görüş alanı vardı. Adamlarının hepsi usta nişancıydı. Köpeklerin hiçbirisi kendilerine ulaşamazdı. Eğer ulaşırlarsa bu kez süngüler onları bekliyor olacaktı.

“Süngü tak!” Hector’un emri üzerine adamlar, namluların altında kıvrılmış vaziyetteki süngüleri açıp uzattılar. “Tarık! Helikopter için işaret fişğini yak.” Fişek yirmi dakika boyunca yanık kalacaktı ki bu süre içinde Hans mutlaka gelmiş olurdu. Adamlarını hepsi çantalarında birer fişek taşıyordu. Tarık’ın emriyle hepsi fişekleri çıkarıp yakarak fırlattılar. Hector fişekleri ileriye değil geriye doğru atmaları gerektiğini fark ettiğinde çok geç olmuştu. Önlerinden esen sabah rüzgârı, fişeklerin dumanını üzerlerine savurarak görüş mesafelerini neredeyse sıfırlamıştı. Hector’un adamlardan birini fişekleri toplamaya göndermesine fırsat kalmadan köpekler dumanların arasından beliriverdi. Oluşturdukları hattın sadece on beş metre ilerisindeydiler. Son sıra üzerlerine geliyorlardı. Hector’un sayamayacağı kadar çoktular. Dumanların arasından gelen, kurda benzeyen karanlık şekiller kana susamış bir şekilde havlıyorlardı. Dolucızgın koşan hayvanların ağızlarından taşan köpükler, vücutlarından etrafa sıçırıyordu.

“Ateş!” Hector gürledi. “Ateş!” Üç el ateş ederek köpeklerin üçünü öldürmüştü. Adamlarının hepsi en az kendisi kadar hızlı ateş ediyorlardı. Köpekler korkunç sesler çıkararak yere yığılıyor,

ayakta kalan diğerleri ise dumanların arasından hızla ileri atılmaya çalışıyordu. Hector'un yanında duran Tarık, göğsüne atlayan kocaman siyah bir tazının darbesiyle yere yığıldı. Hector hemen dönüp, hayvan dişlerini Tarık'ın boğazına geçirmeye fırsat bulamadan süngüsünü ensesine saplayıverdi. Hayvan uluyarak yere serildi. Can çekişirken, arka ayaklarıyla havayı tekmeliyordu. Fakat aynı anda bir başka köpek, Hector'a arkadan saldırarak dengesini bozmuş ve yere yuvarlanmasına neden olmuştu. Köpek üzerine çıkmıştı. Bu kadar yakın mesafe boğuşmasında silah hiçbir işe yaramazdı. Hector silahı yere bırakıp sol eliyle hayvanın boğazına sarılırken diğer eliyle palaskasındaki avcı bıçağına uzandı. Bıçağı çıkaramadan iki köpek daha üzerine atlanmıştı. Hurlayarak ağızlarını açmış dişlerini ona geçirmeye çalışıyorlardı. Bir tanesi çelik yeğinin omzundan ısırmış ve onu sırtüstü yere yapıştırıp üstüne çıkmıştı. Üçüncü köpek bıçağı tutan elinin bileğine dişlerini geçirmiş, kafasını kuvvetlice sallayarak koparmaya çalışıyordu. İlk hayvan hâlâ üzerindeydi. Açılan ağız gözlerinin birkaç santim uzağındaydı ve pis kokulu nefesiyle birlikte yüzüne salyalarını akıtıyordu. Boynunu öyle büyük bir hırs ve şiddetle sallıyordu ki hayvanı tek eliyle daha fazla tutmasına olanak kalamamıştı.

Sağ kulağının sadece bir karış uzağınca patlayan bir tabancanın sesi bir süreliğine onu sağır etti. Üzerindeki köpek bir anda mücadeleyi bırakıp kafasından kanlar akarak yığıldı. Peş peşe gelen iki atıştan sonra diğer iki köpek de yere serildi. Hector doğrulup yüzüne bulaşan köpek kanını koluyla silip, ağzındakini de yere tükürdü. Net görebilmeye başlayınca şaşkınlık içinde Cayla'ya baktı. Kayanın altındaki sığınağından çıkıp yanına gelmişti. Tek dizi yerde, iki eliyle profesyonel bir şekilde tuttuğu tabancayı gergin sağ koluyla, sağa sola çevirerek yeni hedefine ateş ediyordu.

“Seni güzel şey!” diye haykırdı. “Vay be! Sen tam ananın kızymışsın!” Tüfeğini kapıp ayağa kalktı ama köpek savaşı neredeyse sona ermişti. Ortalık köpek leşleriyle dolmuştu ve adamlar, yaralı halde, ortalıkta dolaşan birkaç hayvanın işini bitirmeye çalışıyor-
du. Hector ufka baktığında Rus yapımı dev Mil-26 helikopterin, zirveyi aşip kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

“İşte Hans geliyor.” Bir kahkaha patlattı. “Bitti artık. Akşam Sidi el Razig’de biftek ve kırmızı şarap bizi bekliyor.” Cayla’yı ayağa kaldırıp, kolunu bir baba gibi kızın omzuna attı. Birlikte kocaman aracın kendilerine doğru yaklaşmasını seyretmeye başladılar. Sık sık fişeklerin dumanında gözden kaybolan helikopter, rüzgârın savurduğu dumanların ardından ne zaman ortaya çıksa daha da yaklaşmış oluyordu ve motorlarının sesi daha net duyuluyordu. Sonunda yerden sadece on beş metre yükseklikte etraflarında dolanmaya başlamıştı. Hans’ın yüzünü seçebiliyorlardı. Sırtarak el salladı ve helikopteri, yan tarafı onlara gelecek şekilde döndürdü. Gövdenin ortasındaki ana kapı açıldı ve iki kişi belirdi. Biri uçuş mühendisiydi ama ikincisinin kim olduğunu görünce Hector’un şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

“Çılgın kadını!” diye fısıldadı. Hop Hop yolculuğundan sonra Sidi el Razig’e dönmesini söylemişti. Hazel Bannock’un talimat altına konusunda ne kadar kötü bir performansı olduğunu bilmesi gerekiyordu. Talimatları vermeye evet, ama almaya gelince hayır.

“Anneciğim! Anneciğimi!” Cayla çığlık çığlıyordu. Olduğu yerde hoplayıp duruyor ve tabancasını başının üzerinde sağa sola sallıyordu. Kapının ağzında duran Hazel da aynı şekilde enerjik bir halde karşılık veriyordu. Hans Mil-26’yı yere deştiğinde Hazel aşağıya atlayarak bütün gücüyle kızına doğru koşmaya başladı.

Cayla da Hector'un koruyucu kollarından kurtulup düşe kalka annesine doğru koşuyordu.

"Nefis bir manzara diye ben buna derim!" dedi Hector. İki kadının birbirine doğru çılgınlık atarak neşe içinde koşturmasını gülümseyerek izliyordu. Gözlerinde biriken yaşların farkına varınca kafasını iki yana salladı.

"Bebekler gibi zırlıyorsun. Yumuşuyorsun Cross." Hazel kıızıyla kucaklaşırken, Cayla'nın omzunun üzerinden Hector'a baktı. Gözyaşlarını silmeye gerek görmeden akıp gitmesine izin verdi. Hector'a bir şey söylemesine gerek yoktu, bakışları her türlü teşekkür sözünün ötesindeydi.

"Ben de seni seviyorum Hazel Bannock!" Tüm dünyaya duyurmak istercesine bağıırıyordu. Sonra yeniden ciddileşti, Dalya'ya ve adamlarına işaret ederek helikoptere binmelerini söyledi. Hepsi sırayla helikoptere doğru ilerlemeye başladılar.

"Hazel! Cayla'yı helikoptere bindir." Hector, kadınlara doğru ilerledi. Hazel, Hector'u duyunca Cayla'yı bileğinden tutup araca doğru yürümeye başladı. O anda duyulan bir haykırış, Hector'un keyfini bıçak gibi kesti.

"Vadinin kenarında, Hector!" Bağıran Tarık'tı. Helikopterin ilerisini işaret ediyordu. Hector bakışlarını o tarafa çevirdi. Yaklaşık iki yüz metre ileride bir adam vardı. Sadece kafası kanyon duvarından çıkmasına karşın, kim olduğunu hemen anlamıştı.

"Uthmann Waddah!" Şok olmuştu, düşünemiyordu. Tarık'ın, bulunduğu yerden eski silah arkadaşına ateş etme şansı yoktu. Kendi grubu ve koşan iki kadın görüşünü kapatıyorlardı. Sadece Hector bu haine karşılık verebilecek pozisyondaydı. Fakat çok önemli iki saniye boyunca felç olmuşçasına hareketsiz kalmıştı. Uthmann'dan başka birisinin olması durumunda ya da başka bir

zamanda tepkisi anlık olurdu. Hazel ve Cayla tüm dikkatini dağıtmıştı. Sonunda harekete geçti, ama sanki reçel kavanozuna düşmüş sinek gibiydi. Uthmann'ın yattığı yerden fırlayarak üç adım atıp tek dizi üzerinde çöktüğünü gördü. Uzun metal bir boruyu kaldırıp sağ omzuna yerleştirdiğini fark etti.

“RPG!” Bu mesafeden bile Hector, onun ne olduğunu hemen anlamıştı. İsyancıların tercih ettiği roket güdümlü bombaydı bu. Bir tankın zırhını konserve tenekesi gibi yırtabilirdi. Uthmann helikopteri hedef alıyordu.

Hector, tüfeğini omzuna dayamıştı. Uthmann'ın çelik yelek olduğunu biliyordu. Bannock'a ait en iyi kalitede bir donanımdı Kevlar ve seramik plakalar kullanılarak imal edilmişti. Bu mesafeden Hector'un 5.56 mm'lik hafif NATO kurşunları böylesine bir vücut zırhına karşı son derece etkisizdi. Silah ilk başta sincap ve köstebek vurmak için tasarlanmıştı. Darbe anında muhtemelen çarpıp düşecek ve etine girmeyecekti ama şiddeti yine de Uthmann'ı devirmeye yeterdi. Tetiğe bastığında hedefi vuracağını biliyordu. Hector'un atışından saliseler önce Uthmann RPG'yi ateşlemişti.

Hector, roketin geri tepmesiyle birlikte Uthmann'ın arkasından çıkan alevi ve havada ilerleyen roketin Mil-26'ya yaklaşırken ardında bıraktığı dumanlı izi gördü. Bomba hedefine ulaşmadan önce, Hector'un gönderdiği kurşun Uthmann'ın çelik yeleğinin önüne çarpmış ve onu sertçe kayalık zemine savurmuştu. Uthmann daha yere düşmeden roket, helikopterin ön paneline çarpmış ve patlama gerçekleşmişti.

Hector, patlamanın yarattığı etkiyle sersemlemişti. Helikopterin biraz ilerisinde Hazel ve Cayla birlikte yere savrulmuşlardı. Dalya ve diğer adamlar helikoptere daha yakındılar. Hepsi bir anda yere yığılmıştı. Hector içlerinden bazılarının ciddi şekilde yaralanmış,

hatta ölmüş olabileceklerini tahmin ediyordu. Kapıda duran uçuş mühendisi parçalanmıştı. Hector, adamın kafasıyla bir kolunun havada uçtuğunu görebiliyordu.

Helikopterin burnu ve ön kısmı tamamen yok olmuştu. Kokpitin yerinde kocaman bir delik vardı ve Hans Lategan'ın vücudundan geriye tanınabilir bir parça kalmamıştı. Patlamanın en şiddetli darbesini o almıştı. Koca helikopter kontrol dışı bir şekilde yatmış, pervane kanatları taşlık zemine çarparak kıvrılmış, garip şekiller oluşturmuştu. Bir süre sonra motorlar da sustu ve yoğun bir toz ve duman bulutu yükseldi.

Bir an her yeri sessizlik kapladı. Ardından Tarık'ın haykırışı duyuldu. "Uthmann ayağa kalktı. Vur onu, Hector! Allah aşkına bir daha vur şunu!" O sırada Hector'un görüşü toz ve dumandan büyük ölçüde kapanmıştı ama yine de vadinin kenarında geriye doğru yuvarlanan bulanık şekle ateş etmişti. Hector, onu vurduğu için mi yoksa kendi kendine mi arkaya, kanyona doğru devrildiğinden emin değildi. Tarık peşinden koştu.

"Buraya gel Tarık!" Hector peşinden bağırıyordu. "Bırak onu! Adamları arkasından geliyor. Buradan hemen uzaklaşmamız lazım. Diğerleriyle ilgilen. Dalya'yla ilgilen. Tarık geri dönünce Hector da Hazel ve Cayla'nın yattığı yere doğru gitti. Her ikisi için de umutsuz bir korku ve endişe içindeydi. Tehlike çemberinin içindeydiler ve bir şarapnel parçasıyla ya da gövdeden kopup fırlayan metal bir parçayla yaralanmış olabilirlerdi. Yanlarına ulaştıkça üstlerinde kan görünce korkuyla dizleri üzerine çömeldi. Hazel kollarını açarak kızının üzerine kapanmıştı. Hector eğilip Hazel'in eline dokundu. Hazel başını kaldırıp sersemlemiş bir ifadeyle Hector'a baktı. Sonra hızla doğrularak kollarını boynuna doladı.

“Hector!” Dudağından öpmeye başladı. Ardından ikisi birden dikkatlerini Cayla’ya çevirdiler. Ellerinden tutarak ayağa kaldırdılar.

“Yaralandın mı bebeğim?” Hazel endişeyle sordu.

“Hayır, anneciğim. Beni merak etme. İyiyim.”

“Bu iyi haber,” dedi Hector. “Çünkü hemen harekete geçmeliyiz. Hazel, kızın yeni doğmuş bir bebek kadar zayıf ama kızgın bir boğa gibi ateşli. Asla vazgeçmüyor. Onu ayakta tutmak için birini yollayacağım.” Dalya ve diğerlerinin bulunduğu tarafa doğru koştu. Bazıları patlama sonrası havada uçan parçalarla yaralanmıştı. Kesik ve yaralarına karşın hiçbiri yola devam edemeyecek kadar kötü durumda değildi. Dalya’da çizik bile yoktu.

“Kızın senin yardımına ihtiyacı var,” dedi Hector. Dalya hemen onların bulunduğu tarafa koşturdu. Hector adamlarına döndü. “Hemen derlenip toparlanın, birazdan yola çıkıyoruz.”

“Hangi yöne gideceğiz, Hector?” Tarık sordu.

“Yeniden vadiye döneceğiz.” Hepsisi birden şaşkınlık içinde dönüp kendisine bakınca devam etti. “Eğer doğruya devam edersek, çöl ve daha fazla çöl dışında pek bir şey bulamayız. Artık köpeklerini kaybettiklerine göre ne tarafa gittiğimizi kestiremeyeceklerdir. Muhtemelen doğruya, kıyıya doğru gittiğimizi düşüneceklerdir.” Dönüp, geldikleri yolu gösterdi. “Ne var ki kuzey-güney anayolu kalenin ve Mucize Vahası’nın yakınından geçiyor. Doğru değil mi Tarık?”

“Doğru. Kalenin on beş kilometre batısından geçiyor. Yoğun bir trafiği vardır.” diyerek teyit etti Tarık.

“Oraya ulaşabilirsek, ilk gördüğümüz pikap veya otobüse el koyacağız.” Adamlar hemen canlanıp hareketlendi. Helikopterin vurulması onları umutsuz bir uyuşukluk içine sokmuştu fakat şimdi

Hector onlara yeni bir planla birlikte bir     t       da sunuyordu. Birkaç dakika içinde yola     maya hazır hale gelmişlerdi.

De  i  k ya   ve ırklardan     kadın, par  alan  m   ve kanlı kamuf-laj giysileri içinde altı adan  dan oluşan küçük, garip bir konvoy oluşturmuşlardı. Hepsinin   zeri toz toprak içindeydi. Hector en   ne geçmişti, Tarık da artçı olarak yürüyordu. İki adam da konvo-yun geride bırakt    izleri silmesine yardım ediyordu.

Cayla bir yanında annesi, diğer yanında Dalya olmak üzere y  -r  mesine yardım eden iki kadının arasında duruyordu. Kanyonun dibine ulaşıp karşı yamaca tırmanmaya başladıklarında hepsi t  -kenmenin e     ine gelmişlerdi ve tempoları çok d    m     . Hector bir aşağı bir yukarı gidip gelerek herkese moral ve enerji aşılamaya çalışıyordu. Cayla ve annesi onun yaptığı müstehcen esprileri anla-madıkları için şanslı say  labilirlerdi. RPG bombasının patlamasından dolayı yaralananlar olukluk  a acı çekiyorlardı. Cayla da pes etmek üzereydi. Vadinin son d  k yamacını Hector'  n sırtında çıkınak zo-runda kaldı. Yukarı ulaşan herkes bir gölgelik bulup uzanarak k  -pekler gibi solumaya başlamıştı. Su mataraları neredeyse boşalmıştı.

Hector, Hazel ve Cayla'nın yanına oturup mataras  nda kalan son birkaç damla suyu onlarla paylaştı. Cayla'ya yutması için bir antibiyotik daha verdi. İlacın i  e yaradığından emindi. Rengi de morali de düzelmeye başlamıştı. Alnına dokundu    nda ateşinin de normale döndüğünü fark etti.

       n   göster!" dedi.

        bir zevkle." Kibirli gözükmeye çalışarak dilini      a-bildiği kadar Hector'a doğru uzattı.   zerindeki beyaz pas yok ol-maya yüz tutmu    tı. Eğilip nefesini kokladı. Enfeksiyon kokusu da yoktu.

“Sok içeri,” dedi. “Dışarıda bırakırsan birisi üstüne basabilir.” Cayla sırtüstü uzandı ve gözlerini kapattı. Hazel iç geçirerek Hector’a yaslandı. Hector, onun terli saçlarını okşayarak gözlerinin önündeki bir tutamı kaldırıp sevgisini gösteren ve cesaret veren birkaç söz mırıldandı. Birbirleriyle o denli meşguldüler ki, yattığı yerden yarı aralık gözleriyle Cayla’nın kendilerini izlediğini fark etmemişlerdi. “Heck’i işten çıkartma konusundaki fikrimizi değiştirdik galiba, değil mi anneciğim?”

Hazel bir an şaşkınlık içinde Cayla’ya baktı, ardından doğruldu ve Hector’a bakmadan dimdik oturmaya başladı. Kıpırmızı olmuştı. Hector manzarayı keyifle izledi.

Tanrım, bunu yaptığında ona bayılıyorum, diye düşündü.

“Hiç sorun değil anneciğim. Ben zaten ikinizi nasıl bir araya getiririm diye düşünüp duruyordum. Bu konuda fazla kafa yorma gerek yok anlaşılan.”

“Haydi bakalım hanımlar, ayağa kalkın! Harekete geçme zamanı.”

Hector kendine gelmesi için Hazel’a biraz zaman tanıdı. Sonra ayağa kalktı ve ileriye baktı. Sabahın erken saatlerinde çöl, kendilerine haşın bir ihtişam sunmaktaydı. Etrafta yeşilden eser yoktu ama içindeki silika taneciklerine çarpan güneş ışınları, kumların elmas tarlası gibi parlamasına sebep oluyordu. Kayalık tepelikler birer Rodin heykeli gibi görkemli görünüyordlardı. Sıcaklığın giderek arttığını hissediyordu. Son kalan suyunu kadınlarla paylaşmıştı ve ağzının içi kupkuruydu. Dudaklarına dokunduğunda zımpara gibi olduklarını fark etti. Çölde yıllarını geçirinişti, o yüzden gözleriyle etrafı dikkatle tararken olası düşmanlarını olduğu kadar, su birikintisi de görmeye çalışıyordu. Bir süre sonra su kaybı, son kalan güçlerini de

alıp götürünce, Hector bir kez daha mola verdi. Bulduğu iki kuvars taşının birini Hazel'a diğerini Cayla'ya uzattı.

"Emin!" diye yol gösterdi. "Ağzınızın tamamen kurumasını engeller. Burnunuzdan soluyun ve gerekmedikçe konuşmayın. Vücut sıvılarınızı tüketmemelisiniz." Gözünü hanımlardan ayırıp adamlarına çevirdi. İçlerinden birinin kramptan dolayı yüzü acı içinde buruşmuştu. Geriye kalanlar da herhangi bir mücadelede işe yarayacak gibi durmuyordu. Güneşin önüne geçen küçük bir bulut, geçici de olsa bir rahatlama sağlamıştı. Başını kaldırdığında gri bulutun altında uçan koyu renkli kuşları gördü. Beş taneydiler ve hızla kanat çırparak telaşlı hareketler yapıyorlardı. Ayağa kalkıp elini gözlerine siper etti. İki kadın da kendisini izliyordu.

"Ne gördün?" diye sordu Cayla.

"Bir kuşbilimciye göre Columba Beneklişi, ama bildiğin kaya güvercinleri bunlar."

"Ya?" Cayla hayal kırıklığını saklamaya çalışmadı. "Bunun ne kadar az ilginç olduğunu anlatamam sana Heck." Güvercin sürüsü alçalmaya başlamıştı. Güneş ışıklarının vurduğu boyunlarında mavi ve şarap rengi tonlar seçiliyordu. Gözlerinin etrafı da sürmeli gibiydi.

"Günün bu saatinde bu şekilde bir arada uçtuklarında suya doğru gidiyorlar demektir."

"Su mu?" İki kadın aynı anda sordu.

"Eğer bu şekilde alçalıyorlarsa buldukları anlamına gelir," dedi Hector. "Ne kadar az ilginç değil mi, Cayla?"

"Bazen kendimi geri zekâlı gibi hissettineme neden oluyor-sun," diye mahcup bir halde cevap verdi Cayla.

"İçin rahat olsun Cay, sadece arada bir böyle davranıyorsun. Şimdi ayağa kalkın hanımlar, gidip bir bakalım." Kuş sürüsünün alçaldığı noktayı belirlenmişti. Üç yüz metre ilerideydi. Oraya yak-

laştıklarında jeolojik değişim gözle görünür hale geldi. Yolları üzerinde ana boğazın küçük bir dalı olan daha küçük bir vadi vardı. Çeşitli kaya oluşum tabakalarından oyulmuştu. Suyun geçtiği kalıker şeritler göze çarpıyordu. Üzerleri parlak turuncu renkli şistle kaplanmıştı. Birden güvercin sürüsü kanatlarını çırparak vadi duvarı boyunca havalandı. Geçirgen olmayan bir kaya kütlelerinin altındaki daha yumuşak kalker tabakanın erozyona uğraması sonucu oluşan yatay bir yarıktaki saklandıkları anlaşılıyordu.

“Tam isabet!” diye bağırdı Hector. Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle onları vadi duvarının dibine götürdü. İkisi birden minnettar bir halde duvarın gölgesine yığıldı. Hector, kalker tabakanın altındaki yarığı aramaya başladı. Çok geçmeden yarığı bulup, karanlık açıklıktan kafasını uzattığında suyun kokusunu almıştı. Çatlak ancak karın üstü ve dirsekleri üzerinde sürünerek girebileceği genişlikteydi. Alçak tavanlı mağaranın arka tarafında sığ ve bulanık bir su birikintisi vardı. Avucuna doldurduğu suyun tadına baktı.

“Bok!” dedi. “Kelimenin tam anlamıyla güvercin boku! Fakat seni öldürmeyen şey, şişmanlatır.” Tank’a bağıarak su mataralarını getirmesini söyledi. Gömleğini kullanarak süzdüğü suyun kötü tadına karşın tüm mataralar kupkuru geri geldi. Hector hepsini yeniden doldurdu. Sonunda hepsi susuzluğunu gidermişti. Hector mataraları üçüncü ve son kez doldurdu. Dışarı çıkıp gruba baktığında değişimin mucizevi olduğunu gördü. Adamlar gülererek yüksek sesle sohbet ediyorlardı. Hazel, kızının arkasına oturmuş, bir şeyler mırıldanarak kızının saçlarını tarayıp örüyordu.

“Kadınlar!” diye mırıldandı Hector. Başını sevecen bir şekilde iki yana sallıyordu. “Tarağı hangi cehennemden buldu bu kadın?” Sonra gruba seslendi. “Fazla yerleşmeyin bakalım, hemen yola koyuluyoruz.”

Yeniçten sıra olup batı yönünde vadiden yukarıya doğru çıkmaya başladılar. Hector olabildiğince gruptan önde giderek etrafı dikkatle gözlüyordu. Bir saat geçmeden ihtiyatlı olmanın mükafatını aldı. Birkaç kilometre güneyde soluk bir toz bulutu öfkeli gökyüzüne yükseliyordu. Grubu durdurup bir süre toz bulutunu inceledi. Yavaşça bulundukları yere doğru yaklaşıyordu. Dürbününü getirmiş olmayı diledi, fakat fazla ağırlıklardan kurtulmalarını söyleyecek kadar endişelenmişti bu durum karşısında. Kısa bir gözlemden sonra, toz bulutunun ağır ilerleyen bir araç tarafından kaldırıldığı iyice anlaşılmıştı.

“Her ne ise, benim için yeteri kadar iyi.” Ayağa kalkıp Tarık’ı yanına çağırdı. Hızla talimatlar vererek, iki adamın kadınlarla kalmasını söyledi. Kendisi diğer adamlarla birlikte gelen aracı karşılamaya gidecekti. Bir süre sonra anlaşılmıştı ki araç, sığ bir vadinin tabanı boyunca uzanan kuru nehir yatağının, çok da bozuk olmayan kumlu zemininde ilerliyordu. Bir süre daha gidip yatağın kenarları alçalmaya yüz tuttuğunda aracı ilk kez net olarak görmeye başladılar. Hector aracın orta büyüklükte, dört çekişli bir Mercedes pikap olduğunu fark etmişti. Ön cam aşağıya indirilmişti ve bir sürücüyle arkadaki yüksek koltukta oturan üç kişi daha vardı araçta. Adamların dördü de silahlıydı ve geleneksel kıyafetler giymişlerdi. Hector aracın yeniden nehir yatağında gözden kaybolmasını bekledi.

“Beni takip et!” Hector ayağa fırlayıp, peşindeki adamlarıyla birlikte tepeden aşağı koşmaya başladı. Bir süre sonra hepsi aracın ilerisinde nehir yatağının kenarında yüzükoyun yatıp siper almışlardı. Mercedes, iki yüz metre ileride ortaya çıkmıştı. Hector kendileriyle neredeyse aynı hizaya gelinceye kadar bekledi. Sonra

Tarık'la beraber nehir yatağına atlayarak silahlarını aracın içindekilere doğrulttular.

"Silahlarınıza dokunursanız ölürsünüz." Hector Arapça bağırdı. "Motoru durdur. Ellerinizi başınızın üzerine kaldırın. Sürücü ve arkasındaki iki adam emre anında uymuştu, ama aracın arkasında oturan üçüncü adam ayağa kalktı. Çok uzun boylu ve oldukça yaşlıydı. Yüzü inanılmaz derecede kırışık ve yer yer kınalı uzun beyaz sakalları vardı. Sol elinde bir AK-47 tutuyordu. Kutsal bir peygamber edasıyla hipnotize edici gözlerle Hector'a baktı ve romantizmalı parmaklarını bir pençe gibi ona doğru uzattı.

"Üç oğlumun katilisin. Sen, kan davası ilan ettiğim kâfir domuz Cross'sun. Allah'ın tüm laneti üzerinde olsun. Dilerim seni katlettikten sonra bile huzur bulamazsın."

"Bu adam, Şeyh Tippoo Tip," diye bağırarak uyardı Tarık. Hector, şeyhin göğsüne nişan aldı.

"O silahı hemen bırak," diye sertçe uyardı. "Araçtan in ihtiyar! Seni öldürmek zorunda bırakma beni." Şeyh sağır olmuş gibiydi. Gözlerini Hector'dan hiç ayırmadan yavaş yavaş silahını kaldırma ya başlamıştı. Çarpık parmakları, nefretinin gücüyle titriyordu.

"Dur!" Hector, adamı uyardı ancak şeyh, ona doğrultulmuş olan silahın farkında değilmiş gibiydi. AK-47'nin dipçiğini omzuna dayayıp titreyen namluyu hedefe doğrultmaya çalışıyordu.

"Tanrı beni affetsin!" diye mırıldanan Hector, adamı göğsünün ortasından vurdu. Tippoo Tip silahını elinden düşürdü, ama kendisi aracın korkuluklarına tutunarak ayakta kalmayı başardı.

"Seni ve tüm soyunu lanetliyorum. Seni cehennemden ateşi, iblislerin pençe ve dişleriyle lanetliyorum..." Şeyh, aracın arkasından gerisingeri nehrin kumlu yatağına doğru yuvarlandı. İki koruması öfkeyle bağırarak silahlarına sarıldılar fakat tek bir el bile ateş

edemeden, Hector her birine üçer kurşun göndermişti bile. Üçü de oturdıkları yerden aşağı savrulmuşlardı. Tarık da silahına davranan sürücüyü tek bir kurşunla öldürdü. Sonra pikabın yanına gidip adamı oturduğu yerden vadiye doğru yuvarladı. Diğer iki adamın başına giderek yakın mesafeden birer kurşunla acılarına son verdi. Son olarak şeyhin yanına gittiğinde Hector kendisini durdurdu.

“Hayır, Tarık! Bu kadar yeter. Bırak öyle kalsın ihtiyar pislik.” Tarık hafif bir şaşkınlıkla baktı ona. Hector da kendi hassasiyetini yadırgamıştı. Tippoo Tip’in bir zulüm ve kötülük abidesi olduğunu biliyordu fakat adam yaşlıydı. Bu kaçınılmaz bir durumdu ama yine de ağzında acı bir tat bırakmıştı. Neyse ki Hazel bunu görmek zorunda kalmamıştı.

Pikaba gidip sürücü koltuğuna oturdu. Marşa basınca motor hemen çalıştı.

“Ses hiç fena değil.” Hector yakıt göstergesini kontrol etti. “Dörtte üçü doluydu.” Bu arada aracın iki yanına birer uzun menzil yakıt tankı monte edilmiş olduğunu fark etti. “Her biri üç yüz elli litre,” diye bir tahminde bulundu. “En az bin beş yüz kilometre yaparız.” Arka koltukların arkasına sıkıştırılmış bir içme suyu tankı da vardı. İki yanına birer şaplak attı. “Dolu!” dedi ama atıkları mermilerden birinin açtığı delikten su sızıyordu. Hector elbisesinin kumaşından bir parça yırtarak deliği tıkadı. Sonra adamlarına araca binmeleri için işaret etti. Onlar aracı doldururken Hector, koltukların arasındaki gözü karıştırmaya başladı. Büyük ölçekli bir harita buldu. Bölgedeki tüm yollar ve yerleşim yerleri isimleriyle gösterilmişti. Bu bir hediye gibi gelmişti ama en güzeli hâlâ yeşil deri çantasında duran güçlü bir Nikon dürbündü.

“Noel hediyesi almış bir çocuk gibiyim!” diyerek bir kahkaha attı. Dürbünü boynuna astı ve adamlarının hepsinin araca bindiğini

kontrol ettikten sonra grubun geri kalanının silahlarla birlikte saklandıkları kayalıklara doğru hareket etti.

“İyi misiniz? Silah sesleri duyduk.”

“Gördüğün gibi o sesleri çıkaranlar bizdik. Artık konforlu bir seyahat lizi bekliyor. Hazel sen önde yanıma otur.” Sonra başparmağını geriye doğru çevirerek Cayla’ya döndü. “Cay, senin pikabın kasasında gitmeni istiyorum. Yeni bir saldırı olasılığına karşı başını iyice aşağıda tutmalısın.” Cayla pikabın çelik yan gövdesine tırmandı fakat tiksintiyle durakladı.

“Alı, iğrenç! Her yer kanla kaplı. Burada gitmem ben. Ön koltukta annemim yanında oturmak istiyorum.”

“Cayla Bannock, küçük hanımcılık oynamayı bırak ve kendine gel. Kızını koy şu pikaba hemen!”

“Fakat orada oturmak...”

“Dinle beni küçük kız. İnsanların ölmesinin sebebi sensin. Şu andan başlayarak sana ne söylenirse onu yapacaksın.”

“Ben yanlış bir şey yapmadım,” diye yeniden konuşmaya başladı.

“Yo, yaptın. Rogier Marcel Moreau, namıdiğer Adam Tippoo Tip’i annenin yatına sen çağırdın.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Şaşkınlık içinde Hector’a bakıyordu.

“Bunu bilmiyorsan gerçekten geri zekâlı olmalısın. Bin şimdi şu lanet pikaba.” Tek kelime daha etmeden Cayla, pikabın kasasına geçip yere Dalya’nın yanına oturdu.

Hector gaza bastı ve yola çıktılar. Hazel, sessiz ve hareketsiz bir halde yanında oturuyordu. Hector, ona bakmak istemiyordu ama kızdığının farkındaydı. Ne kadar korumacı bir anne olduğunu biliyordu. Nehir yatağına doğru hızla sürdü pikabı. Kumlu zemin

çekişi düşürse de taşlı ve kayalık zemine göre daha sarsıntısız, aynı zamanda hızlı gidebiliyorlardı. Kısa bir yol almışlardı ki uyluğunda bir el hissederek şaşırdı. Hazel'a kaçamak bir bakış attığında gözlerinin parladığını gördü. Hazel biraz daha sokularak dudaklarını Hector'un kulağına yaklaştırdı.

"Çocuklara nasıl davranacağını çok iyi biliyorsun Hector," diye fısıldadı. Dudakları sakallı yanağında geziniyordu. "Bunu yapmayı kaç kere istediğimi asla tahmin bile edemezsin. Matmazel Cayla sorun çıkarmaya başladığında tam bir baş belası olabiliyor."

Bu itiraf Hector'u şaşırtmıştı. Elini bacağındaki elin üzerine koydu ve sıktı.

"Bu yaptıklarının gücünü yeniden kazanmakta olduğunun göstergesi olduğunu umuyorum. Fakat senin ikilenimini de çok iyi anlıyorum Hazel. Cay, uzun süredir bir babaya sahip değil ve sen de ona çok sert davranınan gerektiğini düşünüyorsun." Bu kez karşısındaki kavrışıma şaşıрма sırası Hazel'a gelmişti. Hemen kendini topladı.

"Aklımda ebeveyn rolünü üstlenecek biri var," dedi alçak sesle.

"Şanslı biri." Hector sırttı ve yola devam ettiler.

Bir saat içinde nehir yatağını terk ederek sırt boyunca yukarı-lara çıkmaya başladılar. Hector aracı durdurup motoru susturdu.

"Yine ne oldu?" Hazel kaygılı bir şekilde sordu.

"Birkaç uydu telefonu görüşmesi yapmak istiyorum. Burada sinyal kuvvetlidir. Aşağı atlayıp, yeni ele geçirdiği haritasını kaputun üzerine yaydı ve uydu telefonunu açtı. Tarık'a seslendi. "Her-kese birer bardak su ver. Dışarı çıkıp bacaklarını esnetip çiçekleri sulasınlar." Telefonun antenini uzattı ve Hazel'a başıyla işaret etti. "İyi çekiyor! Tam tepemizde bir uydu olmalı."

"Kimni arıyorsun?"

“Motorbotta bekleyen Ronnie Wells’i.” Numarayı tuşladı ve birkaç kez çaldıktan sonra Ronnie cevap verdi.

“Neredesin?” diye sordu Hector.

“Kıyıda yaklaşık sekiz kilometre açıkta yer alan adacığın koyuna demir atmış durumdayım.” Koordinatları verdi ve Hector haritadan buldu.

“Tamam. Yerini anladım. Oradan ayrılma. Yeniden arayacağım seni. Hans Lategan’ı kaybettik. Helikopteri vuruldu. Bir araç ele geçirdik ve kaçıyoruz. Bizi nelerin beklediğine bağlı olarak senin bulunduğun yerin tam karşısındaki sahile varmamız sekiz saat ya da daha fazla sürebilir.”

“İyi şanslar Heck! Sizi bekliyor olacağım.” Aynı anda telefonlarını kapattılar.

“Neden motorbot yerine Paddy ve araçlarıyla buluşmuyoruz?” diye Hazel sordu.

“Güzel soru,” dedi Hector hakkını vererek. “Tamamen bir strateji meselesi. Paddy O’Quinn’in beklediği Etiyopya sınırı, Ronnie’nin beklediği sahilden yüz elli kilometre daha uzak.”

“Fakat, yol daha iyi değil mi? Denize doğru doğru yönünde gidersek kırsal alandan geçmeyecek miyiz?”

“Tamamen öyle,” diyerek Hazel’a katıldı ve telefonun tuşlarına dokunarak yeni bir numarayı aramaya başladı. “İç kısımlardaki topraklar çok daha verimli ve daha kalabalık bir nüfus var. Şimdi oralar Tippoo Tip’in milisleriyle arı kovanına dönmüştür. Her kavşakta yollar kesilmiştir. Yine de Paddy’yi arıyorum. Ona planımızı anlatacağım ve Ronnie’yle buluşamazsak, son çaremiz olarak yerinde kalmasını söyleyeceğim.”

Paddy anında açtı telefonunu. “Neredesin?” diye sordu Hector.

“Etiyopya sınırında bir dağın tepesine oturmuş, Somali manzarasının tadını çıkarıyorum. Sen hangi cehen.neimdesin?”

“Vahanın otuz kilometre doğusundayız. Uthmann Waddah hain çıktı. Tamamen karşı tarafın hizmetinde.”

“İşe bak be! Uthmann bir hain ha? İnanamıyorum.”

“Bizi ele vermiş. Hans Lategan’ın helikopterini RPG’yle Uthmann havaya uçurdu. Hans öldü ve MLG hurdaya döndü. Bir araca el koymayı başardım ve Ronnie’yle buluşmak üzere sahile doğru ilerliyoruz.”

Paddy hafifçe bir ıslık çaldı. “O kara kalpli Uthmann pisliğini öldürdün mü?”

“Vurdum ama üzerinde çelik yelek vardı. Öldüğünü sanmıyorum. Zırhı muhtemelen kurşunun vücuduna saplanmasını önlemiştir.”

“Tüh!” diyerek dövündü Paddy. “Bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Oturduğum yerden bütün yolların araçlarla kaydığını görebiliyorum. Şu anda dürbünümle düşman araçlarından birine bakıyorum. Arkasında yirmi kişi olmalı ve hepsi de tepeden tırnağa silahlı.”

“Anlaşıldı Paddy. Durumunu koru ve bir sonraki aramanı bekle. Ronnie’yle buluşamazsak sana gelmek zorunda kalacağız. Sınıra gelip bizi almak için hazır ol.” Telefonu kapatıp Hazel’a döndü.

“Ne dediğini duydun mu?”

“Evet,” dedi. “Haklıymışsın. Orası son seçeneğinizdir. Fakat sahile ulaşmak gerçekten sekiz saat sürecek mi?”

“O da eğer şanslıysak,” dedi ve Hazel’ın gözlerini devirdiğini fark etti. Etrafına bakınca Cayla’nın sessizce yanına geldiğini gördü.

“Senden özür dilemeye geldim Heck,” dedi uysal bir tavırla. “Bazen şeytan içine giriyor ve kendime hâkim olamıyorum. Yeni den arkadaş olacak mıyız?” Elini uzattı ve Hector da tuttu.

“Arkadaş olmaya hiç ara vermedik zaten, Cay. Ve umarım asla vermeyiz. Fakat annene bana olduğundan daha büyük bir özür borcun var.”

Cayla, annesine döndü. “Çok özür dilerim, anneciğim. Hector haklı. Rogier’i tekneye ben çağırdım ve Georgie Porgie’ye onu işe alması için rüşvet verdim.”

Hazel irkildi. Şu ana kadar böyle bir şeye ihtimal vermemişti ama şimdi gerçekte yüz yüzeydi. Bebeği artık bir bebek değildi. Birden Cayla’nın artık on dokuz yaşında olduğunu hatırladı. Kendisinin, tenis hocasının arabasının arka koltuğunda kadınlığa ilk adımı attığı o gecede olduğundan daha büyüktü. Koşup kızına sarıldı.

“Hepimiz hatalar yaparız bebeğim. Önemli olan asla aynı hatayı tekrarlamamak.”

Cayla, Hector’a baktı. “Şu bir yere koymamı söylediğin netice olayı neydi?”

“Üst tabaka İngiliz denizci diliyle senin kışın,” diye açıkladı Hazel. Cayla kıkırdadı.

“Eh, tamam o zaman. Bence de oldukça hoş bir seçim. Diğerrinden çok daha iyi.”

Uthmann vadinin dik kuzey yamacından aşağı doğru iniyordu. Attığı her adımda acı çekiyordu. RPG’sini bırakmış, iki eliyle çelik yeğelinin üzerinden yarasına bastırıyordu. Önce, Hector ve adamlarının kendisini takip etmesini beklemiş fakat sonra, helikopter havaya uçunca bir araya gelmeye çalıştıklarının farkına varmıştı. Bir süre bekledikten sonra ağır çelik yeğeli çıkardı ve yarasını kontrol etti. Kurşun içeri girmemiş olsa bile, darbenin geldiği noktada muazzam

bir morluk ve şişlik vardı. Dikkatlice eliyle bölgeyi yokladı ve kaburgalarından birisinin kırık ucunu derinin altında hissetti. Ciğerini delmiş olmasından korkmuştu. Acı dayanılmayacak kadar büyük olsa da derin bir soluk aldı. Ciğerlerinde bir hasar yok gibiydi. Kollarını vücuduna dolayıp, Adem'i bıraktığı vadi tabanına doğru sendeleyerek inmeye başladı. Orada değildi. Şeyh ve adamlarını terk ettikleri yamacın başına tırmanmış olmalıydı. Uthmann da aynı rotayı tırmanarak vadinin tepesinde Adem'i buldu. Bir taşın üzerine oturmuş, gönleğinden kopardığı bir bez parçasıyla ayak bileğini sarıyordu.

Uthmann'ı görür görmez sordu. "Ne oldu? Silah sesleri ve bir patlama duydum."

Dikkatle nefes alarak, olan biteni kesik kesik anlattı Uthmann. Adem keyiflenmişti.

"O zaman kaçamadılar demektir! Yaya kaldıklarına göre artık avucumun içindeler."

"Evet bir an için kapana kısırdık onları fakat sana ve dedene açıkladığım gibi, Cross diğer kaçış yollarını içeren acil durum planları yapmıştı. Şimdi muhtemelen kendilerini Arabistan yarımadasına götürecek tekneye ulaşmak amacıyla sahile doğru gideceklerdir. Deden nerede? Takip için onun pikabına ihtiyacımız var."

"Daha önceden kararlaştırdığımız gibi vadiyi aşarak karşı tarafa geçmeye çalışıyordur."

"İkimiz de yaralıyız. Ne dedeni ne de Cross'u yürüyerek yakalayamayız. Kaleden gelecek olan diğer aracı beklemeliyiz. Çoktan burada olmaları gerekirdi."

"Sanırım karanlıkta izimizi kaybettiler," dedi Adem. Kaşlarını çatarak devam etti. "Ya da bilmediğiniz başka bir sorun çıkmıştır."

Yaklaşan aracın motor sesini duyuncaya kadar bir saat daha geçmişti. Sonunda vadiden tırmanan araç sırtta gözüktü. Yolcu kabiniinde iki kişi, arkadaki kasada da bir düzine adam vardı. Uthmann araçtaki ilkyardım setini kullanarak Adem'in ayak bileğini ve kendi göğsünü bandajladı. Sonra ikisi birden araca binerek şeyhin aracının izlerini takip etmeye başladılar. İleride iki kilometre kadar uzakta gökyüzünde turlayan bir akbalba sürüsü gördüler. Adem sürücüyü daha hızlı sürmesini söyledi. Bir süre sonra büyükbabasının öldürüldüğü bölgeye ulaşmışlardı. Cesedi kurumuş nehir yatağının kumları üzerinde yatıyordu. Yaşlı adamın yüzünün yarısı kuşlar tarafından kemirilmişti ama sakalları olduğu gibi duruyordu. Adem ayağının acısına aldırmadan dizlerinin üzerine cesedin yanına çöktü. Diğer leş yiyiciler, karnını deşmişler ve cesedin açığa çıkan bağırsakları çürümeye başlamıştı. Koku mide bulandırıcıydı.

Adem saygılı bir şekilde sesli olarak dua okumaya başladı. İçten içe seviniyordu. Dedesinin yıllar süren tahakkümü sona ermişti ve artık kendisi aşiretin tartışmasız lideri, şeyhi olmuştu. Sadece dört gün önce yaşlı adamı camide, mollaların, çocuklarının ve torunlarının önünde kendisini vârisi olarak ilan etmişti. Şu andan itibaren hiç kimse Adem'in aşiretin lideri olmasına karşı çıkamazdı.

Dualarını bitirdiğinde ayağa kalktı ve adamlarına dedesinin cesedini bir brandaya sarıp aracın arkasına yerleştirmelerini emretti. Kendisine karşı adamların gözlerinde ve tavırlarında beliren yeni saygı ifadesini hemen fark etmişti. Uthmann'ın tavırları bile, mevki ve otoritesindeki yükselmeyi değerlendirmesi sonucu dikkat çekici bir şekilde değişmişti.

Adem dua ederken Uthmann çevreyi dikkatlice inceledi. Hector ve adamlarının izlerini bulmuştu. Adem'in yanına giderek, helikopterin imha edilmesinden sonra kâfirlerin vadiye geri dönmüş

olmaları gerektiğini ve uğursuz bir tesadüf eseri şeyhin aracıyla karşılaştıklarını açıkladı. Yaşlı adamı öldürüp araca el koymuşlardı.

“Ne yapmamızı emrediyorsun şeyhim?” diye sordu. Yeni unvanını duymak Adem’i afyon çekmiş gibi gevşetmişti.

“Büyükbabamın çalışan aracının peşine düşmeliyiz. Kâfirlerin ne tarafa gittiğini öğrendikten sonra ne yapacağınıza karar vereceğiz.

Uthmann fikrini söyleme cesaretini gösterdi. “Daha önce de açıkladığın gibi, Cross’u bu durumda tam olarak ne yapacağını bilecek kadar iyi tanıyorum. Artık bir araca sahip olduğuna göre kesinlikle, bir botun kendisini beklediği sahile ulaşmaya çalışacaktır.”

“Botla kaçamazsa ne yapacak peki?” Adem sordu.

“O durumda tek kaçış yolu Etiyopya sınırı olacaktır.”

“Haklı olup olmadığının görelim bakalım.” Adamlara arabaya binmelerini söyle. Takibe başlıyoruz.” Korumaların cesetlerini kuşlara ve çakallara bıraktıktan sonra takip etmeye başladılar. Çok geçine- den Hector Cross’un durduğu yeri buldular. Araçtan inen grubun ayak izlerini gördüler. Uthmann, yaralı göğsüne rağmen araçtan inerek izleri inceledi ve Adem’in yanına gitti.

“Dokuz kişiler. Altı erkek, üç kadın.”

“Üç kadın mı?” diye sordu Adem. “Bir tanesi benim kaçan tut- sağım fakat diğer ikisi kim olabilir?”

“Sanırım biri Tarık’ın, Cross’a kaleye nasıl girileceğini göste- ren kadını. Üçüncüsü de helikopterle gelki. RPG’yi ateşlemeden birkaç saniye önce gördüm onu. Uzaktaydı ve helikopterin arka- sında duruyordu, o yüzden çok emin değilim ama ben kaçan kızın annesi olduğunu düşünüyorum. Onu birçok kez Sidi el Razig’de görmüştün, o olduğundan hemen hemen eminim.

"Hazel Bannock!" Adem, Uthmann'a bakarken karşısına çıkan bu büyük şansı hazinetmeye çalışıyordu. Sadece aşiretin şeyli olmakla kalmamıştı, dünyanın en zengin kadınlarından biri avucunun içinde deneyecek kadar yakınına gelmişti. ●nu ele geçirdiği anda, Arabistan ve Afrika'nın en kuvvetli adanı olacaktı.

"On milyarlarca dolar ve arkamda kendi özel orçum! İsteyip de elde edemeyeceğim hiçbir şey olmayacak." Hayalinde olacakları canlandırmaya başlamıştı. "Fidye parasını alır almaz Hazel Bannock ve kızını sıra dışı ölümler bekliyor. Adamlarımın hepsine onların tadına bakması için izin vereceğim. O iki Hristiyan fahişeyi ön ve arkadan binlerce kez becerecekler. Aletleriyle öldüremezlerse kasaturalarını aynı iş için kullanacaklar. İzlemek çok keyifli olacak. Bu zevki suikastçı Hector Cross ile paylaşacağız. Sonra da Cross için ilginç bir şeyler düşünmem gerekecek. Belki de sonunda onu aşiretin eli bıçaklı yaşlı kadınlarına teslim ederim ama başlangıç olarak adamlarımın çoğu onun arkasıyla biraz eğlenecektir. Anüsünü bir atın geçebileceği kadar genişletmelerini sağlayacağım. ●nun gibi bir adam için bu her türlü fiziksel acıdan beter bir aşağılanma olacaktır." Ellerini keyifle birbirine sürttü. "Hem fidye alacağım, hem de ailemin kan davasını da tamamen bitirmiş olacağım." Pikabın sürücüsüne bağırdı. "Vahaya geri dön!" Sonra Uthmann'a açıkladı. "Büyükbabamı hak ettiği şekilde toprağa vermeliyim. Amcam Kemal'i telsizle arayarak kaçakların botla kaçmaya çalışacaklarını haber vereceğim. Her şeye rağmen Hector oradan da paçayı sıyrıp Etiyopya sınırına ulaşmaya çalışırsa, orada da karşısında bizi bulacak."

G ünün kalanında sürekli doğru yönünde ilerlediler. Yolculuk oldukça zorlu geçiyordu. Hector üç kez, yollarını kesen geçilmez hendekler ve uçurumlar nedeniyle geriye dönüp alternatif yollar aramak zorunda kalmıştı. Hava karardığında Hector, olası takipçileri tarafından fark edilme korktuğu için farları yakmaya cesaret edemedi. Yolculuklarını sürdürebilmek için ayın doğup yükselmesini beklemek zorunda kalmışlardı.

Hector, şansları döndüğünde, Aden Körfezi kıyılarına varmaları için daha otuz kilometre yolları olduğunu tahmin etti. Bir tuzlaya gelmişlerdi ve önlerindeki pürüzsüz yüzey ay ışığında parlayarak, göz alabildiğine uzanıyordu. Mercedes'i ele geçirdiklerinden beri Hector ilk kez vitesi sonuna kadar büyütmişti. Saatte yetmiş kilometre hızla, önlerinde gökyüzünde asılı duran aya doğru ilerlemeye başlamışlardı. On beş kilometre gitmişlerdi ki altlarındaki tuz tabakası hiçbir belirti olmadan çökmüş, araç dingillerine kadar sinsi bir bataklığa gömülmüştü. Hector ve adamları üç saat süren bir uğraş sonucu aracı bataklığın pençesinden kurtarabilmişlerdi. Aracın krikosunu kullanarak tekerlekleri kaldırmışlar ve altına kuru tuz yatağı sermişlerdi, daha sonra yedek lastiği römork kablosu ile araca bağlayıp, toprağa gömerek çapa olarak kullanmak suretiyle vinci çalıştırarak Mercedes'i geriye doğru çıkarabilmişlerdi.

İkinci günün şafağında, kıyıda yüksekte bir noktada Aden Körfezi'nin gök mavisi sularına bakıyorlardı. Afrika'nın, Yemen'e doğru kuzeye bakan büyük boynuzundaydılar. Aşağıda denize paralel olarak tek şeritli dar bir karayolu uzanıyordu. Onun ötesinde kızıl kumlu dar bir sahil şeridi vardı. Sığ su, Hector'un kıyıda

yüzlerce metre ileride suyun altındaki bariyer oluşturan mercan resifini görmesine izin verecek kadar berraktı. Motorbota binmek için o noktaya kadar yürümeleri gerekecekti. Tüm o yol boyunca her türlü tehlide açık olacaktı.

Yukarıdan izledikleri süre boyunca sadece bir araç sahil yolundan geçmişti. O da tüm kıtanın yollarının her kilometresinde görülebilen Afrika otobüslerinden biriydi. O kadar tozluysa ki aracın ne renk olduğu anlaşılmıyordu. Yolcuların, canlı tavuk kafeslerini ve hindistancevizi kümelerini de içeren dağ gibi bagajları çatıya bağlanmıştı. Aracın motor takırtısı, vites kutusundan gelen sesler ve kasasından gelen tangırtı bulundukları yere kadar ulaşıyordu. Yolda başka bir trafik yoktu. Hector herhangi bir düşman varlığı da hissetmemişti. Uydu telefonu açıp Ronnie Wells'i aradı.

"Şu anda verdiğin koordinatların tam karşısında sahili gören bir konumdayız. Kıyıda ne kadar uzaktasın?"

"Haritaya göre sahilden dört nokta üç deniz mili uzaktayım."

Hector yeni Nikon dürbünü ile Ronnie'nin verdiği koordinatlar boyunca açık denizi taramaya başladı ve balına sürüsü gibi duran adacıkları hemen fark etti.

"Tamamdır Ronnie! Galiba seni gördüm. Doğru yere baktığımdan emin olmam için sarı işaret fişeği atmanı istiyorum."

"Anlaşıldı Heck. Bekle. Biraz zaman alabilir." Atıldığında ufuk üzerinde kısa sarı bir iz bıraktı ve rüzgârdan dolayı hemen dağıldı. O kadar kısa bir süre görülmüştü ki ancak tam oraya bakan biri fark edebilirdi. Hector yine de riskli bir iş yaptığının farkındaydı fakat adamlarını ortaya çıkarmadan önce botun tam yerinden emin olması gerekiyordu.

"Anlaşıldı Ronnie! Bize göre on beş derece doğudasın. Yönü ayarlayıp tam üstümüze doğru sahile gel."

“Benim yakınlarımda başka trafik görüyor musun, Heck?”

“Birkaç küçük balıkçı teknesi seninle kıyı arasına yayılmış durumda ama hepsi demirli görünüyor. Senin arkanda ufka doğru birkaç kilometre ileride bir tane konteyner gemisi görebiliyorum. Sıra dışı bir durum yok.”

“Tamamdır Heck. Tam yol geliyorum. Hızlı bir biniş için hazır ol. Sahilde gereksiz yere oyalanmayalım.”

“Seni uyarmam gereken bir konu daha var Ronnie. Aramızda bir hain varmış. Uthmann Waddah bir düşman ajanı. Buradaki randevunuzdan haberi var. Fark ettiğin en küçük şüpheli bir durumda hemen dönüp kaçacaksın.”

“Uthmann Waddah! Çok tatsız bir durum. ●nın için neler hissettiğini biliyorum.”

“Hissetmiştim Ronnie, geçmiş zaman. Bir sonraki karşılaşmamızda öldüreceğim onu. Bir kez denedim bile ama gelecek sefer hata yapınayacağım.”

“Anlaşıldı! Sahilde görüşürüz.”

Uthmann Waddah'ın, Hector Cross'un deniz yoluyla kaçabileceğini bildiren uyarısını ahr almaz Kemal Tippoo Tip, Gandanga Limanı'ndaki tüm hücumbotlarını alarak, kuzeye Mucize Vahası'na ve kaleye en yakın sahil şeridinin karşısına konuşlandırdı. Kâfirlerin Puntland'dan kaçmak için kullanacakları en akla yakın yer burasıydı. Botlar iki kilometre açıkta demirlenmişlerdi ve her bot diğerinin görüş alanında olacak şekilde dizilerek, yaklaşık yetmiş kilometrelik bir sahil şeridini gözetleme inkânına sahip

hale gelmişlerdi. Kemal zincirin ortasında duruyordu ve işaret fişeklerinin sarı izini fark eden de o olmuştu. Daha duman izi yok olmadan telsizine sarılmış ve yirmi üç saldırı botuna yanına gelineleri talimatı vermişti.

Kemal'in pusuya yattığı yerden üç deniz nülü uzakta kumluk bir koyda Ronnie, adamlarına demir almaya hazırlarının emri vermişti. Ön tarafa monte edilmiş 50 kalibrelik çifte namlulu Browning ağır makinelinin üzerinden brandayı kaldırmış ve iki şarjörü de doldurarak namlularını iskele ve sancak doğrultusuna yönlendirmişti. Sonra hızla kaptan köprüsüne giderek motorları çalıştırıcı 3000 devire kadar çıkararak göstergenin yeşil alana gelmesini beklemeye başladı. Ön güverteadaki tayfalara demir almalarını işaret etti. Uzun süren taktikler sonunda zincirin peşinden çapa da geldi ve mürettebat tarafından emniyetle bağlandı. Lostromo başparmağını havaya kaldırıp tamam işareti yapınca Ronnie manevra yaparak motorbotun burnunu körfezin girişine çevirdi. Ardından her iki motoru aynı anda tam gaz çalışmaya başlayan motorbot, uzaktaki sahile doğru hızla ilerlemeye başladı. Hector, Rolls-Royce motorların yol açtığı parlak köpüklerden, kendilerine doğru gelen motorbotu dürbünüyle hemen fark etti.

"İşte Ronnie geliyor!" dedi Hazel'a, iyice emin olduğunda.

"İkincide tuttu şansımız," dedi Hazel ve Hector onayladı.

"Kaçarı yok artık," diyerek katıldı fakat Arapların çok kullandığı bir söz kafasının içinde dönüp duruyordu. "Allah'ın hakkı üçtür." Deyimini kafasından uzaklaştırıp Tarık'a seslenerek herkesi Mercedes'e bindirmesini istedi. Hepsi hızla bu emri yerine getirince Hector, sürücü koltuğuna oturarak aracı çalıştırdı. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için denize bir kez daha baktı.

Gördüğü manzara karşısında kanı donmuştu. Hazel yüzündeki ifadenin değiştiğini görerek telaşla sordu.

“Ne oldu, Hector?”

“Kadere meydan okuduk, o da bizi duydu,” dedi kısık sesle. Cayla’nın telaşlanmasını istemiyordu. Çenesiyle denizi işaret etti. Hazel durumu hemen fark etti.

“Şu işe bak!” diye fısıldadı ve Hector’un elini sıkıca tuttu. Gördükleri şey, küçük botların balıkçılıkla hiç ilgisinin olnamasıydı. Az önce hafif rüzgârın etkisiyle ürperen deniz yüzeyi, şimdi adeta kaynayan çorba tenceresi gibiydi. Hızla yol alan bir sürü botun çıkarttığı gümüş renkli köpükler suyun üzerini dantel gibi işlemişti. Her biri farklı yönlerden gelerek bir noktaya doğru ilerliyordu. Dalıa yavaş ama denizi diğerlerinden fazla köpürterek ilerleyen Ronnie’nin teknesi de bu hareketin tam ortasıydı. Hector arabayı durdurup uydu telefonunu kaptı. Motorbotta bir kez çalan telefonu Ronnie Wells hemen cevapladı.

“Hector?” diye sordu.

“Ronnie! İptal! İptal!” diye bağırıyordu Hector. “Her yönden sana doğru gelen korsan botları var. Bu bir tuzak. Pusuya düşürüldük. Tabii ki Uthmann. Hemen kaç oradan. Beni duyuyor musun?”

“Anlaşıldı! Meşhur yok olma numaramı bekle.”

“Uydu bağlantısını açık tut,” diye emretti Hector. Ronnie hattı kesmeden, telefonu yanındaki harita masasına bıraktı. Hector motorbotun kaptan köprüsünde olan biten her şeyi duyabiliyordu.

“Sıkı tutunuu!” Ronnie mürettebata bağırdı ve dümeni sert bir şekilde döndürdü. Kocaman teknenin burnu keskin bir şekilde 180 derece döndü. Adamlardan birisi hazırlıksız yakalanmıştı ve dengesini kaybedip aınbar kapağınca içeri yuvarlandı. Kafatası-

nın kırılna sesi Ronnie'ye kadar ulaştı ve adanı tabancayla vurulmuş gibi yere yığıldı.

Ronnie, adamı görmezden gelerek lostromoya seslendi. "Marcus, Browning'lerin başına birer adam yerleştir. Bir hedef görür görmez seni ona doğru çevireceğün. Gördüğün bütün botları vur. Hepsi haydutlara ait olacak!"

Ronnie arkaya, teknenin dümen suyuna doğru baktı. Hiçbir şey görememişti ama orada olduklarını biliyordu. Yükseklikleri o kadar azdı ki, kendilerini gizleyen suyun çalkantılarından çıkıp görünür hale gelmeleri için birkaç yüz metre yaklaşımları gerekiyordu. Harita masasının altındaki dolaptan bir Uzi marka hafif makineli tüfek çıkardı ve dizlerinin hizasındaki koltuğun üzerine koymadan önce şarjörünü kontrol etti. Sonra aynı dolaptan dört adet M.67 fosforlu el bombası çıkardı ve onları da Uzi'nin yanına koydu.

Geminin kışından arkaya baktığında dalgaların arasından bir adamın başı ve omuzlarının inip kalktığını fark etti. İçinde durduğu botun gövdesini göremiyordu ama adamın ilk saldırı botunun dümeninde olduğunu ve diğer adamların botun içinde saklandıklarını biliyordu. Aralarındaki mesafeyi şaşırtıcı bir hızla kapatıyorlardı. Ronnie uydu telefonu kaptı ve Hector'u aradı.

"Bunlardan kaçmayı başarmam inkânsız Hector. Çok hızlılar. Geri dönüp savaşacağım. Bunu beklemiyorlardır."

"Sen bunun için yaratıldın zaten yaşlı deniz kurdu," dedi Hector umursamaz bir edayla ama aslında içi kan ağlıyordu. "Canlarına oku, Ron!"

"Burada olamayıp, eğlenceyi kaçırdığın için üzgünüm." Ronnie telefonu masaya bıraktığında telefon açıldı ve Hector makinesinin başındaki Marcus'a Ronnie'nin bağırdığını duydu. "Alesta!"

Marcus, sağ elini yumruk yaparak karşılık verdi ve Ronnie dümeni yeniden sertçe çevirmeye başladı. Motorbot kendi eksenini etrafında döndü ve ters yönde tam yol gitmeye başladı. İki bot neredeyse yüz elli kilometrelik bir hızla karşılaştılar. Arap botu hazırlıksız yakalanmıştı. Mürettebatı saklandığı yerden çıkamadan, motorbotun makinelisinden çıkan mermiler gövdesini un ufak etmeye başladı. Bir anda bot kontrolden çıkarak gelen dalgaya burundan çakıldı.

“Bunu izlemek çok hoş!” Ronnie bir kahkaha attı. Ne var ki üç saldırı botu daha dalgaların arkasından belirmişti ve içindeki adamların hepsi ellerindeki silahlarıyla motorbota ateş etmeye başlamışlardı. Kurşunların çoğu ya tepelerinden geçip gidiyor ya da dalgalara saplanıyordu ama bir kısmı da motorbota isabet ediyordu. Ronnie'nin ön camı parçalandı ve fırlayan cam parçalarından biri alnını kesti. Yüzü gözü kan içinde kalmıştı ama saldırı botlarından birinin üzerine doğru dümeni kırmayı başardı. Bota oranla çok büyük olan kütesine güvenerek batırmayı amaçlamıştı ama bot son anda manevra yaparak aralarında sadece bir karışık su şeridi kalacak şekilde yanlarından geçip gitti. Tam o sırada Ronnie bota doğru fosforlu bir el bombası fırlattı ve bembeyaz alevler çıkarak patlayan bombanın etkisinden sakınmak için hemen kentini yere attı. İki Arap denize fırlamış, dümendeki adam da adeta buharlaşıp yok olmuştu.

Ronnie kendini savaş çılgınlığına kaptırarak, hiçbir uyuşturucunun sağlayamayacağı bir tür sarhoşluk duygusu içine girmişti. Bu kez dümeni diğer bota çevirdi ve tam ortasından bindirdi. Çarpmanın etkisiyle motorbotun pruvası hasar gördü ama altına aldığı bottaki adamlar denize düşüp biraz çırpındıktan sonra gözden kayboldular.

Şimdi saldırı botları her taraftan yaklaşmaya başlamıştı. Araplar çılginca, “Allahü Ekber!” diye haykırarak motorbotu ellerindeki makinelilerle tanyorlardı.

Marcus, yaylım ateşiyle vurulup silahının üzerine yığıldı. Çifte mamlulu makineli başıboş bir şekilde sağa sola ateş ederek dönüyordu. Korsan botlarından biri motorbota yanaşarak bir kanca fırlattı, diğer korsan botları da onları takip etti. Artık Ronnie’nin arkasında küçük bir filo vardı ve etrafına baktığında bütün adamlarının öldüğünü, sadece kendisinin hayatta kaldığını fark etti.

Makinelilerin salvosundan mucizevi bir şekilde yara almadan kurtulmuştu. Kıç tarafına baktığında Arapların, attıkları ipleri çekerek botlarını yanaştırdıklarını gördü. Yanaşan botlardaki adamlar iplere tırmanarak kıç güvertesine çıkmaya başlamışlardı. Uzideki tüm mermileri üzerlerine boşaltarak iki tanesini saf dışı bıraktı. Boşalan silahı bırakıp, dümeni sertçe sancak tarafına kırıp sabitledikten sonra her iki eline birer el bombası alarak dışıyla pimlerini çıkardı. Motorbota bağlı saldırı botlarına fırlatmak üzereyken iki tane kurşun karnına saplandı. Bağırsaklarını delip omurgasından dışarı çıkan kurşunlar iki omurunu parçalanıyordu. Bütün gücünü yitirip olduğu yere yığıldı. Dirseklerinin yardımıyla yakıt tankının yanına kadar sürüklendi. Tankın dibine kıvrıldığında, bombaları sıkıca tutan ellerini göğsüne dayadı.

Saldırı botları, motorbotun gövdesine yanaştıkça çarpma seslerinden en az beş tane olduklarını tahmin etti. Bir süre sonra güvertedeki çıplak ayak seslerini duymaya başladı. Korsan sürüsü, zılgıt çekerek ölüle ilk ulaşan kişi olmak için birbirlerini ite kaka koşturuyordu. İçlerinden biri yakıt tankının dibinde kıvrılmış yatan Ronnie’yi fark etti. Koşarak yanına geldi, boynunu kesmek için başını tutup arkaya yatırdı. Beceriksiz bir hamleyle şahdamlarını

ıskalayıp nefes borusunu kesti. Adamın ikinci kez boğazına hamle yapmasından önce Ronnie yuvarlanarak iki el bombasını havaya kaldırdı.

Diğer korsanlar da kahkahalarla gülerek bağıra çağıra Ronnie'ye yaklaşıyorlardı. Ancak el bombalarını görünce hepsi birden geri çekildi. Ronnie en ufak bir acı hissetmiyordu. Müthiş bir adrenalin bombardımanı altındaki vücudunun sihirli bir halı gibi havalandığını hissetti. Yarı bilinçsiz bir halde, başından beri hep bunu istediğini fark etti; bir hastane yatağında değil de elinde silahıyla düşmanın karşısında ölmek. Karşısındaki adamlara güldü ve hava, kesik nefes borusundan pembe bir püskürmeyle çıktı. Hepsinden önce cennete gidecek, yetmiş bakirenin hepsine el koyacaktı, hunu onlara söyleyip dalga geçmeye çalıştı ama parçalanmış ses telleri buna izin vermedi. Ellerini açıp kendini el bombalarının kollarına bıraktı.

Korsan güruhu dağılıp dehşet içinde bağırsarak kaçmaya başladı ama hiçbiri başarılı olamadı. Alevlerin kızgın dili derilerini yalarken bu kez yakıt tankının patlamasıyla birlikte, muazzam bir alev ve duman sütunu gökyüzüne doğru yükseldi.

Tüm olan biteni uzaktan dürbünüyle izleyen Hector, patlamanın şiddetini saçlarında hissetti. Duman sütununu ve dalgalara vuran gün ışığından daha parlak olan alevleri seyrettiği sırada uydu telefonundan gelen sesler kesildi. Kendisini toplayana kadar bir süre daha dürbünle bakmaya devam etti. O sırada omzunda Hazel'in elini hissetti.

"Çok üzüldüm, sevgilim." İlk kez böyle bir sevgi ifadesi kullandığını duyuyordu. Dürbünü indirip ona doğru döndü.

"Anlayışın için teşekkür ederim fakat bu, onun istediği şeydi. Muhtemelen tam şu anda felekle dalga geçiyordur." Kafasını hafifçe

sallayarak bir an için kederini bir tarafa bıraktı ve Tarık'a bağırdı. "Herkesi araca bindir." Sonra Hazel'a döndü. "O sarı işaret fişegi benim hatamdı. Artık burada olduğumuzdan ve Ronnie'nin o fişegi bizim için fırlattığından eminler. Hemen hareket etmeliyiz."

Mercedes'e bindikten sonra Gandanga Körfezi'ndeki korsan yatağının ters yönünde hızla ilerlemeye başladılar. Yirmi beş kilometre sonra Hector, kuzeyden yaklaşan bir aracın çıkardığı toz bulutunu gördü. Hemen yoldan ayrılıp, rüzgârın bir araya getirdiği çalı kümesinin arkasına park etti. Herkese araçtan inmelerini, kurumuş bataklık çamuru ve kalın toz örtüsüyle kendiliğinden kamufle edilmiş olan Mercedes'in arkasına geçmelerini emretti. Dikenli ağaçlardan birinin arkasına geçerek, güneye doğru bıraktıkları çift tekerlek izini tamamen silen yolcu otobüsünün geçişini izlediler. O gözden kaybolunca Tarık'la beraber birer ağaç dalı kesip aracın yoldan ayrıldığı noktaya kadar geldiler. Sonra oradan geri geri pikaba doğru yürürken dal parçalarıyla tüm izleri yok ettiler ve ağır aracın ezdiği kalın kahverengi otları eski haline getirmeye çalıştılar.

Kendilerini arayan korsanlar için ipucu olabilecek tüm izleri yok ettiklerinden emin olunca, yeniden herkesin araca binmesini emreden Hector, geldikleri yoldan Mucize Vahası ile Etiyopya sınırına doğru gitmek üzere sürücü koltuğuna yerleşti ve yeniden vahşi doğada ilerlemeye başladılar.

Akşam olduğunda, herhangi bir kayaya çarpma veya vadilerden birine yuvarlanma tehlikesi nedeniyle devam etmelerinin güvenli olmayacağını kestirerek durdular. Hector aracı park etti. Küçük ve etrafını dikkatlice kapattıkları bir ateş yakarak kaynattıkları suyla yaptıkları kahveyi içerken kuru askeri kumanyalarını yediler. Herkes yorgunluktan tükenmişti. İlk nöbeti Hector aldı. Grubun

geri kalanı, kendilerini bıraktıkları sert zemin üzerinde hemen uykuya daldı. İçlerindeki en kararlı ve dayanıklı insanlardan biri olan Hazel bile sonunda pes etti. Kollarında Cayla'yla birlikte derin bir uykuya daldı. Hava serinlemeye başlayınca Hector, ceketini üzerlerine örttüğünde ikisinin ruhu bile duymamıştı.

Hector, ay yükseldikten sonra bir saat daha uyumalarına izin verdi. Sonra hepsini uyandırıp araca bindirdi ve direksiyonu Tarık'a vererek, engebeli arazide sarsılıp giden Mercedes'in ninnişiyle uykuya daldı. Silahıyla birlikte herhangi bir tehlide karşılık vermeye hazır bir biçimde yüksek av koltuğunda uyurken aracın hareketlerindeki değişim onu uyandırdı.

Tarık vitesi büyütünmüştü. Hector gözlerini açtığı anda sınırları belli belirsiz olan ancak sık kullanılmış bir patikada hızla ilerlediklerini fark etti. Hangi yöne gittiklerini anlamak için yıldızlara baktı. Orion batıda Sirius'la avlanıyordu. Köpek de önünde gidiyordu. Ay iyice yükselmişti. Hâlâ farlar kapalıydı, ayın ve Samanyolu yıldız kümesi ışığının yardımıyla batı yönünde ilerliyorlardı. Saatine baktığında neredeyse üç saattir uyuduğunu anladı. Anayol boyunca dizilmiş olan daha verimli ve kalabalık bölgeye yaklaşıyor olmalıydılar. Öne eğilip Tarık'ın omzuna dokundu.

"İhtiyaç inoası," diye seslendi. Tarık aracı durdurdu ve herkes aşağı indi. Kadınlar aracın arkasına, erkekler de önüne gittiler. Hector, omuz omuza durdukları Tarık'a alçak sesle bir şeyler söylemeye başladı.

"Bu aracı terk etmemiz gerekiyor. Puntland'daki her erkek, kadın ve çocuk bu aracı arıyor. Başka bir tane araç ve halkın arasına karışmak için uygun kıyafetler bulmalıyız. Sadece senin ve Dalya'nın bu amaca uygun kıyafetleriniz var." Onlar konuşurken,

Hazel ve Cayla aracın arkasından yanlarına gelerek konuşmaya bir süre kulak misafiri olmuşlardı. Sonunda Hazel dayanamadı.

“Neler oluyor?”

“Başka bir araç bulmamız gerekiyor. Tarık’la birlikte bir başka pikaba el koymanın, özellikle Cayla ve sana uygun kıyafetler bulmanın planlarını yapıyorduk.”

“El koymak?” diye sordu Hazel. “Başka masum insanların da ölmesi mi demek bu?”

“Gerekirse evet,” diye cevapladı Hector.

“Bu ne insani ne de akıllıca olur. Neden Tarık’ı en yakın yerleşim yerine gönderip bir araç ve uygun kıyafetler aldırılmıyorsun?”

“İyi fikir.” Hector gülümseyerek devam etti. “● zaman bir dakika bekle, bir banka soyup geleyim.”

“Bazen anlayışın çok kıt olabiliyor Hector Cross.”

“Bunu bana en son lisedeki matematik hocam söylemişti.”

“Sezgileri çok kuvvetliymiş. Beninle gel.” Hector’u aracın arkasına götürdü ve kimsenin bakmadığından emin olunca gönleğinin düğmelerini açmaya başladı.

“Bayan Bannock, bu başka bir zaman harika bir fikir olabilir.” Hazel, hiç istifini bozmadan gömleğinin ucunu belinden çıkarttı. Hector, beline sarılı para kemerini gördü. Hazel cırt cırt bandı açarak kemeri Hector’a uzattı. Feneri tutarak yeşil dolar tomarlarından birini çıkardı ve parmağıyla banknotları kitap sayfası gibi çevirdi.

“Ne kadar var burada?” diye şaşkınlık içinde sordu.

“Yaklaşık otuz bin. Bazen çok işe yarayabilir.”

“Hazel Bannock. Sen bir barikası’n.”

“Ya? Sonunda fark ettin demek ki? Belki de sandığın kaclar kalın kafalı değilsindir,” dedi. Hector, kadını kendisine çekerek öpmeye başladı. “Ve giderek daha zeki oluyorsun.” Hazel’in sesi boğuk çıkıyordu. “Devamı var, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Hector.

Yeni den farları kapalı olarak yola koyuldular. Sonunda kuru muş mısır koçanlarının bulunduğu ekili alanların arasında gitmeye başlamışlardı. Arada bir yol kenarında kararmış derme çatma kulübeler görüyorlardı. Bir tanesinin bacasından çıkan duman dışında hayat belirtisi görünmüyordu. Kısa bir süre sonra bir tepeye tırmandıklarında uzakta büyük bir yerleşim merkezinin ışıklarını gördüler. Işıkların bir kısmı gaz lambası ya da odun ateşinden değil, elektrikli aydınlatımadan geliyordu. Bu da ilkel de olsa bir uygarlığın varlığına işaretti. Durdular ve Hector fenerinin ışığını gizleyerek haritayı inceledi.

“Bu gördüğümüz olabilecek sadece bir köy var.” Haritadan Tarık’a gösterdi. “Lascanood. Dalya’ya sor bakalım biliyor muy muş?”

“Biliyorum. Daha önce babamla gitmiştik oraya. Bazı akrabaları orada yaşıyor,” diyerek teyit etti Dalya. “Nugaal bölgesinin en büyük şehridir.”

“Etiyopya’dan ne kadar uzak?” Hector sorunca kız utandı. Basit bir köylü kızıydı ve bu soru onu çok aşırıyordu.

“Tamam. Senin evinden ne kadar uzak? Bir günde yürüyebilir misin?”

“Bir değil, iki gün sürer.” Bu kez kesin bir dille cevaplamıştı. Belli ki o yolu daha önce gitmişti.

“Bu şehirden Etiyopya’ya yol var mı, biliyor musun?”

"İnsanların bir yoldan bahsettiğini duymuştum ama o ülkeyle olan sorunlar nedeniyle artık kimse kullanmıyor."

"Sağ ol, Dalya." Hazel'a döndü. "Kız şehri biliyor ve haritada gözükmemesine rağmen oradan sınıra giden bir yol olduğunu söylüyor. Anlaşılan kullanım dışı olmuş ki bu da işimize gelir."

"Ne yapıyoruz o halde?" Hazel sordu.

"Gün boyunca saklanacağımız bir yer bulacağız ve ben, Tarık'la Dalya'yı, otobüs ya da kamyon ve ihtiyacımız olan diğer şeyleri almak üzere şehre göndereceğim." Hector yeniden Dalya'ya döndü. "Sen ve Tarık şhirdeyken, bu yakınlarda pikabı saklayabileceğimiz bir vadi ya da benzeri bir yer biliyor musun?" Kız bir süre düşünüp evet dedi.

"Bir yer biliyorum." Tarık'ın yanına oturarak, Hector'un kendisini rehber olarak seçmesinden duyduğu gururu gizlemeden otoriter bir edayla yolu tarif etti. Gün ağarmadan hemen önce patikadan ayrılarak kısa bir süre gittikten sonra, çarpık çurpuk dikenli akasyalardan oluşan ağaçlık bir alana vardılar. Alanın ortasında daha önce su birikintisi olduğu anlaşılan sığ bir çukur vardı. Tabanındaki çamur kuruyup baklava dilimleri halinde çatlamıştı. Dikenli akasyalar kendilerini dört bir yandan saklıyordu.

"Babanla birlikte burada kamp kurardık," dedi Dalya. Açıklığın kenarındaki eski külleri işaret ederek. Hepsi araçtan indi, Tarık aracı ağaçların altına çekti ve kestikleri dalları üzerine koyarak saklanmaya çalıştı. Tarık ve Dalya şehre gitmek için hazırlanırken Hazel, Hector'u yanına çağırdı.

"İhtiyaçlarınızı alması için Tarık'a parayı vereyim mi?"

"Yüz dolar ver. Yerel kıyafet ve yiyecekler için yeter. Kuru tayından gına geldi artık."

“Peki sınıra gitmemiz için araç ne olacak? Birkaç bin dolar gerekecek değil mi?”

“Hayır. Bu çok baştan çıkarıcı olabilir.”

“Ona güvenmiyor musun?”

“Uthmann’ın bana oynadığı küçük oyundan sonra kimseye güvenmiyorum. Tarık bir araç bulup, adamla pazarlık bile yapabilir ama parayı burada ben ödeyeceğim.” Hector, Tarık’ın yanına gidip küçük banknotlar halinde yüz dolar verdi. Ardından, Tarık ve Dalya yola koyuldular. Dalya iyi bir Müslüman kadının yapması gerektiği gibi Tarık’ın yirmi adım arkasından yürüyordu. İkili gözden kaybolunca, herkes ağaçların arkasında yerlere oturdu. Hector uydu telefonunu açtı ve birkaç deneme sonra Paddy O’Quinn’e ulaşmayı başardı.

“Ronnie başaramadı,” dedi Paddy’ye. “Onu bekliyorlarmış. Çok iyi savaştı ama sonunda aramızdan ayrıldı.”

“O Uthmann Waddah domuzunu kendi ellerimle gebertmek istiyorum,” diye homurdandı Paddy. Yas tutmanın ya da duygusallaşmanın sırası değildi.

“Sıraya gir,” dedi Hector.

“Neredesin şimdi, Heck?”

“Sana geliyoruz. İlerleme kaydediyoruz Paddy. Lascanood yakınlarında bir yerlerde saklanıyoruz. Sendeki haritada gözüküyor mu?” Paddy kontrol ederken kısa bir sessizlik oldu.

“Tamam buldum. Sınırdan yüz ya da yüz on kilometre uzakta görünüyor.”

“Bulunduğun yerden bize doğru geleri bir yol görünüyor mu haritada?” Hector sordu.

“Bir saniye bekle. Tamam, kırmızı noktalarla gösterilmiş bir yol var ki bu pek iyiye işaret değil. Yolun varlığı gerçeklerden çok,

tahmine dayanıyor demek. Buna göre yol, Lascanood'un on beş yirmi kilometre kuzeyindeki anakarayoluna bağlanıyor.”

“Paddy, hemen bize doğru yola çık. Beni arama, tekrar ediyorum, beni arama. Etrafımda kötü çocuklar olabilir. Tehditten uzaklaştığınızda seni arayacağım.”

“Anlaşıldı,” dedi Paddy ve telefonları kapattılar.

Tarık ve Dalya döndüğünde öğle vaktine iki saat vardı. Kafasındaki kocaman bohçayla yine Tarık'ın arkasında yürüyordu. Tarık'ın yardımıyla bohçayı indirdi ve herkes Dalya'nın neler aldığını görmek için başına toplandı.

En önemlisi bir sürü mısır ekmegi ve üç cılız tavuk almıştı. Tavuklar hemen kömür ateşine kondu. ●nlar pişerken adamlar Cross Bow üniformalarını ve ekipmanlarını çıkararak, yığından seçtikleri tipik mücahit giysileri olan bol pantolonlar ve kirli, buruşuk beyaz gömleklerin üzerine siyah yelekler giydiler. Sonra kafalarına türban sardılar. Değişin, Hector'da bile inanılmaz derecede anı ve inandırıcı olınuştu. Tarık'ı bir kenara çekip şehirde neler olup bittiğini sordu.

“Cuma günü olduğundan birçok insan, camiye gitmek ve infazları görmek için şehre gelmiş,” dedi Tarık.

“Tabii ya. Hangi günde olduğumuzu unutmuşum. Ama bu kötü bir şey değil. Kalabalıkta daha az dikkat çekeriz.”

“Bir grup adamın çöldeki çarpışınadan ve şeyhin ölümünden bahsettiklerini duydum. Adem Tippoo Tip yeni şeyh olınuş ve kel-

lelerimiz için beş bin dolar ödül koymuş.” Hector bunu duyunca yutkundü. Dünyanın bu bölgesinde bu çok büyük bir para ve bunu kazanabilmek için binlerce gözün kendilerini aradığından emindi.

Onlar konuşurken Dalya, Hazel ve Cayla’yı aracın arkasına götürerek, vücutlarını tepeden tırnağa örten uzun elbiseleri ve burkaları nasıl giyeceklerini gösterdi. Bunu giyen kadın tamamen örtünmüş oluyor ve dünyayı bir kafesin arkasından görüyordu. Dalya, Hazel ve Cayla’nın, Batılı olduğu çok belli olan ayakkabılarını da değiştirdi. İkisi de onun aldığı deri sandalları giydiler. Bir çember oluşturarak bağdaş kurmuş olan adamlar derin tartışmalarını sürdürürken, Dalya kadınlara, elleri ve ayaklarını kına ile nasıl boyayacaklarını gösterdi. Bu da yerel alışkanlıklara uygundu ve derilerinin açık rengini gizlemelerine yardımcı oldu.

Erkekler çemberinde, Hector, Tarık’a bir araç bulup bulamadığını sordu.

“Evet, bir adam buldum. Kırk kişilik otobüsünü bize satacak. İyi durumda olduğunu söylüyor ve beş yüz dolar istiyor.”

“Bu iyiye işaret. Elli dolar isteseydi aracın durumundan şüphelenirdi. Sana gösterdi mi aracı?” Tarık başını salladı.

“Dalya, adamı tanıyor ve onun dürüst biri olduğuna inanıyor. Öğleden sonra oğlunun otobüsü şehre getireceğini, ayrıca istediğimiz kadar AK-47 ve kurşun da sağlayabileceğini söyledi. Her biri için elli dolar istedi. Altı taneye ihtiyacımız olduğunu söyledim.” Tarık sıttı. “Galiba otobüs için üç yüz dolar, silahlar ve beş yüz mermi için de iki yüz doları kabul edebilir. Muhtemelen Rus yapımı değiller ve burada imal edilmişlerdir.”

“Ve namlular da ilk atışta parçalanarak, gururlu yeni sahibinin kafasını havaya uçuracak şekilde ustalıklarla imal edilmiştir,” dedi

Hector homurtuyla karışık bir şekilde. “Fakat sanat şaheseri Beretta SC’lerle bu şekilde ortalıkta dolaşamayız.” Kucağında duran silahın kabzasına vurdu. “Onları gömmek zorundayız. Giderken hem Mercedes’i hem onları bırakacağız.”

Adamlar konuşurken, Dalya kadınlara yabancıların yanında nasıl davranmaları gerektiği konusunda hızlı bir kurs veriyordu. Hector, yola çıkmadan önce iki kadını inceleyip Dalya’nın dediklerini onlar için özetledi.

“Yanınızdaki erkeğin en az on adım gerisinden yürüyün. Yüzünüzü kapatın ve gözleriniz yere baksın. Hiç konuşmayın ve yokmuşsunuz gibi davranın.” Sırtarak Cayla’ya baktı. “Yani her zaman davrandığınız gibi Bayan Bannock.” Cayla burkasının peçesini kaldırdı ve Hector’a dil çıkardı. Hazel ikisinin bu kadar kısa sürede kurdukları ilişkiye hayret etti. Cayla’nın Hector’u şimdiden bir baba olarak gördüğü ortadaydı. Aynı zamanda aralarında gerçek ve sorunsuz bir arkadaşlık da geliyordu.

Eğer bu adam, Cayla’yı daha önce hiç kimsenin beceremediği kadar ustalıkla idare edemezse ben de Hazel Bannock değilim, diye keyifle içinden geçirdi. Bu adamın beceremeyeceği hiçbir şey yok. İkiliyi sevgiyle izlerken Hector kendisine döndü.

“Hazel, bu taraflarda kadınlar genelde altın Patek Philippe saatler takmazlar. Sakla onu lütfen.”

“Sen de Rolex Submariner takıyorsun ama,” diye karşı çıktı Hazel.

“Bu taraflarda, parası yeten herkes, en yakın pazarda tanesi yirmi beş dolardan satılan Bangladeş yapımı orijinal-sahte Rolex’lerle hava atmanın tadını çıkarır. Gerçeğinden ayırt edilmesi olanaksızdır. Gördüğün gibi yerel âdetlere son derece bağlıyım.”

Şehre gitmek üzere yola koyulduklarında Tarık öne geçti ve diğer adamlar yakın mesafeden onu takip etmeye başladılar. Hector dikkat çekmemek için grubun ortasında kaldı. Bir kömür parçasıyla sakallarını siyaha boyamış olmasına karşın yüzünün alt kısmını örtmüştü. Üç kadın, kurallara uygun bir şekilde arkadan geliyordu. Şehrin dış kesimleri, gölgelik yerlerde yatan birkaç köpek ve dar yolu neredeyse kapatan çöp yığınlarında oynayan kahverengi derili çıplak çocuklar dışında terk edilmiş gibiydi. Fakat merkeze yaklaştıklarında kalabalıkla birlikte yürümeye başladılar. Bir süre sonra birilerine çarpmamak için adım başı dura kalka yürür hale geldiler. Sonunda kendilerini bir insan seli tarafından sürüklenir halde buldular. Hector bir ara kadınları gözden kaybedeceğinden endişelendi. Çaktırmadan arkaya baktığında Hazel'in diğer ikisinin elini tutarak yürüdüğünü görünce rahatladı. Tenha bir yan sokağa açılan bir aralığa ulaştıklarında Hector, Tarık'a kalabalıktan kurtulmak için o taraftan gitmelerini önerdi. Tam kalabalıktan ayrılıp o yöne sapmak üzerelerken, yolları silahlı muhafızlar tarafından kesilerek yeniden kalabalığın içine itildiler.

“Canının önündeki meydanda halka açık infaz var. Herkesin orada olup izlemesi zorunludur.”

“Bu hesapta yoktu.” Hector, şeriatın bu korkunç uygulamasını izlemek zorunda kalırlarsa, olayın Hazel ve Cayla üzerinde yaratacağı etkiyi düşünerek dehşete kapıldı. “Onları uyarmalıyım.” Yoğun kalabalığı yarıp geriye doğru yürüyerek, Hazel'in birkaç adım gerisine düşmeyi başardı. Sesini iyice alçaltıp, etrafındaki Arapça uğultunun, İngilizce konuşmasını bastıracağını umarak Hazel'a seslendi.

“Bana bakmaya çalışma aşkım. Beni anlıyorsan başınla onayla.” Hazel anladığını belirtti. “Birazdan kelinelerle anlatılamayacak

bir vahşete tanık olacağız. Güçlü olmalısın. Cayla'ya sahip ol. Hiç bir üzüntü belirtisi göstermemesi gerekiyor. Dikkatleri kendisine çekecek hiçbir ses ya da protesto edici hareketlerde bulunmamalı. Gözlerini ya kapasın ya da peçesi ile örtsün ama mutlaka sakın ve sessiz kalsın. Beni anlıyor musun?" Hazel yine başıyla onayladı ama hareketi bu kez daha kararsızdı. Hector ona sarılmak, en azından ellerini tutmak istiyordu ama ayrılıp adamlarının yanına doğru kalabalığın içinde ilerledi.

Kalabalık, açık farkla şehirdeki en büyük yapı olan, yeşile boyanmış caminin önündeki tozlu meydanı doldurmaya başlamıştı. Meydana geldiklerinde eli silahlı din muhafızları, erkeklerle kadınları birbirinden ayırıyorlardı. Erkekler ön sıralarda durmuş yüzlerini, meydanın merkezindeki güneşin kavurduğu açık alana çevirmişlerdi. Kadınlar ise meydanın arka tarafında dizlerinin üzerinde duruyor ve yüzlerini dikkatlice örtüyorlardı. İriyarı, göbekli ve kıvrıcık sakallı bir mücahit önlerinde volta atarak elindeki megafonla nutuk atıyordu.

Meydanın duvarlarında yankılanıp patlayan sözleri güçlükle anlaşılıyordu. Sandallı ayakların kaldırdığı kızıl bir toza bulanık alanın çevresindeki binalar ısıyı hapsediyordu. İri mavi sinekler, ortalıkta sürüler halinde uçuyor, insanların yüzüne konarak ağızlarına ve gözlerine musallat oluyordu. Paytak adımlarla yürüyen hamile bir kadın Hector'un hemen önünde yere yığılıp bayıldı. Muhafızlar hemen kadını sürükleyerek kadınların yakınındaki bir duvara yasladılar. Meraklanan kocasına karısının yardımına koşması için izin vermediler.

Şehrin tüm nüfusunu ve komşu şehirlerden gelen kalabalığı, özelliklerine göre alana yerleştirmek iki saat sürmüştü. İnfaz

uygulaması ancak ondan sonra başlayabilirdi. Sonunda bir molla, yanında dört muhafızıyla caminin içinden çıkageldi ve az önceki baş mücahidin elinden megafonu alarak çok yüksek bir sesle kalabalığa seslenmeye başladı.

“Esirgeyen bağışlayan Allah’ın adıyla,” diye başladı konuşması. Sesi meydana inletiyordu. “Tüm şükür ve şükran yüce Allah’aadır. Allah’ın rahmeti peygamberimizin üzerine olsun. Müslüman kardeşlerim, burada Allah’ın adına, şeriat kanunlarıyla verilen cezalara şahitlik etmek için toplandık. Tüm faziletli insanlar onun merhamet ve adaletine sığınsın. Kötülük yapanlar onun gazabından korksın.” İlk suçlu, iki mücahit tarafından sürüklenerek getirildi. Sekiz yaşlarında, bir deri bir kemik kalmış bir çocuktu ve üzerinde sadece kasıklarını örten bir kuşak vardı. Bacakları kibrit çöpü gibiydi ve kaburgaları sayılıyordu. Gardiyanlarının elinde hıçkırıklar içinde ağlayıp çırpınıyordu. Gözyaşları, yüzünü kaplayan kir ve tozu yaran oluklar halinde akıyordu. Molla onu kalabalığa tanıtmaya başladı.

“Bu imansız, pazar yerindeki bir tezgâhtan bir dilim ekmek çalmıştır. Kuran’a göre, hırsızlığın cezası hırsızlık yaptığı kolu kesmektir.” Kalabalık, “Allahu Ekber!” ve “La İlahe İllallah!” nidalarını bu durumu onayladığını belli ediyordu.

Molla elini kaldırarak kalabalığı susturduktan sonra devam etti. “Allah, merhameti ve şefkatiyle, bazı durumlarda cezanın hafifletilebileceğini buyurmaktadır. Ulema kardeşlerimle durumu değerlendirdik ve bu davada kolun tamamen kesilmesine karar verdik.” Camideki gardiyanlara bağırarak bir emir verdi ve bir süre sonra gardiyanlardan biri, dört tonhık damperli bir kamyonla alana geldi. Aracın kasası, yumruk büyüklüğünde taşlarla doldurulmuştu. Bu manzarayı gören çocuk tiz bir çığlık attı ve altına yaptı. Çocuğun

içinde bulunduğu dehşetin büyüklüğünü gören kalabalık, kahkaha- larla gülmeye başladı.

Gardiyanlar, çırpınan çocuğu yüzükoyun yere yatırdılar. İki tanesi çocuğu yere bastırırken, bir diğeri hanı deri bir ilmiği kol- larından geçirip, iki kolunu birden dümdüz ileri uzattı. Çocuğun kolları iyice gerilmiş bir halde önünde uzanıyordu. Molla daha sonra kamyon sürücüsüne işaret etti ve o da aracı ağır ağır yer- de yatan çocuğa doğru sürmeye başladı. Bir başka mücahit, adamı eliyle yönlendirerek ön tekerleğin, çocuğun uzanmış dirseklerine dokunacak kadar yanaşmasını sağladı. Sonra sürücü aracı birkaç santim ileri aldı.

Çocuğun tüm vücudu kasıldı ve boğazı kesilen bir kümes hay- vanı gibi çığlıklar atınaya başladı. Yine de şiddetli acısını yansıtan çığlıklar, tepesine kadar taş yüklü kamyonun tekerleğinin altında kırılan kemiklerinin çatırtılarını bastıramadı. Gardiyanlar çocuğu bırakmasına rağmen, tüm vücudunu saran kasılmalar bitmek bil- miyordu. Bir tanesi onu ayağa kaldırdı ve ilerideki çıkış yolunu işaret etti. Çocuğun kontrol edemediği parçalanmış kolları, iki yanında gevşek bir şekilde sallanıyordu. Kol kasları artık uzanış kemikleri daha fazla bir arada tutamayınca, sendeleyerek yürüyen çocuğun kolları iyice uzanış ve parmakları neredeyse yere değe- cek hale gelmişti.

“Allah’ın merhameti ve yüceliği lursızın kollarını korudu.” Mol- lanın gür sesi kalabalığı coşturmuştu. “Allahu Ekber! Allahu Ekber!”

Bir sonraki suçlular elleri arkadan bağlı olarak alana getirildi- ler. Biri orta yaşlı, diğeri endamlı, efemine tavrılı ve çarpıcı dere- cede güzel genç bir erkekti. Her ikisinin de arkasında birer cellat duruyordu. Ellerindeki eğri Arap palalarını öne doğru uzatmış bek- liyorlardı.

“Bu ilkel yaratıklar, Allah’a ve imanlı Müslümanlara karşı, en sapık ve anormal suçu işlediler,” diye haykırdı Molla. “Lut kavminin aşağılık günahına ortak olup, bir erkeğin kadına yapacağı şeyleri birbirlerine yaptılar. Güvenilir dört şahit suçlarına ait kanıtlar verdi. Bu şeriat mahkemesinin kararı, her ikisinin de başları uçurularak öldürülmesidir.” İzleyiciler bağırarak bu kararı uygun bulduklarını haykırdılar. Allah’a, yüceliği ve kendilerini kötülüklerden koruması için dualar ettiler.

Alanın ortasında iki mahkûm dizlerinin üzerine çökmeye zorlandı. İkisinin de yüzleri birbirine çevrilmişti, böylece diğerinin yüzüne bakarak işledikleri suçu orada görebileceklerdi. Kalabalık hareketsiz ve gergin bir bekleyiş içine girdi. Âşığının gözlerine bakan genç, aniden tüm alanı çınlatan bir sesle haykırdı. “Sana olan aşkım, Allah’a olan sevgimi kat kat aşiyor.”

Molla yaralı bir boğa gibi böğürmeye başladı. “Uçur! Uçur şu inünafığın kellesini!”

Gencin başında duran cellat, iki eliyle tuttuğu palayı ısıldayan bir ark gibi savurdu. Mahkûmun kafası omuzlarından fırlayıp yere düştü ve kesilen kısımdan kan fışkırmaya başladı. Ardından başsız vücut öne doğru yere yığıldı. Orta yaşlı adam feryatlar içinde âşığının cesedine doğru atıldı. İki gardiyan omuzlarından tutup, yeniden dizlerinin üzerinde durmasını sağladılar.

“Vur!” diye uludu molla. Cellat palayı savurdu, başı kopan adamın vücudu ilk cesedin üzerine yuvarlandı ve sevgilisiyle ölünde buluştu. İzleyenler coşkuyla çılgınlık atmaya, Allah’ın ve peygamberin adını haykırmaya başladılar. Bazı kadınlar sıcağın ve kan görmenin etkisine daha fazla dayanamayıp oturdukları yerlerde bayıldılar. Kalabalık, bayılanlara hiçbir yardım ya da müdahalede bulunmuyor, kendi başlarına ayılmalarını bekliyordu. Hector çevreye bir

göz attığında Cayla'nın etkilenmemiş olduğunu fark etti. Hazel'in, daha fazla dehşete tanık olmaması için ona bayılma numarası yapmasını emrettiğinden şüphelendi.

İnfaz alanına son getirilen mahkûm bir kadındı. Uzun elbisesi ve çarşafından dolayı yaşını kestirmek mümkün değildi, ama genç kız gibi kıvrak ve narin bir yürüyüşü vardı. Mollanın önüne diz çöktü ve tamamen kendini bırakmış bir halde başını eğdi.

"Bu evli kadın, kocası ve güvenilir dört şahit tarafından ölümcül bir günah olan zina yapmakla suçlanıyor. Suç ortağı itiraf etti ve yüz kırbaçlık cezasını çekti. Allah ve Resulü tarafından üyelerine şaşmaz bir bilgelik ılsan edilmiş olan bu Şeriat Mahkemesi, kadının taşlanarak öldürülmesine karar vermiştir.

Molla, camideki gardiyanlardan birine işaret etti ve az önceki taş yüklü damperli kamyon yeniden geldi. Alanın çevresinde yavaşça dolanarak, dört kez durup değişik yerlere taş yükünü boşalttı. Taşlar şeriat kanununa uygun olarak seçilmişti. Ne işe yarayacak kadar küçük, ne de bir vuruşta ölümüne sebep olacak kadar büyüktüler. Ön sıradaki adamlar heyecanla ileri atılarak füzelerini seçip ellerinde atıp tutarak ağırlığını ve dengesini kontrol ettiler. Hector da göze batmamak için bir taş almak zorunda kaldı ama genzindeki öğürtüyü güçlkle bastırıyordu. Alanın ortasında daha önceden kazılmış, kadının kalçalarının sığacağı büyüklükte ve beline kadar girebileceği derinlikte bir çukur vardı. Çukuru açarken çıkartılan toprak hemen yanına yığılmıştı. İnfazla ilgili tüm hazırlıklar tamamlanınca, gardiyanlar kadını yüzükoyun yatırdılar. Sonra kamyondan bir top beyaz pamuklu kumaş getirdiler ve kadının vücuduna kefen gibi sardılar. İşleri bittiğinde kadın, tepeden tırnağa beyaz kumaşa sarılmıştı. İki gardiyan kendisini kaldırıp çukura götürdü ve ayakları üzerinde duracak şekilde aşağı indirdiler.

Kadın artık vücudunun üst yarısı dışarıda olacak şekilde çukurun içinde duruyordu. Gardiyanlar toprak yığınının saplanmış kürekleri alarak çukuru toprakla doldurmaya başladılar. Tamamen dolunca küreklerinin tersiyle toprağa vurarak sıkıştırdılar. Kadın neredeyse tamamen hareketsiz durumdaydı. Tek yapabildiği vücudunun üst kısmını sağa sola yatırmak ve sarılı haşını ileri geri oynatmaktı.

Erkekler, molların işaretini beklerken ellerindeki taşları atıp tutuyor, arkadaşlarıyla şakalaşıyor ve lanetli kadının kafasına ilk taşı kimin isabet ettireceğine dair bahse tutuşuyorlardı. Molla Allah'tan eylemlerini mübarek kılmasını isteyen kısa bir dua okuduktan sonra kadının suçunu yeniden aktardı.

Kadının kocası öne çıkarak, çaresiz karısına ilk taşı atmanın onurunu talep etti. Molla, adama izin vererek Allah'ın kendisinden razı olmasını diledi. Sonra yeniden megafonla bağırmaya başladı. "Şeriatın hükmünü yerine getirin!"

Kocası pozisyonunu ayarladı ve sağ elindeki taşla nişan alıp tüm gücüyle fırlattı. Taş kadının omzuna çarptı ve canı yanan kadının bağırdı. Adamın arkasındakiler zılgıt çekip, sevinç çığlıkları atıyorlardı. Sonra hepsi ellerindeki taşları fırlatmaya başladı. Taşlar daha hedefine varmadan yenisini almak üzere hareketleniyorlardı. Havada taşlar uçuşmaya başlamıştı ve çoğu hedefi ısıkalıyordu. Bir iki tanesi kadının vücuduna çarpınca kadın acı içinde bağırmaya başladı. Keskin kenarlı taşlardan kurtulmak istercesine, vücuduyla yaptığı kör manevralar işe yaramıyordu. Sonunda taşlardan biri kafasına denk geldi. Tam alınına çarpmıştı ve darbenin etkisiyle kafası arkaya doğru savruldu. Heinen parlak kırımızı sıvı beyaz kumaşa akmaya başladı. Kadının başı solmuş bir çiçek gibi öne düştü. Bu kez tam şakağına geldi ve başı diğer yana savruldu. Çok geçmeden kadında hiçbir yaşam belirtisi kalmadı ama havada uçmaya devam eden taşlar, kadının cansız vücuduna yağmaya devam ediyordu.

En sonunda Molla, kutsal görevlerinde yol gösteren Allah'a şükranlarını sundu ve diğer vaizlerle birlikte yeşil camiye doğru yürümeye başladı. Hâlâ ellerinde taşlar olan adamlar onları da fırlattıktan sonra kalabalık tek tek ya da gruplar halinde dağılmaya başladı. İnsanlar hâlâ heyecanlı el hareketleriyle olan biteni konuşuyordu. Birkaç haşarı çocuk kadının yarı gömülü cesedine yaklaşıp, parçalanmış kafasına taş atmaya başladı. İsabet ettirdikçe kahkahalarla güliyorlardı.

"Artık gidebiliriz," dedi alçak sesle Hector ve Tarık'la ilâisi ayağa kalkıp meydandan çıkmaya çalışan kalabalığa karıştılar. Hector, Hazel ve diğer iki kadının kendilerini takip ettiğinden emin olmak için sadece bir kez dönüp geriye baktı. Tarık onları malların yerlerinde sergilendiği pazar yerine götürdü.

İnfazlar nedeniyle ara verilen normal yaşam, sıradışı hiçbir şey olmamışçasına yeniden eski haline dönüyordu. Pazarın ilerisinde yolcu otobüsü ve kamyonlar için durak görevi gören, yolcuların da kervansaray olarak kullandığı geniş bir alan vardı. Açık alanda kamp kurup yaktıkları ateşlerin ya da ortasında açılmış olan kuyunun etrafında oturuyorlardı.

Tarık bir satıcıdan bir tutam çıra ile kelle ve paça satın aldı. Dalya, diğer kadınlarla birlikte kuyunun başında sıra bekliyordu. Ateş yanmaya başlayınca hepsi başında toplanarak koyun kemiklerinin ızgara oluşunu izlemeye başladılar. Bir araya gelmiş bir aile gibi biydiler. Hazel ve Cayla, Hector'un hemen arkasında oturuyorlardı ve burkaları hâlâ üzerlerindeydi. İzlemeye zorlandıkları ürkütücü infazlardan dolayı serseşleşmiş halde, sessizlik içinde oturuyorlardı. İlk konuşan Hazel oldu.

"Cayla'ya bakmamasını söyledim. Tanrı'ya şükür, diğer kadınlardan bir kısmı dayanamadı da, Cayla gereksiz yere dikkat çekmemiş

oldu. Keşke ben de seyretemeseydim. Asla unutanayacağın bir şeydi. Bunlar insan olamaz. Cayla'ya ve bugün burada diğer zavallılara yaptıkları şeyler, en korkunç kâbuslarımda bile göremeyeceğim vahşilikte. İslamiyet'in barış, kardeşlik, sevgi ve bağışlama dini olduğunu düşünürdüm. Bugün izlediğimiz toplu bağnazlık ve vahşeti içereceğini hiç aklıma getirmemiştim."

"Ortaçağ Hristiyanlığı da en az bu kadar vahşi ve barbarcadı," diye açıkladı Hector. "İspanyol Engizisyonu, Haçlı Seferleri'ne ya da Hazreti İsa adına yapılan diğer savaş ve işkencelerin sayısına bakman yeterli olur."

"Ama bugün artık durum böyle değil," diye karşı çıktı Hazel.

"Bazı Hristiyan tarikatların düşünce tarzı oldukça ilkel fakat genel anlamda haklısın. Çağdaş Hristiyanlık genel anlamda evriler, Yahudilik, Budizm ya da Şintoizm gibi daha yumuşak ve hümanist bir şekle bürünmüştür; tıpkı birçok düşünen Müslümanın, felsefelerini uyarlayıp ılımlı hale getirmeleri gibi. Bugünkü halleriyle, Hristiyanlık da Müslümanlık da iyi ve asil dinlerdir."

"() halde nasıl oluyor da bugün gördüğümüz iğrençlikler hâlâ uygulanabiliyor?" Hector, Hazel'in gözlerinin doktuğunu ve göz yaşlarını tutmaya çalıştığını fark etti.

"Bir avuç Katolik rahip, güçlerini kötüye kullanarak oğlan çocuklarına tecavüz ettiğinde bu Hristiyanlığı şeytani bir din yapar mı?" diye sordu Hector.

"Bugünkü kasaplığı sabneye koyan mollalar gibi birkaç gözü dönmüş hırbo, altıncı yüzyılın gaddar öğreti ve felsefesine sıkışıp kalmışsa, bu İslam'ı şeytani bir din yapar mı? Elbette hayır."

"Yapmaz tabii, sana katılıyorum. Fakat o aşırı eğilimli birkaç kişi, sıradan insanları etkileyerek bir nefret ve vahşet ortamı yaratıyor.

Böylelikle bugün gördüğümüz türden bir dehşet ve Cayla'nın maruz kaldığı türden muamele günlük olaylar haline geliyor." Hazel'in sesi titremeye başlamıştı ve Hector sözünü kesti.

"Sevgilim, bütün Müslümanlar terörist değildir."

"Biliyorum. Fakat bu aşırı şeriat kanunlarına tüm gücümle ve kanımın son damlasına kadar karşı çıkacağımı."

"Tıpkı benim ve İslamiyet dahil, hangi dinlerden olurlarsa olsunlar, tüm aydın kadın ve erkeklerin de çıkacağı gibi. Fakat senin de aşkını, daha ilk buluşmamızda ifade ettiğin kural ve doktrinin bir kısmını gözden geçirmen gerekmiyor mu?"

"Hani şu sana kana susamış ırkçı dediğim kısım mı?" diye sordu. Hazel, peçenin arkasındaki ses tonundan, gözyaşlarına karşın, Hazel'in şehre geldiklerinden beri ilk kez gülümsediğini söyleyebilirdi.

"Başlangıç olarak işe yarayabilirdi." Hector da ona gülümsedi.

"Çok geç kaldın Cross. O görüş çoktan gözden geçirildi."

Tam o sırada Tarık döndü ve Hector'un yanına gelerek çömeldi.

"Bahsettiğim adanı, görmen için otobüsü ve silahları getiriniş."

Otobüs, diğer benzerleriyle birlikte park yerinin bir ucunda duruyordu. Yıllar önce Hindistan'da üretilmiş TATA marka sağlam bir araçtı. Daha ilk bakışta, zor bir hayat geçirdiği belli oluyordu. Etrafındaki diğer otobüslerden tek farkı, tıka basa yolcu ve eşya ile dolu olmamasıydı. Tarık, Hector'u sahibiyile tanıştırdı. Gösterişli bir tanışma töreninin ardından Hector otobüsün etrafında bir tur attı. Yan pencerelerden içünün çatlak, birinde de hiç cam

olmadığını gördü. Hector motorun altına bakmak üzere diz çöktü. Yağ haznesi kaçıyordu, ama miktarı fazla değildi. Motor kaputu balya teliyle tutturulmuştu. Hector açıp yağ çubuğuyla seviyeyi kontrol etti. Radyatör suyu gibi o da doluydu. Belli ki kendisi için yeni doldurulmuştu. Direksiyon koltuğuna geçip yakıt kesme pistonunu devreden çıkardı. Ardından marş anahtarını çevirdi ve göstergeye bakarak ışığın yanmasını bekledi, sonra marşı çevirdi. Motor çalır gibi oldu ama hemen sustu. Otobüsün sahibi yanına geldi.

“İzin verir misiniz, efendi?” Hector koltuğu adama bıraktı. Adam her zaman yaptığı gibi marş anahtarı ve gazla oynayarak bir süre sonra motoru çalıştırmayı başardı. Ancak birkaç egzoz patlamasının ardından motor yine sustu. Adam hiç istifini bozmadan uğraşmaya devam etti. Sonunda motor, bu kez daha ikna edici bir şekilde çalıştı ve bir an duracak gibi olduktan sonra birkaç egzoz patlamasının ardından düzgün bir şekilde çalışmaya devam etti. Adamın muzaffer bir şekilde selam verdi. Hector, adamı tebrik etti ve bu kez aracın arkasına yürüdü. Egzozdan mavi dumanlar çıkarırken, çeperlerinden de su damlıyordu.

Çatlak motor gövdesi, diye düşündü Hector. Kaputu yeniden açtığında silindirlere birinden gelen vuruntuyu duydu. Bir Afrika otobüsü için yepyeni denebilecek durumda. Acaba birkaç yüz kilometre dayanabilecek mi? Tek istediğim bu.

Aracın sahibine dönerek gözlerinin içine baktı. “Kaç para?”

“Beş yüz Amerikani,” dedi adam nazik bir şekilde.

“İki yüz elli,” diye karşılık verdi Hector. Adam sanki annesine ve babasına hakaret edilmiş gibi acı bir çığlık attı ve elleriyle yüzünü kapadı.

“Beş yüz,” diye ısrar etti adam. Sonra giderek direncini yitirdi ve ikisinin de haşından beri razı olduğu üç yüz dolara kadar indi.

Sonra ellerine tükürüp tokalaştıktan sonra anlaşınayı mühürlediler. Hep birlikte otobüse binip koltukların arasından geçerek arkasındaki sandığın yanına gittiler. Adam kapağı kaldırdı ve gösterişli bir edayla içindekileri işaret etti: Altı tane AK-47 saldırı silahı ve beş yüz adet mermi. Silahların ahşap dipçikleri ufalanmış ve metal yüzeylerde mavi parlaklık kalmamıştı. Hector'un göz attıklarından bir tanesinin namlusu o kadar aşınmıştı ki, elli metrenin ötesindeki hedefleri vuramayacağını tahmin etti. Pazarlık sonucu tanesi yirmi beş dolara anlaştılar. Sıcaklığın altında, saygı sözcükleri söyleyerek vedalaşmak üzereletken adam otobüsün evraklarını uzattı ve sanki son anda aklına gelmiş gibi, mücahitlerin her yerde eski şeyhi öldürüp, aracını çalan isyancı kâfirleri aradığını söyledi. Şeyhin ölümüne çok üzülmüş gibi bir hali yoktu. Konuşmasına devam ederek, çalınan aracın birkaç saat önce, şehirden çok uzak olmaayan bir noktada terk edilmiş olarak bulunduğunu söyledi. Allah uzun ömürler versin diyerek, yeni şeyhin sokağa çıkma yasağı ilan ettiği günbatımından gün doğumuna kadar, yollarda seyreden ve kontrol noktalarında durmayan araçlara ateş açılacağını da ekledi.

“Seni uyarmam gerektiğini düşündüm.” Adam kayıtsızca omuzlarını silkti.

“Sağ ol, birader,” dedi Hector ve uzattığı desteye bir yüzlük daha ekledi. Adam uzaklaşınca Hector, Tarık’a döndü.

“Şimdi otobüsü dolduracak yolculara ihtiyacınız var. Eğer tepyi bagajla dolduramaz ve sadece dokuzumuz, içeride birinci sınıf yolcular gibi oturursak kimse bir an için bile bizim Mekke'ye giden hacılar olduğumuza inanmaz.” Güneş artık batmıştı. Tarık, ucuza sahil şehri Berbera'ya kadar gidecek yolcularla otobüsü doldurmak üzere, kamp alanına doğru uzaklaştı.

Üç kadın ve Hector'un grubundaki tüm erkekler otobüse binerek, koltuklarda uyumak suretiyle yerlerine oturdular. Diğer yerler de hızla doldu ve güneşin doğmasına bir saat kala içeride sadece ayakta duracak yer kaldı. Sonradan gelen on kadar yolcu, tehlikeli bir şekilde otobüsün tepesindeki bagajlara tutunarak seyahat etmeyi kabul ettiler. Otobüs yükün ağırlığıyla amortisörleri üzerine iyice oturdu. Hazel, Cayla ve Dalya en arkadaki uzun koltuğa sıkıştılar. Cayla camı olmayan pencere kenarında oturmak istedi. Dalya ise yol kontrolleri sırasında onlara soru sorulması durumunda devreye girmek üzere ana kızın arasına oturdu.

Cayla, Dalya'nın üzerinden annesine doğru eğilerek fısıldadı. "Sonunda biraz temiz hava alabildim. İçerideki koku mide bulandırıcı."

Hazel, yanında oturan ve kucağında bir sepet kurutulmuş balık olan şişman bir kadının koltuğa yayılmış bedeninin altında yarısı görünür bir halteydi. Balıklar az pişmişti ve kokuları kadınınkiyle yarış ediyordu. Hector koridorun ortasında, kucağında AK-47'siyle bağdaş kurmuş oturuyordu. Önünde bir bagaj yığını duruyordu. Arka tarafa, kadınların oktuğu bölgeye geçmek isteyen biri, önce bagajın sonra Hector'un üzerinden atlamak zorunda kalırdı. Aracı Tark kullanıyordu çünkü yol kontrollerinden herhangi birinde durdurulup sorgulanacak olurlarsa, doğal Putland aksanı hiçbir şüphe uyandırmayacaktı. Diğer dört Cross Bow çalışanı acil bir durumda tüm otobüsü kontrol altına alabilmesi için Hector tarafından aracın içine stratejik olarak yerleştirilmişlerdi.

Güneşin doğmasıyla birlikte sokağa çıkma yasağı nedeniyle geceyi kamp alanında geçirmek zorunda kalan on dört otobüs motorlarını çalıştırmış kornalarına basarak yolcularını çağırıyordu. Uzun bir konvoy oluşturan otobüslerdeki yolcular güvenli

bir seyahat için yüksek sesle Allah'a dua edip, yakarıyorlardı. Sonunda konvoy kuzeye doğru uzanan karayoluna çıktı. Tarık, kendilerine konvoyun ortalarında bir yer bulmayı başarmıştı.

"Ne en önde, ne de en arkada olalım," diye önerdi Tarık. "En çok onlar dikkati çekecektir." Şehirden iki kilometre uzaklaşmışlardı ki ilk yol kontrolü ile karşılaştılar. Konvoy durdurularak en öndeki otobüsün yolcuları silah zoru ile araçtan indirildi. Tüm bagajları açmaları istenmişti. Hector aramanın nasıl yapıldığını izlemek için ön tarafa giderek, Tarık'ın yanına çömeldi. İlk otobüsün geçmesine izin vermeleri yarım saat sürdü. İkincisi onun yarısı kadar zaman aldı. Erkek yolculardan bazıları araçtan indirildi. İşlerinden bir tanesi görünürde bir neden olmaksızın tüfek dipçigiyle bayılana kadar dövüldükten sonra yolun kenarına park edilmiş bir kamyonun kasasına atıldı. Beşinci otobüs kontrol noktasına geldiğinde muhafızların sıkılmaya başladığı apaçık belli oluyordu. Üç silahlı milis otobüse binmiş, bir tanesi de aracın etrafında dolanarak sinmiş bir halde oturan yolcuları izliyordu.

"Liderleri şu adam." Hector başıyla otobüsten inerken belindeki keseye bir şeyler tıkıştıran ve otobüsün şoförüne devam etmesini işaret eden kocaman sakallı uzun boylu adamı gösterdi. "Ne kadar dersin?"

"●on dolar?" diye tahminde bulundu Tarık.

"Bence yeterli olur. Dene bakalım." Tarık tamam dedi ve Hector bagajların arkasındaki yerine geri döndü. Sonunda ellerindeki silahları ustaca sağa sola savuran mücahitlerin korkutucu bağırışları arasında ilerlemeleri işaret edildi. Arama grubunun lideri otobüse bindi ve Tarık'a doğru eğildi. Adamın nefesindeki anason kokusu Hector'un bulunduğu yere kadar geliyordu. Tarık'ın on doları

ustalıkla el değiştirdi. M¼cavit değruldu, Hector'un koridoru tıka-
dığı yere kadar geldi ve silahını Hector'un y¼z¼ne değrulttu.

"Kimsin ve nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Adım S¼leyman Bağdadi. Cidde'ye gidecek feribota binmek
¼zere Berbera'ya gidiyorum. Mekke'ye hacca gideceğim."

"Suudi bir domuz gibi konuşuyorsun." Adam ¼ylesine, bir
garezi olmadan hakaret ediyordu. Sonra g¼z¼ en arkadaki şişman
kadına takıldı ve başını sallayıp, sebepsiz yere bir kahkaha attı.
Sonra geri d¼n¼p, koridor boyunca y¼r¼yerek kapıdan yola atladı
ve ardından Tarık'a bağırarak devam etmesini s¼yledi.

Tarık hemen hareket etti. Sonraki yirmi beş kilometre boyunca
iki kere daha durdurulduktan sonra, yolun iki yanına dağılmış
halde birkaç kul¼benin bulunduğu bir b¼lgeye geldiler. Yol ke-
narında yan yatan sazdan sundurmaların altındaki yaşlı kadınlar,
yerfıştığı, yerelması ve az tatlı bir ınuz t¼r¼ satıyorlardı. Tarık oto-
b¼s¼ durdurdu ve yolcuların ¼oęu inerek yaşlı kadınlardan alışve-
riş etmeye başladılar. Tarık bir tabak kavrulmuş yerfıştığı satın al-
dığı satıcıya bir dolar bahşiş verince, kadının g¼nl¼n¼ kazanıverdi.
Yaklaşık beş dakika sohbet ettikten sonra Tarık yerine geri d¼nd¼
ve Hector hemen yanına gelip ¼¼meldi. Hector, Tarık'ın uzattığı
k¼seden bir avu¼ fıştık aldı.

"E? Ne buldun?" Fıştıkları ¼ięnerken sordu.

"Dağdan giden eski yol, buraya yakını mış. Birazdan ge¼eceęi-
miz kurumuş vadiden hemen sonray mış. Kadın, bu yolu kendisi
gibi yaşlı ¼ok az kişinin bildiğini s¼yledi. Artık kimse kullanmıyor-
muş. Kendisi bile ge¼it verip vermediğini bilmiyor muş."

"İleride başka yol kontrol¼ olup olmadığını biliyor mu?"

"Olduğunu sanmıyor." Hector kısa bir s¼re d¼ř¼nd¼kten sonra
kararını bildirdi.

“Tamam, Tarık. Burada yolcularınıza elveda diyeceğiz. Onlara ne söyleyeceğini biliyorsun.” Tarık tüm yolculardan aşağı inmelerini isteyip, kendisi de aynı şeyi yaptı. Sonra onlara kötü haberi verdi.

“Motorda yakıt kaçağı var. Bütün otobüsü ya da en azından tüm mallarınızı yakacak bir yangına yol açabilir. Devam etmemiz çok tehlikeli olur.” Yolculardan protesto sesleri ve öfkeli imalar yükseldi. Balık sepeti taşıyan şişman kadının sesi hepsini bastırıyordu.

“Size ödediğimiz para ne olacak?”

“Bütün paranızı iade edeceğim. Ayrıca başka bir otobüse binmeniz için her birinize onar dolar daha vereceğim.” İtiraz sesleri heinen kesildi. Memnun bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı ki şişman kadının sesi yine yükseldi.

“Söz vermek kolay. Önce parayı görelim yoksa yakıt kaçağına gerek kalmadan o otobüsü biz yakarız.” Tehdidini daha ikna edici kılmak için yüzünü örten peçeyi kaldırdı ve öfkeyle Tarık’a bakmaya başladı.

“İlk ödemeyi sana yapacağım teyze.” Tarık parayı kadının tımbul ellerine saydı. Kadının tüm öfkesi birden geçiverdi. Annesinin memesini uzattığı tımbul bir bebek gibi sesler çıkarmaya başladı. Bir araya gelen diğer yolcular da paralarını aldıktan sonra bagajlarını otobüsten indirdiler. Sonra iyice hafiflemiş olarak yola devam eden otobüsün arkasından neşe içinde el salladılar. Kalan yolcular bu durumdan çok hoşnuttular.

“O iğrenç kokuya daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordun,” dedi Cayla. Burkasının başlığını çıkarıp kafasını camsız pencereden dışarı uzattı. Derin nefes alıp vererek, terlemiş saçlarını rüzgârda dalgalandırarak kurutmaya çalışıyordu.

“Biz buna Afrika Esansı diyoruz,” dedi Hector neşeli bir tavırla. “Şişeleyip Fransa’da satarsan pek para kazandırmaz ama.” Cayla bu düşünceye yüzünü buruşturarak tepki verdi.

“Aradığımız vadi tam önümüzde galiba,” dedi Tarık. Tozlu ön camdan ileriye işaret ediyordu.

“Dikkat, millet!” Hector aniden bağırdı. “Bu tarafta park etmiş iki milis kamyonu var. Cayla, başını içeri sok ve ört.” Cayla hemen bu emri yerine getirdi. Hazel, kızına sarıldı ve birlikte yerlerine çöktüler. Adamlar yüzlerinin alt kısmını örttü. Tarık sabit bir hızla gitmeye başladı.

Park halindeki iki aracın etrafında mücahit üniformalı bir grup adam vardı. Yaklaşan otobüsü görünce aralarında konuşmayı bırakarak dikkatlerini araca çevirdiler. Bir tanesi yolun ortasına gelip silahını omzundan indirdi ve tek kolunu havaya kaldırarak dur işareti yaptı. Tarık hemen aracı durdurdu. Adam sürücü tarafındaki pencereye yaklaştı.

“Nereye gidiyorsunuz?”

“Berbera.”

“Neden bu kadar az yolcu var?”

“Lascanood’da arıza yaptık. Çoğu beklemek istemedi ve otobüsten indi.” Tarık’ın açıklaması üzerine adam yutkundu.

“Çok susadık,” dedi adam. Tarık, koltuğunun altına uzanarak, bu tür bir durumu öngörerek Lascanood’dan satın aldığı bir şişe arakıyı⁽¹⁾ adama uzattı. Adam mantarı dişleriyle çıkartıp, şişeyi kokladıktan sonra iki adım geri çekildi ve devam etmelerini işaret etti. Tarık’ın otobüsü yeniden hareket ettirmesiyle birlikte hepsi rahat-

⁽¹⁾ Yüksek alkollü anasonlu bir içecek.

ladı ve Cayla yeniden burkasının başlığını açtı ve başını pencereden dışarı uzattı.

Otobüs vadinin yakın tarafındaki yokuşu inip kurumuş nehir yatağını aşarak, karşı taraftan güç bela yukarı tırmandı. Tepeye ulaştıklarında beklenmedik bir şekilde kenarda park etmiş bir araçla karşılaştılar. Kirli beyaz renkli bir Toyota Hilux'tu. Direksiyonda bir adam vardı ve iki kişi de pikabın kasasında ayakta duruyordu. Her ikisi de dürbünlerle batıdaki Etiyopya sınırını tarıyorlardı. Bir tanesi dürbünü indirip gelen otobüse bakmaya başladı.

"Lanet olsun!" dedi Hector. "Uthmann Waddah bu. Yüzlerinizi kapatın," diye uyardı adamları. Kadınlara baktı. Uthmann, Dalya'yı da Cayla'yı da görmemişti. Cayla, pikabı görür görmez kafasını içeri sokmuştu ama başı ve saçları açıktı. Hızla elbisesinin bir kısmını başına geçirip, beyaz teninin fark edilmemesi için kafasını içeri soktu. Hazel burkasının başlığını zaten hiç çıkartmamıştı. Uthmann'ın tanıyabileceği sadece Hector ve bir zamanlar silah arkadaşlığı yaptığı dört adam vardı. Otobüs, Hilux'la yan yana geldiğinde diğer adam da boynuna astığı dürbününü gözlerinden indirdi. Ellerini beline koyup otobüsün içindeki yolculara tek tek bakmaya başladı. Uthmann'dan daha gençti ve son derece yakışıklıydı. Yüz hatları parlak abanozdan oyulmuş gibiydi. Hector, adamın, Cayla'nın videosundaki başaktör olduğunu hemen fark etti. Hector'un uyarmasına kalmadan adamın bakışları otobüsün arkasına yönelmişti. Umursamaz bakışları bir anda değişti ve yüzünde yırtıcı bir ifade belirdi. Cayla, dayanamadı ve kaçamak bir bakış atmak için kafasını çevirdi. Adem'le göz göze geldiler.

"Bu o! Bu o kâfir kancık!" Adem Arapça bağırıyordu. Aynı anda Cayla da dehşet içinde çığlık atmaya başlamıştı.

“Bu Adem! Kendisini yere attı. Otobüsün zeminine yapışarak elleriyle yüzünü kapattı. Sırtına nöbetine kapılmış gibi titriyordu. Hector, Tarık'ın sırtına bir şaplak indirerek bağırdı. “Devam et! Bas gaza! Bizi tanıd.” Tarık gaz pedalını kökleyerek aracı son hızında sürmeye başladı. Hector arka pencereye koşup, silahın dipçığıyle camı parçaladı. “Cayla'ya dikkat et,” dedi Hazel'a, hiç bakmadan. “Aşağıda kalsın. Silahlar patlayacak şimdi.”

Hector arka pencereden baktığında, Uthmann'ın kasada ayakta durduğunu fakat Adem'in yolcu kabinine geçtiğini ve aracın onları takip ettiğini gördü. Hızla giden otobüsle aralarında en az yüz metre vardı ama Hector diğer aracın kendilerinden çok daha hızlı olduğunu farkındaydı. Adem, yan camdan sarkarak silahını otobüse doğrulttu. Mesafe hâlâ çok fazlaydı. İlk yayılım ateşi o kadar geniş bir açıyla dağılmıştı ki, Hector mermilerin nereye isabet ettiğini bile kestiremedi. Çok daha tecrübeli olan Uthmann henüz ateş etmiyordu. Bu mesafeden bile Hector ve o birbirlerini irdeleyiyorlardı. Birbirlerini çok iyi tanıdıkları için belli bir zayıflığının olmadığını iyi biliyorlardı. İkisi de hızlı ve ölümcüldü. Uthmann, sağ eliyle Toyota'nın tavanındaki tutamağı kavradı. Silahı, rahat bir şekilde sol elinde tutuyordu. Hector, onun her iki elini de ustalıkla kullandığını biliyordu. Uthmann'ın elinde hâlâ Bannock Şirketi'ne ait olan yeni Beretta'sı vardı. Şimdiye kadar yapılmış en iyi piyade tüfeği. Hector'da ise hor kullanılmış ve daha önce tek bir atış bile yapmadığı, antika bir AK-47. Uthmann, geniş açılı optik nişangâha sahipti, sabit bir platformdan atış yaptığında iki yüz metre uzaktaki hedefi bir santim yanılmayla vurabilirdi. Kesinlikle Hector'un tanıdığı en iyi nişancılarından biriydi.

Benim kadar iyi değil tabii ve hareket halindeki bir pikabın kasası da Uthmann için bile sabit bir platform sayılmaz, diye dü-

şünerek kendisini rahatlatmaya çalıştı Hector. Bu eski TATA'nın çeliği, NATO'nun 5.56 mm'lik hafif mermilerini durdurabilir. Öte yandan Hector'da hanı ve ağır demirden gez ve arpacık vardı. Silahının namlu iç çeperi oldukça aşınıyordu ve tetiğe bastığında, kurşun muhtemelen namlunun içinde titreşecekti. Nereye isabet edeceğini ancak Tanrı bilirdi.

En iyisi denemek, dedi kendi kendine ve pencereden dışarıya doğru uzanarak Toyota'nın ön lastiğine nişan aldı. Böylece en azından atışın ne kadar sapacağını öğrenebilirdi. Peş peşe üç atış yaptı ve kurşunların, hedef aldığı lastiklerin iki metre solunda yoldan sektiğini gördü. Bu atış karşısında Uthmann'ın pişmiş kelle gibi sırtıttığına emindi. Hızla arkasına baktı ve Hazel'a seslendi. "Ön tarafa geçip yere yatın. Her an ateş altında olabiliriz artık." Hemen söyleneni yapan Hazel'ı Dalya da takip etti. Diğer dört adam sürünerek arkaya gelip, silahları hazır durumda Hector'un iki yanına çöktüler.

"Adamlara nişan almayın," diye talimat verdi. "Ön lastiklere ateş edin. Onlar bizim için daha kolay bir hedef. Hazır mısınız? Hızlı bir yaylım ateşi ve hemen peşinden çöküyoruz. Uthmann'ı hepiniz iyi tanıyorsunuz. Ona açık hedef olmayın. Asla ıskalamaz." Pencere pervazının altında durarak silahlarını kavradılar.

"Yukarı ve ateş!" diye bağırdı Hector. Hepsı birden fırlayıp yaylım ateşine başladılar. Kurşunlar yolun her tarafına saçılınaya başlamıştı ama Hector hiçbirisinin lastiklere isabet etmediğini gördü. Toyota'nın arkasındaki Uthmann, Beretta'sını rahat ve sakin hareketlerle kaldırdı. İki kez peş peşe o kadar seri bir şekilde tetiğe bastı ki, iki atışın sesi tek bir patlama gibi duyuldu. İlk kurşunu Hector'un yanındaki adamın kafasına isabet ederek onu hemen öldürmüştü. Adam havada bir takla attı ve yere yuvarlandı. Uthmann'ın ikinci kurşunu Hector'un türbanını delmişti. Hector,

sağ kulak memesinde bir yanma hissetti. Hemen aşağı eğilip elini kulağına götürdü. Avucunun içindeki kanı görünce çok sinirlenmişti.

“Pislik!” diye bağırdı. “Hain pislik!” Tüm kızgınlığına karşın Uthmann’ın yeteneğini takdir etmişti. İki atışta, iki kafaya isabet. Başını pencerenin kenarına yükselttiğinde Toyota’nın iyice yaklaştığını fark etti. Kafasını hemen aşağı çekti ve o anda Uthmann’ın kurşunu başının üzerinden ıslık çalarak geçti. Son anda kurtulmuştu. Yerini değiştirip kafasını çıkardı ve peş peşe üç hızlı atış yaparak hemen eğildi. Uthmann’ın kurşunu neredeyse aynı anda gelmişti. Toyota artık o kadar yaklaşılmıştı ki, motor sesi TATA’ninkini bastırıyordu. Hector’dan en uzakta duran Cross Bow ajanı, yukarı kalkıp silahını hazırladı ama tek bir atış bile yapamadan Uthmann onu da öldürdü.

Uthmann’ın öldürme sonrası kendini yeniden hazırlaması için gereken çok kısa süreyi bilen Hector yeniden yükseldi. Toyota, otobüsün kırk metre gerisindeydi. Berbat bir AK silahı için bile açık hedef sayılırdı bu mesafe. Hector, silahın sola çekişini hesaba katarak, ön lastiğin sağına ateş etti. Lastiğin patladığını gördüğünde bunun şans eseri olduğunu biliyordu. Kontrolden çıkan Toyota, sertçe yolun kenarına savruldu ve yola paralel uzanan sulama kanalına çarptı. Uthmann, Hector’un hemen peşinden bir atış yapmıştı, ama altında kaymakta olan araçtan fırladığı için isabet ettirememişti. Toyota bir toz bulutu içinde yanlmasına taklalar attı. Hector, araçtakilere ne olduğunu görememişti ve bunun geri dönüp, sersemlemiş haldeki Uthmann’ı öldürmek için iyi bir fırsat olduğunu düşünmekteydi. Tam o sırada Toyota’nın enkazının arkasından hızla kendilerine doğru gelen diğer iki mücahit pikabının toz bulutunu gördü. Silah seslerini duymuş olmalıydılar ve çatışmaya katılmak için hızla geliyorlardı.

“Durma!” diye bağırdı Tarık’a. “Gidebildiğin kadar hızlı git.” Öntarafa doğru giderken Hazel ve Cayla’nın yanına gelince durdu. Cayla perişan bir haldeydi. Yüzü bembeyazdı ve sarsılarak ağlıyordu. Bütün vücudu titriyordu. Başını kaldırıp Hector’a baktı.

“Öldürdün mü onu, Heck?”

“Özür dilerim hayatın fakat sanmıyorum. Onu sana bir dahaki sefer getireceğim.”

Cayla, yeniden hıçkırıklar içinde ağlamaya başladı ve yüzünü annesinin omzuna gömdü. O ana kadar o kadar güçlü ve moralliydi ki, Hector onun sadece ufak bir psikolojik hasarla bu çetin sınavın üstesinden geldiğine inanmış ya da inanmak istemişti. Fakat şimdi bunun bir yanılsama olduğunu anlamıştı. Hasar o kadar büyüktü ki, Cayla’nın varlığını temelinden darmadağın etmişti. Uzun sürecek bir mücadele vardı önlerinde. Hazel’in ve kendisinin verebileceği tüm sevgi ve ilgiye ihtiyacı olacaktı.

Bunun için zamanımız olacak, dedi kendi kendine. Ancak şu anda ilk yapmanın gereken onları Canavar’ın pençesinden kurtarmak. Yanlarından ayrılıp Tarık’ın yanına gitti.

“Eski yol sapacağını kaçırmamalıyız,” dedi sessizce.

“Yaşlı kadın, bana işaretin kaybolduğunu ama direğinin yerinde kaldığını söyledi. İşte, şuradaki olmalı.” Önlerinde yolun solunda duran paslı bir su borusunu gösteriyordu. Frene bastı ve sola dönmek için yavaşladı. “Yol falan görmüyorum.”

“İşte orada! İki kayanın arasında. Onlar orijinal işaretler olmalı.” Karayolundan sarsılarak çıkan otobüs, iki kayanın arasından neredeyse sürtünerek geçti.

“İşte! Eski yolun izleri belli oluyor bak,” dedi Hector, Tarık’ın dikkatini çekmek için ve bir süre sonra, karayolunun kenarındaki otlardan kurtulduklarında yol iyice belirgin olmaya başladı. Hector

bir yandan Tarık'ı ilerideki büyük kayalara doğru yönlendiriyor, diğer yandan takipçilerinin kaldırdığı tozu takip ediyordu. Araçlar bir süre gözden kaybolunca Hector, devrilen Toyota'ya yardım etmek için durduklarını anladı ve yeniden karayoluna dönmeleri uzun sürdü. Hector o süreyi otobüsü kayaların arasına gizlemek için kullandı. Takipçiler sapağı hiç duraklamadan geçip karayolunda yollarına devam ettiler. Hector, dürbünle arkalarından baktığında Adem ve Uthmann'ın arkadaki araçta olduklarını, ne yazık ki ikisinin de kazadan sağ çıktıklarını gördü.

Toz bulutu içinde gözden kaybolduklarında Hector, Tarık'a seslendi. "Bu onları uzun süre oyalamaz. Hemen hareket etmeliyiz."

Yeniden tali yola çıkıp hızlanarak ilerlemeye başladılar. Ani yaz yağınurlarının oluşturduğu sellerin taşıdığı taş ve molozlar yüzünden, Tarık zeminin iyice bozulduğu noktalardan kaçarken, araç zaman zaman çalılıarın ya da taşların üzerinde hoplamak zorunda kalıyordu. Arazi gitgide yükseldi ve iyice açıkta yol almaya başladılar. Hector kaygılı bir şekilde geriye baktı ve atlatıldıklarını anlayınca Uthmann'ın hızla geri gelerek, TATA'nın yoldan ayrıldığı noktayı arayacağını biliyordu. Açık arazide otobüsü hemen fark edeceklerdi. Otobüs eğimli arazide güçlkle tırmanırken Etiyopya'nın mavi dağları yavaş yavaş önlerinde uzanmaya başladı. Tepeye yaklaştıklarında Hector, otobüsün arkasına giderek pencereden dışarı baktı.

"Kahretsin!" diye söylendi. Kuzeyden karayolu boyunca gelen mücahit araçların havalandırdığı tozu görmüştü. Ön tarafa baktığında hâlâ tırmanmakta olduklarını ve tepeye ulaşamadıklarını gördü.

"Başaramayacağız!" diye içinden söylendi. Tarık'a daha fazla baskı yapmanın âlemi yoktu. Bu arazide olabilecek en yüksek hızla gidiyorlardı. Peşlerindeki araçlar artık iyice seçilmeye başlamıştı. Öndeki pikap birden durdu. Onu arkadaki izledi. Araç, arkada

ayakta duran adamı tanınmasına imkân vermeyecek kadar uzaktaydı, ama Hector hayalinde Uthmann'ı dürbünle TATA'yı izlerken canlandırabiliyordu. Sonra yine durdukları gibi aniden iki araç birden hareket etti. TATA'nın anayoldan çıktığı noktaya ulaştıklarında neredeyse duracak kadar yavaşladılar ve eski yola saptılar.

"İşte geliyorlar!" diye sızlandı Hector. "Üstelik arayı ancak bir kilometre açabildik." Arkalarından tepeye tırmanışlarını izlemeye başladı. Neyse ki yol, onlar içinde aynı derecede tehlikelerle doluydu. Düz yoldaki hız avantajını kaybetmişlerdi. TATA sonunda tepeye ulaştı. Önlerindeki yol yaklaşık bir kilometre sonra yeniden sığ bir vadiye iniyordu. Oradan da dağlık alana ulaşmak üzere son kez yükseliyordu. Otobüs vadinin içine doğru inmeye başlayınca takipçileri gözden kayboldu. Vadinin tabanında yol daha düzgündü ve hızlarını arttırabildiler.

Hector, Tarık'ın omzunun üzerinden önlerinde uzanan araziye baktı. Etraflarını çeviren duvar gibi dağ yamaçları aşılmaz görünüyordu. Hector sarp kayalıkların bir yerinde dar bir geçit olduğunu fark etti. Yan pencereden baktığında, ilk düşman aracının arkalarında ufukta belirdiğini gördü. Uthmann'ın yönünü belirleyene kadar kısa bir an durmuş ardından peşlerinden vadiye doğru inmeye başlamışlardı. İkinci pikap da hemen arkasından belirdi ve takibe katıldı. Hector, arkadaki araçların, düzgün vadi tabanında tekrar avantajlı duruma geçeceklerini biliyordu. İhtimaller yeniden Uthmann'ın lehine dönmüştü. Hector, ilerideki geçidin girişine baktı. Arkadaki araçlardan önce o vadiye girebilirlerse, belki biraz daha zaman kazanabilirlerdi. Hazel ve Cayla'nın kendisini izlediğini fark edince, onlara güven verici bir şekilde gülümsedi.

"Uydu telefonu ile Paddy O'Quinn'i arayacağımı. Bizden çok uzakta olamaz." Hazel'ın yüzündeki ifadede bunun beyaz bir

yalan olduğunun farkına vardığını anladı. Paddy'nin onları kurtarmak üzere yakınlarda bir yerde olmanması için en az on tane sebep sayabilirdi. Yine de söyledikleri Cayla'yı biraz olsun rahatlatı. Elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Hector orada boş yere yanan umut ışığını görmemek için Cayla'nın gözlerine bakamadı. Arka tarafa gitti ve gelmekte olan araçlara bakarken, uydu telefonunu açarak tepelerinden geçen en yakın uyduyu yakalamaya çalıştı. Sabırsızlıkla küçük ekrana baktı ama çok cılız bir sinyal, gözük-tükten sonra birden tamamen yok oldu.

"Dağlar engelliyor," diye söylendi. Yine de şansını denemek için Paddy'nin numarasını ııuşladı. Zayıf ve kesik kesik de olsa arama sinyalinin sesini duydu. Derken, birden anlaşılmaz bir şekilde cılız ve bozuk bir ses duydu. Paddy'nin ya da herhangi birinin olabiliirdi.

"Eğer bu sensen Paddy, hiçbir şey anlaşılmıyor. Beni chıyalı-biliyorsan, durumumuz şöyle. Eski yoldan dağlara doğru ilerliyoruz fakat haydutlar peşimizi bırakmıyor. Onlardan kaçabileceğimizi sannıyorousu. Çarpışmak zorunda kalacağız. Bizden sayıca ve silah olarak çok üstünler. Başlarında Uthmann var. Sen bizim son şansımızsın. Gelebiliyorsan hemen gel."

Aynı mesajı yavaş ve anlaşılır biçimde tekrar etti. Telefonu kapattığında Hazel ve Cayla'nın motorun gürültüsüne karşın söylediğı her kelimeyi duyduklarını anladı. Gözlerini kaçırıp, camsız arka pencereden dışarı baktı. Pikaplar gittikçe yaklaşıyordu. Bu mesafeden bile öndeki aracın arkasında ayakta duran Uthmann'ı seçebiliyordu. Silahlarını sağa sola sallayarak zafer çığılıkları atan adamlarının seslerini hafif de olsa duyuyordu. İleri baktığında çok az bir yollarının kaldığını fark etti. Kızıl kahverengi kayalar açıkli-

ğın iki tarafında hayal meyal belli oluyordu. Uthmann'ın öldürdüğü iki adamının silahlarını Hazel ve Cayla'ya verdi.

Hazel'in çok iyi nişancı olduğunu bildiğinden, doğruca Cayla'ya seslendi. "Tabancayla aranın çok iyi olduğunu biliyorum küçük hanım. Peki bir AK ile varlık gösterebilir misin?" Cayla hâlâ konuşamayacak kadar sarsılmış ve stresliydi ama başını sallayıp belirsiz bir şekilde gülümsedi. Hector, Beretta tabancasını çıkarıp iki yedek şarjörle birlikte Cayla'ya uzattı. "AK-47 şarjörlerini nasıl dolduracağını annenden öğren. İşler kızıştığında bizi cephanesiz bırakmamaya çalış." En azından bu şekilde biraz da olsa dikkati, yaklaşan tehditten uzaklaşmış olurdu. Geçidin girişindeki kayalıklara haktı.

"Evet, hanımlar. Vadiye ulaşamazsak bana da Hector Cross demesinler," diye neşeyle seslendikten sonra yeniden arka pencereye yönelerek düşmanı izlemeyi sürdürdü. Tam o sırada bir yaylım ateş, TATA'nın gövdesini takırtıyla dövmeye başladı. Hepsi birden kendilerini yere attığında arka pencereden giren bir kurşun, otobüsü boydan boya geçerek Tarık'ın önündeki canı parçaladı.

"Biraz sabırsızlanınaya başladılar," dedi Hector, güven verici bir şekilde Cayla'ya gülümseyerek. Arka pencereye yaklaşıp dışarıya göz attı. Öndeki pikap birkaç yüz metre arkalarındaydı ve insanların bağırışları net olarak duyuluyordu. Yine de eski bir AK-47 ile isabetli atış yapamayacağı kadar uzaktaydılar. Yaylım ateşi sonucu yoldan kalkan toz dağıldığında Hector, Uthmann'ı net olarak görmeye başlamıştı. Pikabın kabinine yaslanınış, elindeki silahıyla bir sonraki atış fırsatını kolluyordu. Yüzünün yan tarafında kırmızı bir yara izi, gömleğinde kan lekesi vardı. Muhtemelen takla atan Hilux'tan fırlayıp suratını yere çarptığını düşündü. Hector, enkazdan çizik alınadan kurtulmuş olmadığına seviniyordu.

Geçidin ağzına varmalarına ramak kala, yeni bir yaylını ateşi otobüsün arkasını dövmeye başladı. Arka lastiklerden biri isabet aldı ve bir patlama sesi ile birlikte otobüsün arkası dans eden şişman bir kadın gibi sallandı. Tam o sırada geçidin ağzına geldiklerini gördü. Kayalar bir süre için, onları arkadan gelecek kurşunlardan korumuştur.

Hector'un hemen bir karar vermesi gerekiyordu. Yaşlı otobüs yalpalamaya başlamıştı. Tekerleğin her dönüşünde yeri tokatladığı duyulan patlak lastik yüzünden sürekli hız kaybediyorlardı. Daha fazla kaçamayacakları belliydi. Durup karşı koyabilecekleri bir nokta bulmalıydı. Geçidin şeklini görünce, içinde bir umut belirdi. Bu kapalı alanda Uthman'ın manevra ya da kuşatma yapacak kadar yeri yoktu. Doğruca üzerlerine gelmesi gerekiyordu. Hector kafasını yan camdan çıkardı ve ileride geçidin iyice daraldığını gördü. Belki de otobüsü geçidi tıkmak için kullanabilirdi. Çelik şasi de bir kalkan olur, arkasında savunma yapabilirlerdi.

Başını kaldırıp her iki yanda yukarıya uzanan kızıl kayalara baktı. Bulunduğu noktadan yüksekliklerini kestirmek zordu. Sel sularının çağlar boyunca aşındırdığı yüzeyler, pürüzsüz ve içbükey hale gelmişti. Her iki taraftan geçidin üzerine doğru sarkarak karşılıklı iki verandanın çatısı gibi duruyorlardı. Uthman'ın adamlarının burayı tırmanarak kendilerine ateş açması pek kolay olmayacaktı. Elbette, birkaç el bombası bu işi kökünden halledebilirdi ama, adam sen de! Hayatta hiçbir şey kendi küçük sorunları olmadan gelmiyordu zaten. İleriye baktığında geçidin kıvrıldığını gördü. Arkaya baktı, düşman görünmüyordu. Otobüs girdiği virajı takır tukur seslerle aldı. İleriye bakınca Hector'un canı sıkıldı. Önlerindeki yol bir süre sonra kapanıyordu. Geçidin sağındaki kayalar yolun üzerine devrilerek, kaya parçalarıyla kapladıkları yolu tamamen tıkamıştı.

Bazı kayalar otobüsün kendisinden büyüktü. Bu engeli incelerken, zihni deli gibi çalışıyordu. Birden bu görüntünün bir ölüm tuzağı olmaktan çok güvenli sığınakları olabileceğini fark etti. Eğer Uthmann ve Adem gelmeden önce duvara tırmanabilirlerse bu her şeyi değiştirebilirdi. Kaya yığınları çok sağlam bir siper haline gelebilirdi. Adem ve çetesi peşlerinden gelmek için araçlarını terk etmek zorunda kalacaktı ve yukarı tırmanırken, her adımlarında kendilerini yeni bir hedef haline getireceklerdi.

“Tarık! Bizi o kayaların dibine kadar götür,” diye bağırdı. Sonra kadınlara dönerek hızla konuşmaya başladı. Dalya için de tercüme ediyordu. “Beni iyi dinleyin. Hazel! Sen ve Dalya ilk siz gideceksiniz. Cayla’yı da aranızda alın. Soldaki iki büyük kaya parçasının arasındaki alçak yeri görüyor musunuz? Oraya gideceksiniz. Çok uzak değil. En tepeye ulaşana kadar hiç durmayın. Hepiniz sizin peşinizden geleceğiz. Herkes kendi silahını taşıyacak. Cephane sandığını ben taşıyacağım.” En azından elli kiloluk bir ağırlıktan söz ediyordu ve kendisi dışında, içlerinde bunu yapabilecek kimse yoktu.

Tarık otobüsü kayalardan oluşan duvarın dibine kadar yanaştırdı. Hepsi birden araçtan inerek tırmanmaya başladılar. Mücahitlerin iyice yaklaşan sesleri, duvarların akustik etkisiyle her geçen saniye daha da kuvvetleniyordu. Giderek artan gürültünün etkisiyle daha da hızla tırmanmaya başladılar. Tam iki büyük kayanın arasındaki çukurluğun hemen altına gelmişlerdi ki Cayla düştü. Hazel ve Dalya’yı da kendisiyle birlikte çekti. Hector cephane sandığını bırakıp Hazel’ı yerden kaldırdı ve Cayla’yı omuzuna aldı. Koşarak kaya engelini aşıp Cayla’yı diğer tarafa bıraktı. Hazel ve Dalya da Cayla’nın hemen peşinden gitmeye başladılar. Hector, hiç duraklamadan geri dönüp bıraktığı cephane sandığını alniak üzere aşağı inmeye başladı.

“Hayır! Hayır!” Hazel peşinden haykırdı. “Bırak onu. Geri gel.” Hector, onun çılgınlıklarına aldırış etmeden sandığı yerden aldı. İçlerinde sadece kendisi, duvarın tehdit altındaki tarafındaydı. Sandığı omzuna yerleştirip yeniden tırmanmaya başladı. Pikapların motor sesi artık iyice yükselmiş, günbürtü haline gelmişti. Arkasından gelen silah seslerini ve hemen peşinden taşlara çarpan kurşun takırtılarını duydu. Bir kurşun sandığa çarparak dengesini kaybetmesine neden oldu ve duvarın üzerinden yuvarlanarak Hazel’in kollarına düştü.

“Şükürler olsun! Seni kaybedeceğimi sandım.” Ağlamanın eşisindeydi.

“Özür dilerim.” Aceleyle kucakladı Hazel’ı. “Beni başından atmak bu kadar kolay değil.” Hemen dönüp savunmayı organize etmeye başladı. Uthmann’ın pikabı aniden durmak zorunda kaldığı için aşağıda geçitte savrulurken yan döndü. Diğer araç da onun arkasına çarptı. Mücahitler her iki araçtan dışarı fırlayıp koşarak Hector ve adamlarına ateş açtılar. Uthmann henüz duruma tam olarak hâkim olamamıştı. Hector, Tarık ve sağ kalan iki Cross Bow çalışmasını duvarın üzerine yatarak aşağıya yayılım ateşi açtılar. Adamların bir kısmı oldukları yerlere yığılıp kaldı. Saldırıları yarıda kalmıştı. Düzensiz bir şekilde geri dönüp kaçmaya başladılar. Çoğu, geçitte yerde kaldı. Bu mesafeden külüstür AK-47 bile etkili oluyordu.

Yayılım ateşten kurtulanların bir kısmı pikapların arkasına sığıırken geri kalanlar da geçidin gerisindeki viraja kaçtılar. Araçların sürücülerini birkaç manevra ile pikapları bulundukları yerden çıkararak geldikleri yoldan geri döndüler. AK-47 kurşunları peşlerinden kaportaları dövüyordu. İki araç da gözden kaybolunca Hector, mücahitlerin aşağıda terk ettikleri adamları saydı. Altı adamdan ikisi hâlâ hayat belirtisi gösteriyordu. Bir tanesi yardım isterken,

diğeri de peşinden sürüklenen yaralı bacaklarıyla yerde sürünüyor-
du. Duvarın üzerindeki adamlar keyifle bu hedeflere ateş açtılar.
Hector'un müdahalesine fırsat kalmadan iki mücahit de ölmüştü.

Pek kabul edilebilir bir şey değildi bu yaptıkları, ama adamlar
için en ufak bir acıma hissi uyanmadı içinde. Mücahitlerle rolleri
değişmiş olsalar da yakın gelecekte olmayacak şey değildi bu, on-
ların aynı şeyleri yapacaklarından eminler.

"Tarık, adamlardan biri boş şarjörleri toplayıp doldurulmak
üzere kadınlara versin. Uthmann çok geçmeden yeniden gelecek-
tir, emin olabilirsiniz." Sonraki bir saat içinde Uthmann, kayalık en-
geli aşmak için iki atak daha düzenledi. Bunlar kendisine paha-
ya mal olmuştu ve şimdi aşağıda yatan cesetlerin sayısı on dörde çıkmıştı.

İkinci saldırıdan sonraki sessizlik, geçidin ağzına gelen çok sa-
yıda aracın motor sesiyle bozuldu.

"Adem telsizle yardım çağırmış. Şimdi aşağıda muhtemelen
birkaç yüz adam toplanmıştır," dedi Hector, Hazel'a dönerek. "Ne
kadar cephanemiz kaldı?"

"Taşlıığın sandıkta kalan üç yüz mermi var. Oldukça hızla azal-
ıyorlar." Bir an durakladıktan sonra Hazel dayanamadı. "Neden
sürekli tepelere bakıyorsun?"

"Artık bir sürü adamı olduğuna göre, Uthmann'ın bir sonraki
hamlesini tahmin etmeye çalışıyorum."

"Ne yapacak sence?"

"Otuz kırk adamı üstümüze rahatlıkla ateş açabilecekleri tepe-
lere gönderecektir. Onlar ateş etmeye başlayınca kafanızı kaldı-
rınayacağız ve Uthmann bariyerin üzerinden doğrudan saldırıya
geçecek. O zaman onları püskürtme şansımız olmayacak."

"Ne yapacağız peki?" Hazel sordu.

“Kayanın çıkıntısının altına gizleneceğiz. Böylece yukarıdan doğrudan üstümüze ateş edemezler,” diye açıkladı. “Sonra taşlardan bir siper yaparak karşıdan gelecek ateşten kendimizi koruyacağız.”

Kadınlar gözcülük yaparken, Hector ve diğerleri kaya çıkıntısının altında taştan siperlerini inşa etmeye başladılar. Taşları hızla birbirinin üzerine koyuyorlardı. İşleri bitince cepheden gelecek saldırıyı beklemek üzere, kadınların yanındaki yerlerini aldılar.

“Hazel bir süre sessizce, hazırlıkları gözden geçirdikten sonra Cayla’nın duyamayacağı bir sesle Hector’a sordu. “Bu işe yaramayacak, değil mi?”

“Hayır,” diye itiraf etti Hector. “Çok uzun süre dayanamayız.”

“Sonra ne yapacağız?”

“Dua etme konusunda ne kadar iyisindir? Ben pratiğimi tamamen kaybettim.”

“Paddy O’Quinn’i yeniden aramayı deneyebilirsin,” diye öneride bulundu.

“Denemenin bir zararı olmaz. En azından zaman geçer,” diyerek Hazel’a katıldı ve uydu telefonunu çalıştırdı. “Bu arada yukarıdan kurşun yağmaya başlamadan önce, senin diğer kadınlarla birlikte siperlerin arkasına gitmeni istiyorum.” ● onları izlerken, bir ileri bir geri giderek telefonun sinyal alabileceği bir nokta aradı. Sonunda vazgeçti.

“Kuyunun dibindeymişiz gibi,” diye söylendi. Yeni siperlerinin arkasına gidip Hazel’ın yanına oturdu.

“Fırtınadan önceki sessizlik,” dedi Hazel’a hafifçe.

“Bir saniyesini bile boşa geçirmeyelim. Kolunu boynuma dola.”

“İyi geldi bu,” dedi Hector.

“Değil mi ama? Biliyor musun, burada bu şekilde bitmesi çok yazık olacak. Harika planlarım vardı.”

“Benin de öyle.”

“Şu anda beni öpmek istersen pek bir dirençle karşılaşmazsın.”

“Cayla bizi izliyor.” İkisi birden Cayla’ya gülümsediler ve o da kararsız bir şekilde gülümsedi karşılık olarak.

“Annenizi öpebilir miyim Bayan Bannock?” Hector’un sorusu karşısında Cayla bu kez başını sallayarak kıkırdadı.

“Siz ikiniz fena halde yaramazsınız!” Öpüşmelerini ilgiyle izliyordu. Bir süre daha süren öpüşmeleri üstlerindeki kayalardan gelen sesler yüzünden kesildi. Hepsi birden başlarını kaldırıp yukarı baktı.

“Bir yere ayrılma,” diye fısıldadı Hector. “Kaldığımız yerden devam etmek üzere geri geleceğün.”

Ayağa kalkıp silahına uzandı. Tarık ve diğer iki adamın kayanın tepesini gözleyerek kafasını çıkaracak ilk düşünanı beklediklerini gördü. Hazel ve Cayla siperin arkasında, ayaklarının dibinde çömelmiş vaziyette, korku içinde kayalığın tepesine bakıyorlardı. Hazel AK-47 silahını duvarın üstüne yerleştirmiş ve dipçiğini omzuna dayamış, bekliyordu. Cayla, Beretta tabancayı iki eliyle kavramış, dizlerinin üzerinde tutuyordu. Dalya arkalarında çönmeli.

“Silahı kullanabilir misin, Dalya?” Hector’un sorusuna başını sallayarak karşılık verdi ve gözlerini yere indirdi.

“O zaman Cayla’ya göz kulak ol,” dedi Hector. Dalya başıyla onaylayıp gülümsedi ama hâlâ Hector’a bakmıyordu. Bulunduğu siperden çıkıp duvarın üzerindeki Tarık’ın yanına gelip çömeldi. Şimdi aşağıdaki geçitte toplanan adamların seslerini de duyabiliyorlardı. Ses yansıtıcısı gibi işlev gören kaya duvarlar sayesinde

Hector, adamlara nutuk atarak çarpışmaya hazırlanan Uthmann'ın sesini tanıdı.

Hector, önce tepelerindeki adamların kendilerini göstereceğinden emindi. O yüzden dikkatini o tarafa yöneltti. Gökyüzünün mavi fonuna karşı bazı sinsi hareketler fark etti ve beklemeye başladı. Hareket tekrar edince silahını doğrultup omzuna dayadı. Bir adamın başının tepeden uzandığını görünce üç el arka arkaya ateş etti. Tepeden taş parçaları döküldü ve adam kafasını geri çekti. Hector ıskaladığını düşünerek birkaç saniye bekleyip bir sonraki hedef için hazırlandı. Sonra birden sahipsiz bir silah kayanın ağzından aşağı uçtu ve geçide düştü. Hemen peşinden adamın cansız bedeni kayalardan aşağı yuvarlandı. Etekleri bayrak gibi havalanarak silahın üzerine düştü. Sırtüstü yatan adamın tek gözü şaşkın bir ifadeyle gökyüzüne bakıyordu. Diğer gözüne Hector'un kurşunu saplanmıştı.

Hector, yanına gidip cesedi yuvarlayarak silahını aldı ve tüm vücudunu saran bir haz dalgasıyla elinde tarttı. Bir Beretta SC 70/90'dı. Bir an nereden geldiğini merak etti, sonra hemen Uthmann'ın vada öldürdüğü Cross Bow çalışanını hatırladı. Kesinlikle kendi silahlarından biriydi. Tek gözlü cesedin belinde bir fişeklik vardı. Hector çekip aldı. Gözlerini kontrol etti ve her birinde otuzar mermi olan beş şarjör buldu. Fişekliği kendi boynundan geçirdi.

Hızla optik nişangâhın düşüşten zarar görüp görmediğini kontrol etti. Daha hasar tespiti yapamadan üzerindeki tepede bir hareketlenme oldu. İçgüdüsel olarak silahı yukarı kaldırdı ve nişangâhın büyüteçli merceğinde bir adamın kafası beliriverdi. Artı işaretini ortalayıp tetiğe bastı. Kurşun tam Hector'un istediği noktaya saplanmıştı. Mücahit kayadan savrulup cansız olarak Hector'un ayaklarının dibine düştü.

Hector'un gerçek bir silaha sahip olma sevinci çok kısa sürmüştü. Birdenbire onlarca türbanlı kafa, tepelerindeki kayadan uzanıp üzerlerine kurşun yağdırmaya başladı. Düşmanın savaş çığlıkları duvarlarda yankılanıyordu. Bu sesler aşağıda, Utlımann Waddah'ın oluşturduğu saldırı takımından geliyordu.

"Hey!" diye Tarık'a ve diğer iki adamına seslendi Hector. "Burada kekklik gibi avlanmak için bekleyemeyiz. Hemen sipere girelim!" Fırlayıp karşı tarafa doğru koşmaya başladılar. O sırada adamlardan biri yukarıdan açılan ateşle vuruldu. Bez bebekleri andırır gibi yere serilince Hector, adamın öldüğünü anladı. Buna rağmen adam için yapılacak hiçbir şey olmadığından emin olana kadar kurşun yağmurunun altında durdu. Sonra hızla atılıp diğer ikisinin peşinden gitti. Kaya çıkıntısının altına ulaşmadan Tarık vurulup yere serildi. Hector elbisesinin arkasındaki parlak kıızıl noktanın giderek büyüdüğünü gördü ve gözlerinin önünden karanlık bir gölge geçer gibi oldu.

"Hayır Tarık. Tanrım lütfen, onu alma." Silahı sol eline alıp, koşusuna neredeyse hiç ara vermeden sağ eliyle Tarık'ı düştüğü yerden kaldırdı. Tarık çok iri bir adam değildi ve Hector, onu kolayca taşıyıp taş siperin gerisine bıraktı.

"Onun için elinden geleni yap," dedi Hazel'a yeniden öfkelenerek. Ayağa kalkıp, tepesindeki kayalığı silahıyla uzun süre taradı. Üç düşman daha vurulup kayalardan aşağı yuvarlandı. Diğer kafalar hemen kayboldu. Hazel ve Dalya, Tarık'la ilgilenmeye başladılar. Dalya'nın ağladığını gören Hector o anın tüm sıra dışılığında bile bu durum karşısında şaşırılmıştı.

"Neden ağlıyor?" diye sordu.

"Ne saçma soru. Ona âşık da ondan elbette." Hazel başını kaldırmadan yanıtladı.

“Tanrım! Herkes yapıyor bunu.” Hector savaş çılgınlığı içinde umursamaz bir şekilde sırttı. “Ne kadar kötü yaralanmış?” O sırada geçidin diğer tarafından uzanan kafalara iki el ateş etti ve bir kişiyi daha öldürdü.

“Bilmiyorum,” dedi Hazel. “Sırtından vurulmuş aına kanında baloncuk olmadığına göre belki de ciğeri delmemiştir.”

“Yaraya basınç uygula. Kanamayı durdurmaya çalış. Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Fakat tüm azizler aşkına, başını eğ lütfen. Sen de Cayla. O tabancayla bir şey yapamazsın bu adamlara.” Tekli atışlarla sözünü bitirdi.

Düşman yaylım ateşi siperin duvarlarında patlayarak üzerlerine taş parçaları ve toz yağdırdı. Hector yere çökerken ağzındaki taş parçasını tükürdü. Sonra etrafı dinlemek için başını kaldırdı. Geçidin ağzından savaş naraları geliyordu. Utlimann’ın adamları kaya engelin diğer tarafından tırmanıyorlardı ve hiçbir dirençle karşılaşmadan tepeye ulaşıyorlardı. Hector, tepeye ateş edecek pozisyona gelene kadar siperin içinde yuvarlandı. Böylece kafasını çıkarmak zorunda kalmadı. İlk adam bariyerin üzerinden kafasını çıkardığında diğerlerinin de kendilerini göstermeleri için bekledi. İlk kafa yeniden aşağı indi. Herhangi bir atış yapılmayınca yeniden yükseldi. Bu kez diğerleri de çıkıp innmeye başladı. Hector iyice dikkatsiz davranmalarını bekliyordu. Üç tanesi ayağa kalkıp, “Allahu Ekber,” diye bağarmaya başlayınca Hector arka arkaya beş atış yaptı, adeta makineli tüfek salvosu gibiydi. Adamlar şaşkın feryatlar atarak acı içinde ya düşmüş ya da kendilerini yere atmışlardı. O curcuna içinde emin olması olanaksızdı ama Hector üçünü de vurduğunu düşünüyordu.

“O kadar da paslanmanışını,” diyerek kendi kendini kutladı. “Hâlâ iş var bizde.”

Düşmanın kalanı şiddetle karşılık verdi hem kayalığın tepesinden hem de bariyerden, bulundukları sipere doğru yayılım ateşi başladı. Kurşunlar taş duvarlara çarpıp parçalar kopararak havayı toza boğuyor ve vınlarak kayalardan sekiyordu. Hector bir kolunu Hazel'a diğerini Cayla'ya doladı ve ikisini birden taş zemine yatırdı. Hepsinin suratı ince taş tozlarıyla kaplanarak, ölüm beyazlığına bürünmüştü. Silah sesleri ve savaş çığlıkları arasında Hector uzaktan gelen yeni motor sesleri duydu.

Uthmann bu kez ne dolaplar çeviriyor acaba, diye kendi kendine sordu. Araçları bariyerin üzerinden aşırtacak kadar çıldırmış olabilir mi? Bunu görmek isterdim. Fakat motor sesleri giderek kuvvetlenmiş, neredeyse mücahit çığlıklarını bastıracak hale gelmişti. Hector aniden motor seslerinin bariyerin diğer tarafından değil, arkalarındaki açık alandan yankılandığını fark etti. Araçların atışları azalmış ve seyrekleşmişti. Hector, kadınları yere bastırmaya ara vermeden döndü ve kendi vücudunu onlara siper ederek arkalarındaki kaya duvarların kıvrımından gözüken açık geçide baktı.

O anda üç kocaman GM pikabından oluşan konvoy, görüş alanına girdi. Geçitten, doğru üzerlerine geliyorlardı. Her birinin yan tarafına Cross Bow logosu işlenmişti ve hepsinin ön tarafında birer çift namlulu Browning 50 kalibrelik makineli tüfek yerleştirilmişti. En öndeki pikapta, Paddy O'Quinn duruyordu. Keyifle sırtarak her iki ateşleme kolunu tutmuş, çifte namluyu, geçidi tıkayan bariyerin üzerindeki mücahitlere doğru çevirmişti. Peşinden gelen pikapta Dave Imbiss geriye yatarak, Browning silahını kayalığın tepesine çevirmişti.

"Paddy O'Quinn ve orkestrası şimdi bize en meşhur parçalarını çalacak," dedi Hector ve kahkahalar atarak iki kadını kucakladı.

Silahların gök gürültüsünü andıran sesleri tüm geçitte yankılanıyordu. Paddy'nin izli mermileri kaya bariyerin üst tarafını havaya uçurmuş, ortalığı kalın bir toz tabakası kaplamıştı. İkinci pikapta Dave, yoğun ateşiyle kayanın tepesini taramaktaydı. Fırtınanın salladığı ağaçtan düşen meyveler gibi, geçide yukarıdan insan vücudu yağıyordu. Birkaç saniye sonra tüm görünen hedefler imha edilmiş ve silahlar susmuştu. Paddy etrafına bakındı ve onların kaya çıkıntısının altındaki taş siperin ardında olduğunu görünce neşeyle el salladı.

“Günaydın, Hector. Seni tek parça görmek ne hoş bir sürpriz böyle. Seni eve bırakabilir miyim?”

“Bu harika olur,” diye bağırarak cevap verdi Hector. “Şu ana kadar senin gülümsemenin ışığının kıymetini bilememişim.” Tarık'ı dikkatle kaldırdı. “Nasılsın dostum?” diye sordu onu öndeki pikaba taşıırken.

“Daha uzun yıllar yanında olacağım. Sen ve ben hâlâ o şeytan Uthmann Waddah'ı gebertmek zorundayız,” dedi Tarık. Sesi güçlükle duyuluyordu ama en azından ağzından kan gelmiyordu. Hector, onun yaşayacağından emindi. Pikabın arkasına yatırdı, kadınlar da yanına çıktılar.

“Ona çok iyi bak,” dedi Hazel'a. Bir emirden çok yalvarmaydı.

“Merak etme Hector,” dedi Hazel. “Dalya ve ben ona bir şey olmasına izin vermeyiz.”

“Diğerleri nerede?” Hector araca bindiğinde Paddy neşeli bir tonla sordu.

“Ne görüyorsan o, Paddy,” dedi Hector üzüntülü bir şekilde. “Başka kimse yok; olmayacak.” Paddy gülümsemeyi kesti ve bir sonraki gayri ciddi lafını söylemek üzereyken yutkundu.

“Huzur içinde yatsınlar,” dedi ciddi bir tavırla.

“Amin.”

“Fakat kızı kurtarmayı başardığımı görüyorum.”

“Eve götürene kadar kurtarılmış sayılmaz. Haydi gidelim, Paddy!”

Etiyopya sınırına doğru yeniden geçitte ilerlemeye devam ettiler. Bir süre sonra, peşlerinde bir araç olmamasından, Uthmann'ın araçları kayalık bariyerin üzerinden aşamadığını anladılar. Paddy'nin yanında getirdiği Bannock Petrol şirket doktorunun Tarık'ı muayene edebilmesi için bir kez mola verdiler. Doktor, Tarık'a serum bağladı, antibiyotik verip ağrı kesici iğne yaptıktan sonra yarasını sardı ve sonunda tekrar yollarına devam ettiler. Yolun zaman zaman kötüleşmesine karşın oldukça ilerleme kaydettiler. Bozulmuş kısımları Paddy'nin adamları hızla onardılar. Eski yolun üzerindeki tepeleri aştıktan sonra, birbirine bağlı vadilerde yol alıp, dağ geçitlerinden geçerek yollarına devam ettiler. Günün geri kalanında, batıya doğru ilerlediler ve yukarılara çıktıkça dağlık alanlara ulaştılar. Yakın çevrelerinde yerleşim merkezi olmadığından dolayı hava karardığında farlarını yakmayı göze aldılar. Paddy pikabın GPS sistemi ile rotasını belirliyordu. Hava karardıktan dört saat sonra Etiyopya sınırını geçtiklerini duyurdu. Gerçi ortada bir sınırdan geçtiklerini gösteren herhangi bir işaret ya da tabela yoktu. Bu durumu birer bardak sıcak çay içerek kutlamak için durduklarında Hector uydu telefonunu çalıştırdı. Bulundukları yüksek noktada sinyal çok

kuvvetliydi ve Sidi el Razig'de bulunan Nella Vosloo ile sanki hemen yanında oturuyormuşçasına rahat bir görüşme gerçekleştirdi.

"Gün ağarmadan Hop Hop'a varmış oluruz. Gel bizi al aşkım."

"Bernie ve ben orada olacağız. Emin olabilirsin Hector," dedi Nella.

Tüm gece boyunca yola devam ettiler. Hector, Paddy'nin yanındaki açık silah kundağında oturuyordu. İkisi de uyanık ve tetikteydi. Ancak yol aldıkları karanlık dağlar ıssız ve hareketsizdi. Tek bir canlıya rastlamadan, gün ağarmasına iki saat kala Hop Hop iniş pistine varmışlardı.

Araçlardan oluşan savunma çemberinin içine kamp kurdular ve kadınlar kahvaltı hazırlamaya başladı. Paddy'nin pikabındaki erzak kutusunda, iki düzine taze yumurta, domuz salamı ve dört bayat somun ekmek vardı. Yaktıkları kömür ateşinde kızarttıkları ekmek dilimlerinin üzerine Yeni Zelanda tereyağı sürdüler. Dalya'nın yardımıyla Tarık bile doğrulup, Müslüman olmasına rağmen tereyağlı ve salamlı ekmeklere aç kurt gibi saldırdı. Kahvaltı sonrası demli çaylarını içerken *Hercules*'ün motorlarının sesi duyuldu. Paddy pikapların sürücülerine, pistin birer ucuna giderek farlarını açmaları talimatını verdi. Nella devasa uçağı iki pikabın arasında uzanan pistte ustalıkla indirdi ve kargo rampasını açar açmaz Paddy, pikapları tek sıra halinde uçağı sokarak hepsini sağlam bir şekilde sabitledi. *Hercules*, yere konduktan on iki dakika sonra yeniden havalandı.

Doktor, Tarık'ın pansumanını yeniledi ve görüşünü dile getirdi. "Şansı varmış. Kurşun tüm yaşamsal organları ıskalamış görünüyor. Formda olduğu kadar dayanıklıydı da aynı zamanda. Çok geçmeden ayağı kalkacaktır." Hector, doktorun sözlerini Arapçaya çevirince Dalya elinde olmadan ağlamaya başladı. Sonra Hazel'in ricasıyla, doktor Cayla ile ilgilenmeye başladı. Kokpitin arkasındaki

ufak pilot odasına götürerek dikkatle muayene etti. "Fiziksel olarak gayet iyi durumda," diye açıkladı. "Bay Cross'un verdiği antibiyotikler gıda zehirlenmesinin üstesinden gelmişe benziyor. Yine de uygarlığa geri döndüğünüzde, herhangi bir enfeksiyon ihtimaline karşı derhal bir tahlil yaptırmalısınız. Tabii ki güçsüz ana yaşadığı onca şeyden sonra bu son derece doğal. Psikolojik durumu oldukça hassas. Bu benim alanım değil elbette ve size ancak, onu en kısa zamanda çok iyi bir uzmana göstermenizi tavsiye edebilirim."

"Ben de tam olarak bunu yapmayı planlıyorum," dedi Hazel, doktorun söylediklerine katılarak. "Jetim şu anda Sidi el Razig'de bekliyordur. Şimdi onun iyi bir uyku uyumasını sağlayacağım." Sonra Hector'a döndü. "Sen de! Üç gündür gözünü kırpmadın."

"Bu kadar yaygara koparma," diye karşı çıktı Hector, Hazel kendisini ranzanın üzerinde bulduğu bir uyku tulumunun içine sokmaya çalışırken.

"Yaygara koparmak en iyi yaptığım şeylerden biridir. Şu ana kadar emirleri sen veriyordun Hector Cross. Şu andan itibaren sana kendi ilacını tattıracağım. Tartışmayı bırak ve uyu hemen!" Işığı söndürdü. Nella, *Hercules*'ü Sidi el Razig'e indirdiğinde, ikisi de hâlâ çok derin bir uykudaydılar.

İndikleriandan başlayarak Hector, kendini arka plana itilmiş olarak buldu. Gün boyunca Hazel'i bir daha hiç görmedi. Bannock'un merkezinin yönetici odalarına kapanınışı ya Bert Simpson'la toplantı ya da Houston'daki merkez ofisle konferans aramaları yapınakla meşguldü. Ofisinin penceresinden dışarıya her baktığında, büyük

jetin her şeyiyle kalkışa hazır, Hazel'la Cayla'yı dünyanın öbür ucuna götürmek için beklediği gerçeği ile yüz yüze geliyordu.

Tüm bu hissettikleri ona çok yabancıydı. Yıllar boyunca hayatına sayısız kadın girip çıkmıştı ve bu giriş çıkışların tamamı da imâ Hector'un inisiyatifindeydi. İçlerinde öylesine hatırladıkları da olurdu. Oysa şu anda ölümcül bir korku hissediyordu. Gerçek Hazel Bannock hakkında ne kadar az şey bildiğini yeni fark etmişti. Onun sıradan bir kadın olmadığını anlamıştı artık. Onun acımasız biri olabileceğini biliyordu. Zaten öyle olmasaydı şu anda bulunduğu konuma ulaşması mümkün değildi. İçinde ona karşı var olan katman ve gizli derinliklerin varlığından haberi bile yoktu.

Hector şu ana kadar, o derinliklerde var olan noksanlık ve kusurlara karşı tamamen gözlerini kapatmış olduğunu anladı. Şu anda, o güne kadar hiç olmadığı kadar korunmasız olduğunu farkına vardı. Çıplak ve savunmasız hissediyordu. Hayatında ilk kez bir ilişkinin tek hâkimi değildi. Hazel Bannock'un elinde tuttuğu pamuk ipliğinin ucundaydı. Hazel o ipliği, daha önce kendisinin birçok kadına yaptığı gibi, kaygısızca kesebilirdi. Roller değişmişti ve bu duygu hoşuna gitmiyordu.

Demek âşık olmak böyle bir duyguymuş, diye düşünmeye başladı. Fazla önemsenen bir boş zaman değerlendirme yöntemi gibi geliyor bana. Hazel öğle yemeği için şirket kantinine uğradığı zaman fırsatı değerlendiren Hector, Cayla'yı yemeğe davet etti. Cayla daveti reddetmeye çalıştı, ama Hector ısrar etti. "Bu küçücük, korkunç odaya hapsolup kendini yiyip bitirmene izin vermem." Paddy O'Quinn, Dave Imbiss ve genç şirket doktoruyla aynı masayı paylaştılar. Aylardır hoş bir beyaz kadın yüzü görmemiş olan üç genç adam, onu etkilemeye çalışıyorlardı.

Hector, günün geri kalanında Hazel'a varlığını hatırlatacak bir şeyler olmasını ya da kendisini çağırmasını bekleyerek odasında oturmaya korktu ve bir not yazarak, uygun olduğunda Hazel'a iletmek üzere Bert Simpson'ın sekreterine teslim etti. Botlarını daha hafif ayakkabılarla değiştirerek çöle çıkıp koşmaya başladı. Dört buçuk saat sonra terden sıırıslıklam olmuş vaziyette merkeze döndüğünde bir maratona eşdeğer mesafeyi koşmuş olmasına karşın, huzursuzluğunu kumalarda bırakamamıştı. Camda onun gelişini bekleyen sekreter, hemen koşturup Hector'u daha kapıdan girerken karşıladı.

"Bayan Bannock sizi soruyordu. Uygun olduğunuz zaman sizi Bert Simpson'ın ofisinde görmeyi arzu ediyor, Bay Cross." Mesajda seçilen kelimeler pek rahatlatıcı değildi.

"Lütfen Bayan Bannock'a hemen yanında olacağımı iletin." Hector koşarak odasına gitti ve soğuk duşun altına girip bir dakika bile kalmadan çıktı. Vücudunu o kadar telaşla kurutmuştu ki tişörtünü giydiğinde üzerinde nemli öbekler oluşmuştu. Hâlâ yaş olan saçlarını tarayıp, bol macunla dişlerini fırçaladı. Tıraş olacak zaman yoktu ve hemen odadan çıkıp Bert Simpson'ın ofisine yöneldi. Telaşla yürüdüğünü fark edince de hemen daha ağır bir tempo tutturdu. Kapıya vurduğunda Hazel'ın sesi kendisini içeri çağırdı. Tramlenden soğuk suya atlayacakmışçasına istemsizce derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Hazel odada yalnızdı ve masasında oturuyordu. Başını, incelemekte olduğu dosyalardan kaldırdı. Bakışları sakın ama ifadesizdi. Yüzünde bir gülünseme olınadan ayağa kalktı.

"Bu şekilde devam edemeyiz," dedi. Zemin deprem olmuş gibi ayaklarının altından kaymıştı adeta. Korktuğu kadar kötüydü. Geri

dönüşüm sepetine atılmak üzere olduğunu anlamıştı. Müthiş bir çabayla ifadesini sertleştirdi.

“Anlıyorum,” diyebilirdi.

“Anladığını sanmıyorum,” dedi sertçe. “Bildiğin gibi, yarın sabah ilk iş olarak Cayla’yı Houston’a götürmem gerekiyor. Derhal profesyonel yardım almalı. Seni bütün gün görmedim. Bu yeteri kadar kötü değilmiş gibi, şimdi bir de seni burada bırakmam gerekecek. Ruhumun büyük bir parçası sökülüp alınıyormuş gibi olacak. Bu şekilde devam edemeyiz. Seni sürekli, sabah, akşam, her zaman yanımda istiyorum.”

Hector, içindeki soğuk boşluktan bir sevinç dalgasının yükseldiğini hissetti. Aptal gibi gözükmemek için hiç konuşmadı. Ona doğru ellerini uzattı ve Hazel yanına geldi. Umutsuzluğa yakın bir tutkuyla birbirlerine sarıldılar.

“Ah Hector!” diye fısıldadı. “Bunca yıl yalnız kaldıktan sonra, beni sensizliğe mahkûm, tek başıma bırakman ne büyük acımasızlık!”

“Tüm o zaman boyunca ben seni arıyordum ama o kadar bulunmaz bir şeysin ki...” diye karşılık verdi Hector.

Neden sonra, Hazel onu pencerenin önündeki deri kanepeye götürdü. Hector, kolunu omzuna attı, Hazel da vücudunu onunki ne yasladı.

“Pekâlâ, artık ciddileşmenin zamanı geldi. Seni terk etmek zorunda kalmadan önce bir plan yapmalıyız,” dedi Hazel. “Aslında hemen gitmemiz gerekiyor ama bizi, birlikte geçireceğiniz bir geceden daha mahrum etmek istemedim. Cayla’yla yarın sabah erkenden yola çıkacağız. Sana da bizimle gelmeyi teklif etmeyi

düşündüm ama burada yeni düzenlemeler yapman gerekecek.” Bir kahkaha patlattı. “Düşündüğümünden hızlı konuştum. Sana düşünmen için bir teklifim olacak. Duymak ister misin?”

“Güzel ağzının içine bakıyorum,” diye cevapladı.

“Cross Bow Güvenlik Şirketi’ni satın almayı çok isterim. İnzaladığın anda kırk beş milyon dolar nakit, masanın üzerindedir. Tabii ki pazarlık edebiliriz.” Hector güldü.

“Vay canına! Çok hızlısın. Fakat bana bu kadar parayı neden vermek isteyesin ki?”

“Yoksullarla işim olmaz. Erkeğimin bana içki ismarlayabilmesini ya da beni yemeğe çıkarabilmesini isterim.”

Hector yeniden güldü ve ısrar etti. “Cross Bow’un otuz beş milyon dolar değerinde olduğunu biliyorsun. Rayiç bedelinin on milyon üzerinde ödenme yaptığında hissedarlar buna ne diyecekler?”

“Birincisi, hesap kitap yaptım. Otuz beş, bu şirketin gerçek değerinin altında bir rakam. Kırk beşin her sentine değer. İkincisi, Cross Bow’u Bannock Petrol değil, Hazel Bannock alıyor. Anlaştık mı?” Hazel elini uzattı.

“Hem de nasıl.” Hayranlıkla başını salladı ve Hazel’in elini sıktı.

“Cross Bow’da senin yerine Paddy O’Quinn’in geçmesini istiyorum. Görevlerini, yapabileceğin en hızlı şekilde, belli bir düzen içinde ona devretmeni istiyorum. Bu yüzden bu gidişimde seni burada bırakmak zorunda kalıyorum.” Houston’daki yeni evlerinde hoş geldin ve tanışma partisi için hazırlıklar yapması gerektiğinden söz etmedi.

“Peki bu durumun beni işsiz bırakıp, kırk beş milyonlukla aklıktan ölüme mahkûm ettiğini hiç düşündün mü?”

“İşin aslına bakarsan düşündüm. Tesadüf eseri şu anda Bannock Petrol’de başkan yardımcılığı pozisyonunu açık durumda. Belki bunu düşünebilirsin. Ücret yıllık beş milyon artı ek ödeme ve ikramiyeler.”

“CEO ile yakın çalışma ihtimali de var mı acaba?”

“Gündüzleri onun altında çalışacaksın, akşamları da üstünde,” diyerek, mavi gözlerinden yansıyan müstehcen bir ifadeyle cevap verdi.

“Cayla haklı. Sen tam bir sapıksın.” Bir kahkaha attı, ama sonra birden ciddileşti. “Fakat ben önerdiğin iş için yeterli niteliklere sahip değilim.”

“Sen akıllı bir oğlansın ve bu işi sana öğretecek benim gibi birine sahipsin. Çabuk öğrenirsin.”

“Aynı sorum yine geçerli. Hissedarlar benim atanmamla ilgili olarak ne düşünecekler? Ortılığı ayağa kaldırmazlar mı?” diyerek ısrar etti.

“Bannock Petrol’ün bedeli ödenmiş hisselerinin yüzde yetmişinin üzerinde oy hakkım var. Hissedarlar ortalığı ayağa kaldırmadan, ben ne dersem onu yapınak durumundalar. İş istiyor musun?”

“Ben kesinlikle ortalığı ayağa kaldıranlardan biri olmayacağım. İş istiyorum.”

“Güzel! Her şeyi hallettik o zaman.” İki elini birden tutup gözlerinin içine baktı. “Tanrı bizi ikimiz için yaratmış.”

“Şükürler olsun! Sonunda ınana geldim işte.”

“Tüm dehşeti arkamızda bırakıyoruz artık. Cayla iyileşecek ve seninle çok eğleneceğiz Hector Cross.”

“Kesinlikle öyle olacak Hazel Bannock.”

Şef akşam yemeği için, körfeze bakan terasta ikisi için bir masa hazırlattı. Yıldızlar ve hilal şeklindeki ay muhteşem görünüyordu ama Hector ve Hazel'ın birbirlerine bakmaktan manzarayı fark edecek halleri yoktu. Şarap da mükemmeldi ama tadına bakmaktan öteye geçemediler. Birbirlerine söyleyecek o kadar çok şeyleri vardı ki, gece yarısından çok önce yatak odalarına gittiklerinde, kaz ciğeri üzerinde servis edilmiş enfes çöl bıldırcımlarının büyük bir kısmına el değmemişti. İlk sevişmeleri tutkuluydu. Harikaydı ama ondan sonrakiler kadar iyi değildi. Sonunda birbirlerinin kollarında derin bir uykuya daldılar. Uykuları o kadar derindi ki korkunç tiz çığlıklar, onları gittikleri uzak diyarlardan güçlkle geri getirdi. Hector, Hazel'dan birkaç saniye önce tamamen uyanık haldeydi. Derhal ayağa fırladı ve komodinin üzerindeki Beretta'yı kaptı.

"Cayla'nın sesi," dedi ve namluya kurşun sürerek iki yatak odasını birbirinden ayıran geçide açılan kapıya doğru hareketlendi. Hazel da hemen arkasından geliyordu. Kapı kolunu çevirmekle vakit kaybetmektense kapıyı omuzlamayı tercih etti. Kilit dili pervazı parçalayan kapı, gürültüyle açıldı. Hector, Cayla'nın odasına daldı. Kızın acı çığlıkları iyice telaşlandırmıştı Hector'u. Önüne çıkacak herhangi bir hedefi vurmaya hazır bir şekilde tabancayı ileride tutarak odada kimsenin olmadığına kanaat getirdikten sonra ışığı yaktı.

Cayla yatağın içinde kıvrılmış iki koluyla dizlerini sarmış vaziyetteydi. Yüzünü kaktırıp Hector'a baktığında benzi yatak çarşafı kadar beyazdı. Gözleri dehşet içinde kocaman açılmıştı. Ağzı

tamamen açıktı. Boğazından yükselen çığlıklar ısıklık halini almıştı. Hector pencerelere hanle yapıp dışarıdan herhangi birinin gelip gelmediğinden emin oldu. Sonra elbise dolabının kapılarını açıp içini kontrol etti, peşinden yatağın altına baktı. Hazel, kızına sarılmış onu rahatlatmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat Cayla öylesine şiddetle mücadele ediyordu ki Hazel, onu bırakmak zorunda kaldı. Giderek feryatları daha anlaşılır hale geldi.

“Hayır! Hayır! Bana yeniden zarar vermesine engel olun.” Hector tabancayı komodinin üzerine bırakıp Cayla’yı omuzlarından tutup sarstı ve yüzüne baktı.

“Cayla uyan. Benim, Heck. Bir kâbus görüyorsun. Uyan!” Cayla gözlerini açtı. Titremeye başladı ve çığlıkları bir anda kesildi.

“Heck! Alı, Tanrı’ya şükür. Gerçekten sen misin?” Sonra dehşet içinde etrafına baktı. “O burada. Adem burada.”

“Hayır Cayla. Bir kâbus görüyordun.”

“Sana söylüyorum, o burada. İnan bana ne olur. O kadar yakınımdaydı ki nefesinin kokusunu alabiliyordun. Korkunçtu.” İkisi birlikte Cayla’yı güçlükle sakinleştirebildiler. Sonra Hazel, kızını sıkıca tutarak yatağa girdi ve mırıldanarak bir şarkı söylemeye başladı. Yatağın başında ayakta duran Hector, bir anda çurılçıplak olduğunun farkına vardı ve kapıya yöneldi. Cayla aniden doğruldu ve sesi isterik bir şekilde yeniden yükseldi.

“Sakin gitme! Bizi koruyabilecek tek kişi sensin. Bizimle kal Heck. Eğer gidersen o geri gelir. Bizi bir daha asla yalnız bırakma sakın.” Cayla’nın savurup attığı nevresimi alıp bir Romalı ihramı gibi vücuduna doladı. Sonra yatağın ayakucuna oturdu. Cayla giderek sakinleşti ve gözlerini kapadı. Uyuduğundan emin olunca Hector, ışığı söndürmek üzere ayağa kalktı. Cayla aniden doğrulup oturdu. “Hayır! Kapatma sakın. O zaman yeniden gelir.”

“Merak etme güzelirn,” diyerek rahatlattı onu. “Işıklar açık kalacak ve ben de hiçbir yere gitmiyorum.” Sonunda hem Hazel, hem Cayla başları aynı yastıkta ve birbirlerine sarılmış bir halde uykuya daldılar. Hector bütün gece onlara göz kulak oldu. Güzel yüzlerini seyretti ve birbirine karışan soluklarını dinledi. Bugüne kadar böylesini hiç bilmediği bir işe yarama duygusu kaplamıştı içini.

Gün doğarken onlarla birlikte motorları ısınmakta olan Gulfstream’e kadar yürüdü. İki pilot çoktan yerlerini almışlardı. Merdivenlerden üçü birlikte çıktılar.

“Keşke sen de bizimle gelseydin Heck,” dedi Cayla.

“Yakında yanınızdayım.”

“Ne kadar yakında?” Cayla’nın sorusu karşısında Hector, Hazel’a baktı. Onun cevabı hazırды.

“Heck gelecek ay sonundan önce bizimle olacak.”

“Söz mü anneciğim?”

“Söz bebeğim. Haydi git Houston’a ne zaman ineceğimizi sor.” Cayla gözlerini devirdi.

“Siz iki şeytanı yalnız bırakmaya gelmez. Size güven olmaz.”

“Cayla!”

“Tamam, sakın ol! Gidiyorum.”

Hector yalnız başına pistin kenarında durup zarif uçağın pistin sonuna kadar gidip geri dönüşünü izledi. Motorlarının sağır edici gürlemesiyle birlikte hızlanarak kendisine doğru yaklaşan uçak, havalanarak başının üzerinden geçti. Oval pencerelerin birinde Cayla kendisine pembe bir mendil sallıyordu. Hemen arkasındaki pencereden Hazel, iki avucuyla ona öpücük yolluyordu. Bir süre sonra gözden kayboldular.

Sonraki haftalar boyunca Hazel, her fırsatta Hector'u aradı. İlk arayışı Sidi el Razig'den ayrıldıktan dört gün sonraydı.

"Cayla ile birlikte Doktor Henderson'a gittik," dedi Hector'a. "Çok hoş bir kadın ve çok iyi bir doktor. Henry'nin ölümünden sonra kendime gelinmi o sağlamıştı. Cayla'yı sanatoryumuna aldı, böylece onu dilediği sıklıkta görebilecek. Cayla oradayken tam bir kontrolden geçecek ve ben de her gün en az iki saat yanında olacağım. Sen neler yapıyordun koca oğlan?"

Her görüşmelerinde daha iyi haberler alıyordu Hector. Cayla hızla düzeliyordu fakat Hazel, ancak yüz yüze geldiklerinde anlatabileceği bazı şeyler olduğunu söylemişti. Ayrılıkları bir ayı bulmuştu ve Hector artık katlananıyordu. Hazel o gece aradı.

"Paddy ile Ash-Alman'dan bu sabah döndük. Emir ve Prens Muhammet'le birkaç saat görüştük. Cross Bow'dan ayrılacak olmanmdan dolayı biraz kaygılandılar ama Bannock Petrol'e geçtiğini duyunca keyifleri yerine geldi. Tabii ki Paddy'yi tanıyor ve seviyorlar. Yani Elbu Zara'da her şey yoluna girmiş durumda."

"Bir sonraki durağın neresi olacak?"

"Ben de seninle bunu konuşacaktım. Paddy ile birlikte Osaka'daki tersanelere gitmeyi planlıyorum. Ne dersin?"

Osaka'daki Sanoyasu Tersanesi Bannock Petrol için yeni süper bir tanker inşa ediyordu. Tamamen devrim yaratacak bir tasarımı ve denize indirildiğinde tüm sulara yüzen en büyük dökme yük gemisi olacaktı. Tüm projenin bütçesi bir milyar dolar civarındaydı. Geminin inşası Cross Bow'un sorumlu olduğu yoğun güvenlik önlemleri altında gerçekleştiriliyordu.

“İyi fikir Hector.”

“Eşine az rastlanır bir fikrim daha var. Sen de aynı tarihte Osaka’da olsan nasıl olur? Neden birkaç günlüğüne kaçıp Pasifik’i aşırıveriyorsun?”

“Çok yoldan çıkarıcı bir adamsın Hector Cross.”

“Ne dersin? Senden ayrı kalalı aylar oldu.”

“Haftalar,” diye düzeltti Hazel.

“Bana aylar olmuş gibi geliyor.” Hazel bir süre sessiz kaldı.

“Beni özlemiyor musun?”

“Kolumu bacağını kaybetmiş gibiyim.”

“O zaman gel.”

“Cayla’ya sanatoryumda çok iyi bakacaklarına eminim. Ama önce Doktor Henderson’ın onayını almalıyım,” diyerek yüksek sesle düşündü. “Sana yarın haber veririm.”

Ertesi akşam Hector’u aradığında telefonda şakıyordu. “Doktor Henderson tamam dedi. Cayla da sana kocaman bir kutu sevgi yolladığını söyledi. Seninle perşembe günü Osaka’da görüşürüz.”

“Dört gün daha demek bu,” diye sızlandı Hector. “O kaçar dayanabilir miyim bilmiyorum.”

Osaka’da birlikte geçirdikleri ilk beş gün boyunca Cross Bow’un Osaka operasyonunu Paddy’ye devrettiler. Tasarım mühendisleri ve Sanoyasu üst düzey yöneticileriyle toplantılara katıldılar, kızaktaki yeni petrol tankerinin devasa gövdesini incelediler. Sonraki ilk gün Paddy’yi işlerle baş başa bırakıp Hazel’in kiraladığı bir helikopterle Fujiyama Dağı’nın eteklerindeki Şinto Tapınağı’nda yeni çiçek açan kiraz ağaçlarını görmeye gittiler. Meyve bahçesinde dolaşırken şaşırtıcı boğumları olan çok yaşlı bir ağaç gördüler. Hazel, Hector’u elinden tutup kalın dalların altına

çekti ve hızla etrafı kolaçan ederek kimsenin olmadığından emin olunca Hector'un karşısına geçip pileli beyaz eteğini kaldırdı. Dantelli külotunu kenara sıyrıp, altın sarısı bukleleri iki parmağıyla aralayarak, gül pembesi dudaklarını ortaya çıkardı.

"Bende bu var koca oğlan," dedi boğuk bir sesle. "Şimdi sende ne var göster bakalım." Gözlerini aşağı inclirdi. "Anan Tanrım! Her seferinde biraz daha büyüyor bu. Neyle besliyorsun onu?"

"Şu anda ağzı sulanarak en sevdiği yemeğe bakıyor."

Tamamen giyinik halde ve ayakta seviştiler. Tapınak rahiplerinden birine yakalanma tehlikesi, ikisini de heyecanlandırıyordu. Yaslandıkları kiraz ağacı sallanmaya başladı ve üzerlerine yağın beyaz çiçek yaprakları Hazel'in sarı saçlarına yapıştı. Yaşadığı orgazmın hazzıyla kendinden geçmiş hali ve saçlarındaki çiçeklerle öylesine hoş bir görüntüsü vardı ki, Hector bunun her ayrıntısını ömrünün son anına kadar hatırlayacağından emin oldu.

Akşam tapınak rahiplerince işletilen antik güzellikte bir misafirhanede, ince dilimlenmiş çiğ orkinos yediler ve antika porselen fincanlarda sıcak sake içtiler. Yemeğin ardından çekildikleri odalarında, bahçedeki fıskiye'nin serenadı eşliğinde, ipek Japon minderler üzerinde seviştiler. Sevişme aralarında kısa sohbetler ettiler. Birbirlerine söyleyecekleri çok şeyleri vardı ama o kadar zamanları yoktu. En çok konuştukları konu Cayla'nın iyileşme süreciydi.

"Daha önce bunu sana nasıl söyleyeceğini bilemiyordum. O kadar korkunç ki. Minik yavrumun içi, o iğrenç domuzlar tarafından harap edilmiş. Vajinal fistül diye bir şey duydun mu hiç?" Hector bir süre şoktan dolayı konuşamadı ve Hazel'in elini tutup başıyla onayladı. "Doktorlar cerrahi yöntemle onardılar ve bunu yaparken onun hamileliğin ilk dönemlerinde olduğunu fark etmişler."

“Aman Tanrım! Zavalılcık.”

“Onu da hallettiler. Cayla genel anestezi altında olduğundan bütün bu yapılanlardan hiç haberi olmadı. Ona asla söylememeliyiz.” Sıkıca sarılarak Hazel’i teselli etmeye çalıştı. Hector’un göğsüne yaslanıp ağlamaya başladı ve tüm gücüyle ona sarıldı. Bir süre o halde sessiz kaldılar. Sonra Hazel kımıldanıp biraz geri çekildi.

“Fakat artık her şey düzelecek. İlk testlerde Cayla’ya HIV ya da başka bir cinsel hastalık bulaşmadığı ortaya çıktı ve şimdi hızla iyileşiyor. Thelma Henderson onun üzerinde mucizeler yaratıyor. Cayla ona çok güveniyor. Geçirdiği sarsıcı olaylar yüzünden çektiği acıların yanında, bebeğim bir de suçluluk duygusuyla boğuşuyor. Thelma’ya göre Cayla, hem benim güvenime hem de babasının anısına ihanet ettiğine inanıyor. O korkunç canavarın kendisini baştan çıkarmasına izin vermesinin tamamen kendi suçu olduğunu düşünüyor. Her şeye rağmen Thelma ciddi bir ilerleme kaydetti. Ona göre yakında bizimle Colorado’daki çiftliğe gelebilecek kadar iyi durumda olacakmış.” Dirsekleri üzerinde doğrulduğunda Hector karanlığa rağmen, gözlerinin yüzünün yakınında olduğunu hissetti. “Onunla biraz zaman geçirmenin çok önemli olduğuna tüm kalbimle inanıyorum. Ona ne kadar iyi davrandığını ve onun da sana ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun. Henry’nin ölümünden sonra doğan boşluğu sen büyük ölçüde doldurdun. Ona gerçek bir baba oldun sevgilim. Gördüğün gibi bu iki Bannock kızının da sana ihtiyacı var.”

“Tabii ki eğer istersen, Nijerya ve Şili’deki Cross Bow operasyonlarında yolunu kendi kendine bulması için Paddy’yi tek başına bırakıp seninle hemen Houston’a gelebilirim.”

“Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğimi biliyorsun.” Başını salladı. “Şirketin güvenlik uygulamaları son derece önemli. Hayır, ben

Gulfstream'i senin emrine verip, yarın tarifeli bir uçakla ABD'ye dönerim. Böylece Paddy'yle devir teslim süreci hızlanmış olur. Bu ayın yirmi beşine kadar Houston'da olmanı istiyorum. Biliyorsun, Cayla'ya söz verdik. Bunun yanında gelecek pazartesi yönetim kurulu senin atanmanı görüşmek üzere olağanüstü toplanacak. İçimde seni kabul edeceklerine dair garip bir önsezi var. Torpilin çok kuvvetli." İlk kez gülümsedi. "Toplantıdan sonra üçümüz birlikte çiftliğe uçabiliriz."

Üç hafta sonra Gulfstream'in lastikleri Houston'daki William P. Hobby Havaalanı'nın pistine değdiğinde, Hazel ve Cayla birlikte Hector'u bekliyordu.

"Tanrım! Seni çok özledim," diye fısıldadı Hazel, birbirlerine sarılırlarken.

"Benim kadar olamaz."

"Onunla işin bittiğinde, bir parçasını da bana bırakır mısın an-neciğim?" diye sempatik bir şekilde sordu Cayla. Hector ilk kez baktı ona.

"Vay be! Harika görünüyorsun Cay." Yalan söylüyordu. İşin aslı, kız hâlâ solgun ve kırılğan görürüyordu. Onu iki yanağından öptü. Sonra kadınları birer koluna takıp VIP girişinden geçerek oto-parka doğru yürümeye başladı. Orada kendilerini bir Cadillac'ın başında üniformalı bir şoför hazır vaziyette bekliyordu.

Hector, Hazel'ın Houston'daki evinin saray yavrusu gibi ve çok görkenli olacağını tahmin ediyordu, ama karşısına çıkan yapı tüm tahminlerini gölgede bırakmıştı. Şehrin dış kısmında, kırsal alanda ve gözüken o ki, hâlâ aktif bir sığır çiftliği alanında inşa edilmişti. Eve ulaşmak için içinde beyaz suratlı sığır sürülerinin otladığı bereketli yonca çayırlarının arasından geçmişlerdi. Ahırlar ve müstemilatı da geçtikten sonra Hazel'ın evine ulaşmışlardı.

“Dallas'taki JR'ın fakirhanesini andırıyor,” diye yorum yaptı Hector.

“Burası Houston Heck,” diye hatırlattı Cayla. “Etrafınızdaki ikinci sınıf şehirlerden bahsedilmesinden pek hoşlanmayız. Ebeveyn yatak odasını görene kadar bekle. Anneciğim özellikle senin için yeniden dekore ettirdi.”

“Cayla!” dedi Hazel sert bir şekilde.

“Eyvah!” Parmağını dudaklarına götürdü. “Sana söylememem gerekiyordu.” Yaptığından hiç pişmanlık duymadığını keyifle belli ederek Hector'a suç ortağı gibi göz kırptı.

“Burada olup biteni öğrenmek istersen eski dostun Cay Ban-nock'a soracaksın.”

Kurul toplantısı bir buçuk saat sürecektir şeklinde planlanmıştı. Sonuç olarak Hector, kurul üyelerini dört saat boyunca adeta büyülemişti. Hazel, onu daha önce topluluk önünde konuşurken dinlememişti ve o bile oldukça şaşırılmıştı. Hector'u dinlerken göğsü gururla kabarmıştı. Konulara son derece hâkimdi ve bilgiliydi. Düşüncelerini açık seçik ve mantık kurgusu içinde aktarmıştı, üstelik bunu yaparken seçtiği kelimeler çok etkileyici ve düşündürücü olmuştu.

Tüm soruları ustalıkla yanıtlamış ve verdiği yanıtlar, bütün başların fikir birliği içinde onaylamasıyla karşılaşmıştı. Elbette Teksas Demokrat Senatörü John Bigelow, onu zor durumda bırakmaya çabalamıştı fakat Hazel, bu adam konusunda Hector'u önceden uyarılmıştı. Hector da adamı kendi sorularıyla öylesine alt etmişti ki,

sözleri sık sık alkışlarla kesilmişti. Hazel'ın öngördüğü gibi Hector, kurul tarafından oybirliği ile onaylanmıştı. Toplantının sonunda hepsi tebriklerini iletmek için etrafına toplanmışlardı.

Hazel, acele ettiğini belli etmeden Hector'u mevkidaşlarının kuşatmasından kurtarıp, Maserati'si ile çiftliğe götürdü.

"Ne korkunç bir durum bu böyle!" diye sızlandı Hazel, çevre yoluna çıkar çıkmaz. "Seninle bir dakika baş başa kalamadık. Washington'a yaptığım seyahati bile anlatamadım sana. Başkan'la görüştüm. Ona Cayla'yı kurtarmak için fidye ödemek zorunda kaldığımı söyledim. Bir sürü tüh tüh, vah vah sonrasında bana teröristlerle baş etme konusunda ders verdi. Sonra bizim için ne kadar sevindiğini söyledi. Belli ki sırtından düştüğüm için gayet memnun olmuştu."

"Kötü adamların kim olduğunu sormadı mı?"

"Sormaz olur mu? Roberts ve CIA'in kodamanları epey terlettiler beni. Fakat onlara tüm pazarlığın telefonla yapıldığını söyledim. Ödemenin de elektronik olarak yapıldığını ve hiçbir şey bilmediğimi ekledim."

"Sana inandılar mı?"

"Muhtemelen hayır ama gerçeği öğrenmek için de işkence falan yapmadılar."

"Gözü kara olabilirler ama aptal değiller. Çetin cevize rastlayınca hemen anlarlar." Hector güldü.

Hazel yeraltı otoparkına girince saatine baktı.

"Toplantıda süreyi çok aştın. Şehir kulübüne gitmek üzere yola çıkınak için bir saat kırk dakikamız var," diye Hector'u uyardı. "Seni Teksas'ta sözü geçen bazı insanlarla tanıştırmak istiyorum."

"Bu durumda biraz yaramazlık için zamanımız var demektir. Ne dersin?" diyerek ciddi bir ifadeyle sordu.

“Sen gerçekten berbat bir adamsın Hector Cross,” dedi Hazel sertçe. “Peki, öyle olsun. Sanırım bunun için biraz zamanınız var. Hector’un elinden tutup, yatak odalarının bulunduğu kata çıkan asansöre götürdü. Bir saat sonra Hector, oturma odasında Hazel’in giyinme odasından çıkmasını bekliyordu. Odanın birer ucunda durarak hayranlıkla birbirlerine baktılar.

“Fena değil,” diye fikrini açıkladı Hazel. “Hem de hiç fena değil.”

“Arkanı dön,” dedi Hector ve Hazel kendi etrafında bir tur attı. Havalanan etekleri uzun ve atletik bacaklarını ortaya çıkardı. Ayaklarında elmas taşlı siyah kadife ayakkabılar vardı.

“Güzelliğini tarif edecek kelimeleri bulmaya çalışıyorum fakat aklıma gelenlerin hepsi yetersiz kalıyor. Tek diyebileceğim senin dünyanın en hoş kadını olduğundur.”

“Kabul ediyorum,” dedi gülerek.

“Yalnız dur bir dakika!” Yüzündeki ifade değişmişti. “Bunlar Barbara Hutton elmasları değil mi?” Hazel başıyla onayladı ve gülmeye başladı.

“Tabii ki aşkını. Erkeğim için en iyisi olmalı.” Hector oldukça şaşırılmış görünüyordu.

“Fakat ... fakat ...” diyerek itiraz etti. “Sen o gerdanlılığı *Amorous Dolphin* battığında kaybetmemiş miydin?” Hazel başını sallayarak şaşkınlık içinde olan Hector’a gülümsenmeye devam etti.

“O bir taklitti.”

“Taklit mi?” İyice afallamıştı. “Peki ya bu taktığın? O orijinal mi?”

“Tabii ki değil. Orijinali İsviçre’de bir banka kasasında duruyor. O gerdanlılığı alışveriş ya da kulüpte dans gecesi gibi sıradan olaylarda taksaydım sigorta priminin ne kadar tutacağından haberin var mı senin?” Hector’un bakışları Hazel’dan ayrılıp arkasındaki

duvarda asılı olan Gauguin tablosuna kaydı. Muhteşem Tahiti manzarasının önünde, mavi nehir sularında yüzen çıplak ada kadınlarını resnetmişti.

“Şunun sigorta primi ne kadar?” Hector’un neye baktığını görmek için geriye döndü.

“Ha, o mu? Sigortalatmaya degecek bir şey değil.”

“O da başka bir taklit mi?”

“Taklit biraz fazla küçük düşürücü bir terim oldu. Kendisi, Londra’da sıcaklık, nem ve maruz kaldığı ışık miktarı sürekli kontrol altında tutulan güvenli bir kasada duran özgün eseri temsil ediyor diyelim.”

“Peki ya *Amorous Dolphin*’le birlikte yok olan diğer tablolar?”

“Evet tabii. Onlar da temsili betinlemelerdi. Hırsızlık tehlikesi dışında, deniz havasındaki sürekli değişimin tablolar üzerinde nasıl bir etki yaratacağını düşünsene. Tüm bu kopyalama işlerini benim için, çalışanları gerçeklerinden neredeyse ayırt edilemeyen ‘Tel Aviv’li bir çift tarafından yapıldı. İlk fırsatta sana orijinalleri göstermeyi istiyorum. Henry ve benim dışımda onları çıplak gözle görme ayrıcalığına erişen tek kişi sen olacaksın.”

Hector bir kahkaha patlattı. “Sen çok kurnaz bir tilkisin hayatını!”

“Daha bilmediğin çok şey var. Fakat şimdilik bu kadar gevezelik yeter. Beni dansa götür lütfen.” Bir an durakladı ve ardından çekinerek devam etti. “Çayla’yı da yanımızda götürebileceğinizi düşündüm. Henüz onu yalnız bırakmak istemiyorum.”

“Ne harika bir fikir. Teksas’ın en güzel iki kızına kavalcelik edeceğin. Daha ne isterim?”

Cumartesi akşamı olduğundan kulüp tamamen doluydu. Bardaki her tahure ve yemek salonundaki tüm masalar işgal edilmişti. Hazel herkesi tanıyordu. Hector kalabalık içinde gayet rahattı; her yaştan kadının kalbini kazanıyor, samimi tavırları ve akıllıca sözleriyle tüm erkekleri etkiliyordu. O ve Hazel daha önce hiç dans etmemişlerdi ama iyi birer atlet olan ikili birbirlerine kolaylıkla uyum sağlamıştı. Pistte süzülürlerken kalabalığın gözü onlardaydı.

“Gece yarısından biraz önce Hector’u terasa çıkardı. “Sevgilim, Cayla bütün gece hiç dans etmedi. Teksas eyaletinin en yakışıklı gençlerinin bir kısmı bu salonda. Bir tanesine bile gözucuyla olsun bakmadı. Ben biraz Sarah Longworth ile laflamak istiyorum. Senden Cayla’yı dans pistine götürmeni isteyebilir miyim? Biraz eğlenmesine yardımcı ol.”

“Bakalım ne yapabilirim.”

Cayla daveti hevesli bir şekilde kabul etti. “Hayatını bir kez daha kurtardığın için teşekkürler Heck. Sıkıntıdan patlamak üzereydim.”

Dans pistine çıktıklarında Hector, Cayla’nın annesi kadar kıvrak ve çevik olduğunu keşfetti. Fakat hâlâ o kadar zayıftı ki köprükkemikleri dışarı fırlamış gibiydi ve gece elbisesinin altından kaburgalarını hissedebiliyordu. Son derece ustalıkla yapılmış makyaj bile yüzünün solukluğunu gizleyememişti. Güzel gözlerinin derinliklerinde acının mavi gölgesini görebiliyordu.

“Burada birkaç yakışıklı delikanlı gördüm bu akşam. Birden fazlasının seni dansa kaldırmak için uğraştığını da fark ettim. Neler oluyor?” diye sordu Hector.

“Erkeklerle işim bitti. Sen hariç tabii ki Heck. Sadece sana söylüyorum; ciddi ciddi lezbiyen olmayı düşünüyorum. Tek sorun nereden başlayacağımı bilmiyorum.

“Bu konuda yol göstermemi bekleme.” Hector güldü. “Kulağa eğlenceli geliyor fakat hiç deneme fırsatım olmadı.”

“Bu fikir seni şoka uğratmadı mı? Öyle olacağını umuyordum.”

“Öyle umduğunu biliyorum fakat işe yaramadı. Senin hınzırca yöntemlerini oldukça iyi kavradım artık.”

“O zaman benim cinsel tercihlerimi bir kenara bırakalım, tamam mı? Annemin bizi önümüzdeki hafta sonu Colorado’da çiftliğe götüreceğini biliyor muydun?”

“Dört gözle bekliyorum.”

“Oraya bayılacaksın. Otlaklarda atlar, ormanda geyikler, ayılar ve gölde de dev alabalıklar var. Tabii hepsinden önemlisi orası babamın olduğu yer.” Babasından hâlâ hayattaymış gibi bahsediyordu. Bunun sağlıklı bir durum olduğundan emin olmadığı için açıklamayı duymazlıktan geldi.

“Bana biraz alabalık avından bahset. Tut ve bırak şeklinde mi oluyor?”

“Yok artık, daha neler! Biz onları yiyoruz. Annem ve ben gerçek avcı etoburlarız.”

“Fakat oltayla yakalıyorsunuz değil mi?”

“Tabii ki. O kadar da barbar değiliz. Ben ailenin olta şampiyonuyum. Ya sen? Oltayla avlanabilir misin?”

“Pek bir fikrim yok,” diye itiraf etti Hector. “Bana öğretmen gerekecek.”

Steam Boat Springs Havaalanı'ndan uçuş rotalarını Bannock Çiftliği'nin üzerinden geçecek şekilde değiştirdiler. Üçü birden tek bir pencereden, karla kaplı dağların muhteşem vahşiliğini, yemyeşil ormanları, ıslıl ıslıl nehirleri ve gölleri seyrettiler. Hazel sınırları gösterdi.

“Çiftlik alanı on yedi bin dönüm. Bu da Gitar Gölü. Buraya neden böyle söylendiğini şeklinden anlayabilirsiniz. Gölün tamamı bizim topraklarımızın içinde. Gitarın boğazının en üstündeki de çiftlik evimiz.” Çeşitli yüksekliklerde, kırmızı kiremitli çatıları olan oldukça dağınık ve şekilsiz bir binaydı. Çatıların çoğundan, dumanlar tüten sayısız taş baca yükseliyordu. Geniş bir ahşap iskelenin önüne yarım düzine sürat teknesi bağlanmıştı ve ormana bakan tarafta bir dizi alıır ve müstemilat yer alıyordu.

“Şuraya, Spyglass Dağı'nın üzerine bak Heck.” Cayla heyecanla tepenin eve bakan tarafındaki mermerden yapılmış parlak anıtsal yapıyı işaret ediyordu. Uzun kanatlı kapının her iki yanında, neoklasik tarzdaki eğik çatıyı destekleyen antik Yunan kolonlar vardı. “Bu babamın anıtmezarı. Muhteşem değil mi? Bir gün onun yanına defnedilmeyi umuyorum.”

“Bu hastalıklı fikirleri bırak Cayla,” diye kızını payladı Hazel. “Ölüm ve ölmekten bahsedilmeyecek kadar güzel bir gün ve sen de bu tür şeyleri düşünmeyecek kadar genç ve güzelsin.”

İndiklerinde çiftlik kâhyası Dickie Munro, Bannock kadınlarının tümü bagajlarını taşıyabilmesi için, bir Chevy Suburban ile onları havaalanında bekliyordu. Çiftliğe vardıklarında vakit oldukça ilerlemişti ve güneşin batmasına neredeyse bir saatten az bir zaman

vardı. Üçü birden karnış oltalarıyla iskeleye koşturdular. Dickie önceden suya dip yemleri yerleştirdiğinden, nereye baksalar kocaman alabalıklarla kaynıyordu.

“Şeref konuğumuz olarak ilk oltayı sen at Heck.” Cayla hoş bir şekilde hafifçe reverans yaptı. Hector iskelenin kenarına kadar geldi, misininin yaklaşık otuz metrelik kısmını makaradan boşalttı ve ardından tainanını suya fırlattı. Olta sineği suyun yüzeyine bir örümcek gibi kondu. Birkaç saniye geçmeden altında güçlü bir çalkalanma oldu ve beş kiloluk bir alabalığın sudan fırlamasıyla birlikte, oltanın karnışı neredeyse ikiye katlandı.

“Şu işe bak!” diye bağırdı Hector. “Oltanın ucunda bir şey var. Nasıl çekeceğim onu Cay?”

“Bir kere olsun neden doğruyu söylemedin? Hiçbir fikrim yok dediğinde sana inanmıştım.” Cayla üzgün bir halde başını salladı.

Ertesi sabah saat beşte Cayla odalarının kapısını yumruklayıp, anahtar deliğinden başarmaya başladı. “Haydi, koca tembeller. Sizi kahvaltıdan önce at gezisine çıkartacağım. Yirmi dakika sonra ahırların orada buluşalım. Geç kalmayın.”

Hazel inleyerek doğruldu ve bir baş hareketiyle yüzüne düşen saçlarını geriye attı.

“Ne korkunç bir çocuk! Şimdi onu göle götürüp boğmaz mısın yani?”

Yanında yatan Hector sırtüstü dönerek gözlerini ovuşturmaya başladı. “Baba ocağının kutsallığını ihlal eden küçük bir barbar için bu çok kolay bir ölüm olur.”

Kırk dakika sonra Hector ve Hazel patika yoldan ahırların olduğu alana geldiklerinde, Cayla çoktan altın renkli tüyleri olan atını eyerleyip üzerine binmişti bile. Ana manejedeki engellere doğru atını sürmeye başlamıştı. Kocaman hayvanın sırtında ufacık gözükmesine

karşın, atla öylesine uyum içindeydiler ki tek vücut gibi görünüyordular. Yüzündeki mest olunuş ifade, neredeyse elle tutulur bir mutluluğu yansıtıyordu. Yanakları kıpkırmızıydı. Dizginleri tutan elleri bızlı ve güçlüydü. Hırpalanmış vücudu yeniden dirilmiş gibiydi.

“Tamamen değişmiş,” diye fısıldadı Hector. “Şuraya bak Hazel; bu onun kurtuluşu olacak şey.”

“Ne kadar kör olduğumu fark ettin. Şimdi onu ilk kez senin gözlerinle görüyorum,” dedi Hazel kısık sesle. “●nun için neyin iyi olacağı hakkında kendi görüşüm vardı ve onu asla sığmayacağı bir kalıba sokmaya çalıştım.” Tam o sırada Cayla kendilerini fark etti.

“Hah, sonunda kendinizi yataktan kurtarabilmişsiniz,” diye seslendi. “Dickie atlarınızı eyerledi. Haydi gidelim!” Gölün etrafında hep birlikte dolaştılar. Cayla, Hector’a seslendi, “●Oldukça iyi duruyorsun atın üzerinde ama balık tutuşun kadar iyi değil. Bütün bunları nerede öğrendin?”

“Kenya’da bir sığır çiftliğinde büyüdüm. Tüm işimizi at sırtında yapıyorduk ve dağlarda alabalık kaynayan bir nehir vardı.”

●Orman yolunda atlarını topuklarken kocaman bir yaban geyiğinin yattığı yerden fırlayıp, korku içinde dağa doğru kaçmasına neden oldular.

“Heck, seni babamla tanıştırmaya götürüyorum,” diye seslendikten sonra Cayla annesinin karşı çıkmasına fırsat vermeden dolambaçlı dağ yolunda atını dört nala sürdü. ●Orman aniden bitivermişti. Anıtmezar, dağın tepesinde, tam karşılarında duruyordu. Mermier duvarları günün ilk ışıkları altında göz alıcı biçimde parlıyordu. Hector’un havadan ilk kez gördüğünde düşündüğünden daha küçüktü, ama şık hatlarıyla oldukça heybetli görünüyordu. Uzun kanatlı kapının önünde parlak gümüş rengi saçlı yaşlı bir

zenci bekliyordu. Hazel ve Cayla'yı karşılamak üzere geldi ve kadınlar inerken atları tuttu.

"Tom'la tanış. Ailemizin koruyucusudur," dedi Hazel, Hector'a. "Daha önce Henry'nin şoförüydü, artık mezarının bekçisi oldu. Baksana her yeri ne kadar güzelleştirmiş."

Bu iltifat karşısında eğilerek selam veren Tom kapıları açtı ve Cayla ileisini ellerinden tutarak kabir salonuna götürdü. Zemin siyah beyaz damalı mermerlerle döşenmişti. Tam ortada mermer bir kaide ve onun da üzerinde kırmızı mermerden devasa bir lahit vardı. Hector ilk bakışta, Napolyon'un Paris, Les Invalides'te bulunan mezarının bir kopyası olduğunu düşündü. Hazel bir adım öne çıkıp, Tom'un lahitin önüne serdiği mavi kadife minderlerin üzerinde diz çöküp başını eğdi ve sessizce durdu. Cayla ve Hector, yeniden başını kaldırıp doğruluncaya kadar kapının ağzında beklediler. Sonra Cayla koşup lahidin kapağına tırmandı. Kollarını iki yana açıp cilalı mermeri öptü.

"Merhaba babacığım. Seni çok özledim." Sonra lahidin üzerinde bacak bacak üstüne atarak oturdu. Yaklaşması için Hector'a işaret etti. "Babacığım, seni ziyaret etmesi için birini getirdim," dedi. "Bu Heck. Sana, hayatımı kurtaran kişiden bahsetmiştim ya bu o. Birbirinizi seveceğinizi biliyorum. Babama merhaba de Heck." Hector rahat tavırlarla öne çıkıp elini taşın üzerine koydu.

"Merhaba Henry. Hatırlayacağın gibi daha önce de karşılaşmıştık. Şirketim Cross Bow'la sözleşime imzalamıştın. Onlarla birliktayken senin yaptığın gibi ben de bu kızlara çok iyi bakacağım."

"Bu çok tatlıydı Heck." Cayla ciddi bir tonla konuştu. "Bu tam babacığımın duymak isteyeceği şey."

Mezarın başında bir saate yakın kaldılar. Tom, demetler dolusu yeni toplanmış çiçek getirdi ve kızların, anıtın baş ve ayakucundaki

gümüş vazolara yerleştirmesine yardım etti. Bir saatin sonunda Cayla ve annesi, Henry Bannock'la vedalaştılar ve Cayla çok geçmeden yine geleceğine söz verdi. Dışarı çıkıp merdivenlerden aşağı çimlerin üzerine indiler. Üzerlerinden geçen bir gölge, kafalarını içgüdüsel olarak yukarı kaldırmalarına neden oldu. Mavi kaz kocaman kanatlarını havada hafif bir fısıltıyla çırparak hemen başlarının üzerinde uçuyordu. Bir kere ötünce Cayla neşeyle dans edip kuşa el salladı.

“Babam bu! Seni sevdi. Ailemize hoş geldin demek için gelmiş.” Kaz uzaklaşıp giderken Hazel açıklamada bulundu.

“Henry'nin aile içinde lakabı Kaz'dır. Yirmi yıl boyunca Teksas Kaz Avcıları Derneği'nin başkanlığını yaptı. Yani, Cayla'nın neden bu garip fikre kapıldığını anlayabiliyor musun? Ben de bazen gizliden gizliye haklı olabileceğini düşünüyorum. O kuş, bizi kontrol etmek için gelen Henry'nin gölgesi olabilir.” Çimlerin üzerindeki taş banka gidip oturdular. Yaşadıkları deneyimin etkisiyle sessiz ve düşünceli bir halde bir süre gölü ve çiftlik evini seyrettiler. Sonunda sessizliği bozan Cayla oldu.

“Anneciğim, belki bu konuyu tartışmak için uygun zaman olmayabilir ama bunun için doğru bir zamanın olacağını da sanmıyorum. O yüzden pat diye söyleyip en iyisini ummaktan başka çarem yok.” Derin bir nefes aldı. “Güzel Sanatlar Okulu'na dönmeyeceğim. Çok uğraştım ama bir türlü bu sanat eğitimini sevmedim ve zaten yetenekli olduğum da söylenemez, öyle değil mi?” Annesinin cevabını beklemeden devam etti. “O şehirde başuma gelenlerden sonra, Paris'ten nefret ediyorum.” Hector, Hazel'ın yaşadığı derin hayal kırıklığını hissederek elini sıkı.

Bir süre sonra Hazel gülümseyerek kızına baktı. “Bu senin hayatın bebeğim. Müdahale ettiğimin farkındayım, özür dilerim. Sen

ne yapmak istediğini söyle yeter. Sana eliniden gelen desteği vereceğim.”

“Colorado State Üniversitesi, Veterinerlik Fakültesi’ne kayıt oldum hile. İleride büyükbaş hayvanlarla ilgileneceğim.

“Atlarla mı?” diye sordu Hector.

“Başka ne olabilir ki?” Cayla güldü. Hazel gülmemiştii.

“Başvurdun ve kabulünü edildin?” Hazel afallamış görünüyordu. Hector, onu hiç bu kadar şaşkın görmemişti. Karşı çıkmak üzere açılan ağzı, yeniden elini sıkınca kapandı. Bir an için yalnız bırakılmış ve ümitsiz gözüktü ama hemen canlandı ve gülümsemeye başladı.

“Tatmam hayatım. Eğer oraya kabul edildiyse pazartesi günü ilk iş olarak Denver City’e gidiyoruz.”

“Dekanı görmeye gitmeyeceksin değil mi?”

“Tabii ki gideceğim.”

“Fakat bu benimle ilgili bir şey. Artık bebek değilim. Belki de hayatımda ilk kez istediğim bir şeyi yaptım. Anlamıyor musun?” İki kadın birbirlerine baktılar. Hector bunun her an şiddetli bir patlamaya yol açabilecek durumlardan biri olduğunu fark etmişti. Hafifçe boğazını temizledi ve ikisi birden ona döndüler.

“Söyle ona Heck. Beni anlamıyor,” dedi Cayla.

“Tabii ki seni anlıyor Cay. Annen erkek veya kadın olsun tanıdığım en anlayışlı insan. Tek başına olduğunda neler olacağını senin yaşındaki kendi deneyimlerinden çok iyi biliyor. Tıpkı şimdi senin yaptığın gibi, düşlerinin peşinden gitmek için her şeyini geride bıraktı. Çok iyi biliyor Cay. İnan bana, çok iyi biliyor.” Her iki kadın da görünür bir şekilde sakinleşmişti.

“Karar verecek olan sensin Cay,” diye devam etti. “Çok haklısın. Sen artık bebek değilsin. Annen de bunu biliyor ve sana her şeyiyle destek oluyor. Onu hayatından tamamen atacak kadar kaba olamazsın, öyle değil mi?” Cayla’nın ifadesi son derece kaygılı bir hale gelmişti. Koşup annesine atıldı.

“Canım annem, böyle bir şeyi asla istemem.” Ağlamaya başladı. “Bu yaptığım çok kabaydı. Her zaman hayatımın tam ortasında olacaksın.”

“Teşekkür ederim, bir tanecik kızım.” Hazel, kızını susturdu ve birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Her ikisi de ağlıyordu.

Evet! Hector sırtınıasını gizlemeye çalışarak içinden konuşuyordu. En azından artık anneciğim ve bebeğim değiller. Cesur bir başlangıç yaptık galiba diyerek içinden konuşuyordu.

Hector’un varlığını unutmuşlardı. Yanlarından ayrılıp atların bağlı olduğu yere doğru gitti. Aygırın yanına yaklaşıp boynunu okşadı. Kendinden hoşnut olduğu nadir anlardan birini yaşıyordu. İki kadın yarım saat sonra el ele yanına geldiler.

“Pazartesi sabahı hep beraber yeni üniversiteme, dekanı görmeye gidiyoruz,” diye neşeyle seslendi Cayla. “Sen de Heck!” Atırna koşup eyerin üzerine atladı. Kovboy naraları atarak ormana doğru hızla at sürmeye başladı.

Hazel, Hector’un yanına geldi. Yüzüne bakıp kısık sesle konuşmaya başladı. “Sen bir dâhisin ama sanırım bunun zaten farkındasın.”

“Kabul etinek zorundayım ki böyle bir şey sezmiştin kendimde,” dedi. Hazel onu öperken.

Cayla yeni dönemde Denver'daki Veterinerlik Fakültesi'ne devam ederken, Hector da Bannock Petrol'deki başkan yardımcılığı görevini üstlendi. İlk başlarda şirket işlerinde aktif bir rol oynamadı. Onun yerine, izlemeyi ve dinlemeyi tercih etti. Hazel'la birlikte çoğu geceler geç saatlere kadar oturup, şirketin son beş yıldaki faaliyetlerini kapsayan tonlarca bilgiyi içeren rapor ve belgeleri incelediler. Soruları akılcı ve düşündürücüydü. Hazel onları o kadar ilham verici bulmuştu ki onun gözüyle bakarak, neyi doğru yapıp nerede hata yaptığını görebiliyordu. Danışacak ve yaslanacak yakın biri olmadan tek başına geçirdiği yılların ona verdiği zararı anlamıştı. Bunun farkına varmadan geçen zaman boyunca güç ve ivme kaybetmişti. Tek başına uzun bir süre koşmuştu ve güçsüz düşmüştü. Şimdi yanında yeniden görüşlerine güvenileceği biri vardı ve tüm hücreleri enerjiyle dolmuş gibi hissediyordu. Artık sabahları önündeki günden korkarak uyanıyordu. Potansiyel fikir çatışmaları, meydan okumalar ve gerginliklerden yeniden keyif almaya başlamıştı.

"Aynı Avustralya Açık'ta madalya kazandığım ınanın final seti gibi. Tanrım, her şey yine çok eğlenceli." Yaşam coşkusuna ek olarak Hector da artık onunla birlikte ilerlemeye hazırdı. Aylardır kurul toplantılarında o kadar sessiz oturuyordu ki salondaki herkes onun varlığını unutuyordu adeta. Oysa şimdi fikirlerini yüksek sesle dile getiriyordu. Üyeler ilk şoku atlattıktan sonra söylediklerini dinlemeye başladılar.

"Şu senin adamda iyi bir burun ve içgüdü var," demişti John Bigelow bir keresinde, sesinde belli bir saygı tınısıyla. "Tıpkı Henry'nin o yaşlardaki hali gibi."

Bannock Petrol'ün faaliyetleri son zamanlarda biraz yavaşlamış olmasına rağmen şu sıralar yeniden tırmanıştaydı. Bunun sebebi de artan petrol fiyatları değildi tek başına. Hector Ebu Zara'ya uçmuş ve beş gün boyunca Emir'le yaptığı görüşmeler sonunda Sekiz Numaralı Tesis'e bitişik tüm Emirlik kıyı şeridi boyunca açık deniz sondaj haklarını elde etmişti. İlk üretim kuyusunu on bir ay sonra açmışlardı. Müthiş bir başarıydı.

Hazel ve Hector, kuyunun açılış töreni için Ebu Zara'ya uçtular. Paddy O'Quinn ve Bert Simpson'la birlikte bir düzine üst düzey Bannock Petrol çalışanı da Sidi el Razig'de kendilerini karşılamak için bekliyordular. Hazel ve Hector, Paddy ile sarılıp diğerleriyle el sıkıştıktan sonra Hector etrafına bakındı.

"Tarık nerede?" diye sordu. Paddy, Hector'a tuhaf bir kaçamak bakış attı.

"Bir iki güne kadar gelecek." Ses tonunda Hector'u rahatsız eden bir şey vardı.

"Ne?" diye sordu Hector.

"Sonra!" diyerek cevap vermekten kaçındı Paddy. Terminal binasına gidene kadar yeniden konuşmaya fırsat bulamadılar. Araçtan inerken Hector, Hazel'a elini uzatarak inmesine yardım etti. Aynı anda Paddy'ye bakıyordu.

"Haydi artık Paddy! Söyle bakalım, Tarık'a ne oldu?" Humvee pikabın perdelediği bir noktada sadece üçü kalmıştı. Paddy yine de sesini alçalttı.

"Tarık, karısı Dalya ve kızını defnetmek, yaslarını tutmak için Ash-Alman'a gitti." Hein Hector, hem Hazel ağızları bir karış açık Paddy'ye bakıyorlardı. Sessizliği Hazel bozdu.

"Dalya? Öldü mü?" diye patladı. "Hayır! İnanamıyorum."

“Evleri yanıp kül oldu. Dalya ve bebeği alevler içinde kaldılar. Gece çok geç saatte olmuş, kaçmaya fırsat bulamamışlar.”

“Bebek?” Hazel başını salladı. “Dalya ve Tarık evlendiler ve bir çocukları mı oldu?”

Paddy, başıyla onayladı. “Bir oğlan. Altı ay önce doğmuştu.”

“Hiç bilmiyordum,” dedi Hector sessizce.

“Tarık sana yazdığını söylemişti.”

“O zaman mektup elime geçmedi. Hiç bilmiyordum.” Paddy Hector’u hiç böyle perişan görmemişti. Hazel sessizce ağlıyordu.

“Ah Tanrım!” diye mırıldandı Hazel. “Dalya ve bebeği ölmüş. Ah Tanrım! Bu korkunç bir şey.” Hector kolunu omzuna atıp Hazel’i terminale doğru götürdü.

Ertesi sabah terminal binasına gittiklerinde Hazel’in yüzü hâlâ solgun ve gözlerinin etrafı kızarıktı. Hector da asık suratlı ve sessizdi. Bert Simpson ve Paddy, uzun kontrol masasındaki ekranların başından kalktılar.

“Tarık burada,” dedi Paddy. “Geldiğinizi duyunca bu sabah erkenden Asb-Alman’dan dönmüş.”

“Çağırın hemen,” dedi Hector. Paddy dahili haberleşmeden talimatı ilettili. Bir süre sonra kapı hafifçe vuruldu.

“Gir!” Hector’un sesi aşırı duygusallıktan çatallı çıkmıştı. Tarık kapıyı ağzında duruyordu, ifadesi soğuk ve uzaktı. Hector hızla yanına gitti ve sarıldı.

“Çok zor eski dostum,” dedi. Sesi hâlâ çatıyordu.

“Evet, çok zor,” dedi Tarık da. Birbirlerinden ayrıldılar. İkisi de söyleyecek şey bulamıyordu. Hazel, Tarık’ın yanına giderek omzuna dokundu.

“Kalbim seninle beraber. Dalya çok hoş bir kadındı. Hayatımı ona borçluyum.”

“Evet,” dedi Tarık sessizce. “İyi bir ești.”

“Oğlun?”

“O da iyi bir çocuktur.”

“Böylesine korkunç bir olay nasıl oldu?” diye sordu Hazel.

“Sizler onun dostlarıydınız,” diye üstü örtülü bir şekilde cevapladı Tarık. “Birlikte yürüyüp onu anabilir miyiz?”

Bu ‘Gerektiği Kadar Bilgi’ demek, diye düşündü Hector. Tarık bunu kendine saklamak istiyor. Hazel’in elinden tutup Tarık’a kısık sesle, “Seninle yürümekten şeref duyarız Tarık,” dedi parlak körfez güneşine çıkarken. Gökyüzü bulutsuzdu ve sular ışığı ayna gibi yansıtıyordu. Tüm bu acının yanında manzara fazlasıyla güzel görünüyordu. Hazel kumsalda iki adamın arasında sessizce yürürken kendisini daha fazla tutamadı.

“Paddy’nin söylediğine göre evinde bir yangın olmuş ha?”

“Evet Bayan Bannock. Bir yangın oldu.” Yeniden sustu. Güneşin ışıkları altında gözlerinin yaşlar ve öfkeyle dolduğunu görebiliyorlardı. “Onları saklamaya çalıştım. Bizi kimsenin tamnımadığı bir köyden ev aldın. Başka bir isim kullandım. Ben yokken onu koruması için erkek kardeşinin yanında kalmasını sağladım. Yangında kardeşi de öldü.”

“Kaza değildi o zaman?” Hazel sordu.

“Kaza değildi,” diye onayladı Tarık. “Bunu kimin yaptığını biliyorsunuz.”

Hector başıyla onayladı. “Biliyorum,” dedi kestirmeden. Hazel, Hector’un gözünün içine baktı ve birden o da anladı.

“Uthmann Waddah!” diye fısıldadı Hazel. “Yine Canavar, değil mi?”

Hector başıyla onayladı. “İyi de nereden biliyorsun?” diye sordu Hazel.

“Bayan Bannock, Hector bunu kalbiyle biliyor aklıyla değil. Tıpkı benim gibi.” Tarık açıkladı. “İkimiz de Uthmann’ı sevdiğimiz bir kardeşi ya da ölümcül bir düşmanı tanır gibi tanıyoruz.”

“Onun şimdi nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Hector.

“Evet. Şeyh Adem Tippoo Tip ile beraber Mucize Vahası’ndaki kalede.”

“Bundan emin misin?” Hector sordu ve Tarık başıyla onayladı.

“Karımın, oğlumun ve kayınbiraderimin cenazesinden sonra, üç gün yas tuttum ve dilenci kıyafetleri içinde, yeniden otobüsle Gandanga Körfezi’ne onların katilini aramaya gittim. Kaleye ulaşamadım. Çok sıkı korunuyorlar. Buna rağmen dönmedim ve Gandanga Körfezi’nde on iki gün bekledim. Dedesinin ölümünden sonra oluşturduğu büyük saldırı botu filosunu gördüm. Amcası Kemal kumanda ediyor filoya. Ele geçirip, körfeze demirledikleri gemileri gördüm. İnsanların Uthmann Waddah hakkında konuştuklarını duydum. Adeni’nin sağ kolu olduğunu ve efendisinin kaptanları altında büyük bir güce kavuştuğunu söylüyorlar.”

“Onları gördün mü Tarık?” Hector sakın bir şekilde sordu.

“İkisini de gördüm. On ikinci gün Gandanga Körfezi’ne yollarında birçok adamla tantanalı bir şekilde geldiler. Adem artık büyük güce sahip kudretli bir adam ve Uthmann da onun komutanı. Ona ulaşamadım. Etrafında çok fazla adam var ve hepsi çok dikkatli. Yıllarca beklemem gerekebilir ama benim de zamanım gelecektir.” Tarık niyetini açıkça söylemişti.

Bir süre hep beraber sessiz kaldılar, sonra Hazel’in sorusuyla sessizlik bozuldu. “Şimdi ne yapacaksın Tarık?”

“Bu işi bıçak halledecek. Kan, kanı çağırır. Bu bir namus borcudur. Kanım ve oğlum mezarlarında rahatsız haldeler. Onları huzura kavuşturmalıyım.”

“Bunu yapmak mısın Tarık? Dilya'yı kaybettik. Şimdi de seni mi tehlikeye atalım?”

“Anlat ona lütfen Hector.”

“Tarık'ın bu konuda başka seçeneği yok,” dedi Hector. “Görevi ve namusu neyi gerektiriyorsa onu yapmak zorunda.” Yeniden Tarık'a döndü. “Git o zaman dostum. Yapabileceğim bir şey olduğunda bana, Paddy O'Quinn üzerinden ulaşabilirsin.”

“Uzun sürebilir... hatta yıllarca,” diye uyardı Tarık.

“Biliyorum,” dedi Hector. “Ne kadar sürerse sürsün Cross Bow bordrosunda kalacaksın. İşin bittiğinde seni bekliyor olacağız.”

“Teşekkür ederim Hector, teşekkürler Bayan Bannock.” Tarık, Hector'a sıkıca sarıldı ve Hazel'ı eğilerek selamladı. Sonra dönüp boru hattı boyunca havaalanına doğru yürümeye başladı. Hiç arkasına bakmadı.

Hector ve Hazel takip eden aylar boyunca ondan sık sık söz ettiler. Ne var ki, ondan haber almadığı için anısı hızla silikleşti. Onu unutmadılar ama anısının yakıcılığı ve baskısı günbegün azaldı. Tarık Hakim'le Sidi el Razig'de buluşmalarından tam bir yıl sonra, akşam yemeğinde Hazel hoş bir şekilde bahsetti Tarık'tan. Cayla, Paskalya tatilini onlarla birlikte çiftlikte geçirip, pazartesi günü okula geri dönmüştü. Yatmadan önce birer kadeh şampanya içiyorlardı. Hazel kadehini kaldırdı.

“Yüce Tanrı'ya şükürler olsun ki Cayla, Amerika'da güvende ve o dehşet bizden zaman ve mesafe olarak çok uzakta.”

Hector'un zorlamasıyla Bannock yönetimi alternatif enerjiden yararlanıyormuşu ciddi olarak düşünmeye başladı. Hector bir mühendislik dâhisinden kimsenin duymadığı beş adet patent satın aldı. Patentler daha ucuz ve etkin rüzgâr enerjisi üretme konusunda o denli büyük bir potansiyele sahiplerdi ki hem Shell, hem de Exxon, girişine ortak olmak için teklifler getirmeye başladılar. Hector'un kurulda göreve gelmesinden sonraki ikinci yılın sonunda Bannock, kâr paylarında yüzde yedi buçuk bir artış beyan etti. Yıllardır sıkıntılı bir şekilde dalgalanan hisse fiyatı da 255 dolara fırlamıştı.

Derken tüm bu olanları taçlandıran bir gelişme oldu ve Cayla, Veterinerlik Fakültesi'nde, sondan bir önceki senesinde otuz altı kişi arasında üçüncü oldu. Psikiyatristi Thelma Henderson Cayla'nın artık tamamen iyileştiğini bildirdi. Tekrar eski kilosuna ve sağlığına kavuşmasıyla birlikte cildinin eski parlaklığı geri gelmişti. Hazel'in mutluluğu katıksızdı.

Bir yıl daha aktı hayatlarından. Cayla onlarla birlikte Şükran Günü'nü kutlamak için Houston'a gelmişti. Bu kez bir misafir getirmişti yanında. Colorado Üniversitesi Tıp Fakültesi son sınıf öğrencisi Simon Cooper. Cayla ziyafet masasında onun yanında oturdu ve sık sık gözleri parlayarak ona baktı. Hazel bu duruma kendinden beklendiği şekilde tepki vermişti.

"Babası hırdavatçıymış," diyerek dehşet içinde Hector'a açıklamıştı.

"Sen müthiş bir züppesin hayatım." Hector dalga geçiyordu. "Aslında adam yüz otuz adetlik muazzam bir hırdavatçı zincirinin sahibi ve işleticisi. Onun yanında ben meteliksiz sayılırım."

“Sakın kendini yeryüzündeki herhangi bir adamla karşılaştırmaya kalkma.”

“Bu Cayla’nın seçimi. Karşı çıkarsan, niyetini iyice ciddileştirmekten başka işe yaramaz. Bunu öğrenmiş olman gerekirdi, değil mi?”

Cayla, Hector’a mangalda yardım ederken Simon’a bir torba daha kömür getirmesini söylemişti. Hector yalnız kalmalarından yararlanarak Cayla’ya sordu.

“Senin şu lezbiyenliğin Safik⁽¹⁾ zevklerine dalmı fikrine ne oldu? İlerleme kaydettin mi?”

“Ha o mu?” diye umursamaz bir havada yanıtladı. “Sen teşvik etmeyince o proje üzerinde çalışmayı bıraktım.” Çatalıyla ızgaradan bir pirzola daha alıp servis tabağına koydu ve hiç yüzüne bakmadan sordu.

“Simon’la konuştuğunuzu gördüm. Ne düşünüyorsun onun hakkında?”

“Bana elde tutulması gereken biri gibi geldi. Göle atmadan önce iki kere düşün derim.”

“Seni seviyorum Heck. Sen mükemmel bir insan sarrafısın. Peki annem ne düşünüyor onun hakkında?”

“Bunu bana değil, ona sormalısın.” Cayla evet dercesine başını salladı. O sıratta Simon bir torba kömürle geri geldi. Cayla pirzola tabağını alıp mutfağa gitti. Hector iki Budweiser daha açarak birini Simon’a uzattı. Hanımların yeniden ortaya çıkmasını beklerken keyifli bir sohbete daldılar. Hector, onun yirmi altı yaşında olduğunu,

⁽¹⁾ Safo (Sappho): Antik Yunan Edebiyatı’nın en meşhur kadın şairidir. Şiirlerine Safik şiirler denirdi. Sonraki dönemlerinde yaşadığı Lesbos Adası’nı saran kadınlar arası aşk modasına kapılıp bu türde şiirler yazmıştır.

sadece hoş ve yakışıklı olmakla kalmayıp, caz müziği ve tarihten futbola, balık avlamaktan politikaya kadar tıp dışında pek çok alanla ilgilenen oldukça entelektüel biri olduğunu öğrendi. Cayla ve Hazel en sonunda gümüş tepsilerle birlikte mutfaktan çıktılar. Cayla, annesinin bir adım gerisindeydi ve Hector ona soran gözlerle baktı. Cayla gülümseyerek göz kırptı.

Simon, tatilin kalanını ailesinin yanında geçirmek üzere ertesi sabah ayrıldı. Hazel görevlilere bir gün izin vermişti. Yeniden birlikte olmanın tadını çıkardılar. Tüm gün boyunca Cayla müzip ve coşkulu bir ruh hali içindeydi. Birlikte Amerikan futbolu izlerlerken Cayla mutfaka gidip elinde koca bir kâse tereyağlı patlamış mısır ile geri döndü. Hep birlikte mısıra saldırırlarken, kadınlar Teksas Longhorns takımı lehine tezahürat yapıyorlardı.

Hector oyundan hiç anlamıyormuş gibi yapıyordu.

“Aman Tanrım!” diye protesto ediyordu. “Kırmızı kasklı koca goril hile yapıyor. Topu ileri fırlatıyor ve hakem de bunu yapmasına göz yumuyor.” Kadınlar hemen neşeli bir şekilde sözlü saldırıya geçtiler ve Hector sırtına başladı. Onları galeyana getirmişti.

“Tek söyleyebileceğini, bunun ne kriket ne de rugby olduğunu.” Hector’un bu sözü üzerine kadınlar işletildiklerinin farkına vardılar. Cayla tüm gücüyle koluna bir yumruk attı.

“Hiç de komik değildi!” diye kızmaya devam ediyordu. Sonunda Longhorns takımı kazandı ve Hector’un, değerleriyle alay etmesini affettiler. Barış geri geldi.

“Şimdi ne yapıyoruz peki?” diye sordu Hazel.

“Anne, benim yapmak istediğim şey, ikinizle ciddi bir konuşma yapmak,” diye cevapladı Cayla. “Bence bunun için çok uygun bir zaman bu.”

“Seni dinliyoruz,” dedi Hazel ihtiyatlı bir şekilde.

“Siz bayım, annemi bir yosmaya çevirdiniz. İnsanlar konuşuyor. Artık onunla ilgili düzgün bir tavır için eğirmenizin zamanı gelmedi mi?” Hector şaşırmıştı. Cayla tehlikeli biçimde aktif hale gelmişti ve Hector, yaklaşımakta olan volkanik patlamayı nasıl önleyeceğini bilmiyordu. Hazel’a kaçamak bir bakış attı ve kızardığını görerek iyice şaşırdı. Manzara o kadar harikaydı ki bir an için nefesi kesildi. Derken Hazel gülmüseddi.

“Teşekkürler Cayla. Benim duygularıma tercüman oldun kesinlikle,” dedi. İkisi birden ne diyeceğini merak ederek Hector’a döndü.

“Eee, o halde şimdi oğlandan duyalım bakalım,” diye atıldı Cayla.

“Yani, şimdi burada, bu şekilde, herkesin içinde mi?”

“Bunun herkesin içinde olmadığını bildirmek isterim. Tamamen biz bizyiz.

“Yani, dizlerinin üzerinde mi? Ritüelin tamamını mı?”

“Bak ne kadar zeki görüyor musun Cayla’cım. Biraz dürtüklenme ve iteklemeyle ne yapması gerektiğini tamamen anladı.” Hazel yine gülmüseddi ama artık kızarmıyordu. Hector ayağa kalkıp televizyonu kapattı. Sonra sağ elindeki altın yüzüğü çekiştirdi. “Zor çıkıyor,” diye açıkladı. “Babanın mühüryüzüğüymüş. Bana bıraktığı tek şey bu oldu. Çiftlik erkek kardeşime kaldı.” Acı acı gülmüseddi. ‘Teddy’nin yardıma ihtiyacı var, senin yok. Sen kendi başına başarabilirsin.’ demişti benim ihtiyar.” Yüzüğü başparmağı ve işaret-parmağıyla tutup ovaladı, Hazel’a baktı. “Tüm hayatım boyunca babamdan fazla sevdiğim tek insansın. O yüzden onun yüzüğünü benden devralman gayet uygun düşer.” Hazel’ın oturduğu kanepeye yaklaşp önünde diz çöktü.

“Hazel Bannock,” dedi. “Seni, bugüne kadar bir erkeğin bir kadını sevebildiğinden daha da çok seviyorum. Ruhumu aydınlatıyorsun.” Hazel’ın bakışları yumuşadı ve gözleri doldu. “Benimle evlenip, önümüzdeki keyifli yıllar boyunca yanımda olur musun?”

“Kesinlikle ve en küçük bir şüphe kırıntısı olmadan evlenirim seninle,” diyerek cevapladı. Hector ağır altın yüzüğü Hazel’ın sol elinin orta parmağına taktı. Erkek ölçüsünde olduğu için çok büyük gelmişti.

“Bu geçici olarak kalsın. Sana sonra gerçek bir nişan yüzüğü alacağım,” diye söz verdi.

“Öyle bir şey yapmayacaksın!” Yüzüğe koruyucu bir şekilde sarılıp göğsüne bastırdı. “Bu bugüne kadar gördüğüm en güzel yüzük. Bayıldım! Bayıldım!”

“Şimdi nişanlını öpebilirsin,” diyerek Hector’a yol gösterdi Cayla. Hector uzanıp Hazel’ı kollarına aldı. Cayla onları izlerken gülüyordu. “Kolay olmadı ama sonunda siz ikinizi ağıla sürüp kapıyı da arkanızdan kapatmayı başardım.”

“Anneanne haber vermek için Cape Town’a gitmemiz gerekiyor,” dedi Hazel. “Sen de bizimle gelir misin Cayla? Ne de olsa sen bizim çöpçatanımızsın.”

“Ah anne, okuldan bir gün bile geri kalmayı göze alamam. Gelecek dönemin sonundaki finallerde Yağcı Williams’ı geçmek zorundayım. Beni geçmekten nasıl vahşi bir zevk alıyor bilemezsin.”

“İnsan ne oldum dememeli, ne olacağımı demeli. Paris'teyken okulu kırmak için her bahaneyi kullanıyordun, hatta hatırladığım kadarıyla Edith Piaf'ın yaş günü bile böyle bir fırsat olmuştu.” Cayla, sanki annesi Moğolca konuşuyormuş gibi boş boş bakıyordu ve hemen konuyu değiştirdi.

“Grace nineme sevgilerimi ilet,” dedi.

Gulfstream Cape Town Havaalanı'na inip, özel jetlere ait kısma park ettiğinde Grace nine orada bekliyordu. Hazel, ona sarılmak için merdivenlerden hızla indi. Hector onlara biraz zaman tanımak için, uçaktan inmeden önce bir iki dakika oyalandı.

Hector seni annemle tanıştırmak istiyorum. Anne bu...”

“Kim olduğunu çok iyi biliyorum, Hazel,” diyerek lafını kesti. Hazel ve Cayla'nunkilerle aynı maviliğe sahip gözlerini Hector'a çevirdi. “Cape Town'a hoş geldiniz Bay Cross.”

“Nereden biliyorsun? Kim söyledi sana?” Hazel soruları peş peşe sıralıyordu. Birden yüzündeki ifade değişti. “Cayla!” diye bağırdı. “İlk fırsatta onun o boşboğaz dilini kopartacağım.”

“Torunuma haksızlık ediyorsun. Farkında olman gerekir ki ben daha bunamadım. Hâlâ dergilerin magazin sayfalarını okuyabiliyorum. Çok iyi bildiğin gibi birçoğuna aboneyim. Sen ve Bay Cross, bütürü dünyanın dikkatini çekiyorsunuz genç hanım. Yine de kabul etmem gerekir ki, bu kaynaklardan elde edemediğimi bazı bilgiler Cayla tarafından bana e-posta ile bildirildi. Torunum sizi yere göğe sığdıramıyor Bay Cross. Umarım haklı gerekçeleri vardır.”

Grace Nelson, altmışlarının sonunda uzun boylu, ince ve göz korkutucu havası olan bir kadındı. Gençliğinde göz alıcı olduğu anlaşılan güzelliği, olgunlaşarak ürkütücü de olsa heybetli hale gelmişti. Cildi düzgün ve neredeyse hiç kırışıklıydı. Saçları parlak gümüş rengindeydi ve özenle şekillendirilmişti. Her şeye rağmen

Hector'a uzattığı eli, düzgün ve manikürlü de olsa yaşlılıktan oluşan karaciğer lekeleriyle doluydu. Hector uzatılan eli tutup öptü. Grace, merdivenlerin başına geldiğinden beri ilk kez gülümsüyordu.

"Torunumun bir dereceye kadar haklı olduğunu görüyorum. Çok görgülüsünüz Bay Cross."

"Bu annemin en büyük iltifatıdır," diye fısıldadı Hazel.

"Çok naziksiniz Bayan Nelson. Bana Hector demenizden onur duyuyum." Grace bir an düşündü, sonra yine gülünsecli.

"Eh, bir yerde dınadım olmak üzere olduğun düşünülürse, bu uygun olabilir, Hector."

Grace'in şoförünün kullandığı Maybachlı, dağların ve şarap bağlarının arasından yol olarak bir tablo kadar güzel olan Franschhoek köyünden geçip Hottentots Holland Vadisi'ni aştılar. Sonunda Grace'in doğduğu yerin adıyla anılan Dunkeld Malikânesi'nin kapılarına geldiler. Kapıların ardında yüzlerce dörüm, alçak sırtlar üzerinde hatasız bir şekilde bulanmış bakımlı bağlar vardı. Gövdelerinden koyu mor renkli üzüm salkımları sarkıyordu.

"Pinot Noir mi?" diye sordu Hector. Grace başıyla onaylamadan önce Hector'a sorgulayan gözlerle baktı.

"Üzünler ve şaraplar hakkında da bilgi sahibisin satırım genç adam?"

"Hector, neredeyse her şey hakkında bilinecek her şeyi biliyor. Bazen tam bir baş belası olabiliyor kendisi."

"Kabalaşına Hazel," diye çıktı Grace. Ev Herbert Barker tarafından Cape Dutch mimarisi ile 1910 yılında tasarlanmıştı. Grace'in erkek kardeşi merdivenlerde bekliyordu. Altmışlarının başında, uzun boylu dik duruşlu bir adamdı. Çok sevdiği bağlarında çalışmaktan dolayı, güneş yanığı bir tene, geniş omuzlara ve düz bir karna sahipti.

Hazel onları tanıştırdı. “Bu, annemin erkek kardeşi, benim John dayım ve bu da Hector. John dayım Dunkeld’in şarapçısıdır.”

“Dunkeld’e hoş geldiniz. Senin hakkında çok şey duyduk Hector.”

“Tıpkı benim sizin hakkınızda duyduğum gibi. Şaraplarınızın yıllar boyunca kazandığı otuz iki madalya ve en son Cabernet Sauvignon şarabınıza Robert Parker tarafından verilen doksan sekiz puan.

“Şarap sever misin?” John oldukça mutluydu.

“Şaraba bayılırım.”

“Hanımlardan başını kurtardığında belki mahzene inip biraz şarap tadabiliriz.” Hazel, Hector’un ailesini kendine özgü cazibesiyle nasıl etkilediğini, güçlkle sakladığı bir memnuniyetle izliyordu.

İkinci gün Grace, Hector’u botanik bahçesine götürdü. Burası Kew Garden’daki Kraliyet Botanik Derneği tarafından Afrika’daki en geniş özel bitki koleksiyonu olarak nitelendirilmişti. Günün öğleden sonrasının yarısını bahçede geçiren ikili Dunkeld Malikânesi’ne döndüklerinde artık arkadaş olmuşlardı ve Grace Hector’a adıyla hitap ediyordu.

Ziyaretlerinin son gününde akşam yemeğini, John’un şarap mahzeninde yediler. Büyük eve geri döndüklerinde hepsinin gözleri parlıyordu ve yanakları kıpkırmızıydı, ayrıca çeneleri de hiç durmuyordu. Grace belli belirsiz sendelemesine karşın yine de baş ağrısını bahane ederek izin istedi ve yanlarından ayrılırken öpmesi için Hector’a yanağını uzattı. Ertesi sabah John ve Grace onları havaalarına kadar götürdüler.

“Düğüne geleceksin değil mi anne? Sen de John dayı.”

“Sana söz veriyorum Hazel, evladım. İkimiz de orada olacağız,” diye cevapladı Grace ve bu kez öpmesi için her iki yanağını

Hector'a uzattı. "Ailemize hoş geldin Hector. Hazel'ın, senin gibi birine uzun zamandır ihtiyacı vardı."

"Ona iyi davranacağım Grace."

"O sana iyi davransa akıllılık eder, yoksa benden çekeceği var."

Hazel, haziranın ilk gününü evlenme günleri olarak seçti ve davetliler listesini iki bin dört yüz altmış kişiye düşürmeyi başardı. Hector iki kişi davet etmişti, erkek kardeşi Teddy ve Paddy O'Quinn. Teddy daveti reddetti. Babasının en sevdiği oğlu olduğu için Hector'u asla affetmemişti. Paddy daveti kabul etmekle kalmamış, aynı zamanda Hector'un da sağdııcı olmuştu. Geline teslim etme görevini John dayı üstlenmişti. Cayla da annesinin nedimesi olmuştu. Birkaç kadeh Louis Roederer Cristal marka şampanya içtikten sonra sola devrildiği bilinen Grace Nelson için, düğün çadırında ön sıraya kadife kumaşla kaplı özel bir koltuk konmuştu.

Bannock Petrol yönetim kurulu, Hazel Bannock'a düğün hediyesi olarak BBJ Boeing Business Jet vermişti. Bu yeniden tasarlanmış Boeing 737, Los Angeles'tan Paris'e saatte 800 km hızla hiç durmadan uçabiliyordu. İçi Gianni Versace tarafından tasarlanmıştı. Banyolu bir yatak odası vardı ve yirmi yolcuyu ağırlayabilecek kapasiteye sahipti. Kurul üyelerinin Hazel'a küçük bir düğün armağanıydı.

Hazel'ın Hector'a düğün hediyesi, platin ve elmas taşlı bir Rolex Oyster kol saatiydi. Arkasına "H'den H'ye ölümsüz bir aşkla" yazısı işlenmişti ve altın işlemeli antetli kâğıda elyazısıyla bir mesaj hazırlamıştı.

Tehdit Altında

*Canımı sevgilim,
Her zaman on adım arkarıdan yürüyeceğime
söz veriyorum. (Şaka yapıyorum!)*

*İtaatkâr ve uysal karım,
Hazel*

Hector, Hazel'a babasının yüzüğünün artistik bir kopyasını vermişti. Tek farkı beş karatlık elmas taşın varlığı ve içine kazınan "H'den H'ye. Sonsuza dek..." yazısıydı. Yanında verdiği notta ise şöyle yazıyordu:

*Kalbimin imparatoriçesi,
Artık orijinal yüzüğü, İsviçre bankasındaki
malum kasanda saklayabilirsin.
Yolun sonuna kadar tüm aşkımla,
Hector*

Düğün, Teksas ölçülerinde bile büyük bir olay olmuştu. Tören ve eğlenceler, geleneklere meydan okurcasına üç gün üç gece siirmüştü, üçüncü günün gece yarısı John dayı, Grace ve Cayla'yla BBJ'nin merdivenlerinde vedalaşırlarken. "Artık resmen karıkoca oldunuz. Bundan sonra Grace ninemin bile sizi onaylamama şansı yok," dedi Cayla. "Tüm gücünüzle elinizden geleni yapın, çocuklarım!"

"Cayla Bannock, sen bir balıkçı karısı değilsin. Lütfen öyleymiş gibi konuşma," dedi Grace ve yeniden gözyaşlarına boğuldu. Sonunda gelinle damat göz kamaştırıcı kırmızı beyaz renklere boyanmış kocaman jete bindiler. Atlas ●kyanusu'nu aşarak İngiltere'de Farnborough Havaalanı'na indiklerinde, pistin kenarında şoförlü bir Bentley, Londra'ya götürmek üzere kendilerini bekliyordu.

Dorchester Otel’de, genel inüdü onları Oliver Messel süitine kadar çıkardı. İki tain gün boyunca odadan dışarı çıkmadılar. Bir-birlerine, saat farkı yorgunluğunu atmaları gerektiğini söylemeleri ne karşın, ikisi de bunun sudan bir bahane olduğunu biliyorlardı. Üçüncü gece Kraliyet Shakespeare Tiyatrosu’nun, Globe sahnesinde icra ettiği “Nasıl İsterseniz” adlı oyunu izlediler.

Ertesi sabah özel teraslarında yaptıkları kahvaltı sırasında, “Böyle, hiçbir şey yapmadan yiyip içmeye ve uyumaya devam edersek iniskin birer şişkoya dönüşeceğiz,” dedi Hazel.

“Böyle yüzünde tatlı bir gülümsemeyle bir şey söylediğinde, altında mutlaka bir bit yeniği vardır. Bu sefer neye bulaştıracaksın beni bakalım?”

“Balayı özel sürprizi olacak bu sevgilim. Rambler Maratonu bu pazar koşuluyor ve ikimiz de katılıyoruz.”

“Kırk iki kilometre!” diye haykırdı Hector.

“Yüz doksan beş metreyi de unutma,” diye düzeltti Hazel. “Her neyse, neden ınızmızlanıyorsun ki, daha üç gün var. Antrenman yapabilirsin.”

Maraton günü hava yağışlı ve soğuktu. Hector ve Hazel el ele bitirme çizgisini geçtiklerinde otuz bin koşucu arasında 2.112 ve 2.113’üncü olmuşlardı.

“Son birkaç gün yeteri kadar egzersiz yaptık,” dedi Hazel. Mark’s Club adlı lokantanın gözlerden uzak bir köşesinde masalarında akşam yemeği yerlerken. “Yarın kültür ve sanat günü olacak.”

Hazel haftalar öncesinden haber göndererek kasalarındaki tabloları görmek istediklerini bildirmişti. Duvarları düz, bej perdelerle kaplanmış odada kanepenin üzerinde Hector’la yan yana oturuyorlardı. Resimler sırayla şirket çalışanları tarafından getirilip

önceden hazırlanmış ahşap bir şövaleye yerleştiriliyordu. Sonra görevli odadan çıkıyor ve onları insan dehasının eşsiz dışavurumlarıyla baş başa bırakıyordu.

“David Livingstone Victoria Şelaleleri’ni keşfettiğinde şöyle demiş: ‘Bu tür manzaraları uçmakta olan nелеkler bile durup seyreliyordur,’” dedi Hector sessizce.

“Onun neler hissettiğini anlayabiliyorum,” diye fısıldadı Hazel.

İki gün sonra beş günlük Royal Ascot Yarışları’na katılmak için Berkshire’a gittiler. Hazel üye olduğundan, tüm kraliyet etkinliklerine katılabiliyordu. Yarışlar arasında kraliçe ve Edinburgh dükü, geçit alanındaki üyelerin arasında dolaşıyorlardı. Hazel ve Henry, Sandringham’da sık sık kraliçenin konduğu olduklarından, onların yanına gelince kraliçe bir süre durup Hazel’la sohbet edip ikisini evliliklerinden dolayı tebrik etti. Prens Philip, Hector’un eli ni tutup o meşhur delici bakışlarıyla süzdü.

“Sen Afrikalısın değil mi Cross?” diye sorarken gözlerinde hınzır bir gülümseme vardı. “Nasıl oklu da buralara geldin?”

Hector bir an durakladı ama hemen ardından toparlandı ve cevap verdi. “İlanet olasıca Afrikalılar ve Yunanlılar! Her yere giriyorlar, değil mi efendim?”

Prens Philip neşeli bir kahkaha attı. “Üçüncü SAS taburuydu değil mi? İyi atıcı olduğunı duydum Cross. Bizimle Balınoras’a gelip sülünler konusunda bize yardım etmelisin.” Sekreterine baktı.

“İlgileneceğin efendim,” diye mırıldandı adamı.

Kraliyet mensupları yanlarından ayrıldığında Hazel, Hector'un kulağına fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum. Yaşlı kurda tam hak ettiği cevabı verdin. Fakat Kraliçe gördüğün en sevimli kadıncağız değil mi?"

Beşinci gün, atı The Sandpiper, Ellinci Yıl Kupası'nı kazanınca Hazel, eğiticiyi işten atmamaya karar verdi. Annabel'de yirmi kişilik bir kutlaya yemeği verdi. ABD büyükelçisi konuklardan biriydi ve karşılık olarak o da onları bir sonraki hafta resmi konutunda yemeğe davet etti. ABD hükümeti bu evi 1955 yılında Barbara Hutton'dan göstermelik bir bedel karşılığında bir dolara satın almıştı. Hazel, bunun banka kasasında yatıp duran gerçek Barbara Hutton'ları takmak için uygun bir fırsat olacağını düşündü.

Norveç büyükelçisi de konuklar arasındaydı. Hector'la mükemmel bir şekilde anlaşmışlardı ve Hector'la Hazel'in olta sineği ile avlandıklarını duyunca onları Avrupa'nın en meşhur büyük nehir balıklarını barındıran, Norveç'teki Namsen Nehri'nin, kendisine ait olan sekiz kilometrelik kısmında balık tutmaya davet etti. Hazel, telefonda Cayla'ya bu teklifi haber verdiğinde, kızı o denli tiz çılgınlık attı ki, Hazel telefonu bir kol mesafesi uzakta tutmak zorunda kaldı.

"Sizinle oraya gelmeyi çok isterim. Seni seviyorum. Hem de çok. Lütfen! Ama lütfen!"

"Yıl sonunda Yağcı William'ın burnunu sırtıma konusundaki kararına ne oldu?"

"Daha çok var o zamana. Eğer gelmeme izin verirsen geri döndüğümde iki kat çalışacağım ve seni hayatımın sonuna kadar seveceğimi." Sonunda Hazel, onu alması için jeti yollamayı kabul etti.

Namsen Nehri derin ve büyüktü. Son gün, Hector ve Cayla nehrin birer kıyısında karşılıklı olarak balık tutuyorlardı. Cayla, iki kollu

dört metrelik karnış oltayla Hector'un tarafına doğru uzun bir atış yaptı ve sineğı akıntıya bıraktı. Hector, onun sineğinin altındaki dev bir ayna gibi güneş ışığını yansıtan gümüş renkli yüzeyi fark etmişti.

"Hareket etme!" diye çılgın bir halde bağırdı. "Acayip büyük, canavar bir somon sineğı takip ediyor. Hiçbir şey yapma. Bekle yoklasın. Kaptığı anda hemen çekme sakın. Bırak onunla dibe dalsın, sonra çekersin."

"Biliyorum! Yüz kere söyledin," diye cıyıkladı Cayla.

"Dur! Yeniden geliyor." Oltanın ucuna baktı. Kocaman gümüş gövde suyun derinliklerinde parlıyordu. "Sakin ol, Cay. Hâlâ orada. Hadi be, vazgeçti. Sineğı çıkar ve değiştir. Acele et, bütün gün seni beklemez orada" Beline kadar soğuk suya giren Cayla sineğı çıkarıp kuvvetli dişleriyle misinin ucunu kesti.

"Hangi sineğı takayım?"

"Kutudaki en küçük ve siyah olan hangisi?"

"14 Numara Munro Katili var. Küçük." "

"Bağla onu ve az önceki noktaya bırak." Telaştan oltayı biraz beceriksizce ve daha yakına fırlattı.

"Geri çıkartayım mı Heck?"

"Hayır, bırak yüzün." Heyecanla bekledi. Suda bir yansıma yoktu, ama aniden sinek gezinmeyi bıraktı. "Bekle!" diye bağırdı. "Hiçbir şey yapma." Karnışın ucu titreyip aşağı yukarı oynamaya başladı.

"Oynuyor onunla. Sakın çekme. Lütfen çekme Cay." Derken karnış yavaş, ama kararlı bir şekilde aşağıya eğilmeye başladı. "Çekmeye başla! Şimdi!" Cayla geriye yaslanıp ağırlığıyla karnışı gerdirdi. Karnış yay gibi eğilmişti. Bir süre hiç hareket olmadı.

"Galiba dipte bir yere takıldı," diye bağırdı.

“Balık o. Kocaman bir şey. Bekle. Henüz kancaya takıldığının farkında değil.” Aniden bobin vınlamaya başladı ve misina karanlık sulara doğru boşaldı.

“Çek şu parmaklarını misinadan yoksa koparacak onları. Atlayacak şimdi!” Sular aralandı ve sanki topun ağzından fırlayan gülmüş renkli bir mermi gibi somon dışarı çıktı. Balığın boyutlarını görünce, Hector donakalmıştı. Cayla’nın asla baş edemeyeceği kadar büyüktü. Olta hızla boşalıp, balık nehir boyunca hızla uzaklaşırken Cayla var gücüyle ayakta durmaya çalışıyordu.

“Sıkı dur hayatın! Geliyorum,” diye bağırdı ve tulum çizmesini çıkardı. Çıplak ayakla ve üzerindeki paçalı donuyla suya atlayıp akıntıya karşı güçlü kulaçlar atarak karşı kıyıya ulaştı. Cayla’nın yanında sudan çıktı ve ellerini omuzlarına koyarak zemini taşlarla dolu olan nehirde dengede durmasına yardım etti.

“Sakin oltaya dokunma!” diye uyardı Cayla. “Bu balık benim, duyuyor inusun?” Oltasına dokunursa balığı kendisinin yakalamış sayılmayacağını biliyordu. Nehrin yukarısında avlanmakta olan Hazel, şamatayı duyup sahilden aşağı doğru koşarak gelmiş ve bir elinde kamış olta, diğerinde kamera ile olan biteni kaydediyordu.

“Neler oluyor?” diye seslendi ama ikisi de ona cevap veremeyecek kadar meşguldüler.

“Onu geri döndürmelisin Cay,” diye uyardı Hector. “İleride şelale var. Oraya ulaşırsa güle güle koca balık. Yavaşça germeye başla. Misinayı sarsma.” Derin suya sürüklenmesin diye onu tulum çizmesinden tutmuştu. Kamışı sol kolunun dirseğine yatırdı ve sağ eliyle inakarayı tutarak balığın kaçmasını durdurmaya çalıştı. Önce yavaşladı, sonra makarada son birkaç devirlik misina kalmışken balık durdu. Balık kocaman başını savırdukdça, kamış bir sağa bir sola

salınıyordu. Aniden dönüp, az önce kaçtığı hızla üzerine doğru gelmeye başladı.

“Boşalan misinayı sudan çek, çabuk!” diye uyardı Hector. “Sar!”

“Kulağımın dibinde bağırıp durmana gerek yok,” diye tersledi Cayla. “Sarıyorum zaten.”

“Yeteri kadar hızlı değil. Sar kızım, sar! Ona çekecek kadar boşluk bırakırsan pamuk ipliği gibi koparıp atar misinanı.” Aynı anda Hazel da karşı kıyıdan kendi talimatlarını yağıdırıyordu. “Bana bak Cayla ve gülümse.”

“Sakin o çılgın annene bakayın deme! Gözünü şu lanet balıktan ayırma!” diye uyardı Hector. Balık gümüş bir mermi gibi hızla akıntıya karşı gidiyordu. Hector kolunu Cayla’nın beline doladı ve birlikte taşların üzerinde düşe kalka suyun içinde sürüklenmeye başladılar. Tımarhaneden kaçan bir çift zır deli gibi naralar atarak balığı izliyorlardı. Balık bu kez geri döndü ve onlar da aşağı doğru, akıntı yönünde balığın peşinden gitmeye başladılar. Balık defalarca ileri geri gidip gelerek ikiliyi bir saat boyunca uğraştırdıktan sonra durdu. Onu suyun dibinde ağzında kemik olan bir buldok gibi başını iki yana sallarken görebiliyorlardı.

“Pes ettirdin Cayla. Artık neredeyse yukarı çekinen için hazır.”

“Balık falan umurumda değil. Ağzıma sıçtı benim,” diye mız-mızlandı.

“Bir daha ağzını bozarsan, anneannene şikâyet ederim seni kız çocuğu.”

“Hiç durma. Bu kadar şeyden sonra hiçbir şeyden, hatta Grace ninemden bile korkmam.” Yavaş ve nazik bir şekilde somonu kıyıya doğru çekti. Kamışı her kaldırıışından sonra birkaç santim serbest bırakıyor sonra inandalı inclirip misinayı sarıyordu.

“Bizi görünce kaçmak için son bir kez çabalayacak. Buna hazır ol. O zaman istediği kadar uzaklaşmasına yetecek kadar misina sal. Tutmaya çalışma.” Fakat balığın işi neredeyse bitmişti. İlk kaçışı yirmi metreden az oldu ve Cayla başını döndürüp geri getirebildi. Sığ suda aniden teslim olmuş bir halde ters döndü. Solungaç kapakları oksijen açlığı içinde körük gibi açılıp kapanıyordu. Hector güçlkle ilerleyerek iki parmağını solungaçlarına geçirdi. Hassas zarlarını delmemeye dikkat ederek başını sudan çıkartıp balığı bir bebek gibi kollarının arasına aldı ve kıyıya taşıdı. Cayla da beline kadar buz gibi suda yanında duruyordu.

“Kaç kilo gelir bu?” diye sordu Cayla.

“On beş kilodan fazladır,” diye cevapladı. “Fakat bunun önemi yok. Artık sonsuza kadar senin. Önemli olan bu.” Hazel yanlarına gelip diz çöktü ve yüzlerindeki kocaman gülünseme, kucaklarında kocaman balıkla birlikte fotoğraflarını çekti.

Hector ve Cayla balığı nehrin ortasına taşıyarak akıntıya tutup solungaçlarından suyun akmasını sağladılar. Kendine gelen balık, gücünü yeniden topladı ve serbest kalmak için çırpınmaya başladı. Cayla durup, balığın soğuk kaygan burnundan öptü.

“Adieu!”⁽¹⁾ Son kez uğurladı balığı. “Haydi git, benim yakalamam için bir sürü küçük balık yap.” Sonra Hector kollarını açtı ve kıyıruğunu iki yana çırpan balık derinliklerde kayboldu. Kahkahalar atarak neşeyle birbirlerine sarıldılar.

“Ne garip! Sen yanımdayken hep iyi şeyler oluyor Heck,” dedi Cayla, aniden ciddileşerek. Hazel o anı kamerasıyla kaydetti. Kızını hep bu haliyle hatırlayacaktı.

⁽¹⁾ Hoşça kal (Fr.)

Doğruca Paris'e uçarak Cayla'yı tarifeli bir uçakla Denver'a yolladılar. Burada dört uzun gün boyunca Fransız Ticaret Bakanlığı, doğalgaz ithalatı ile ilgili gümrük tarifeleri ve diğer sorunları tartıştılar. Her şeye rağmen bir öğleden sonralarını, Orsay Müzesi'nde Gauguin'in eserleriyle ve Orangerie Müzesi'nde Monet'nin leylaklarıyla geçirdiler. Sonra Cenevre'ye giderek bir açık artırmaya katıldılar. Orada Hazel'in çok istediği bir eser vardı: Berthe Morist'in Parisli çiçekçi kadını resmettiği çok güzel bir tablosu. Bu kez Hazel kendini Suudi prensiyle amansız bir rekabet içinde buldu. Ancak sonunda Hazeî bile pes etmişti. Son derece öfkeliydi.

"Sen haklıydın Hector, sevgilim. Bu insanlar tehlikeli."

"Çok ayıp ama," diyerek payladı Hazel'ı. "Bu politik olarak pek doğru bir tavır değil." İşin doğrusu, Hector sonuçtan pek de rahatsız değildi. Hazel'in harcamalarının da bir sınırı olmalıydı herhalde.

"Karşı çıktığım onun derisinin rengi değil. Beni sinirlendiren cüzdanının büyüklüğü." Yeniden havasını bulması için biraz hoş söz ve çok miktarda sevgi gerekti.

Hareketli balaylarının son durağı Rusya'ydı. Her zaman olduğu gibi, Bolşevik devrimcilerin mahkûm ettikleri aristokratlardan ele geçirdikleri eserlerle dolup taşan St. Petersburg'daki Hermitage Müzesi'ne bayılmışlardı. Ancak Moskova'da işler bir kez daha sarpa sardı. Son iki yıldır Bannock Petrol, Rus petrol devi Gazprom ile dans etmekteydi. Teklif ettikleri proje, Bering Boğazı'nda Anadyr Körfezi'nin derin sularının altında doğalgaz sondajıydı. Bannock

bu projeyi masaya getirene kadar on milyonlarca dolar harcanmıştı. Şimdi proje, Rusların uzlaşmazlık buzdağına çarpıp hiçbir iz bırakmadan batmıştı.

“Rus domuzları! Bir şekilde bunu onlara ödettirmeliyim,” dedi Hazel öfkeyle. Yeniden Boeing jetlerindeydiler ve Osaka’ya gitmek üzere havalanmışlardı. “Sanırım havyar ve votkalarını ciddi biçimde boykot edeceğim.”

“Ekonomilerini bu şekilde batırırsan, senin yüzünden açlık tan ölecek olan o küçük tatlı Rus bebeklerinin halini düşündün mü hiç?”

“Tanrım! Ne kadar yufka yüreklişiniz Bay Cross! Tamam. Vazgeçtim. Bering Boğazı’ndan da hiç hoşlanınamıştım zaten. Korunç soğukmuş oralar.” Hector dahili haberleşmeden servis görevlisini aradı.

“Bayan Cross’a her zamanki votka ve limon suyundan getirin lütfen.”

“Fena değil!” Hazel tadına baktıktan sonra yorum yaptı. “Bunun peşinden gelecek olan bir şey yok mu?” Gözucuyla Versace yatak odasına bakıyordu.

“Aklımda bir şeyler var,” dedi Hector.

“Seni seni!”

Osaka tersanelerinde dev tanker kızakta denize indirilmeyi bekliyordu. Tüm Bannock Petrol yönetim kurulu ve içlerinde Japonya başbakanı, Ebu Zara emiri ve ABD Tokyo büyükelçisi

de olmak üzere birkaç önemli kişi daha bu olaya tanık olmak üzere gelmişlerdi.

Geminin iç kısmı daha bitinemişti. Çekirdek mürettebat ile Taipei'nin Chi-Lung Limanı'na gidecek ve orada son donanımlar ve devrim niteliğindeki yeni tankların montajı gerçekleştirilecekti. Bir asansör, konukları geminin burnuna yakın yerde ve yüksekte kurulmuş platforma çıkardı. Tüm konuklar oradaki oturma düzeyindeki yerlerini aldılar. Hazel, gemiye isim verip suya indirmek üzere platformun kenarına gelince hep beraber alkışlamaya başladılar. Hazel kendisini, bulunduğu yükseklikte dünyanın tepesindeymiş gibi hissediyordu. Şampanya yerine geminin gövdesine çarpınak üzere büyük bir şişe köpüklü Avustralya şarabı seçmişti.

Hector bu seçimini sorgulayınca, kararını büyük bir ciddiyetle savunmuştu. "Bunu içmeyeceğiz sevgilim. Paramparça etmek için alıyoruz. Adımın hovardaya çıkmasını istemem."

"Ne kadar kanaatkârsın hayatım," diyerek ona katılmıştı Hector.

Elli kadar fotoğrafçı, makinelerini konuşmasına başlayan Hazel'in üzerine odaklamışlardı. Hoparlörler tarafından yükseltilen sesi tersanede yankılanarak aşağıdaki binlerce işçiye ulaşıyordu.

"Bu gemi, müteveffa kocam Henry Bannock'un dehasının bir göstergesidir. Bannock Petrol Şirketi'ni kurup, kırk yıl boyunca yönetmiştir. Lakabı The Goose⁽¹⁾ idi. Bu yüzden bu gemiye *Golden Goose*⁽²⁾ adını veriyorum. Tanrı onu ve içindekileri kutsasın ve korusun." *Golden Goose*, enine doğru kayarak suya girdiğinde oluşan dev dalga tersane havuzundaki tüm gemileri salladı. Hepsisi sis düdüklerini çaldılar ve tüm izleyenler coşkuyla tezahürat yaparak

⁽¹⁾ Kaz (Ing.)

⁽²⁾ Altın kaz

alkışladılar. Hector'la Hazel, üç gün boyunca toplantı ve davetlere katılmak zorunda kaldıktan sonra ●saka'dan kaçabildiler.

Fujiyama Dağı eteklerindeki güzel anılarla dolu Şinto Tapınağı'na uçtular. Yoğun programları ikisini de oldukça yormuştu. Bu nedenle, tapınağın meyve bahçesindeki kutsal kiraz ağaçlarına yaptıkları zorunlu ziyaretten sonra, sütlerine dönüp birlikte sıcak su dolu küvete girdiler. Neredeyse kaynar olan suyun içinde öylece otururlarken Hazel cep telefonuna uzandı ve açtı.

“Dunkeld'den beş cevapsız arama,” diyerek tembelce tımlıdandı. “Annemin ne istediğini merak ettim. Normalde bu kaclar ısrarcı değildir. Aramızda ne kadar saat farkı var acaba?”

“Cape Town bizden yedi saat geride. Şu anda öğleden hemen sonradır.”

“Tamam o zaman aramayı deneyeceğim.” Hazel numarayı tuşladı ve uzun süre çaldıktan sonra açıldı.

“Merhaba John dayı. Ben Hazel,” dedi ve sonra susup, giderek artan bir şaşkınlık içinde dinlemeye başladı. Bir ara dayısının sözünü kesti.

“John dayı, neden onunla konuşturamıyorsun beni?” Giderek sinirleniyordu. “Tamam! Kahrolası! Burada işte!” Mikrofonu eliyle kapatarak Hector'la konuştu.

“Annemle konuşturamıyor ve ne olduğunu da söylemiyor. Sadece seninle konuşmak istiyor.” Hector telefonu Hazel'in elinden aldı.

“John, ben Hector. Neler oluyor?” Karşı taraftan bir süre ses gelmedi, sonra yaşlı adamın güçlükle nefes alarak ağladığını duydu. “Tanrı aşkına John. Konuş benimle.”

“Ne yapacağımı biliniyorum,” diye hıçkırıklar arasında konuştu John. “O gitti ve onun yerini alacak kimse yok.”

“Dediklerinden bir şey anlamıyorum John. Topla kendini.”

“Grace. O öldü. Hazel’la buraya gelmelisiniz. Şimdi. Hemen. Lütfen, Hector. Hazel’ı buraya getir. Ona ne diyeceğimi bilemedim. Ne yapacağımı bilmiyorum.” Telefon kapandı. Hector, Hazel’a baktı. Yüzü bembeyazdı ve kocaman açılan gözlerinin mavisini o kadar koyulaştırmıştı ki adeta simsiyah olmuşlardı.

“Duydum,” diye fısıldadı. “Ne dediğini duydum. Annem ölmüş.” Kalbinden vurulmuşçasına hıçkırdı ve kollarını Hector’a uzattı. Suyun içinde oturmuş vaziyette birbirlerine sarıldılar. Neden sonra Hazel kendini topladı.

“Kendime gelmem için bana biraz zaman ver sevgilim. Benim için Peter’ı arar mısın?” Peter Naughton, Boeing jetin pilotuydu. “Ona hemen Cape Town’a uçacağımızı söyle. En geç iki saat içinde uçakta olacağımızı bildir.”

Batı Avustralya’nın Perth Havaalanı’nda yakıt ikmali yaptıktan sonra yeniden havalandılar. Yakıt ikmali için durdukları son durak Mauritius’ta bir adaydı. Aralıklarla John dayıya ulaşmaya çalıştılar fakat cevap vermiyordu. Hazel son durdukları yerde bir kısa mesajla tahmini varış saatlerini bildirdi. Cevap John yerine sekreterinden geldi ve havaalanında onları bir aracın bekleyeceğini bildirdi. Cape Town’a vardıklarında ikisinin de sınırları iyice gerilmişti. Japonya’dan ayrıldıklarından beri, Grace’in ölümü dışında çok az şeyden bahsettiler. Sonunda Hector, uyku ilacı içmesi için Hazel’a ısrar etti. Uçağın lastikleri yere değdiğinde Hazel hâlâ uyuşmuş bir haldeydi. Hector, onu hiç bu kadar bitkin ve yıpranmış görmemişti.

Maybach’ın arka koltuğuna oturup dağlara doğru, Dunkeld yolunda ilerlemeye başladıkları anda Hazel, bilgi almak için şoförü sorgulamaya baladı. Ne var ki adamın tek söylediği, Bayan Grace’in öldüğü ve bir ambulansla evden götürüldüğüydü. Belli ki

biri onu uyarmıştı ve bu kişi de John dayıydı. Sonunda ağzından ufak bir şey kaçırıldı.

“Fakat en azından polis artık evde değil Bayan Hazel.” Hazel bu bilgi kııntısının üzerine atlayıp tatlı dille adamdan daha fazla sım almaya çalıştı. Ne var ki korkuya kapılan şoför, sahte bir cahillik bahanesinin arkasına sığınıp daha fazla bir şey söylemekten kaçınmıştı. Sonunda Hazel, adının üzerine daha fazla gitmekten vazgeçmek zorunda kaldı.

John dayı verandada onları bekliyordu. Karşılama üzere merdivenden inip yanlarına geldiğinde, ikisi de onu tanıyamamıştı. Yirmi yıl birden yaşlanmış gibiydi. Suratı allak bullaktı. Hazel onun saçlarının bu kadar beyaz olduğunu hatırlamıyordu. Hareketleri çok yaşlı bir adamınkiler gibiydi. Hazel, yarın yamalak öpüp gözlerinin içine baktı.

“Ne dolaplar çeviriyorsun John dayı?” diye sordu. “Anneme ne olduğunu neden bana anlatmıyorsun? Hasta olmadığını biliyorum. Nasıl olur da ölüür?”

“Burada olmaz Hazel. Bildiğim her şeyi sana içeride anlatacağım.” Oturma odasına girdiklerinde John, onu bir kanepeye yönlendirdi. “Otur lütfen. Korkunç bir olaydı ve hâlâ etkisinden kurtulamadım.”

“Daha fazla bekleyemeyeceğim. Anlat hadi kahrolası!”

“Grace öldürüldü,” dedi ve bir anda hıçkırıklara boğuldu. Hazel’in yanına çöküp büyük bir üzüntüyle kıvranmaya başladı. Hazel’in ifadesi değişti, sakinleştirmek için dayısına sarıldı. John, afallamış bir çocuk gibi Hazel’a sıkıca yapıştı.

“Grace, benim tek kardeşimdi. O her şeyimdi ve yok artık.”

“Ne olduğunu anlat bize. Kim öldürdü onu?” Hazel acısını kontrol altında tutarak ona karşı yumuşak davranmaya çalışıyordu.

“Bilmiyoruz. Biri içeri girmiş. Köpekleri zehirlemiş ve bir şekilde güvenlik alanının kısa devre yaptırmayı başarmış. Sonra onun yatak odasına girmiş. Ben iki oda bitişiğinde uyuyordum ve hiçbir şey duymadım.” Hazel diyecek bir şey bulamadan dayısına bakıyordu. Bir sonraki soruyu Hector sordu.

“Nasıl yapmış John? Boğmuş mu? Ölene kadar sopayla ını vurmuş?”

John başını sallayarak, “Çok korkunç.” dedi ve başını eğip yeniden hıçkırıklara boğuldu.

“Bize anlatman lazım John,” diye ısrar etti Hector. John başını kaldırıp konuşmaya başladı. Ancak sesi o kadar kısıktı ki, dedikleri güçlükle anlaşılıyordu.

“Başını kesmişler,” dedi.

Hazel yerinden fırladı. “Aman Tanrım! Hayır! Neden birisi böyle bir şey yapsın ki?”

“Herhangi bir şey çalmış mı?” Hector düşünmeden sordu. Sesi sert ve duygudan yoksundu. John başını hayır anlamında salladı.

“Yani hiçbir şey çalınmamış diyorsun, öyle mi? Evden hiçbir şey alınmamış mı?” diye ısrar etti Hector. John başını kaldırıp ilk kez doğruca Hector’a baktı.

“Hiçbir şey almamış, şey dışında...” Yeniden sustu.

“Haydi John! Ne aldığını söyle bize.”

“Grace’in başını almış.” Bu kez Hector’un bile dili tutulmuştu. Bir süre ağzını açamadı.

“Başını mı almış? Polis buldu mu peki?”

“Hayır. Gitmiş, yok. Bu yüzden, size daha önce söyleyemedim. Çok korkunç bir şey bu.” Hector dönüp, Hazel’ın gözlerine baktı. Hazel, onun yüzündeki ifadeyi okuyup, eliyle ağzını kapatarak ayağa fırladı. Hâlâ Hector’a bakıyordu.

“Ulu Tanrım!” dedi fısıltıyla. “Canavar’ın işi bu.” Elini ağzından çekip haykırmaya başladı.

“Cayla! Bebeğimi koru Tanrım!” Dizlerinin üzerine çöküp, yüzünü avuçlarının içine aldı. “Bebeğim için çok endişeleniyorum. ●nun yanına gitmeliyim.” Hector, Hazel’ın yerden kalkmasına yardım etti. Kanepede oturan John’a baktı.

“Gitmek zorundayız John. Çok ama çok özür dilerim. Ne var ki hayatın önceliği var. Cayla ölümcül bir tehlikeyle karşı karşıya. Bunu önlemek için elimizden geleni yapmazsak aynı şey onun da başına gelebilir.” Hazel’ı tutmaya devam ederek kapıya yöneldi.

“Beni bırakamazsınız. En azından cenaze töreni bitene kadar yanımda kalın,” diye seslendi arkalarından. Hector’un söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Hazel’la birlikte Maybach’ın park ettiği yere kadar merdivenleri koşarak indiler. Hazel’ı yavaşça arka koltuğa oturttu ve kendisi de yanına geçip kolunu omzuna attı. Sonra şoföre sertçe talimat verdi.

“Bizi hemen havaalanına götür.”

Havalanır havalanmaz Cayla’nın cep telefonunu aradılar ancak doğrudan sesli mesaja düştü. Hazel bu kez Veterinerlik Fakültesi’nin yurdunu aradı. Telefona genç bir kadın cevap verdi.

“Cayla Bannock? Tamam. Bugün görmedim ama buralardadır. ●nu bulana kadar bekler misiniz lütfen?” Bitmeyen bir yedi dakikadan sonra ses geri döndü.

“●ortak salonda yok. ●dasının kapısını çaldım ama cevap vermedi. Pazartesi gününden beri yurttaki kızlardan hiçbiri onu

görme niş. Ana binadaki öğrenci işleri ofisini arar mısınız? Size numarasını vereyim. Dört arama daha yaptıktan sonra, sonunda Tıp Fakültesi'nden Simon Cooper'a ulaşılar.

“Merhaba Bayan Bannock. Öbür dilerim, bir an için evlendiğini unuttum. Merhaba Bayan Cross.”

“Simon, hemen Cayla'yla konuşmanı lazım. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Cuma akşamından beri onu görmedim. Yaklaşan sınavlara çalışıyordum. Cayla bundan çok memnun kaldı ve kendisini ihmal ettiğini söyledi. Beni aramadığı gibi telefonlarıma da cevap vermedi. Beni cezalandırdığını düşündüm. Hafta sonu için sizinle Houston'da olduğunu sanıyordum.”

“Hayır Simon, biz Houston'da değiliz. Seyahat halindeyiz. Cayla kayıp. Lütfen onu bulmaya çalış. Bulunca da hemen bizi aramasını söyle. Tamam mı?”

“Elbette söylerim Bayan Cross.” Hazel görüşmeyi bitirince Hector'la birbirlerine baktılar.

“En kötüsünü düşünmemeliyiz.” dedi Hector elini tutarak.

“Hayır,” diyerek katıldı Hector'a. “Muhtemelen gayet mantıklı bir açıklaması vardır. Houston'dan Agatha'yı arayacağım.” Birkaç kez çaldıktan sonra, Hazel'in asistanı telefona cevap verdi. Ekranı da gördüğü numaranın Hazel'a ait olduğunu anlamıştı.

“İyi akşamlar Bayan Cross,” dedi her zamanki profesyonel ses tonuyla. “Yoksa bulunduğunuz yerde akşam değil mi?” Hazel'in laflayacak zamanı yoktu.

“Agatha, Cayla'yı gördün mü?”

“Ne yazık ki hayır. Düşünden sonra bir daha görmedim.”

“Lütfen onu bulmaya çalış ve acil olarak beni aramasını söyle.” Telefonu kapatıp Hector'a baktı. Ağlamak üzereydi.

“Ortadan kayboldu,” dedi perişan bir halde. “Ve biz hiçbir şey yapamadan Atlantik üzerindeki bu aracın içinde mahzur kaldık. Ne yapacağız?”

“Paddy, bir seminere katılmak üzere Vancouver’da şu sırada. Bende numarası var. Cep telefonundan hızla numarasını buldu. “İşte burada.” Numarayı tuşladı ve kısa bir süre sonra Paddy’nin tanıdık sesi telefonun hoparlöründen duyuldu.

“O’Quinn konuşuyor. Kim arıyor?”

“Paddy, ben Heck. Acil durum var.”

“Dinliyorum Heck.”

“Hazel’ın annesi Cape Town’da öldürüldü. Katili, cesedelinin kafasını kesip almış. Tüm belirtiler Canavar’ı işaret ediyor. Şimdi de Cayla, Denver’daki okulunda ortadan kaybolmuş görünüyor. Olabildiğince hızlı bir şekilde dönüyoruz ama Güney Afrika’dan daha yeni havalandık. Colorado, Denver’a bir uçak bulmalısın. Cayla’nın dört gün önce son görüldüğü yer orası. Oraya gidip bul onu Paddy.”

“Derhal patron,” dedi Paddy. “İlk iş bir kayıp ilanı vermek. Onu en son gören kişi kimmiş?”

“Bildiğimiz kadarıyla erkek arkadaşı Simon Cooper.” Hector, Simon’ın telefon numarasını Paddy’ye verdi.

“Hazel’a endişelenmemesini söyle. Zaten hiçbir işe yaramaz.”

“Bizi saat başı bilgilendir Paddy. Söyleyeceğin hiçbir şey olmasa bile ara.”

Sekiz saat sonra Paddy, Denver’da polis şefinin yanındaydı. Cayla için hemen bir arama bülteni çıkarıldı. Yerel radyo ve televizyon istasyonları bilgi verilecek numaraları ve Cayla’nın fotoğrafını

yayımlamaya başladılar. Polis memurları; Simon Cooper'ı, Cayla'nın sınıfındaki ve yurttaki arkadaşlarını sorgulamak üzere görevlendirildiler.

"Henüz kesin bir şey yok Hector. Fakat herkes bu işle ilgileniyor. Cayla son üç gecedir yurttan kalmadığı gibi pazartesi gününden beri derslere de girmemiş. Daha yeni Houston polis şefi ile konuştum. Hazel'ı iyi tanıyor ve saygı duyuyor. Cayla'nın sık gittiği yerlere adamlarını yolladı." Boeing jet, gümrük işlemleri için Atlanta'ya indiğinde Hector hemen Paddy'yi aradı.

"Bir karar vermemiz gerekiyor Paddy. Houston'a mı yoksa Denver'a mı uçalım? Ne dersin?"

"Yarım saat önce yerel bir televizyon istasyonundan bir ipucu geldi. Arayan biri, Cayla'nın fotoğrafını tanımış. İki gün önce Denver'da Houston'a giden bir uçakta ona çok benzeyen birini gördüğünü sanıyormuş. Bu yüzden asıl arama Houston'a kaydırıldı."

"Tanrım, lütfen o Cayla olsun," diye yalvardı Hazel. "Peter'a Houston için bir uçuş planı hazırlamasını söyle. Agatha'yı arayıp bizim için havaalanında bir araç bulundurmasını isteyeceğim. Oraya varmamız gece yarısından sonra olacak." Uçuşlarının bu son ayağında ikisi de birkaç saatlik rahatsız bir uyku uyudular. Buna rağmen Bannock Malikânesi'ne vardıklarında ikisi de bitkin haldeydiler. Evdeki tüm ışıklar yanıyordu ve Agatha onları ön kapıda karşıladı.

"Haber var mı?" Hazel sordu.

"Ne yazık ki yok Bayan Cross. Son konuşmamızdan bu yana yeni bir şey duymadım. Cayla'nın uçtuğu tahmin edilen uçaktaki tüm yolcularla temas kurmaya çalıştılar." Odalarına girer girmez hemen Paddy'yi aradılar.

“Şu an itibariyle yeni bir şey yok,” dedi Hector’a. “Biraz uymayı denesene. Önümüzdeki birkaç gün pek kolay geçmeyecek gibi. Yeni bir şey öğrenir öğrenmez sizi ararını. Söz veriyorum.”

“Tamam Paddy. Bizim de yapacağımız bu zaten.”

Hector uyanıp Hazel’in yatakta olmadığını fark edince eli komodinin üzerindeki tabancaya uzandı.

“Hazel,” diye seslendi.

“Buradayım.” Pencerenin önünde duruyordu.

“Yatağa gelsene.”

“Bir şey duydum gibi geldi.”

“Neydi? Ben bir şey duymadım.”

“Uyuyordun. Belki de rüyaydı.”

“Yatağa gel aşkım.”

“Tuvalete gitmezsem patlayacağım” Camdan vuran ay ışığında odada hareket eden incecik bir silüet halinde görünüyordu. Banyoya girip ışığı açtı. Şaşırarak durdu. Lavabonun üstünde bir şey vardı; yatmadan önce orada olmayan bir şey. Yanına gittiğinde üzeri kumaşla örtülmüş bir nesne ve üzerine iştirililmiş bir zarf gördü. Üstü yılbaşı kartları gibi kabartmalıydı.

“Hector!” diye fısıldadı. “Beni ne kadar iyi tanıyor. Ondan he diye almayı sevdiğimi nasıl da biliyor. Sevgilim, beni teselli etmeye çalışıyor.” Zarfı aldı. Üzerinde adres yoktu. Kapağını açınca içindeki kart ilişti gözüne. Hazel şaşkınlıkla karta baktı. Üzerindeki yazılar İngilizce değildi.

“Arapça?” Emin değildi. Üstü örtülü nesneye baktı ve kumaşın kenarını tutup, çekti. Altından iki tane laboratuvar kavanozu çıktı. Hâlâ şaşkındı, kavanozları incelemek üzere eğildi.

Sonra çılgık atmaya başladı. İnsan ruhunun duyabileceği en derin ıstırapın ifadesiydi bu çılgılık. Geri geri giderken ayağı kaydı ve banyonun beyaz zeminine düştü. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde banyonun bir köşesine kadar süründü ve kafesteki vahşi bir hayvan gibi köşeye kıvıncı. Bir anda mesanesi boşaldı ve ılık sıvı bacaklarından aşağı akmaya başladı. Yeniden çılgık atmak için ağzını açtığı anda, ses yerine sapsan bir kustumuk fışkırdı ve etrafa yayıldı.

Hazel’in çılgılığıyla birlikte yataktan fırlayan Hector tabancayı kapıp namluya mermi sürerek hızla banyoya koştu. İki eliyle kavradığı silahının namlusunu ileri doğrultmuştu. Köşede kıvrılmış vaziyette yatan Hazel’i gördü. Ortalık idrar ve kustumuk kokuyordu. İçini müthiş bir korku kapladı.

Yaralanmış, diye düşündü. Hızla yanına gidip diz çöktü. “Hazel, ne oldu? Biri mi vardı içeride? Neden bu kadar korktun.” Dokunmak üzere elini uzatınca Hazel başını hayır anlamında sallayıp geriye kaçtı ve eliyle tezgâhın üzerini gösterdi. Hızla dönen Hector, parmağını tetiğe yaslayıp tabancayı Hazel’in gösterdiği yöne çevirdi.

O anda lavabonun üzerindeki iki cam kavanozu gördü. Baktığı şeyin ne olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Kavanozların içinde renksiz koruyucu bir sıvı içinde, kesik insan kafası vardı. Soldakinde Grace Nelson’un ki duruyordu. Gözleri kapalı, cildi sarı ve sarkıktı. İnce gümüş rengi saçları su yosunu gibi yüzüne yapışmıştı. Sanki yüz yıldır ölüyünüş gibi görünüyordu.

Sağdaki kavanozda Cayla Bannock'un başı vardı. Gözleri açıktı. Doğruca kendisine bakıyor gibiydiler. Parlak mavilikten eser kalmamıştı. Donuk ve ifadesizdiler. Şüphıyla gülümsercesine hafifçe aralanmış dudaklarının arasından bembeyaz dişleri seçiliyordu. Cildi soluk, ama düzgün ve kusursuz görünüyordu. Saçları altın rengi bir bulut gibi sıvının içine dağılmıştı. Sanki uykudan yeni uyanmış gibiydi. Güzeller güzeli bir tanesine biraz daha bakarsa fenalaşacağını fark etti.

Eğilip Hazel'ı kaldırdı ve kollarına alarak yatağa kadar götürdü. Yatağın kenarındaki dahili haberleşme cihazından Agatha'yı aradı.

"Güvenliğe haber ver, evi ve çevresini iyice arasınlar. Biri izinsiz içeri girmiş. Polise haber ver. Bir cinayet olduğunu söyle. Hazel için de bir doktor iste." Bir an durakladı. "Acil bir durum bu." Hazel'ın geceliğini çıkarıp yüzünü ve tüm vücudunu ıslak bir havluyla sildi. Sonra üzerine bir yorganla örtüp kendi de altına girdi ve sıkıca kollarına aldı. Hazel'a sımsıkı sanldı. Tüm vücudu titriyor, dişleri takırdıyordu. Korkunç ve yürek parçalayıcı hıçkırıklarla ağlıyordu. Hector, doktor gelene kadar sarılmayı sürdürüp, sevgi sözcükleri fısıldadı.

"Karım kızını kaybetti. Korkunç bir şok yaşadı," diye açıkladı Hector.

Doktorun yaptığı iğne Hazel'ı derin bir karanlığa gönderdi. "Onu kliniğime götürüp, tamamen iyileşene kadar başında gece gündüz bir hemşire bulundurmam istiyorum," dedi doktor.

Hector, "İyi olur," diyerek doktora katıldı. "Burada olacak şeylere dahil olmamalı..." Eve doğru yaklaşan polis sirenleri sözünü bitirmesine engel olmuştu.

"Hemen bir ambulans çağın." "

Hector, sedye ile aşağı taşınan Hazel'in baygın suratını öptü ve ambulansın gidişini izledi. Sonra banyoya gidip içler acısı iki kafanın üzerini beyaz kumaşla örttü. Zarfı açıp kartın üzerindeki Arapça yazıları okumaya başladı.

"Kan borcu dört kişiydi. İki kelle alındı. Tamamı ödenene kadar iki kelle daha uçacak."

Yedi gün sonra Denver polisi Cayla Bannock'un başsız vücudunu üniversite kampüsündeki bir rögarda buldu. Kötü koku nedeniyle polise şikâyetler gelmişti. Ceset ileri derecede çürümüştü. Levazimatçılar onu kurşun bir tabutun içine koyup, daha sonra anneannesi ve kendisinin mumyalanmış başlarıyla birlikte mermer bir lahidin içine yerleştirdiler. Lahidin kapağına ikisinin isimleri kazınmıştı. Kiralık bir uçak onu Steam Boat Springs'e götürmüş ve bir cenaze aracı, Spy Glass Dağı'ndaki Bannock anıtmezanna kadar taşımıştı. Aynı gün Grace Nelson'un başsız cenazesi yakılarak, külleri John dayı tarafından Dunkeld Bağları'na serpilmişti.

Spy Glass Dağı'ndaki defin törenine sadece yakın aile ve arkadaş çevresi katılmıştı. Lahit, Cayla'nın babasınıninkinin sağına, pembe mermerden bir kaide üzerine yerleştirilmişti. Basit töreni Cayla'yı vaftiz eden rahip yönetiyordu. Konuşma yapılmadı. Tüm konuklar sırayla lahidin üzerine pembe birer gül bıraktı. Simon Cooper da onların arasındaydı ve ağladığını saklamıyordu.

"Bir daha onun gibi bir kızla karşılaşmayacağım. Evlenecektik, evimiz ve bebeklerimiz olacaktı. Harika biriydi." Birden sustu.

“Özür dilerim Bayan Bannock, kendimi küçük düşürdüğümün farkındayım.”

“Gelmene çok sevindim Simon,” dedi Hazel.

Hector ve Hazel yalnız kalınca, çinlerde biraz yürüyüp taş bir banka oturdular. Hector gökyüzüne bakıyordu. Hazel’in yüzünde acı bir gülümseme vardı.

“Henry’nin görüneceğini sanmıyorum,” dedi. “Kaz karakterine bürünerek uçacak zamanı yoktur. Kolları Cayla ve Grace’i sarımsamakla meşguldür.”

“Düşüncelerimi okudun. Henry’yi bekliyordum,” diye itiraf etti Hector. “Her şey başladığından beri galiba ilk kez gülümsediğini görüyorum.”

“Günlerce ağladını, feryat ettin,” dedi Hazel. “Artık gözyaşlarını arkada bırakınamamızın zamanı geldi. Henry ve Cayla’yı yalnız bırakalım ki birbirlerini yeniden tanışsınlar.” Ayağa kalktı ve Hector’un elini tuttu. Dağ yolundan aşağı, göl kenarındaki eve doğru yürümeye başladılar. Hector yol boyunca kaçamak bakışlarını Hazel’a yöneltti. Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor, diye düşündü. Başkası olsa, böylesine bir gaddarlıktan sonra perişan olurdu. Fakat o sanki, bu olaydan neredeyse bir güç ve kararlılık kazanarak çıktı. Bu genç yaşında nasıl bu kadar çok şey başardığını şimdi anlıyorum. O bir savaşçı ve asla vazgeçmeyen biri. Kendine acıma hatasına hiç düşmemiş. Hayatı boyunca Cayla’nın yasını tutacak belki aına bu durumun elini kolunu bağlamasına izin vermeyecek. Henry’yi hayatının en kritik döneminde kaybetmiş. Onu hâlâ özlüyor, ama tek başına savaşım sürdürüp ondan devraldığı bayrağı daha da yukarılara taşımış. Onun aşkını kazanmış olmaktan çok büyük bir onur duyuyorum. O benim zırlımı. Benim yanımda olduğu sürece bir daha asla kendimi yalnız hissetmeyeceğim.

İkisinin de akşam yemeği için iştahı yoktu ve tabakları geri yolladılar. Hector bir şişe kırmızı şarap açtı ve kadehlerle birlikte iskelenin ucuna giderek bacaklarını suya sallandırdılar. Hiç konuşmadan şaraplarını içtiler ve gölün üzerinde yükselen mehtabı izlediler. Sessizliği bozan Hazel oldu.

“Polis hâlâ, çok sevdiğim iki insanın başlarını, benim bulmam için oraya koyan adam ya da adamların izini bulamadı,” diye iç çekerek dert yandı.

“Bu çok şaşırtıcı değil,” dedi Hector. “Houston’daki çiftliğinde o kadar sıkı bir güvenlik sistemi yok. Her yere girip çıkabilen neredeyse yüzlerce hizmetli var. Sözleşmeli bahçe işçileri, malzeme getiren görevliler, günlük kiralanan ameleler, sayaç okuyucular, tesisatçılar, boyacılar, elektrikçiler ve tüm diğerleri her an ortalıktalar.”

“İyi de Adem, ta Afrika’dan, binlerce kilometre öteden gelip bu insanlara nasıl erişebildi? Bunların hepsi Amerikalı.”

“Artı Latinler, Avrupalılar, Asyalılar, Afrikalılar ve Puntland’dan gelen Somalililer de dahil olmak üzere yirmiye yakın değişik milletten insan olabilir.” Hazel, bakışlarını Hector’a çevirdi.

“Somalililer mi? Bu nasıl mümkün olabilir?”

“Kanada’da ülkeye yasal yollardan girmiş çeyrek milyondan fazla Somalili var. Üstelik ABD-Kanada sınırı ağzına kadar açık. Annenin ülkesi Güney Afrika, kıtanın kuzeyinden gelen mültecilerin akınına uğruyor. Sadece Zimbabwe ve Malavililer değil çok sayıda Nijeryalı ve Somalili de var aralarında. Dahası; Somalililerin çoğu Puntland’lı ve hâlâ Tippoo Tip’in etkisi altındalar. Polis, Grace ve Cayla’yı öldürenleri yakalayacak olsa bile, bunlar esas emri verenin kim olduğundan haberi olmayan küçük balıklar olacaktır.” Hector bir an için sustu ve kolunu Hazel’ın boynuna doladı. “Yani

gördüğün gibi sevgilim, bu iş burada bitmedi. Adem daha yeri başlıyor. Üzerimize göndereceği binlerce atlamı var. Canavar'ın kollarını kesmek işe yaramaz. Hızla yenileri çıkacaktır. Oraya yeniden gidip kafasını kesmek zorundayın.”

“Onun da tam olarak seni buna zorladığını görmüyor musun? İki kafa daha alacağına dair o alaycı notu işte bu yüzden bıraktı. Seni bu oyuna getirmesine izin veremezsin. Oraya gitmemelisin.” Elini koluna koydu ve tutkulu bir şekilde konuşmaya başladı. “Seni de kaybedersen hiçbir şeyim kalmayacak.”

“Başka bir seçeneğimiz yok,” dedi Hector.

“O zaman ben de seninle gelirim.” Ses tonu tartışmaya yer vermeyecek kesinlikteydi. Kısa bir sessizlik oldu.

“Olmaz tatlım. Gelmene izin veremem. Geçen sefer nasıl olduğunu gördün. Yeniden Canavar'ın ininde olacağız.”

“O zaman Paddy'yi gönder. Bunun için ona para ödüyoruz. Onun işi bu.”

“Kendimin yapması gereken bir işi asla başka birinin yapmasını istemem. Eğer ben gitmezsem, bu kez Canavar peşimizden gelir.”

“Evet, en iyi çözüm bu. Bırak o gelsin. Kendi çöplüğümüzde hesaplaşalım onunla. Bu sefer ona karşı hazırlıklı oluruz.” Hector yüzüne vuran ay ışığında Hazel'a baktı.

“Evet!” dedi düşünceli bir halde, sonra başını salladı. “Hayır. Asla kendi gelmez. Peşimize kiralık katillerini salar, tıpkı daha önce yaptığı gibi. Çağrısını bekleyen bir sürü fanatik var.”

“O zaman önüne dayanamayacağı çekicilikte bir şey koymalıyız,” dedi sakın bir sesle. “O kadar kışkırtıcı bir şey bulmalıyız ki karşı koyamasın.”

“Ona bir yem atmamızı mı öneriyorsun? Çok akıllıca bir düşünce.” Başıyla onayladı Hector. “Fakat onu kişisel olarak tuzağa çekecek ne olabilir ki?”

“*Golden Goose*,” diye cevap verdi.

“Tanrım! Haklısın,” diye fısıldadı. “Ne kaçar açgözlü ve intikamcı olduğunu biliyoruz. Yeni pozisyonundan, aşiretin yeni şeyhi olarak kazandığı güçten dolayı ne kadar övündüğünü tahmin etmek zor değil. *Golden Goose*, Canavar’ı ininden çıkartacak tek şey olabilir.”

A rtık kendilerini, içinde bulundukları umutsuz matern havasından çıkartacak somut bir şeye sahiptiler ve ikisi birden yeni bir enerjinin verdiği kararlılıkla hareket ediyorlardı. Hector, Paddy ile bağlantı kurabildiğinde, onu Paris havaalanında, uçuşunun son ayağı olan Dubai seferi için uçağını beklerken buldu.

“Planlarda değişiklik oldu Paddy. Seni tekrar Houston’da Bannock Petrol merkezinde bekliyoruz. En hızlı şekilde buraya gel.”

“Şükürler olsun Heck! Bir şey seni hayata geri döndürmüş. Senden anlaşılıyor. Birkaç gün önce yanından ayrıldığım üzgün ve zavallı biçim değilsin artık.”

“Namluya mermi sürdük oğlum! Seninle ikimiz yine savaşa gidiyoruz.” Hector düşüncelerini anlattı. Ses tonu canlı ve ikna ediciydi.

Hazel ve Hector, operasyon merkezi olarak Ebu Zara ile Taipei arasında gidip gelmişti, ama Canavar’a olan yakınlıkları nedeniyle, Adem’in ajanlarının sızabileceğini düşünerek ikisinden de vazgeçtiler ve en sonunda da Houston’daki Bannock merkezinde

karar kıldılar. Bannock binası Dallas Caddesi'nde, Hyatt Otel'in biraz aşağısındaydı. Binanın en üst katı olan yirmi beşinci kat parka bakıyordu ve Hazel'ın kişisel kullanımına ayrılmıştı. Güvenlik aşılmaz nitelikteydi. İmkânlar sınırsızdı. Hazel operasyon için bir kod adı düşünmüştü ve sonunda 'Lamos Operasyonu' isminde karar kılmıştı. Yunancadan gelen kelineme "Parlayan Işık" anlamındaydı. Lamos, sadece klasik mitolojide Hector'un atının adı değil, aynı zamanda Cayla'nın, altın renkli kısrakına da verdiği addı.

"Cayla ve senle çok güçlü bağı olan bir isim," diye açıkladı Hazel. "Fakat sadece ikinizi birlikte çok yakından tanıyanlar bunu anlayabilir."

"Lamos Operasyonu. Sevdim. Bir isim verdiğimizize göre gerekli adamları bulmaya geldi sıra. Paddy yarın burada olacak. O zaman birlikte başka kimlere ihtiyacımız olduğunu konuşuruz."

Hector, Lamos Operasyonu'nu açıkladığında Paddy hiçbir yorum yapmadan dinledi, hatta Hector sözlerini bitirdiğinde bir süre konuşmadan önündeki bloknota bir şeyler karalamaya devam etti. Sonunda kalemi bırakıp başını kaldırdı.

"*Golden Goose* mu? Bu kimin aklına geldi?" diye sordu. Sonra bakışları masanın ucunda sessizce oturan Hazel'a döndü. "Kadınısı bir havası var."

"Fikir hoşuna gitmedi mi Paddy?" diye sordu Hazel.

"Bayıldım. Dâhice bir basitliğe sahip." Neşeli bir kahkaha attı.

"Kimleri ekibe almalıyız Paddy?" diye sordu Hector.

"Ne kadar az olursa o kadar iyi," diye cevapladı Paddy. Hâlâ kıs kıs gülüyordu. "Başlangıç olarak Dave Imbiss. O bizim bilgisayar dehamız, planlama ve ekipman sağlama konusunda üstüne yaktur.

Sonra senin eski sağ kolun Tarık var. Bize sağlam bir savaşçı, anadili Arapça olan ve Canavar gibi düşünebilen, düşmanı ve savaş alanını yakından tanıyan biri lazım. Bu özelliklerin bir arada olduğu tek kişi Tarık.”

“Nerede şimdi o?” diye sordu Hector. “Onunla temasa geçebilir misin?”

“Evet. Tarık’la aranızda bir haberleşme yolu geliştirdik. Hâlâ kılık değiştirmiş olarak Puntland’da ama ona hızla ulaşabilirim.”

“Çok iyi. Şu ana kadar Hazel, ben, sen, Dave Imbiss ve Tarık. Başka kimi ekibe alıyoruz?”

“Başlangıç olarak bu ekip işimizi görür. Bana kalırsa dördümüz ve tabii ki Hazel, temel plan üzerinde birlikte beyin fırtınası yapabiliriz. Planı kapsamlı hale getirdikçe, ortaya çıkacak ayrıntılarla uğraşacak uzmanları kadroya dahil edebiliriz. Golden Goose sefere hazır olana kadar ne kadar süremiz var?”

“İlk doğalgaz yükünü Ebu Zara’dan ekim başında alacak,” diyerek cevapladı Hazel.

“Dört buçuk ayınız var. Hızlı hareket etmeliyiz,” dedi Paddy.

“Tarık ve Dave’i en çabuk şekilde buraya getir,” diye emretti Hector.

Dave Imbiss ve Tarık Hakim dört gün sonra, Dubai’den bindikleri bir uçakla Paris aktarınalı olarak Houston’a gelmişlerdi. Varışlarından bir saat sonra Lanxos Operasyonu’nun planlama toplantısı, Bannock binasının en üst katında başlamıştı. Hector temel yaklaşımı onlara ana hatlarıyla anlattı.

“Bu eylemin amacı, Adem’i kandırıp, Mucize Vahası’ndaki ka-
lesinden dışarı çıkartmaktır. Adamlarını çekmek daha kolay ama
eğer bize karşı güttüğü bu kan davasına bir son vermek istiyorsak
Adem’i ininden çıkarmalıyız.” Sözlerine devam etmeden önce yüz-
lerine baktı. Ciddi ve hevesli görünüyorlardı. “Hint Okyanusu’nda-
ki tüm dış ticaret filolarına yönelik sürdürülen korsanlık eylemleri-
nin tamamının, Şeyh Adem Tippoo Tip tarafından organize edilip
yönetildiğini biliyoruz. Bu eylemler Adem, dedesinin yerine şeyh
olduktan sonra daha kapsamlı ve yoğun bir şekilde devam ediyor.”
Hector masanın üzerindeki kontrol düğmesine bastı ve karşıla-
rındaki ekran aydınlandı. Bir dizi tarih ve rakam belirdi. “Bunlar
Adem’in dedesinin liderliğinin son yılında düzenlenen korsan sal-
dırlara ait istatistikler. Gördüğünüz gibi toplam yirmi sekiz saldırı
olmuş ve bunların tamamı Aden Körfezi’nde gerçekleştirilmiş. Bu
saldırıların sadece dokuzu başarılı ve elde ettikleri tahmini fidye
miktarı yüz yirmi milyon dolar.” Ekrandaki görüntüyü değiştirdi.

“Bu da son on iki aya ait rakamlar.” David Imbiss şaşkınlık için-
de bir ıslık çaldı ve Hector konuşmaya devam etti. “Gerçekten ıslık
çalınacak gibi Dave. Yüz yirmi yedi saldırı ve bunlardan doksan
biri başarılı olmuş. Toplanan fidye miktarı tahminen iki buçuk mil-
yar dolar.” Hepsi afallamış bir halde susuyordu.

“Evet, bu çok büyük bir para ve neredeyse tamamı Adem’in ka-
sasına giriyor. İşin ilginç tarafı, Adem’in saldırı botlarının artık kıyı-
dan bin beş yüz kilometre uzakta bile operasyon yapabiliyor olması.
Üstelik bu operasyonları yaparken kimse ona dokunmuyor. Elin-
deki bu parayla Adem, artık saldırılarını ana gemilerden yönetiyor.
Tanık’tan öğrendiğimize göre bu iş için, ele geçirdikleri Rus ve Tay-
van troi teknelerini kullanıyorlar. Bunların hepsinde gelişmiş elekt-
ronik donanım mevcut ama hepsinden önemlisi bunların güvertele-

rine helikopter platformları inşa ettirmiş olması. Şu anda iki, belki de üç adet Bell Jet Ranger helikoptere sahip. Bu sayede yüzlerce kilometre çapındaki alanı tarayarak, hem tehlikeli donanma gemilerini hem de ağız sulandırıcı ve yağlı ticari hedefleri tespit edebiliyor.

“Neden Batılı donanmalar bu korsan botlarını gördükleri yerde batırmıyorlar?” Dave sordu.

“İki sebebi var,” diye cevapladı Hector. “Birincisi, yüz binlerce kilometrekarelik bir deniz yüzeyinde küçük bir botu bulmak kolay değil. Etkin olarak yapmanın maliyeti çok yüksek. Bunun göze alsalar bile botları suçüstü yakalamaları gerekir. Adem’in teknelelerini Gandanga Körfezi’nde durup dururken havaya uçuramazlar. Uluslararası denizcilik yasaları ellerini kollarını bağlıyor. Bir de aşırı duyarlı, yaygaracı sosyalist ülkelerin açık denizlerde suçüstü yakalanmış korsanların haklarına, kurbanlarınınkinden daha fazla önem vermesi söz konusu. Ele geçirilen korsanların adil bir şekilde yargılanmak yerine denetimsiz bir şekilde öldürülmelerinden endişe ediyorlar. Sosyalist ülkeler bu şekilde çok insancıl ve politik görünmeye çalışırken, Adem okyanusta cirit atıyor ve milyarlarca doları cebe indiriyor.

“Sahiplerinin sigorta poliçeleri gereği, ticari gemilerin mürettebatı silah taşıyamıyor. Bu poliçeler, ilk ateşi başlatmaları durumunda, daha üstün ateş gücüne sahip korsanların da ateş etmeye başlayacağını öne sürerek mürettebatın kendini koruma hakkını da engellemiş oluyor. Adem için hep av sezonu. Haftanın her günü bayram.” Hector bir süre söylediklerini hazmetmelerini ve düşünmelerini bekledi. “O halde bu durumda ne yapacağız? Dave ve Tarık, siz bugüne kadar alınan kararlara yetişemediniz, o yüzden sizin için bir kez daha üzerinden geçeceğim.” Hector, Lampos Operasyonu ile ne elde etmeyi umduklarını kısaca özetledi.

“Bildiğiniz gibi karım, annesinin ve kızının korkunç bir şekilde öldürülmelerinin dehşetini yaşadı. Tarık’ın karısı ve oğlu da Adem’in haydutları tarafından öldürüldüler. Adem, benim ve karımın başına ödül koydu; beni ve karımı, tıpkı ailemizin diğer masum bireyleri gibi öldüreceğine Allah’ın huzurunda yemin etti. Ölenler için adalet istiyoruz. Kendimiz ve okyanuslarda gidip gelen tüm yasalara bağlı erkek ve kadınlar için güvenlik istiyoruz. Bu adamın Puntland’daki küçük hükümranlılığından uzakta olduğumuza ve yaşadığımız ülkedeki güvenlik güçleri tarafından korunduğumuza güvenerek sahte bir güvenlik duygusu içinde rehavete kaptırmışız kendimizi. Adem, nerede olursak olalım bize dokunabileceğini kanıtladı. Bize, onu öldürmekten başka çare bırakmadı.” Hepsi birden onaylayıcı sesler çıkarttılar.

“Uzun tartışmaların ardından, Adem’e Mucize Vahası’ndaki kalesinde saklırmamaya karar verdik. Bunu daha önce denedik ve içlerinde Ronnie Wells’in de bulunduğu birçok iyi adamımızı kaybettik. Tarık bu tecrübeden sağ çıktığı için çok şanslı.” Hector, Tarık’a bakıp gülümsedi. “Yaraların ne durumda?”

“Çok hoş bir yara izi kaldı,” dedi Tarık ciddi bir ifadeyle. Kolay kolay gülmüyordu artık.

“Puntland’a gidersek, karşımıza öngörülemeyen çok fazla parametre çıkacaktır. Adem ve komutanı Uthmann Waddah’ı meydana çıkarmalıyız. Bu ikisini oltaya getirecek bir yem bulmalıyız.” Daha önceki toplantılarda bulunmasına karşın, Paddy bile her şeyin böylesine sistemli bir şekilde ayrıntılandırılmasından etkilenmişti. O da başını sallayarak masadakilerle birlikte anlatılanları onayladığını belli ediyordu. “Adem’in hangi yeme karşı zaafının olabileceğini düşündük. Karım *Golden Goose*’u kullanmamızı önerdi.” Dave ve Tarık şaşırmış görünüyorlardı. Paddy onlar adına konuştu.

“Galiba Dave ve Tarık’ı hayrete düşürdün Fleck. Ben senin neden bahsettiğini biliyorum. Osaka’daki tersanenin güvenliği benim sorumluluğumda ama onlara açıklamayı gerekecek.”

Hector, Hazel’a döndü. “*Goose* senin bebeğin. Bize anlatır mısın lütfen Hazel?”

“Tamam, hemen açıklayayım,” dedi hevesle. “Aslında gayet basit. Bannock Petrol, denizlerde yüzen en büyük ve değerli gemiyi inşa ettiriyor. Bu, doğalgaz taşıyacak olan bir süper tanker. Suyu indirildi ve iç donanımının monte edilmesi için Tayvan’a doğru yola çıktı bile. Şu ana kadar projeyi gizli tuttuk. Bu yüzden sizin bile haberinizi olmadı. Gemiye *Golden Goose* adını verdik. Bir milyar doların üzerinde bir sigorta değeri var.” Paddy bile oldukça etkilenmiş görünüyordu. O da bu rakamları ilk kez duyuyordu. “Şimdi Hector size planın geri kalanını açıklayacak.”

“*Golden Goose* ilk yolculuğu için hazır hale gelince, büyük bir kampanya hazırlayacağız. Arapça yayın yapan El Cezire televizyonunda yayımlatarak, doğrudan Adem’e ulaşmasını sağlayacağız. Gemi ilk seferini, Ebu Zara gaz alanlarından Fransa’ya yapacak. *Golden Goose*, Süveyş Kanalı’nı geçemeyecek kadar büyük olduğu için, Adem’in burnunun dibindeki Aden Körfezi’nden geçen rotayı kullanamayacak. Ancak, Adem’in saldırı botları ve araştırma helikopterleri için ana gemileri kullandığını daha önce konuşmuştuk. Bu şekilde onun saldırı alanını, Afrika’nın boynuzundan iki bin kilometre uzağa kadar genişlettiğini biliyoruz. *Golden Goose*’un Basra Körfezi’nden Ümit Burnu’na kadar olan yolculuğu, onu Gandanga Körfezi’nin beş yüz kilometre yakınına kadar yaklaştıracak. *Golden Goose*’un ne zaman ve tam olarak nerede, en yakınından geçeceğini Adem’in duymasını sağlayacağız. Geminin değerini ve sahibini öğrenecek. Bu onun için karşı konulmaz

bir fırsat. Saldırmalı ve biz de onu karşılamak üzere hazır olmalıyız.” Herkes sessizlik içinde entrikanın boyutlarını düşünüyordu. O sırada Tarık sakın bir şekilde konuşmaya başladı.

“Adem gelmeyecektir. Zenginliği ve gücü arttıkça daha tedbirli olduğu söyleniyor. Kendini tehlikeye atacağını düşünmüyorum. Sadece kadın ve çocuklara işkence yapıp öldürmekten zevk alan korkak bir domuz. Bundan sonra kendisini riske atacağını zannetmiyorum.”

“*Golden Goose*’a saldırmayacağını mı düşünüyorsun?”

“Hayır saldırmayacaktır. Çünkü o bir korkak. Uthmanın da saldırmayacak, çünkü Hector’un da bildiği gibi o da denizden korkuyor. Adem, saldırı filosunun komutanı olan amcası Kemal Tippoo Tıp’i gönderecektir, ama *Golden Goose*’u ele geçirmek için kendisi gelmeyecektir. Gandanga Körfezi’nde güven içinde ganimetinin ona getirilmesini bekleyecektir. Ancak o zaman gemiye çıkıp el koyacaktır.” Adamlar sandalyelerinde huzursuzca kıpırdandılar. Paddy ve David birbirlerine baktılar. Hazel pencerenin önüne gidip parka bakmaya başladı. Çocuklar çimenlerin üzerinde yuvarlanıyor, sevgi dolu aileleri de onları izliyordu. Bir bando grubu oyun sahasında pratik yapıyordu. Ne kadar huzurlu ve sıradan bir görüntüydü; şu anda tartıştıkları vahşi gerçeklerden ne kadar uzaktı. Hazel kaybettiklerinin acısını yeniden içinde hissetti. Güçlülükle bu duyguyu bastırarak masadaki adamların yanına gitti.

“Famam, o halde Kemal’in *Golden Goose*’u ele geçirip Gandanga Körfezi’ne götürmesine izin vereceğiz.” Herkes susmuş ve şaşkınlık içinde Hazel’a bakmaya başlamıştı. Hazel gülümsemeye başlayınca Hector aniden bir kahkaha attı.

“Yani, Hector’un savaş atı Lampos, Truva Atı haline gelecek. Adem’e bir milyar dolarlık gemi ve milyonlarca ton doğalgazdan

başka şeyler de göndereceksin.” Bunu duyan Paddy de eliyle masaya vurdu.

“Harika! Böyle bir şeyi sadece siz hayal edebilirdiniz Bayan Cross. Hector, bu hanıma dikkat et oğlun. Ve Tanrı kadını, kadın da hileyi yarattı!”

Dave Imbiss de ne olup bittiğini anlayarak Paddy’yle birlikte gülme kervanına katıldı. “Adem gemiye çıkana kadar acaamları gizli bir bölmede saklayacaksınız ve sonra hep beraber ortaya çıkacağız ve, ‘Sürpriz! Sürpriz!’ diye bağıracağız. Adem’i yakaladıktan sonra karaya çıkartma yapacağız. Demirli tüen ana gemiler, saldırı botları ve helikopterleri imha edeceğiz. Tutsak ettikleri tüen denizcileri kurtaracağız. Onların gemilerine binip açık denizlere çıkmasına eşlik edeceğiz.”

Fakat Tarık hâlâ şüpheyile bakıyordu.

“Bütün bu planladığınız işleri yapabilmek için yüz, belki de daha fazla adama ihtiyacımız var. Gemide bu kadar adamı saklayacak yer var mı?”

“Tarık, bu belki de bugüne kadar inşa edilmiş olan en büyük yük gemisi,” diye açıkladı Hector. “Görene kadar bekle. İçinde bir orduyu saklayabiliriz.”

Paddy atıldı. “Bir dakika! Aklıma bir şey geldi. İkinci Dünya Savaşı’nın sahte ticaret gemileri gibi bunu da gizli silahlarla donatabiliriz.” Paddy kabına sığmıyordu. “Kasabayı topa tutar, direnen veya kaçmaya çalışan bütün gemileri batırabiliriz.”

“Hayır!” dedi Hazel sertçe. “Kasabayı topa tutmak yok. Orada, derine çatına evlerle yüzlerce masum kadın ve çocuk yaşıyor. Bu bir katliam olur. Bizi böyle bir eylemi Adem’den bile kötü yapar. Yine de, karaya bir parti adam gönderip tutsak denizcileri kurtarmaya fikrine katılıyorum.”

“Tam doluyken *Golden Goose* ne kadar su çekiyor?” Hector sordu ve ardından kendisi cevaplandırdı. “Muhtemelen otuz metreden fazladır. Bu durumda korsanlar *Goose*’u sahile en fazla bir kilometre yaklaştırabilirler. O mesafeden küçük botları gönderebiliriz. Yol boyunca kıydan açılacak ateşe maruz kalırlar. Göz göre göre intihar etmek olur bu.”

“Gemi o kadar büyükse ambarında birkaç tane ASA saklayabiliriz,” dedi David düşünceli bir şekilde.

“ASA mı? Nedir onlar?” Hazel sordu.

“Aynıbik Savaş Aracı bunların resmi adı. Yeni nesil yüzen tanklar. 1944 yılında Normandiya’ya çıkan müttefik kuvvetlerinin kullandıklarına benziyorlar.”

“Onları yüksek gövdeli bir gemiden suya bırakmak mümkün mü?” Hazel şüpheyle sordu.

“Kesinlikle. On metre yüksekten suya bırakabiliriz,” diyerek güvence verdi David.

“Tam yüklüyken bile *Goose*’un gövdesi bundan yüksek olacak. Üstelik sudan tekrar nasıl gemiye alacağız.” Hazel ikna olmamıştı.

“Seyyar köprüler üzerinde hareket eden hidrolik vinçlerle donatacağız gemiyi. Dikkat çekmeden yatar vaziyette kargo güvertesinde duracaklar; ta ki geminin yan tarafından sarkarak ASA’ları suya indirene kadar. Sudaki ASA’lar bu sistemle yeniden yukarı çekilebilirler.” Hector önünde karaladığı bu fikre ait çizimden başını kaldırmadan açıklanmıştı.

“Kesinlikle öyle!” diye katıldı Dave. “ASA’ları Gandanga Körfezi’nde terk etmek hiç işimize gelmez. Bu araçların her biri yüz binlerce dolar değerinde.”

“Şu oyuncakları bana bir anlatın bakayım,” dedi Hazel.

“Palet ve taretleriyle, ilk bakışta yaygın olarak kullanılan savaş tanklarına çok benziyorlar. Tek farkları çok daha yüksek olmaları. Bizim ihtiyacımız olan, yirmini beş tam teçhizatlı piyade ve üç mürettebatı alacak kapasitede bir personel taşıyıcı. Tareti döner tipte ve 50 kalibrelik ağır makineli tüfek ve bomba atar ile donatılmış olacak. Zırhlı, tüfek ve ağır makineli ateşine karşı korunaklıdır. Karada saatte kırk kilometre hız yapabilir, denizde yaklaşık on beş.”

“Bunlardan birkaç tane bulabilir misin bize Dave?” diye sordu Hazel.

“Fabrika çıkışı bulunmak oldukça zor olabilir. Fakat birkaç yıldır kullanılmakta olan ve gayet iyi durumda bir iki tane bulacağımdan eminim. Güney Kore, Tayvan, Endonezya ve Uzakdoğu'daki birkaç ülke daha bunlardan kullanıyor. Bu ülkelerden biriyle anlaşabileceğimi sanıyorum.”

Hazel, Hector ve Paddy'ye baktı. “Bize kaç tane gerekecek?”

“Tamamen habersiz yakalayabilirsek ve karaya elli adam çıkarırsak, onlar yeniden bir araya gelene kadar kasabayı bir gün elimizde tutabiliriz,” diye cevapladı Hector. “İki ASA iş görür.”

“Hata ya da kazaya hiç pay bırakmıyor,” diye itiraz etti Paddy. “Üç araç ve yetmiş beş adam tüm olası durumlar karşısında yeterli olur.”

“Paddy hep yere sağlam basar,” diyerek Paddy adına açıklama yaptı Hector.

“Yavaş giderim ama en azından hayatta kalıyorum.” Paddy sırtarak Hector'a cevap verdi.

“Dave, lütfen Paddy için üçüncü ASA'yı da buluver. Onun hayatta kalmasını istiyoruz.” Hazel de onlarla birlikte gülmeye başladı.

Onun gücüne ve dayanıklılığına hayranım, diye düşündü Hector hoşnut bir halde. Yeniden canlandı. Gülebiliyor. Daha yapıcı

düşüncelere yer açmak için acısını bir kenara itebiliyor. Acısını hiç unutmayacak aına onu kontrol altında tutabiliyor. Eğer hem “Zaferi” hem de “Felaketi” göğüsleyebilir / Ve bu iki sahtekâra da eşit davranabilirsen⁽¹⁾... Sanki, Rudyard Kipling bu dizeleri Hazel için yazmış.

Hector yeniden ciddileşti. “Sanırım Çinli tasarım mühendislerini arayarak *Goose*’un gövdesinde ne gibi değişiklikler yapmak istediğimizi bildirme noktasına geldik,” dedi.

Beş gün sonra üç mühendis, *Golden Goose*’a ait tüm çizimleri içeren büyük siyah silindir kutularla beraber geldiler. Müşterinin ne istediğini tam olarak anladıklarında, Hazel’in onlara sağladığı çalışına ortamında yoğunlaşarak çalışmaya başladılar. Onuncu gün, yeni tasarımlarını sunup, görüş almak üzere ortaya çıktılar.

Geminin kış tarafında, üst güverteye en yakın gaz kargo tankı bir uçak hangarı kadar büyük bir başka hacime olacak sahipti. Tasarımcılar, gizli bölme oluşturmak amacıyla bu bölümü geminin kalanından ayırmışlardı. Sonra bu alanı yanlamasına üç bağımsız kata böldüler. En üst kat nühimnat ve ateşli silahlar gibi hızlı bir biçimde çıkarılması gereken askeri malzemelere ayrılmıştı. Daha küçük ölçekli, iki buçuk metre karelik bir kabin koyarak, içine çift katlı dar bir ranza yerleştirdiler. Dar bir koridordan ulaşılan birer duş ve tuvalet bölmesi koymayı da ihmal etmediler. Bu kabin Hector ve Hazel tarafından kullanılacaktı. Bitişik bölmede üç adet ASA için park yeri bulunuyordu. Tam tepesindeki sürgülü tavan açılarak araçlar hidrolik bir vinçle güverteye çıkartılacaktı. Bu vinç, seyyar köprüye monte edilecek ve her seferinde tek bir

⁽¹⁾ Rudyard Kipling’in Eğer adlı şiirinin iki dizesi. Emre Kongar’ın çevirisinden alınmıştır.

ASA'yı taşıyarak geminin yanından suya indirebilecekti. Sürgülli çatı açıklıktan on beş dakika sonra üç ASA cıa denize indirilecekti. Her biri taşıdıkları ağır silahlı yirmi beş kişiyle birlikte saatte on beş kilometre hızla sahile doğru yol alacaktı.

Gizli bölmenin ikinci katı adamların yaşam ve uyuma alanlarını, yemekhaneyi, duş ve tuvaletleri içeriyordu. Tüm alanlara sürekli temiz hava sağlayan havalandırma ünitesi de bu kattaydı. Bu kata ayrıca, herkesin bir araya gelerek oradan görev yerlerine dağılacakları bir içtima salonu da eklenmişti. Mutfaklar ve yiyeceklerin saklandığı soğuk hava odaları en alt kata konuşlandırılmıştı. Ancak bu kattaki alanın büyük bir kısmını operasyon takip odası ve elektronik donanımlar işgal edecekti. Üzerlerindeki geminin her tarafı kapalı devre televizyon kameraları ve dinleme cihazları ile donatılacaktı. Geminin, karinadan köprüye kadar, buradan kontrol edilemeyen veya izlenemeyen hiçbir noktası olmayacaktı. Kameralardan birisi kapıtan köprüsünün üzerindeki kısa anten direğine monte edilecekti. Takip odasında bulunanlar bu kamera sayesinde geminin çevresinin ve ufkunun panoramik görüntüsünü izleme olanağı bulacaklardı.

İkinci kattaki toplantı salonundan başlayan bir dizi tünel ve merdiven her tarafı ağ gibi saracaktı. Bu geçitler çok akıllıca bir şekilde bölmelerin arkasında inşa edilecekti. Böylece adamlar, kimseye görünmeden geminin her tarafına hızlı bir şekilde ulaşabilecek ve gerektiğinde gizli kapaklardan dışarı çıkıp hazırlıksız yakaladıkları düşmanları etkisiz hale getirebileceklerdi.

Operasyonun beş kurmayı - Hazel, Paddy, Dave Imbiss, Tank ve Hector - uzun toplantı masasında üç Çinliyle karşı karşıya oturmuş planlanan yerleşimin avantajlı ve kusurlu yönlerini tartışıyorlardı. En

çok önem verdikleri konuların başında gizli bölmelerin ses yalıtımıydı. Metal duvarlar arasında yaşayacak olan yüz yirmi beş kişi sadece ortalıkta dolaşarak bile ciddi bir ses üretebilirdi. Bu sesler düşmana varlıklarıyla ilgili ipucu verebilirdi. Tavanlar, bölmeler ve özellikle güverteler, ses geçirmez poliüretan malzeme ile kaplanmalıydılar. Gizli alandaki hareketli her parçanın, fırınların kapakları ve buzdolapları, hatta musluk ve sifon mekanizmalarının sesi bile tamamen bastırılmalıydı. Herkes kâğıt tabaklardan yemek yiyecek; plastik bardak, çatal ve kaşık kullanacaktı. Böylece metal ve seramik şangırtısı olmayacaktı.

Yumuşak tabanlı botlar giyilecekti. 'Sessiz Gemi' emri verildiğinde sadece gerektiğinde, o da fısıltıyla olmak koşuluyla konuşulacaktı. Tüm elektronik ekipman susturulacak ve operatörler geminin diğer taraflarındaki sesleri duymak için kulaklık kullanacaklardı. Bitişik kargo tanklarının gaz sirkülasyon pompaları nöbetleşe çalışarak, geminin ortasından gelecek bütün sesleri bastıracaktı. Operasyonun sessizliğiyle ilgili her şey halledilince dikkatlerini tüm donanımı ve gözetleme ekipmanının yerleştirilmesine yönelttiler. Kapah devre televizyon kameraları tamamen gizlenmeli veya farklı görünmeliydi ve geminin tananını görecektik şekilde yerleştirilmeliydiler. Aynı yaklaşım dinleme cihazları için de geçerliydi.

Geminin kaptan köprüsü, kargo güvertesinden otuz metre yukarıda olduğu için kaptan, dümenci ve seyrüsefer mühendisine 360 derece görüş alanı sağlıyordu. Köprünün altında kaptanın odası, haberleşmeyle seyrüsefer odası ve gemi sahiplerinin lüks süiti yer alıyordu. Onların hemen altındaki katta, ikinci subay ve gemi mühendislerinin odalarıyla, mutfak ve yemekhane bulunuyordu. Tasarımcılar, köprünün üzerine ek bir kat çıkarılmasını ve bu en üst katın ana köprü haline getirilerek alttaki bölümlerin boş

bırakılmasını önermişlerdi. Bu boş alan tümüyle kapatılacaktı. Bu-
raya tek giriş, ana güvertenin altındaki gizli alandan başlayan bir
tünel merdiven ile olacaktı. Üst güvertenin çelik duvarlarının ardı-
na da dakikada 200 mermi atabilen MK44 Bushmaster çift namlulu
otomatik hafif top yerleştirilecekti. Bir kol yardımıyla aşağı inecek
olan çelik paneller, topun önünü açarak, düşman kuvvetlerinin
ölüm kusmasını sağlayacaklardı.

Tüm planlar onaylanınca ekip dağıldı. Dave Imbiss Güney Ko-
re'ye giderek üç hafta içinde, ordu envanterinden çıkarılmış üç adet
ASA ve bir Bushmaster top satın almayı başardı. Tüm bu ekipman
Golden Goose'un gizli bölmelerine yerleştirilmek üzere, Tayvan'ın
Chi-Lung Limanı'na doğru yola çıktı. Tayvan'dan Ebu Zara gaz sa-
hasına olan yolculuk sırasında ASA'ları kullanacak mürettebat bu
hantal görünümlü ama son derece etkili makinelerin kullanımı için
eğitilecekti. Aynı yolculukta Bushmaster topunu kullanacak olan
topçular da eğitim göreceklerdi.

Tüm bu adamlar, Paddy'nin Sidi el Razig'de oluşturacağı 125
erkek ve bir kadından oluşan personel arasından seçilecekti. Yetmiş
kişi Cross Bow'un dünyanın çeşitli yerlerindeki görevlerini bırakıp
geleceklerdi. Ekibin geri kalanı Paddy'nin elindeki, heyecan ve para
için en tehlikeli görevlere bile gitmeye hazır, paralı asker ve kiralık
katillerden oluşan kapsamlı bir listeden seçilecekti. Ekibin tek kadın
üyesi, sadece savaş sanatlarındaki olağanüstü ustalığı nedeniyle de-
ğil, Hazel'a olan aşırı benzerliğinden dolayı da ekibe katılmıştı. Rus
özel askeri birimi Spetnaz'da yetişmiş bir Rus kızıydı. Adı Anastasia
Voronova'ydı ama kendisine Nastiya⁽¹⁾ denilmesini istiyordu.

⁽¹⁾ İngilizce'deki iğrenç, kötü anlamına gelen "nasty" kelimesine gönderme yapılmış.

'Tarık Mekke'ye uçmuş ve orada Puntland'a dönmekte olan hacı kafilesine katılmıştı. Onlarla birlikte feribotla Mogadişu'ya, oradan da otobüsle Gandanga Körfezi'ne ulaşmıştı. Orada yerel halkın arasına karışıp iş arayan bir gezgin gibi davranmaya başlamıştı. Hector'un talimatı, hiç yazılı not alınadan körfez ve kasabanın yerleşim haritasını hafızasına kazınmasıydı. Her bir korsan teknesinin demirlendiği noktayı belirlemişti. Ele geçirilen denizcilerin tutulduğu esir kampının yerini öğrenmişti. Adem'in ana gemisinin ve saldırı botlarının hareketlerini izlemiş ve aklına kaydetmişti. Bu görevdeki en önemli talimatlardan biri de ezeli düşmanı Uthmann Waddah'ın hareketlerini izlemektir. Uthmann'ın sefere çıkan ya da görevden dönen ana gemi ya da saldırı botlarından birinde olup olmadığını bilmek Hector açısından yaşamsal önem taşıyordu. Hector'un planı bu bilgiye dayanıyordu, çünkü korsanlar arasında, Hazel'ı gördüğünde tanıyabilecek olan tek kişi Uthmann'dı. Her şeye rağmen Hector, Uthmann'ın asla denize açılmayacağına emindi.

Bunun Tarık'ın daha önceden açıldadığı gibi, basit bir sebebi vardı; yenilmez savaşçı Uthmann, açık denizlerden öcü gibi korkuyordu. Deniz tutmasından kronik olarak muzdarip olan Uthmann, okyanus dalgaları tarafından birkaç saat sallandığında, ayakta durmak bir kenara, inlemek ve kusmaktan başını kaldıramayan bir enkaza dönüşüyordu. Deniz suyu onun tek zayıf tarafıydı.

Gandanga Körfezi'nde kaldığı birkaç hafta boyunca Tarık, dört ticari gerninin Kemal Tippoo 'Tip yönetiminde tezahüratlar eşliğinde sahile getirilişine şahit oldu. Her seferinde, Adem ve Uthmann Waddah, gemileri karşılamak üzere sahilde oluyorlardı. Ne var ki Adem ne zaman ekde edilen ganimeti korsanlara dağıtmak üzere salanat teknesi ile ele geçirilen gemilere gitse, Uthmann hep kıyıda

kalıyordu. Anlaşılan oydu ki, körfezin sakin sularına bile tahammül edemiyordu.

Hector ve Hazel, *Goose*'un yeni kaptanıyla tanışmak üzere BBJ ile Taipei'ye uçmuşlardı. Cyril Stamford on ay önce, altmış iki yaşında ABD donanmasından zorunlu olarak emekli edilmiş bir savaş gemisinin kaptanıydı. Hâlâ keskin bir zekâya sahip ve sağlıklı olan Stamford, büyük gemilerde çalışmaya da son derece hevesliydi.

Asker kökenli bir aileden geliyordu. Atalarından biri 1800 ile 1805 yılları arasında harbar Afrikalı korsanlara karşı savaşmıştı. Cyril, Paddy'ye Kaptan Thomas Stamford tarafından 1804 yılında karısına Tunus'tan yazdığı çok eski ve paha biçilemez mektubu göstermişti. Sararmış satırları yüksek sesle Paddy'ye okumuştı.

“Kutsal kitapları Kuran'da yazdığına göre peygambere inanmayan tüm uluslar pagan, kâfir ve günahkârlarmış ki bunların yağmalanması ve köle yapılması, inananları için hem hak, hem de görevmiş. Bu sırada ölen her Müslüman'ın cennete gideceği de kesinmiş.”

“Stamford'lar İkinci Dünya Savaşı'nda, zulüm, bağnazlık ve kanunsuzlukla savaşmışlardır,” diye gururla sürdürmüştü konuşmasını kaptan. “En büyük oğlum Robert, bu insanlar tarafından kaçırılıp korkunç işkencelere maruz kaldıktan sonra hayatını kaybetti. Donanmam beni emekliye ayırdı ama bu katil pisliklerle bir kez daha hesaplaşmayı çok istiyorum.”

Golden Goose'u kendisine teslim etmeden önce Hector, kaptana gizli görevini ve bunun olası tehlikelerini açıkladı. Cyril görevi memnuniyetle kabul etti. Kendisine eğitmesi için denizcilik geçmişi olan on Cross Bow güvenlik elemanı verildi. *Goose*'un makine dairesi ve köprüsü o denli üstün teknolojiyle döşenmişti ki

dev tankeri bu kadar az adamla etkin biçimde kontrol edip denizlerde seyretmesini sağlamak mümkündü.

Dave Imbiss de, üç adet ASA'yı saklayacakları bölmelerin inşasını ve gizli odaya topun yerleştirme işleminin son aşamasını izlemek için gemideydi.

Golden Goose dış taraftaki liman havuzlarının birinde duruyordu ve Paddy'nin adamlarınca hazırlanan güvenlik şemsiyesi hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu. Kıç güvertesinin üzerine brandalar serilmiş ve tüm işlemler onun altında gerçekleştirilmişti. Top, ASA ve diğer tüm hassas malzemeler gece olunca, alçak dorselerde getirilmiş ve üzerleri belli olmamalarını sağlamak için siyah plastik örtülerle kapatılmıştı.

Gemideki işlerin tamamlanmasına yakın, yerleşim mekânları konaklamaya imkân sağlayacak hale geldiğinde, Paddy O'Quinn Taipei'ye gelmişti. Sonraki birkaç gün içinde toplam kırk kişilik ilk parti, küçük turist grupları halinde peşinden şehre inmişti. Bunların içinde karmaşık elektronik cihazları ve kapalı devre televizyon sistemini çalıştıracak teknisyenler de vardı. Sonra Bushmaster topunu kullanacak topçular, ASA'ların sürücü ve mürettebatını oluşturacak on iki kişi de gelmişti. Paddy'nin zırhlı araçların komutanı olarak seçtiği kişi orduda onun astı olarak görev yapmış eski bir subaydı. Adı Sam Hunter'dı ve amfibik zırhlı araçların kullanımıyla ilgili derin bilgiye sahipti.

Son katılan ama en az diğerleri kadar önemli olan biri de Nastiya Voronova'ydı. Hector ve Hazel'la, kiralık araçlarıyla Paddy ve Rus kızı otellerinden alarak tersaneye getirdi. İlk karşılaşmalarında birbirlerinin rekabetçi özelliklerinin farkına varan iki kadın arasında hoşnutsuzluk oluşmuştu. Hazel, kadının ilk bakışta zarafete sahip dış görünüşünün altında, tarihöncesi çağlara özgü bir vahşi-

lik yattığını fark etmişti. Öte yandan, Nastiya'nın ise herhangi bir topluluk içinde en çarpıcı güzellikteki kadın olmamaya pek alışık olmadığı anlaşıyordu.

Hazel ve Nastiya kiralık aracın arka koltuğunda yan yana oturup ihtiyatlı bir halde sohbet ettiler. Tersanceye geldiklerinde, kendilerini Goose'un bulunduğu havuza götürecek feribotu beklerken Hazel, Hector'u kolundan tutarak biraz uzağa çekti. "Paddy ve Rus kız, daha şimdiden birbirlerine çarpılmış durumdalar."

"Yok artık! Daha neler! Nereden biliyorsun? Kız mı söyledi sana?"

"Onun bir şey söylemesine gerek yok şapşal adam. Aralarındaki şehvetin kokusu portakal çiçeği gibi her tarafı sarmış durumda. Fark etmedin mi?"

"Evet, ama ben onu gerçekten portakal çiçeği sandım." Hector güldü. Nastiya'nın Paddy'ye abayı yakmış görünüşü Hazel'in kıza karşı tavırlarının yumuşamasına sebep olmuştu. Artık Hector'u kızın aşırı çekiciliğinden koruması gerekmeyeceği için, kızıdan hoşlanmaya başladığını hissediyordu.

Paddy'nin ekibi ilk başlarda olağanüstü büyük bu gemiye alışmakta zorluk çekti. Kargo güvertesi beş futbol sahası büyüklüğündeydi. Yeniden inşa edilen 1 numaralı kargo ambarındaki gizli bölüme götürüldüklerinde kendilerini iç içe geçmiş bölüneler ve çelik tünellerden oluşan bir labirentte buldular. Tüneller çok az aydınlatılmış, kötü havalandırılmış ve uzun boylu birinin dik durmayacağı kadar alçak inşa edilmişti. Tünelin içine girildiğinde hiç bir nirengi noktası yoktu ve yönünü kaybetmek isten bile değildi.

Örneğin ikinci kattaki toplantı noktasından köprüye ulaşmak için ağırlaşmış havayı soluyarak, birbirinin aynısı olan kapılardan geçip otuz metrelik dik ve klostrofobik bir tırmanış gerekiyordu. Sonunda köprüye ulaşanlar, nefes nefese ve yön duygusunu kaybetmiş hâle oluyordu.

Hector çalışanlara dafla iyi aydınlatma ve havalandırma sağlamları talimatını vermişti. Ayrıca tünellerin içine açıklayıcı işaretler konması ve her katın farklı renklerde boyanması talimatını da vermişti. Bütün bunların yanı sıra Hector'un dikkatini güverteye açılan kapaklar çekmişti. İlk tasarımda bunlar içeriden ve ikili kilit mekanizması elle çözümlerek açılıyordu. Bu, hem gürültülü hem de zaman alıcı bir mekanizmaydı ve diğer taraftaki düşmanın dikkatini çekebilirdi. Hector yeni bir sistem tasarladı. Kapakların menteşelerini yaylı hale getirmişti ve tespit pınına vurulan bir çekiç darbesi, kapağın şiddetle dışa doğru açılmasına yetiyordu. Hemen peşinden içeridekilerin hızla dışarı çıkması güvertedeki düşmanların tamamen hazırlıksız yakalanmasına yol açıyordu.

Bu değişiklikler yapıldığında gemi Ebu Zara için yola çıkmaya hazırды ve herkes geminin planını iyice öğrenmişti. Kara gözden kaybolduğunda, Hector kaptana motorları boşa almasını söyledi. Dalgaların üzerinde hafifçe sallanırlarken Sam Hunter ve ASA mürettebatı savaş pozisyonlarını aldı ve sürücüler araçları çalıştırdı. Sonra geminin göbeğindeki operasyon odasından, araçların üzerindeki kapaklar uzaktan kumandayla açılarak hidrolik vinç ilk ASA'yı ana güverteye çıkarttı. Ardından geminin yan tarafına taşıdı ve suya indirmeye başladı.

ASA'nın güçlü dizel motoru gürlledi ve taretin başında Sam olduğı halde ileri doğru atılarak diğer araçların ineceğı alandan uzaklaştı. Diğer iki araç da peş peşe suya indirildiler. İlk anda suları

sıçratarak denize gömülen araçlar hemen ardından beyaz köpükler içinde yukarı fırladılar. Üç hantal makine geminin etrafını çevirdi ve daha sonra yeniden hidrolik vincin altına gelerek yukarı çekilmeyi bekledi. Hepsi yukarı alınıp, kargo güvertesine emniyetle indirildikten sonra ambar kapakları yeniden kapatıldı. Vincin kolları ihtiyaç duyulana dek orada kalmak üzere, göze çarpmayacak bir şekilde güverteye yatırılmıştı. Takip eden dört gün boyunca aynı uygulama birkaç kez tekrar edildi. ASA taretindeki topçular, *Goose*'a geri dönmeden önce çeşitli uzaklıktaki yüzen hedeflere atış talimi yapma fırsatı buldular.

Gemi Tayvan kıyılarından iki yüz elli kilometre açıktayken ve radarda yakınlarda herhangi bir gemi gözükmezken Hector köprüünün altındaki top güvertesinde bir atış talimi yapılmasını emretti. Talimatıyla birlikte topçular silah tabyasını gizleyen çelik kapıları serbest bıraktılar. Aşağı doğru dönen kapılar uzun namlulu topun önünün açılmasını sağladı.

Toplara havada patlayan parça tesirli kovanlar yüklenmişti. Her birinde yüzlerce çelik bilye vardı. Silaha bağlı bir bilgisayar yardımıyla topçu, kovanın burnundaki zamanlayıcıyı hedefin menziline uygun şekilde ayarladı. Hedefi silahın optik nişangâhında gören topçu tetik koluna bastırdı. Bilgisayar sürekli olarak hedefin menzilini ölçerek bu bilgiyi kovandaki fünyeye iletiyordu. Topçu tetik kolunu serbest bıraktığında hedefe kilitlenmiş ve top ateşlenmişti. Kovan tam hedefin tepesinde patladı.

Hector, Paddy ve iki kadın köprüden tatbikatı izlerken, mürettebat hedef olarak kullanılmak üzere güverteden aşağı boş varilleri atıyordu. Topların her biri sırayla varillerin üzerine beşer salvo atış yapmıştı. Sonuç çarpıcıydı. Havada uçuşan tungsten toplar, varilleri ve otuz metre çevrelerindeki her şeyi kuşatarak bir metal fırtınası

meydana getiriyorlar, deniz yüzeyinden bir köpük ve zerrecik sütunu yükselmesine neden oluyorlardı. Sütun yüzeye indiğinde, denizin üzerinde küçük dalgacıklar dışında hiçbir şey kalmamış oluyordu.

“Hey ulu Tanrun!” diye haykırdı Paddy. “Bunun Adem’in saldı-
rı botlarından birine olmasını dört gözle bekliyorum.”

“Artık Gandanga Körfezi’ne gitmeye neredeyse hazırız diyebilirim,” dedi Hector.

“Kesinlikle hazırız!” dedi Paddy yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. Hazel, Hector’u dürttü. “Paddy’nin yanında Nastiya varken hiç argo kullanmadığını fark ettin mi Hector? Ondan biraz nezaket dersi alabilirsin bence.” Paddy biraz endişelenmiş görünüyordu. O ana kadar bu genç kızla yeni filizlenen ilişkisini askeri sır gibi herkesten saklamayı başardığını düşünüyordu. Hemen yanı başında duran Nastiya ise yüzündeki soğuk ve anlaşılmaz ifadeyi koruyabiliyordu.

Nastiya ve Hazel, köprünün altındaki özel süitte mecburen bir araya gelerek uzun saatler boyunca fiziksel benzerliklerini arttırmaya çalışıyorlardı. Hazel, Nastiya’nın saçlarını kesip, kendisinininkiler gibi şekillendirmişti.

“Nasıl oluyor da bu kadar iyi makas kullanıyorsun?” diye sordu Nastiya. Bu arada hayranlıkla aynadaki görüntüsüne bakıyordu.

“Bir zamanlar kendi saçını yapınak zorunda kalmıştım.” Nastiya şaşırmış görünüyordu ve Hazel açıklamaya devam etti. “Beş parasızdım ve bırak kuaföre gitmeyi, yiyecek bir dilin ekmeği zor buluyordum.”

“Bu çok saçma! Senin gibi görünen biri asla beş parasız kalmaz.”

“Belki de çok seçiciydim.”

“Çok seçici olmak da saçma.” Nastiya bilgece düşüncesini açıklamıştı. Saçına da son şekli verdikten sonra, Hazel aynanın her iki tarafında bulunan dolapları açarak içindeki makyaj malzemelerini çıkardı ve çalışmaya başladı. Aynadaki değişimini gördükçe, Nastiya’nın çekingenliği gitmiş, okul çocuğu gibi kıkırdanmaya başlamıştı. Son olarak sıra uygun kıyafeti seçmeye gelmişti. Nastiya, Hazel’in giyinme odasından çok etkilenmişti. İpek, saten ve dantellerden oluşan bir hazineye bakıyordu. Tabii ki aynı bedene ve ayakkabı numarasına sahiptiler –Nastiya zaten bu özelliklerinden dolayı seçilmişti. Chanel ve Hermes ayakkabılar. Nastiya’nın ayaklarında da en az Hazel’daki kadar güzel duruyorlardı.

Hazel’in Nastiya ile işi bittiğinde erkekler için ufak bir gösteri düzenlediler. Nastiya salonda, modellik günlerinden kalma bir havayla ve güzel yüzünde mağrur bir ifadeyle yürüneye başladı. Hector ve Paddy, ellerinde viski kadehleriyle koltuklarında oturmuş, coşkuyla alkışlıyorlardı. Hazel da kreasyonunu sahiplenici bir gururla izliyordu.

Nastiya’nın görevi, Hazel’in tavırlarını taklit etmesini gerektiriyordu. Yürüyüşünü, başını tutuşunu ve konuşurken ellerini kullanış şeklini iyice öğrenmeliydi. Rus, doğuştan yetenekliydi ve rolüne hemen uyum sağlamıştı. Sıra Nastiya’nın diksiyonundaki sorunu halletmeye gelmişti. Ne var ki bir süre sonra bunun herkes için zaman kaybı olduğu ortaya çıktı. Spetsnaz eğitimini sayesinde İngilizceyi çok iyi öğrenmiş olmasına rağmen sürekli tekrarladığı bir iki ufak hatası vardı. Örneğin çok kullanılan ve tamam anlatına gelen “okey”, onun ağzından “hokey” olarak çıkıyordu. Bu hataları

gölüniseyerek karşılayan Hazel ve Hector, sonunda korsanlar tarafından tutsak edildiği süre boyunca Nastiya'nın ağzını açmamasına karar verdiler. Neyse ki bu sınırlama Nastiya'yı rahatsız etmemişti. "Sessiz Gerni" onun tercih ettiği operasyon biçimiydi zaten.

Adem'in gemiye saldırmasını sağlamak için, Hazel ve Hector'un gemide olduğuna onu inandırmak gerekiyordu. *Golden Goose* açık denizdeki doğalgaz terminaline geldiğinde, El Cezire televizyon kanalından bir muhabir ve kameramanın gemiye çıkmasına izin verilecekti. *Goose*, terminalden ayrıldıktan sonra bile, Hector'un Lampos Operasyonu'nu yönetmek üzere gemide kalması gerekiyordu. Ancak yerini Nastiya'ya bırakarak, gemiden ayrılması ve Adem'in erişmeyeceği bir yere gitmesi konusundaki tüm ısrarına karşın Hazel, Hector'u dinlemeyerek gemide kalmıştı.

"Lütfen saçmalama Hector Cross," demişti donuk bir ses tonuyla.

Korsanlar gemiyi ele geçirdiğinde Hector yakalanmayı göze alamazdı. Korsanların elinde zincirlenmiş bir halde ve etrafı silahlı adamlar tarafından çevriliyken Lampos Operasyonu'nu yönetemezdi. Bu nedenle onun için de bir dublör seçmek zorunda kaldılar. Paddy'nin ekibinde bu role uygun, siyah saçlı ve yapılı birçok aday vardı. Arap gözüyle bakıldığında tüm beyaz ırkın benzer görüldüğü ya da bunun tersinin geçerli olduğunu varsayan genel görüş kabul edilmişti. Hector'un dublörtü ele geçirildiğinde gereğinden fazla hırpalanacağı kesindi. Bu nedenle Paddy, Vincent Woodward'ı seçmişti. Paddy'nin Vincent'a açıkladığı gibi yakalanması durumunda, Nastiya'nın tersine, onun için tecavüze uğrama riski yoktu. Vincent fazla bir on bin dolar karşılığında, öteki Hector olmayı meinnuniyetle kabul etti.

Ne var ki bu son aşamada Hazel, Nastiya'nın kendi yerine cehenneme gönderilmesine razı olmadı. Son birkaç günün getirdiği yakınlaşmanın ardından bu konudaki kaygılarını Paddy'ye ilettili.

"Nastiya'nın külotunu onun rızası olmadan indirmeye çalışacak olan Arap'ın Tanrı yardımcısı olsun," dedi Paddy sırtarak. Bu, Hazel için yeterli değildi ve Nastiya ile bu durumu açık açık konuşmak istiyordu. Yakalanması durumunda karşılaşacağı muameleyle ilgili olarak Nastiya'ya uzun bir nutuk çekti. Nastiya'ya karşı duyduğu sevgi ve saygıyı ifade ederek görevden çekilmek için hâlâ şansının olduğunu söyledi. Nastiya, konuşması boyunca tüm güzelliğiyle oturduğu yerde sessizliğini ve gizemli ifadesini koruyarak, ilgiyle Hazel'ı izlemişti.

Hazel'ın konuşması bittiğinde aklındaki tek soruyu sordu. "O zaman bana yüz bin doları ödemeyecek misiniz?"

"Yo, yo," diye cevapladı Hazel. "Bu hiç adil olmaz zaten Nastiya. Benim için hayatını tehlikeye attığını düşünecek olursak bu miktarın en az iki katını ödemeliyiz sana."

Nastiya neredeyse gülümsemişti. "Benim sen olduğunu sandıkları sürece, onlara ne yaparsan yapayım bu insanların beni öldürmeyeceklerini hepimiz biliyoruz değil mi? *Da* ya da *Nyet*?"

"Seni öldüreceklerini sanmıyoruz. Fidyeye almak isteyecekler. Ancak senin canını yakmak isteyebilirler. Hırpalayıp, tecavüz edebilirler."

"Tamam, denesinler bakalım," dedi Anastasia Voronova ve bunun üzerine konuyla ilgili tüm tartışmalar sona erdi.

Üç gün sonra *Golden Goose* Umman Körfezi'ne girdi ve Basra Körfezi'ne gitmek üzere Hürmüz Boğazı'na doğru ilerlemeye baş-

⁽¹⁾ *Da*: Evet; *Nyet*: Hayır (Rus.)

ladı. Karadan ulaşılacak menzile girdiklerinde bir Bannock Petrol helikopteri onları karşılamak üzere havalanmıştı. Bu, Puntland'da kaybedilen Rus Mil-26'sının yerine alınan, yirini altı kişilik büyük bir Sikorski'ydi. Paddy'nin adamlarını Ebu Zara Çölü'nün derinliklerinde bir yerde kurulmuş olan ve ekibin geri kalanının Puntland harekâtı için yoğun bir biçimde eğitim gördüğü kamp alanına indirdi. Üzerindeki ihtiyaç fazlasını bırakmış olan *Golden Goose*, yükünü alarak üzere açık deniz doğalgaz terminaline doğru yoluna devam etti.

Bannock Petrol halkla ilişkiler direktörü, El Cezire televizyonu nu Ebu Zara Enirliği'nin açık deniz gaz terminaline davet ederek *Golden Goose*'un ilk yolculuğunu görüntülenmesini istedi. Bert Simpson El Cezire ekibini Sidi El Razig'den alıp Hürinüz Boğazı'na seyreden *Golden Goose*'a getirmesi için göndermişti. Kamera ekibi geminin etrafında turlarken, gördükleri şeyden etkilenmemeleri mümkün değildi. Tankları boş olan gemi çelikten bir dağ gibi, tüm haşinetiyle ilerliyordu.

Goose, gaz terminaline demirlediğinde, bir dizi ziyaretçi gemiye çıktı. Tüm diğer Ortadoğu haber medyası olayı görüntülemek üzere muhabir göndermişti. Onlar ayrıldığında, emir ve beraberiindeki çoğu bakan, Hazel'in onurlarına düzenlediği ziyafet için gemiye geldiler.

Golden Goose'un kargo güvertesinde dev bir hedevi çadırı kurulmuştu ve tüm güverteye rengârenk Türk halıları serilmişti.

Birbirinden değerli mücevherler takınış olan üç karısıyla beraber emir ve tüm diğer konuklar ipek minderler üzerinde oturuyorlardı. Ziyafet yemeklerini, elli yardımcısıyla birlikte Arabistan'ın en ünlü şefi hazırlamıştı. Bir yaylı çalgılar grubunun çaldığı geleneksel parçalar fon müziği olarak ortamı tamamlıyordu. Dışişleri bakanı, emirin erkek kardeşiydi. Oxford Üniversitesi mezunuydu ve çok güzel bir İngilizceyle Bannock Petrol Şirketi'nin erdemlerini ve emirliğin kaynaklarını değerlendirme konusunda oynadığı rolü övdü.

Sonra Hazel, seçkin konuklarına seslendi. *Golden Goose* ve onun taşıma kapasitesi hakkında bilgi verdi. İnşası ve suya indirilişi için harcanan emek ve paradan bahsetti, bu geminin Ebu Zara için ne anlam ifade ettiğini anlattı. Geminin Süveyş Kanalı'ndan geçemeyecek kadar büyük olduğunu ve bu yüzden ilk seferinde Afrika'nın doğu kıyıları boyunca güneye inerek, Ümit Burnu'nu dolaşacağını açıkladı. Sonra kuzeye doğru yoluna devam ederek Atlas Okyanusu'na ulaşacağını ve Fransa'nın Brest Limanı'nda yükünü boşaltacağını bildirdi. Hazel kendisini dinleyen topluluğa, bahsettiği seferin on beş gün içinde başlayacağını söyledi. Son olarak Bannock Petrol için büyük önem taşıyan bu seferde, kocası Hector Cross'la birlikte, Afrika'nın güney ucundaki Cape Town'a kadar gemide olacaklarını belirtmeyi ihmal etmedi.

Çadırın en arkasındaki kameraman tüm geceyi saniyesi saniyesine kaydetmişti. Geminin derinliklerinde, Paddy ve Nastiya, olan biteni kapalı devre televizyonundan izliyorlardı ve Nastiya, Hazel'in tüm mimiklerini mükemmelle yakın bir başarıyla tekrarlıyordu.

Beş gece sonra Hector, Hazel, Nastiya ve Paddy operasyon odasında oturmuş, El Cezire kanalında, *Golden Goose*'un yolculuğunun tüm ana unsurlarını içeren yedi dakikalık bir programı izliyorlardı.

Bu muazzam geminin görüntüleri çok etkileyiciydi ve Hazel'ın konuşmasından alınan kesitler en can alıcı bilgileri; geminin ve kargosunun astronomik boyutlardaki değerini, Afrika kıtası etrafındaki rotasını, tahmini hareket tarihini ve Hazel Bannock'la kocasının Ümit Burnu'na kadar gemide olacaklarını tüm dünyaya duyurmuştu. Programın sonunda Hector, Paddy'ye baktı.

“Eee, ne düşünüyorsun?”

“Bence Bayan Cross film çevirmeli,” diye cevapladı İrlandalı. “Nicole Kidman'ı işsiz bırakırdı.”

“Teşekkür ederim Paddy,” dedi Hazel gülümseyerek. “Kadınları bu kadar iyi tanıyan birinden bunları duymak gurur verici. Yani sence Ade'nin bu yemi yutacak mı?”

“Üzerine atlayacak, balıklama dalacak, hiç şüpheli yok buna.”

“Balıklama dalacak ne demek?” Nastiya sordu.

“Üzerine atlayacak demekle aynı şey,” diye açıkladı Hector.

“O halde neden bu kadar çok kelime kullanıman gerekiyor?”

Hazel, Nastiya'nın daha ilişkinin başında sergilediği güç gösterisini gülümseyerek karşıladı.

Gazla dolu tanklarıyla iyice suya gömülen *Goose*, yeniden Hürmüz Boğazı'nı geçerek göstermelik Fransa seferine başladı. Kıyıdan iyice uzaklaştıklarında Sikorski, eğitim kampındaki adamları gemiye taşımaya başladı. Gemiye ayak bastıkları anda her birine Beretta 9 mm tabanca, Beretta SC 70/90 saldırı silahı, çelik yelekler, kısa dalga Falcon telsizleri teslim edildi. Taipei'den beri gemide olanlar, yeni gelenlere geminin planını ve gizli tünellerden güverte

üzerindeki herhangi bir noktaya hızlı, sessiz ve fark edilmeden nasıl gideceklerini öğrettiler. ASA'lara binip inmeyi tecrübe etmişlerdi. Gemi suda dalgalanmaya bırakılmış ve ASA'lar yeniden, bu kez tüm mürettebat yerini almış olarak, suya bırakılmış ve tekrar yukarı çekilerek güvertenin altındaki gizli yerlerine indirilmişlerdi.

Formda olan adamların, bu şekilde kalmaları için Paddy, uçsuz bucaksız kargo güvertesini antrenman alanı olarak kullanıyordu. Herkes arkalarında kendilerini kovalayan Paddy ve Hector olduğu halde, günde iki kere güverte çevresinde yirmi tur atıyordu. Paddy, onları onar kişilik takımlar halinde ayırıp, atış yarışmaları ve bol şamatalı rugby karşılaşmaları düzenliyordu. Ayrıca, kargo ambarının en alt katından köprüye gidip gelmek suretiyle ve çelik tünellerdeki gizli merdivenleri kullanarak bayrak yarışları yapıyordu. Kronometre ile zaman tutuyor, Hazel her günün sonunda en hızlı ekibe bin dolarlık bir ödül veriyordu. O ve Nastiya da bir ekip oluşturmuşlar ve üç gün üst üste en hızlı ekip olup erkekleri utandırmışlardı.

Golden Goose, henüz Afrika'nın büyük boynuzunun bin kilometre doğusunda, çok çekişmeli bir rugby maçının ortasında, herkesin savaş yerlerine gitmesini bildiren sirenler çaldı. Bir anda herkes hızla güverteyi boşaltmaya başladı. Hector ve Hazel bir dakika içinde köprüdeydiler.

"Ne oluyor?" Hector, kaptan Stamford'a sordu.

"Yetmiş kilometre uzakta, kerteriz yirmi yedi derecede radar teması sağlandı. Yavaş giden bir hava aracına benziyor. Büyük ihtimalle bir helikopter. Bu yöne doğru geliyor."

"Muhtemelen kendi radarında yerimizi saptadı," dedi Hector. "Yeteri kadar büyük bir hedefiz. Bizi görmemesi imkânsız. Rotada

kal ve hızını arttır lütfen Cyril.” Sonra Hazel’a dönerek, “Eğer bu düşündüğümüz kişiye seninle birlikte güvertede kendimizi göstermemiz iyi bir fikir olabilir.”

“Bunu dublörlerimiz yapsa daha iyi olmaz mı?”

“Hayır, Uthmann’ın helikopterde olma ihtimali yüksek. Farkı kesinlikle anlar. Haydi gel!”

Hızla bomboş ana güverteye gittiler ve pruvaya kadar boydan boya koştular. Orada korkuluklara dayanarak batı ufkundaki karaltıyı izlediler. Giderek büyüyen cismin sonunda bir Bell Ranger helikopteri olduğu anlaşıldı. Bütün dikkatlerini helikoptere yönelttiler. Hector, kollarını Hazel’ın beline dolamış sıkıca gülüyordu. Hazel da *Titanic* filminden “My Heart Will Go On” şarkısını mırıldanıyordu. Birlikte DiCaprio ve Winslet’in meşhur pozunu vermişlerdi.

Hector, *Goose*’un gövdesinin bir bölümünün kırmızı astar boyaıyla boyanarak, geminin yan tarafından suya ip merdivenler ve boyacı kafesinin sarkıtılmasını istemişti. Böylece gövdenin boyama işinin devam ettiği izlenimini verilecekti. Sallanan ekipman gemiye çıkacak adamları için yol gösterir gibiydi. Bu durumu kesinlikle helikopter pilotu tarafından fark edilip Kemal’e bildirilecekti.

Helikopter tankerin etrafında alçaktan bir tur attı. İçinde sadece pilot vardı. Koyu renk pilot gözlüğü takmıştı ve bir poşu yüzünü tamamen örtüyordu. Hazel el salladı ve helikopter geldiği yöne dönerek hızla uzaklaşıp gözden kayboldu. Paddy ve Dave Imbiss onları köprüde bekliyorlardı.

“Tamamdır. Bu sadece öncü kuvvetti, diğerlerinin fazla uzakta olmadığından eminim,” dedi Hector onlara. “O helikopterin menzili iki yüz elli kilometreden azdır. Bir buçuk saatten az bir süre içinde korsanların ana gemisini güvertesine inniş olur.” Artık iyice

savaş fikrine alışmıştı ve zihni çok açtı. “Şu andan itibaren ana güverte tüm personele kapalı. Herkes gizli alandaki yerlerine gidip, düşmanın bir sonraki hamlesine kadar orada öylece kalacak. Tüm gizli çıkış kapakları kapatılıp kontrol edilecek. ‘Sessiz Gemi’ durumu korunacaktır. Hazel ve ben süitimizi terk ederek ASA güverte-
sindeki küçük odamıza yerleşiyoruz. Nastiya ve Vincent süitte bizim yerimizi alabilirler.”

“Fakat umarım oraya yerleştiklerinde sizin gibi davranmaya başlanmazlar,” diye mutsuz bir şekilde söylendi Paddy.

“Yatak odasındaki kapalı devre televizyon kamerasından onlara göz kulak olursun,” diye önerdi Hector. Paddy düşünceli bir halde başıyla onayladı. İşin doğrusu Paddy, sevdiği kaçını gözetlemeyecek kadar efendi bir kişiliğe sahipti ama kısa bir süre sonra, süitteki kameraların çalışmasını kontrol ederken, odaya yerleşmekte olan Nastiya ve Vincent arasında geçen bir sahneye tanık oldu. ●lümçül bir ses tonuyla Nastiya tavrını açıkça Vincent’a belli ediyordu.

“Bana gerçek karınmış gibi muamele edeceğini düşünüyorsan Vincent Woodward, Bay ●’Quinn’e söyletirim ve o da seni hemen öldürür. Ancak daha önce o bacaklarının arasında sallanan yuvarlak şeyleri koparır ve burun deliklerinden içeri tıkarır.”

Paddy, kızın adama karşı duygularını bu dokunaklı ifadelerle dile getirmesinden memnun olmuştu.

A dem’in amcası, Kemal Tippoo Tip, ele geçirmiş oldukları kırk metrelik trol teknenin kaptan köşkünde durmuş, helikopterin dalgaların üzerini sıyrarak keşif görevinden geri dönüşünü izli-

yordu. Uygun iniş koşulları için teknenin burnunu rüzgâra çevirdi. Troi teknesinin seren direği ve üst güvertenin büyük bir kısmı sökülüp atılmıştı. Bunun amacı sadece helikoptere rahat iniş imkânı sağlamak değil, aynı zamanda radara yakalanma olasılığını da azaltmaktı. Kaptan köşkünün ön tarafında güvertenin üzerine ahşap bir iniş platformu yerleştirilmişti. Malzeme cinsi, radar yankılanmasını azaltmayı da amaçlıyordu. Bell Ranger yavaşça alçalarak neredeyse hiç sarsılmadan yere konmuştu. Mürettebat sabitleyici halatlarla helikoptere doğru koşturmaya başlamıştı.

Kemal, bir baş hareketiyle memnuniyetini gösterdi. Pilot ülkesinde hava kuvvetlerinde eğitim görmüş bir İranlıydı ve kâfirlere karşı İslami cihadın fanatik bir üyesiydi. Helikopteri emniyetle bağlanınca, motorları susturdu ve teknenin güvertesine atladı. Hızla kaptan köşküne doğru koştururken gözlüğünü ve poşusunu çıkardı.

“Selamünaleyküm,” diyerek Kemal’i selamladı.

“Aleykümselam,” dedi Kemal. “Ne haberler getirdin kardeşim Mustafa?”

“Kâfirler avucunuzun içinde sayılır. Gemi buradan sadece yüz yetmiş kilometre uzakta ve saatte kırk kilometre hızla bize doğru yaklaşıyor.”

“Aradığımız geminin o olduğuna emin misin?”

“Tüm okyanuslarda onun gibi bir gemi daha yoktur. Ayrıca adı burnunda ve kıçında yazıyor. O *Golden Goose*. Allah’a, peygamberine ve tüm meleklerine şükürler olsun.”

“Tüm dua ve şükürlerimiz Allah’adır! Gördüklerini anlat bana.”

“Köprüde üç adamı, burun kısmında ise bir adamla kadın vardı. Kadın sarı saçlıydı ve yaşlı değildi. Saçları ve yüzü örtülünemişti.”

“Allah’a şükürler olsun! ● Bannock orospusu! Adam nasıl bi-riydi?”

“Üzun boylu ve siyah saçlıydı. Kadını ahlaksızca kucaklıyordu.”

“● da katil Hector Cross! Bu kez bizim haklı gazabımızdan kaçamayacak.” Mustafa geminin yapısını ve olası zayıf noktaları anlatmaya devam etti. Son derece uygun şekilde yan taraftan sarkan boyacı kafesini söylemeyi de iltimal etmedi.

“Şeyhe bu büyük talihimizi bildirmeliyim,” dedi Kemal. Köp-rünün arka tarafındaki elektronik donanımına dönerek uydu telefo-nunu çalıştırdı. Bir süre bekledikten sonra yeğeninin sesini duydu.

“Kiminle konuşuyorum?”

“Ben Kemal. Salamünaleyküm, yüce şeyh!”

“Allah’ın selamı üzerine olsun muhterem amcam,” diye cevap-ladı Adem.

“Araştırmanız şeyi bulduk sevgili şeyhim. Sizin ve benim babamı öldüren adanla birlikte kucağınıza düştü.”

“Cross domuzunun da o gemide olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye kuşkuyla sordu Adem.

“Mustafa onu orospusuyla beraber güvertede görmüş. Allah’a şükürler olsun.”

“Şükürler olsun. Fakat yanlışlık olmasın? ● Bannock karısı mı? Emin misiniz?”

“Kesinlikle şeyhim. Başı açılmış ve sarı saçlıymış. ● kadın bu. Gemi tamamen dolu ve suya gömülmüş hâlde. Taşıdığı yük, gemi-nin kendisi kadar değerli. Aptal kâfir tayfalar geminin yanından sar-kan ipten merdivenleri unutmuşlar. ●nu ele geçirmek çok kolay olacak saygıdeğer ve sevgili şeyhim.”

“Bunu başarabilirsen ikimizi de çok zengin edersin amcam. Ganimete ne zaman ulaşacaksınız?”

“Saatte kırk kilometre hızla bizimle kesişme rotasında ilerliyor. Allah’ın izniyle beş saat sonra yanında oluruz. Yarın sabah şafak vakti gemiyi içindekilerle birlikte ele geçirmiş oluruz. En sonunda kan borcunu ödemiş olacaklar. Ben de sizin gibi babamı ve dedenizin cinayetinin yasını tutuyorum.”

“Allah ve resulü gazamızı mübarek eylesin muhterem amcam. Cross domuzu ve orospusunun bana canlı olarak teslim edilmesini sağla. Ölümlerinden önce onlarla konuşmak istiyorum.”

“*Golden Goose*’un gizli bölümündeki operasyon odasında sadece, geminin gövdesine sürtünen denizin yunusak sesi, bitişik ambarlardaki gaz pompalarının vuruntu ve vınlamasıyla elektronik donanımın uğultusu duyuluyordu. Hector, Paddy ve Dave uzun masada oturmuş bilgisayar ekranına bakıyorlardı. Tarık sandalyesini geriye çekmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Fısıltı halinde çok az konuşuyorlardı. Hazel odanın arka tarafında kumaş kaplı dar bir bankta omuzlarında bir battaniye ile kıvrılmış, sessizce uyuyordu. Odadaki ışığın çoğu kapalı devre televizyon ekranlarından geliyordu. Duvardaki saat gece yarısına on dakika kaldığını gösteriyordu. Geminin her tarafına dağılmış gizli kameralardaki kızılötesi detektörler en küçük hareketi algılıyordu.

Böyle bir hareketi algıladıklarında kamerayı otomatik olarak açıp, öncelikli olarak izleme ekranına aktarıyorlardı. O sırada bir ekran, köprüde volta atan Cyril Stamford’u gösterdi. Pruva’nın üzerinden karanlık ufka bakıyordu. Bir diğer ekran iki mürette-

batı yemekhanede kahve ve sigara içerlerken gösteriyordu. Ekranlardan birinde aniden süitin görüntüsü belirdi. Oda karanlıktı ama kızılötesi algılayıcı kamerayı çalıştırmıştı. Ekrandaki görüntü tek renkliydi. Nastiya Voronova yatak örtüsünü açıp ayağa kalktı. Koyu renk tek parça tulum giymişti. Banyo kapısına doğru giderken ekranda bir an Vincent görüldü. Bölme duvarının dibindeki kanepede tek başına uyuyordu.

“Orada endişelenecek bir şey yok Paddy,” dedi Hector. Nastiya banyoya girip kapıyı kapattı. Banyodaki kamera Hazel’in emriyle devreden çıkarılmıştı. Televizyonlardaki “Biri Bizi Gözetliyor”a benzer programlardan birini izlemek gibi diye düşündü Hector ve bir o kadar da sıkıcı. Bir süre sonra sessizliğin getirdiği bir rahavetle herkes uykuya daldı. Hector ayağa kalkıp gerindi. Bir fincan kahve alıp sandalyesine geri döndü.

“Çok az kaldı, neredeyse kokularını alıyorum,” dedi Paddy’ye. Gözlerini açıp Hector’u başıyla onaylayan Paddy, kafasını yeniden masanın üzerine koydu. Hector, Hazel’a baktı ve aynı anda o da sanki bakışlarını hissetmişçesine gözlerini açıp Hector’a gülümsedi. Sonra başının altındaki yastığı düzeltti. Süiti gösteren ekranda banyo kapısının açıldığı ve Nastiya’nın dev boyutlardaki yatağa döndüğü görüldü. Örtüyü başının üzerine çekip görüntüden kayboldu.

“Hep böyle kozadaki kelebek gibi mi uyur?” diye sordu Hector.

“Sen kendi işine baksana Hector,” diye sahte bir alınganlıkla cevap verdi Paddy. Hector sırtı ve saniye ibresinin kadrân üzerinde bıkıp usanmadan ilerleyişini izledi. Gece yarısını on beş dakika geçmişti. O sırada karanlık ekranlardan biri aydınlandı. Tankerin arka kargo güvertesinin kızılötesi görüntüsünü aktarmaya başladı. Hector sandalyesinde doğruldu, yüzündeki ifade birden değişti, gözlerini kıstı, dudakları ince birer çizgi haline geldi. Kıştaki köşkün üzerine

monte edilmiş olan kamera bir hareket tespit etmişti, ama ön güver-
tenin görüntüsü karanlık ve belirsizdi.

“Dave!” Hector sert bir ses tonuyla seslendi. “Dört numaralı kamerayı odakla. İskele güverte küpeştesinde hareket var!” Dave İmbiss uykulu bir halde kamera kontrol klavyesine bir komut girdi. Aşağıdaki güverteyi gösteren kameranın zoomunu ayarlayıp görüntüyü yakınlaştırdı. Şu anda boyacı kafesi ve ip merdivenlerin sarkıtıldığı iskeleti görebiliyorlardı. Aniden bir adam, saklandığı kablolu vincin arkasından çıktı. Siyahlara bürünmüştü ve yüzünü, cinsiyetini gizleyecek şekilde bir eşarpla örtmüştü. Başını çevirip arkasına baktı. Bir komut ya da sinyal vermiş olmalıydı ki kendisi gibi giyinmiş bir sürü adam küpeşteyi aşip kış köprüsüne doğru güvertede koşmaya başladı. Hepsinin elinde birer silah vardı.

“Canavar geldi,” dedi Hector alçak sesle. Paddy, Tarık ve Hazel yerlerinden fırlayıp masanın etrafına geldiler ve sessizce ekranı izlemeye başladılar. Hector, Falcon telsizinin “Gönder” düğmesine basarak konuşmaya başladı.

“Köprü! Cross!” dedi telsize doğru ve ekranların birinde Cyril Stamford’un sandalyesinden doğruluğu telsizine uzandığı görüldü.

“Cross! Stamford burada.”

“Gemiye çıktılar,” dedi Hector, ekrana bakmayı sürdürerek. “Şuindiden on beş kişi oldular ama arkadan sürekli yenileri geliyor-
du. Artık sayamıyorum. Hiçbir tepki göstermeyin. Bizi tamamen ga-
fil avladıklarına inanmaları lazıdır.” Söylemesine gerek yoktu. Stam-
ford ve ekibi bunu defalarca prova etmişlerdi.

“Anlaşıldı,” dedi. “Asgari karşı koyma ve hızla teslim olma.”

“Reçete bu Cyril,” diyerek katıldığını belirtti Hector ve telsiz frekansını değiştirdi. Diğer ekranda Nastiya’nın doğrulup telsizine uzandığını gördü.

“Voronova.”

“Korsanlar gemide. Birkaç dakika içinde senin odanda olacaklardır. Işıkları yakma ve hemen Vincent’la birlikte yatağa gir. Acele et!”

“Hokey!”

“Unutma, karşılık vermek yok.”

“Hokey!” dedi Nastiya ve Hector frekansı yeniden değiştirdi. Paddy’ye bakarak sırıttı.

“Senin bu ufaklık çok konuşkan, değil mi?”

“Erdemlerinden biri de bu,” diye ciddi bir şekilde cevapladı Paddy. Dikkatlerini yeniden, korsanları köşke doğru çıkan merdivenlerde takip ederek peş peşe aydınlanan ekranlara çevirdiler. Beş tanesi mürettebatın odalarına daldı. Yemekhanede oturan iki kişi dipçiklenerek yere serildi. Ranzalarından kaldırılan diğerleri dizlerinin üzerine çöktürüldü ve elleri önlerinde olacak şekilde naylon kablolarla bilekleri bağlandı. Diğer bir grup korsan köprüye girip, Arapça tehdit ve emirler yağdırmaya başladılar.

Cyril Stamford ayağa fırlayıp üzerlerine yürüyerek bağırıyordu. “Siz de kimsiniz? Hangi cehennemden geldiniz? Buraya girmeniz yasak. Defolun gidin, Tanrı’nın cezaları.” Korsanlardan biri AK-47’sinin dipçiğiyle vurarak kaptanı yere indirdi ve diğer ikisi üzerine çullanıp bileklerini naylon kabloyla bağladı. Dümenci ve telsizci de aynı işlemle karşılaştılar. Korsanlardan biri kontrol masasına gidip tüm gaz kollarını indirdi.

“Durana kadar en az on beş kilometre gider,” dedi Arapça. Sonra yüzündeki maskeyi çıkardı. Hatları sert ve ürkütücüydü, sakalına aklar düşmüştü.

“Bu Kemal Tippoo Tip!” Tarık ekrandaki görüntüye bakarak bağırıyordu. “Adem’in amcası ve korsan filosunun komutanı. Nerede görsem tanırım.”

“Bekliyorduk zaten,” dedi Hector. “Benim korktuğum, Uthmannı Waddah. Bu haydutların arasında Nastiya’nın Hazel, Vincent’in de ben olmadığını bilecek bir tek o var. Ona dikkat edin.”

Ekranda Kemal hâlâ adamlarına emirler veriyordu. “Bannock orospusunu ve Hristiyan katili bulun. Mutlaka altınızdaki odaların birindedirler. Onları yakalayın, ama zarar vermeyin. Kendi hayatınıza değer veriyorsanız canlı kalmalarını sağlarsınız.” Adamların beşi aceleyle köprüden çıktı. Kemal orada kalan adamlara döndü.

“Beşer kişilik gruplara ayrılın. Geminin her tarafını iyice arayın. Bir yerlerde saklanan başka kâfirler olmadığından kesinlikle emin olun.” Operasyon odasından gemide bir oraya bir buraya saldıran korsanları ekrandan izlemeye devam ediyorlardı. Bir kapı kilitliyse kırarak açıyorlardı. Cankurtaran yelege dolaplarını ve depoların kapılarını parçaladılar. Odalardaki kilitli dolapları AK-47’lerle taradılar. Tayfaların bölmesindeki bir ranzanın üzerindeki tahta haçı alan bir Arap, kahkahalarla gülerек onu klozete attı.

Aynı anda Kemal’in süite yolladığı adamlar tekme ve dipçiklerle kapıyı parçalayarak içeri girdiler. Anlamsız bir şiddetle mobilya ve aksesuarları parçaladılar. Sonunda Nastiya ve Vincet’in dehşet içindeymiş gibi yaparak bir köşeye sindiği yatak odasına girdiler. Diğerleri gibi yaka paça sürüklenerek bilekleri kablolarla bağlandı. Ana odanın ortasında dört ayak pozisyonunda durmaya zorlandılar. İki Arap AK-47 tüfeklerini başlarına doğrultarak tepelerinde beklerken diğerleri sevinç içinde Kemal’e haber vermek için koştular.

“Muhterem prens, büyük bir sevinçle size bildirmek isteriz ki aziz babanızın katilini ve onun orospusunu yakaladık. Allah’a şükürler olsun!” Kemal, kontrol paneline bakıp geminin yol almadığından ve rüzgârla sakince sürüklendiğinden emin oldu. “Ben aşağıya

inip esirleri kontrol edeceğim.” Süitteki odaya girer girmez doğruca Vincent Woodward'ın başına gidip yüzüne bir tekme attı.

“Babamı ve üç kardeşimi öldüren hayvan sensin demek. Linna gittiğimizde seni öyle acılı bir ölüm bekliyor olacak ki, sonunda bir köpek yavrusu gibi inleyerek acılarından kurtulmak için yalvaracaksn.”

Kemal akıcı ama ağır aksanlı bir İngilizce ile konuşuyordu. Vincent'a attığı tekme burnunu kırmaştı ve çenesinden aşağıya doğru kan akıyordu. Vincent tepki vermeden öylece Kemal'e bakıyordu. Bu durum Kemal'i çileden çıkarmış Vincent'a bağınıyordu. “Şimdi sesin çıkmıyor ama kızgın demir anıüsünden içeri girerken yeteri kadar bağırıp çığlık atacaksın.” Yüzüne bir tekme daha savurdu ama Vincent başını eğince darbe alınma geldi. Kemal, onu bırakıp dizlerinin üzerinde duran Nastiya'nın başına gitti. Bir tutam güir sarı saçını tutup başını geriye yatırdı. Yüzüne dik dik baktı. Bakışları kötölük ve kin doluydu. ●perasyon odasında Hazel, en çok korktuğu şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu görüyordu. Hector'un kolunu tutup şiddetle sarstı.

“Bunu durdurmalıyız! Onu öldürecek,” diye yakındı.

“Hayır! Bunu yapamaz. Aden'i den ödü pathıyor,” diyerek güvence verdi. Hazel karşı çıkmayı bıraktı, ama Kemal'in eğilerek Nastiya'nın yüzüne bakan ifadesini görünce, korkudan Hector'un kolunu daha fazla sıkmaya başladı.

“Gözlerin mavi,” dedi Kemal Arapça. “Şeytanın gözleri. Böyle olacağı bana söylenmişti fakat bu kancığın kimliğini tespit etmek için Uthman'ı Waddah burada olmalıydı.”

Operasyon odasında Hector tamami dercesine başını salladı ve ciddi bir ifadeyle gülümsedi.

“İşte bu en önemli endişemi ortadan kaldırdı,” dedi karısına. “Üthmann gemiye çıkan bu partiye dahil değil. Gemide bizi teşhis edecek kimse yok.”

“Kemal’in haydutlarından bazılarının seni ya da beni televizyonda veya gazetelerde görmediğini nereden biliyorsun?” Hazel endişeyle sordu.

“Bu konuda endişelenmemize gerek yok. Puntland’da televizyon yayını, İngilizce gazete ve dergi satışı yok. Adanı Tippoo Tip ölüm tehdidiyle tüm medyayı kontrolü altında tutuyor.”

Hep birlikte Kemal’in Nastiya’nın yüzüne tükürdüğünü gördüler.

“Şunun arsızlığına bakın. Orospu! Bence birkaç adamının, etli pistonlarıyla bunun içindeki şeytanı çıkarmalarına izin vermiyorum.” Odadaki adamlar beklentiyle gülerek Nastiya’nın yüzüne bakmak için yaklaştılar. Nastiya onlara öyle soğuk bir ifadeyle baktı ki gözlerini kaçırıp yanından uzaklaştılar.

“Seni küçük pis fahişe!” Kemal elini Nastiya’nın yüzüne koyup geriye bastırmak istedi. Nastiya, nehirden su içen ceylanı kapalı bir timsah çevikliğiyle başını ileri uzatıp dişlerini Kemal’in eline geçirdi. Kemal şaşkınlık ve acıyla uludu. Diğer eliyle Nastiya’ya bir tokat atarak elini kurtarmaya çalıştı.

“Seni zehirli orospu. Bırak yoksa öldüreceğim seni!”

Nastiya kenetlenmiş dişlerinin arasından gülüyordu. Adamın kanına bulaşmış tükürüğü, çenesinden damlıyordu. Kemal, boşta ki eliyle yeniden vurmaya hazırlanırken, yaralı eli serbest kaldı ve hızla kendi göğsüne çarptı. Dehşet içinde eline bakıyordu. Küçük parmağının üst iki boğunu yoktu. Kız ısıırıp koparmıştı.

“Köpek! Kancık orospu,” diye böğürdü. “Seni pis hayvan.” Nastiya ağzını açtı ve parmağını ayağının dibine tükürdü. Kan bulmuş dişleriyle yeniden sırttı adama.

“Cehennemden kaçmış bir iblis bu.” Kemal geri kaçmıştı. “Öl-
dürün onu! Başını kesip köpeklerle yem yapın.” Adamlarından ikisi
hançerlerini çıkardı ancak Kenial kendisini sakinleştirip son anda
adamları durdurdu. “Durun! Öldürmeyin,” diye nefes nefese ses-
lendi. “Şeyh kendisine canlı götürmenizi emretti.” Poşuyu boy-
nundan çıkarıp kopuk parmağının etrafına dolarken acıyla yüzünü
buruşturdu. “Şimdilik onu öldürmeyeceğiz, ama aşağılayıp ceza-
landıracağız. Siz aranızda kura çekin. Kazanan, kızıışmış bir kan-
cığı beceren köpek gibi icabına baksın onun. Yalnız önce şeyhle
konuşacağım. Şimdi şu Cross denen adama bir yere kilitleyin, fahi-
şenin başına da beş nöbetçi dakin. Sonra benim gemiyi Gandanga
Körfezi’ne doğru yeni rotasına sokmam gerekiyor.” Kenial yaralı
elini göğsüne bastırarak odadan çıkıp köşke doğru yürüdü. Yaşlı
bir adam gibi yavaş ve sallanarak yürüyordu.

Operasyon odasında olayı tüm vahşetiyle izlemişlerdi. Hector
derin sessizliği bozdu.

“Asgari karşı koyına ve hızla teslim olma.” Nastiya’ya verdiği
talimatı kısık sesle tekrarlardı. “Anlaması için Rusça mı söylemeliy-
dim Paddy?”

“Zavallı kızla uğraşma. Kendine hâkimdi. Hiç şikâyet etme. Sa-
dece parmağını koparttı, Tanrı aşkına.”

“Bence harikaydı,” dedi Hazel hayran olmuştuk bir ses tonuyla.
“Sana karşı gelerek biraz yaramazlık yaptı ama her şeye karşım ha-
rikaydı.”

“Bu bir şey değil. Gerçekten kızdığı zaman görmelisiniz onu.
Galiba onda İrlandalı kanı var,” diye gururla konuştu Paddy.

Kemal, köprüde kaptanın koltuğunda oturuyordu. Yüzü acıdan çökmüş bir haldeydi ve yavaşça eliyle ilgileniyordu. Cyril Stamford'un yanına getirilmesini istedi.

"Ellerini çözeceğim," dedi Cyril'a. "Kaçmaya yeltenirsen canına okurum. Emirlerime uyacaksın. Benim istediğini yöne ve istediğin şekilde gemiyi götüreceksin. Anlaşıldı mı?"

"Ellerimi çözersen, gemiyi götürürüm," diyerek kabul etti Cyril. Kemal başıyla işaret etti ve adamlardan biri kaptanın bileklerindeki kabloları kesti. Cyril kontrol masasına gidip gaz kollarını kaldırdı. Sonra Kemal'e baktı.

"Bana rotayı ver."

"Rota, iki-sekiz-beş derece manyetik," diye bildirdi Kemal ve Cyril teyit ederek, seyrüsefer bilgisayarına koordinatları girdi. Motor devrini 120 rpm olarak ayarladı. *Goose*, öngörüldüğü gibi iskele tarafına görkemli bir şekilde dönmeye başladı. Kemal pusulayı kontrol etti ve adamlarından birine işaret ederek sağlam elinin parmaklarını şaklattı. Adam itaatkâr bir şekilde, uydu telefonunu getirdi. Kemal numarayı tuşladı ve Adem neredeyse anında cevap verdi.

"Gemiyi ele geçirdik kudretli şeyh!" Kemal oturduğu koltuktan kalkarak, telefonun daha kuvvetli çektiği iskele tarafındaki pencerenin önüne gitti.

"Allah'a şükürler olsun!" diye haykırdı Adem. "Peki ya Bannock kadını ve ● çibanbaşı Cross'tarı ne haber?"

"Benim tutsağım oldular. Gemiyle birlikte size getiriyorum efendim."

"Dile benden ne dilersen amca."

“Tek bir dileğin var, yüce liderimiz.”

“Söyle ve hemen yerine getireyim.”

“Bannock fahişesi dişi bir şeytan, cehennem zebanisinin ruhuna sahip bir canavar. Benim parmağını ısırpı koparttı!” Adem kahkahayla güldü ve öfkesi kaban Kemal’in sesi tizleşti. “Şeyhim, onu cezalandırmak istiyorum. Beni adamlarımın önünde nasıl aşağıladıysa, ben de onu öyle aşağılamak istiyorum.” Adem’in kahkahaları kesilmişti.

“O kadını infaz etmek sadece bana ait bir ayrıcalıktır, amca! Bunu defalarca söylemiştim. Onun ölümü biçimini düşünmek şu anda bana zevk veriyor. Onu köpeklere yem etmekle ya da birine el diğerine ayak bileklerini bağlayacağım iki ağır araç arasında gezdirerek parçalamak arasında kararsızım. Araçlar yavaşça hareket ettiklerinde, kolları ve bacakları kızarmış tavuğun kanatları gibi bedeninden ayrılacak.” Adem, görüntüyü düşünüp pis pis güldü. “Sen de yanımda olup baştan sona izleyeceksin.

“Çok ilginç ve eğlenceli bir manzara olacak,” diyerek Kemal de bu fikri destekledi. “Onu öldürmek için izin istememiştim. Daha çok, cezalandırmaktı amacım. Orıu eğlenmeleri için adamlarıma vermek istiyorum. İş çok ileri götürmemeleri için ben de başlarında olacağım.”

“Neden kendin eğlenmiyorsun onunla?” Adem dalga geçiyordu. Düşüncesi bile Kemal’i ürpertmeye yetmişti. Yeğeni de gayet iyi biliyordu ki Kemal’in ilgi alanı genç oğlanlardı. O fahişenin kendisine dokunacak kadar yaklaşmasını düşünmek bile kopuk parmağını zonklatmaya ve bir kadın için, duyabileceği heves kırıntılarını da yok etmeye yetmişti.

“O kadın benim itibarımı düşürür efendim. Kuduz bir domuzla çiftleşmeyi tercih ederim.”

“Pekâlâ muhterem amcam. O zaman adamlarına onu önden arkadan, istedikleri gibi kullanmalarını söyle ancak şiddetli kanaması olursa adamlara engel olmanı istiyorum.”

“Şükranlarımı sunarını yüce gönüllü şeyhim ve efendim.”

“**B**u Kemal ne haltlar karıştırıyor?” Köprü kanatlarındaki kame-ralardan birinden gelen görüntüyü izlerken Hector sesli dü-şünmüştü. Operasyon odasından Adem’le olan konuşmasını takip edemiyorlardı. İzlemeye devam ederlerken, Kemal yeniden Cyril Stamford ile konuşmaya başladı.

“Dört adamımı, yaptığın her hareketi izlemek üzere burada bırakıyorum. Hızımızı ve rotamızı değiştirmeye kalkma. Ne sen, ne de mürettebat, herhangi bir mesaj göndermek için elektronik cihazlara dokunmayacaksınız, anlaşıldı mı?”

“Anladım,” diye kısaca cevapladı Cyril. Operasyon odasında Hector, kaptanın davranışını takdir etti.

“Aferin Cyril. En azından gemide emirlerimi yerine getiren biri var.” Kemal’in diğer adamlarıyla birlikte köprüden ayrıldığını ve aşağıdaki siiite yönelmelerini izlediler. Adamlar heyecanlı bir şekilde gülüp aralarında konuşuyorlardı. Kemal, deri bir koltuğa oturup adamlarına talimatlar vermeye başladı. Yandaki odadan yemek masasını getirip Kemal’in önüne çektiler. Yerleşimden memnun kalınca Kemal başka bir talimat daha verdi ve dört adam Nastiya’nın hâlâ yerde çömelmiş olduğu odaya gittiler. Başındaki nöbetçiler temkinli olarak izliyordu kendisini. Kemal’in parmağını

nasıl kaybettiğini görmüşlerdi. Tüfeklerine süngü takmışlar ve elleri önünde bağlı olmasına karşın, kızıdan oldukça uzak duruyorlardı.

“Kemal fahişeyi onun yanına götürmeinizi emretti,” diye açık-ladılar nöbetçilere. Nöbetçiler rahatlamış görünüyorlardı. Arap-lardan ikisi yanına yaklaşarak aynı anda kollarından tutup ayağa kaldırdılar.

Sonra oturma odasına koşturarak onu masanın yanına kadar getirdiler. Kollarından tutmaya devam ederek, sırtüstü masaya yattırdılar. Bacakları bir uçtan aşağı sarkıyordu. İkisi onu tutmaya devam ederken, diğer adamlardan biri elindeki eğri hançerle masaya yaklaştı. İki parmağını tulumunun önündeki açıklığa götürüp, kumaşı kızın vücudundan uzaklaştırarak hançeriyle kasıklarına kadar yırttı. Sonra giysiyi yırtarak vücudundan çekip alıp ve kızı masada çıırılçıplak bıraktı. Kolları hâlâ önünde ve bilekleri kabloyla bağlıydı. Operasyon odasındakiler şok olmuş bir halde ve gergin bir sessizlik içinde ekrandaki görüntüye bakıyorlardı.

Kemal koltukta oturmuş kıvrıcık sakalını sıvazlıyor ve adamların Nastiya'ya dersini vermek üzere hazırlanmalarını ilgiyle izliyordu. Arada bir ne yapmaları gerektiğini söylüyor, adamlar da hemen yerine getiriyorlardı. Tepeden gelen ışıkların altında Nastiya'nın vücudu soluk ve kaslı gözüküyordu. Saçları yüzüne yapışmış, dudakları şişmiş ve gözlerinden biri morarmış ve yarı yarıya kapanmıştı. Etrafındaki adamlara oranla çok genç ve kırılgan görünüyordu. Gülüyor ve birbirleriyle alay ediyorlardı. Kızın çıplak vücudu hepsini uyarmıştı. Giysisini kesen adam yaklaşıp göğsünü avuçladı ve göğüs ucunu çimdikleyerek, cildinin esneklik sınırlarını zorlamasına çekmeye başladı. Diğerleri bu duruma kahkahalarla gülüyor ve her biri göğüslerini elleyip, mıncıklamak için sıranın kendisine

gelmesini bekliyordu. Kendisini tutan iki adamın arasında hareket-siz bir halde durmaya devam ederken, adamlar neşe içinde uluyordu. Birbirlerini kışkırtıyor, komiklik yaparak diğerlerine gösteriş yapmaya çalışıyorlardı. Bir tanesi göğüs ucunu pis tırnaklarının arasına alıp o denli gaddarca sıktı ki kan gelmeye başladı. Parmaklarındaki kanı yalayarak arkadaşlarını eğlendirdi. Sonra bir diğeri kasık kıllarına uzanıp altın renkli buklelerden birini tutarak sertçe asıldı ve koparttığı bir tutam kılı çiçek denzeti gibi koklamaya başladı. Sonra koklamaları için diğerlerine verdi. Nastiya ne hareket etti, ne tek bir ses çıkarttı.

“Bunu yapabiliyor,” dedi Paddy fısıltıyla. “Kendi kendini hipnotize ediyor. Acıya kapılarını kapatıyor.”

“Bu korkunç bir şey,” dedi Hazel. “Pazarlık yaparken asla böyle bir durumu hesaba katmamıştım. Sorumluluk tamamen bana ait.”

“Hayır!” Hector araya girdi. “Bu işin sorumlusu Kemal ve Adem. Fakat yakında hesabı sorulacak.”

“Kemal’in sert bir uyarısıyla Nastiya’nın başındaki adamlar açıldı ve Kemal öne eğilerek yaralı elini gösterdi.

“Beni dinle Hristiyan fahişe. Bu yaranın hesabını soracağım senden. Adamlarımın her biri senin pis vücudunu delerek içini iyi Müslüman spermeleriyle dokturacaklar. Kanlar içinde kalacaksın pis fahişe. İnsaf edelim diye yalvaracaksın bize pis kancık.” Nastiya, adama bakmadı. Gözleri çok uzağa bakıyordu, ifadesi sakın ve soğuktu.

“Kendini eyleme hazırlıyor,” dedi Paddy zor duyulan bir sesle. Ekranı Kemal’in kızın soyutlanmış sakinliği karşısında giderek öfkelenildiği görülüyordu. Ateş saçan gözlerle adamlarına baktı.

“Bu kısrğa ilk hanginiz binecek?” Kemal yüksek sesle sordu.

“Aslan Bayhas!” diye bağıştılar. “Koca sopalı Bayhas. Vahada bu fahişenin kızına da ilk o atlamıştı. Fahişe Ana’yı da ilk o belle-sin.” Bayhas’ı iteklediler. O da kıkır kıkır gülerek pantolonunun önünü açtı ve azman cinsel organını çıkardı. Sertleşip tam boyutuna ulaşınca eliyle ovalamaya başladı.

“Şu dişi köpeği tutun,” diye etraftaki adamlara talimat verdi. “Bu şey içine girince şehvetten deliye dönecek. Bacaklarını açın.” Masanın her iki tarafındaki adamlar bacaklarını tutup çektiler ve Bayhas aralarına geçip yerini aldı. Avucunun içine tükürüp penisinin başına sürdü.

“Bunu durdurmak zorundayım,” diye atıldı Hazel. “Oraya gidip onu kurtarmalıyız.”

“Bekle! İlk kayıpta savaşa son veremezsin,” dedi Hector.

“Nastiya bir asker değil.” Hazel çok öfkeliydi.

“Yo, o bir asker,” diye karşı çıktı Paddy. “Onu oradan alırsan seni asla affetmez. O bu gibi durumlar için eğitildi. Bu onun işi, mesleği. İzle onu!” Ekranı gösterdi. Aslan Bayhas, Nastiya’nın çıplaklığı karşısında uyarılmış bir halde ve ilk hareket için ayaklarını açmış konumunu sabitlemeye çalışıyordu. Aniden Nastiya’nın ufacık vücudu ikiye katlanıverdi. Bileklerinden tutan ellerden kurtuldu. Hiç zorlanmadan geriye doğru bir takla attı ve o kadar hızla hareket etti ki hareketlerini takip etmek çok zor olmuştu. Çıplak topukları Bayhas’ın kasiğine çarptı. Operasyon odasındakiler pelvik kenişliğinin kısılma sesini net olarak duydular. Çatalın olduğu yer kırılarak kenik iki parçaya ayrılmıştı. Adamın penisini Nastiya’nın topuklarıyla pelvis kemerinin öne çıkan keskin ucu arasında kalıyordu. Darbenin tesiriyle ezilmiş, kanı depolayan keseler yırtılmış ve adam geriye yuvarlanırken penisinden sperm yerine kan fışkırmaya başlamıştı.

Bacakları tutmaz bir halde yere yığılırken acı dolu çığlıklar atıyor, parçalanan organlarını kavramaya çalışıyordu.

Nastiya bir kez daha ikiye katlandı, aına bu kez geriye uzanan bacaklarını her birini kendisini omuzlarından tutan iki adamın boynlarına kanca gibi doladı. Sonra bütün gücünü toplayıp adamları mancınıkla atılan taşlar gibi bölme duvarına çarptı. Bir tanesi kafa üstü düşüp alın kemiğini parçaladı. Diğeri yüzünü darbeden korumak için kolunu siper etti ama bu kez çarpmanın tüm şiddetini karşılayan dirseği parçalandı. Feryat ederek yere yığıldı ve tanrısına yakarmaya başladı.

Nastiya üçüncü kez harekete geçti ve ileri atıldığında iki ayağı üzerinde yerdeydi. Ölü adamın üzerine eğilip, hâlâ bağlı olan elleleriyle adamın hançerini kuşağından aldı ve gelecek olan saldırılarını karşılamak için havada savurdu. Üzerine gelen ilk adamın karnını deşti ve adarn bağırsaklarının dışarı fırlamasını engellemek için karnını tutarak iki büküm olduğunda, Nastiya hançerin gümüş ve gergedan boynuzundan yapılmış kabzasını ense köküne çekiç gibi indirdi. Adam daha yere düşmeden ölmüştü.

Muhafızlardan bir diğeri, Kemal'in öfke dolu haykırıışlarının cesaretlendirmesiyle Nastiya'ya arkadan saldırdı. Nastiya adama yüzünü dönmeden geriye doğru bir katır tepmesi hareketi yaptı. Tam çenesinin altına gelen darbe, kafasını öyle şiddetle arkaya yattırdı ki, boyun omurları parçalandı ve adam boş bir çuval gibi yere çöktü. Diğer adamlar telaş içinde odadan kaçmaya çalışırken kapıda birbirlerini sıkıştırdılar.

Hâlâ bağlı olan ellerinin arasında tuttuğu hançerle birlikte Nastiya, bir cesedin üzerinden atlayarak Kemal'e doğru koştu. Geldiğini gören Kemal, yerinden fırlayıp kaçmaya başladı. Kapıdaki son adamdı. Tam yetişmişti ki Nastiya elindeki hançerin ucunu

tulumunun üzerinden kaba etlerine sapladı. Bu kez yeni bir acı ve öfke dolu ulunayla kapıya doğru atıldı ve adamlarından biri kapıyı arkasından kapattı. Nastiya kapıyı kilitledi ve salona geri döndü. Cesetlerin üzerinden sekerek masanın yanına kadar geldi ve kenarına oturdu. Hançeri dizlerinin arasına yerleştirdi ve ucunu bileğindeki kablounun altına soktu. Bağlı bileklerini hızla yukarı aşağı hareket ettirerek kabloları kesti. Bileklerindeki izlerin üzerini bir süre ovaladı. Sonra masadan kalkarak yerini bildiği kameraya doğru yürüdü. Çıplaklığından utanmaksızın önünde durarak geminin derinliklerindeki operasyon merkezinde kendisini izleyenlere baktı. Yüzünde sakin ve anlaşılmaz bir ifade vardı. Sonra esrarlı bir şekilde göz kırptı ve peşinden gülümsedi. Gülüşünde masumiyet ve rahatlık vardı. Sanki çılgın bir bahçıvanın, çiçek tarhından demet demet koparıp yere attığı öbekler gibi etrafa saçılmış cesetlerle hiç ilgisi yokmuş gibi.

Tüm bunların şaşkın bir sessizlik içinde izlendiği operasyon odasında, ilk kendini toplayan Hazel oldu.

“Ne yapıyor şu anda?” Nastiya’nın havalandırma kontrol paneline doğru gittiğini görerek sormuştu Hazel.

“Sıcaklığı olabildiğince düşürecek,” diye açıkladı Paddy.

“Neden yapsın ki böyle bir şeyi?” Hazel’in kafası karışmıştı.

“Çok titizdir,” dedi Paddy. Ve bunu takdir edici bir tonda söylemişti. “Sanırım onlarla aynı süiti paylaşacağı için cesetlerin çürüyüp kokmasını istemiyor.”

“Ben de burada onun güvenliği için endişelenmekten kendini yiyip bitiriyordum.” Hazel birdenbire rahatlamamanın verdiği coşkuyla neredeyse isterik bir kahkaha attı. “İnanılmaz bir kadın.”

“Gerçekten inükeminel, değil mi?” Paddy de Hazel’a katıldı. “Başta kararsızdım ama bu küçük gösteriden sonra ciddi olarak karmı olmasını isteyeceğim ondan.”

Nastiya havalandırma panellerinden ayrılıp yatak odasına doğru salınarak yürürken, kılçaları, içinde canlı yılanlar olan birer ipek torba gibi çalkalanıyordu.

“Tanrım! O kadar hoş ki!” Dave Imbiss adeta huşu içinde konuşmuştu.

“Senin için fazla hoş, oğlum,” dedi Paddy. “Gelecekte ona baktığında gözlerini nazik bir şekilde sımsıkı kapalı tut.”

Nastiya yatak odasına girdiğinde bir sonraki kamera, görüntü yollamaya başladı. Kapıyı arkasından kapatarak tuvalet masasına gidip aynanın karşısına oturdu. Hazel’in fırçalarından biriyle Kemal’in dağıttığı saçlarına şekil verdi. Saçının son halinden memnun olunca yüzündeki morlukları pudraladı ve Hazel’in Chanel rujunu ve parfümünü kullandı. Tüm gözlerin üzerinde olduğunun farkındaydı ve seyircilerini etkilemeye çalışıyordu. Ayağa kalkıp odanın sonundaki giyinme odasına gitti. Acele etmeden Hazel’in iç çamaşırlarına sırayla göz gezdirdi. Sonunda dantelli ipek bir takım olan kirli beyaz Janet Reger külot ve sutyende karar kıldı. Külotu belinin altına tutup sarı kafasını hafifçe yana eğerek kame-rayaya bakmaya başladı. Belli ki seyircilerin onayını almak istiyordu. Odadakiler sessizliği bozma korkusuyla alkışlayamadılar ama Dave iki parmağını ağzına götürerek ıslık çalma taklidi yaptı.

“Mükemmel! Ben daha iyi bir seçim yapamazdım,” diye mırıldandı Hazel. Nastiya, sanki onları duymuş gibi yeniden gülümsedi.

Golden Goose’un köprüsünün üstündeki direğin tepesindeki elektronik seyrüsefer anteninin bir ünitesinde, gizli alandaki

operasyon odasına ulaşan bir hat vardı. Geminin derinliklerindeki operatör bu sayede radar ve GPS'i izleyebiliyordu. Operasyon odasındakiler de en az köprüdeki biri kadar geminin seyri hakkında bilgi sahibiydiler.

Odada gergin bir hava hâkimdi. Kimse birbiriyle konuşmuyor, konuştuğu zaman da ses fısıltıyı aşmıyordu. Çoğunlukla donanımlarını hazırlamak ve kontrol etmekle oyalanıyorlardı. Avcı bıçaklarını bileyliyorlar, şarjörleri boşaltıp namluya rahat sürülmesi için merinileri tek tek parlatıp kayganlaştırıyorlar, iyice parlayıncaya kadar silahların namlularını temizliyorlar ve tetik boşluğunu genç kız nefesi gibi tatlı ve hafif olacak şekilde ayarlıyorlardı. Hector ve kurmayları dikkatlerini yoğunlaştırarak, seyrüsefer göstergelerini ve kapalı devre televizyon monitörlerini izliyorlardı.

Vincent Woodward hâlâ sütle aynı katta küçük bir odada kilit altındaydı. Bilekleri kabloyla bağlanmış halde, ağır silahlarla donanmış iki nöbetçi dar ranzada oturmuş ve AK-47'leri üzerine çevirmişti. Diğer üç muhafız da kapının dışında bekliyordu. Kemal gün içinde iki kez gelerek, hırsını Vincent'tan aldı. Üzerine tükürüp, babasını ve kardeşlerini öldürdüğü için pagan başının Allalı'nın gazabından hiç kurtulmamasını diledi ve bu kez karnını ve kasıklarını tekmeledi. Vincent iki bükünü halde kapanıp hayatı organlarını korumaya ve yerde yuvarlanarak darbelerin etkisini azaltmaya çalışıyordu. Kemal yorulduğunda durumu keyifle izleyen muhafızlardan birinin silahını alıp, çelik kaplamalı dipçiğiyle kafasına birkaç darbe indirdi, ama yaralı eli nedeniyle darbeler etkili olmaktan uzaktı. Vincent darbelerin yönünü kolaylıkla sapıtabilirdi.

"Vincent on bin dolarını hak ediyor," diyerek izlediklerini yorumluyordu David.

“Görevini fazlasıyla yerine getirdiği için ikramiye vereceğim,” dedi Hazel. Kemal’in tavırlarının vahşiliğinden dolayı oldukça sarılmıştı.

“Anlamsız!” Paddy karşı çıktı. “Vic için bu tür gıdıklamalar çirkin bir kızın öpücüğünden daha rahatsız edici değildir.” Bir süre düşündükten sonra devam etti. “Muhtemelen dayağı çirkin kıza tercib eder.”

Nastiya’nın odasının kapısında başka bir beşli grup nöbet tutuyordu, ama arkadaşlarının cesetlerinin bulunduğu salona girmeye cesaret edemiyorlardı. Kapıyı sürgülecilikten sonra, kendilerini iyice emniyete almak için arkasına eşya yığmışlardı. Korkularını gizleyemiyorlardı. Odanın boyutları izin verdiği kadar barikattan uzakta duruyorlardı. Yeni bir tekme, yumruk ve ısırma harekâtını savuşturmaya hazır vaziyette parmakları tetikte bekliyorlardı.

Kemal, Vincent’ı hırpaladığı odadan çıkıp gelerek bu kez kendi adamlarına çıkışmaya başladı.

“Yiğit arkadaşlarınızın cesetlerini o odadaki dişi şeytanla başa başa mı bıraktınız? Gelenek ve kurallarınıza hiç mi saygınız yok? Gece olmadan önce gömülmeleri ya da denize bırakılmaları gerekiyor. Onları derbal dışarı çıkarın!” Hiçbiri az önceki baskında olduğu gibi süite dalmak için acele etmiyorlardı. Yine de yeterli cesareti toplayarak barikatı kaldırıp, kapıyı aralayabildiler. İhtiyatla içeri baktıklarında Nastiya’nın onları beklemediğini görünce, hızla odaya girip arkadaşlarının cesetlerini ayaklarından tutup dışarı taşıdılar. Sonra telaşlı bir şekilde kapıyı yeniden kilitleyip mobilyayı arkasına yığdılar.

O sırada Nastiya, iç kısındaki odada siyah sığır derisi sandalyelerden birine oturmuş, buzdolabında bulduğu çikolataları yiyerek sehpanın üzerinden aldığı magazin dergisinin sayfalarını tembelce

çeviriyordu. Yan odada Arapların ölüleri almaya geldiğini duymasına karşın kafasını dergiden kaldırmamıştı bile. Nastiya'nın üzerinde safyünden yeşil bir pantolon ve Hazel'in giyinme odasında bulduğu canlı bir Emilio Pucci tünik vardı.

"Bu hanımın sıra dışı bir zevki var," dedi Dave Imbiss.

"Kesinlikle öyle," diyerek Hector da ona katıldı. "Paddy ile birlikte; öyle değil mi? Bu, sıra dışını sıradan gösterir."

Operasyon odasındaki kapalı devre ekranlardan dikkate değer bir olay daha izlemişlerdi. Kemal, kayıplarını kısa bir törenden sonra güverteden denize attıktan sonra hâlâ huzursuzdu. Gece gündüz garip saatlerde köprüden dışarı çıkmaya başlamıştı. Yardımcılarından biri Cyril Stamford'la kalırken o, tüm gemiyi dolaşüyor, bilgeler ve katlar arasındaki duvarları inceliyordu. Çok önemli bir şeyi atladığı duygusu kendisini rahat bırakmıyor gibi görünüyor.

Gövdenin çeşitli yerlerine hançeriyle vurup yankıları dinlemeye başladığında Hector giderek huzursuzlanmaya başlamıştı. Köprünün altında Bushmaster topunun yuvası haline getirilen kat, Kemal'in başlıca ilgi alanı olmuştu. Burayı dikkatle incelemiş, hatta kargo güvertesine inerek, silahı gizleyen boş bölme duvarına bakmıştı. Sonra köprüye çıktığında Cyril'la bu konuda yaptığı konuşmayı Hector da dinlemişti. Cyril her zamanki gibi uydurma ama inandırıcı bir açıklama yapmıştı. Bu alanın geminin derinliklerindeki pompaları yöneten hassas makineleri barındırdığını söylemişti. Pompalar tanklardaki gazın sıcaklık ve dağılımını kontrol

ediyorlardı. Belli bir sıcaklığın üzerinde gazlar uçucu hale gelip kendiliğinden patlayarak tüm gemiyi havaya uçurabilirdi. Cyril, Kemal'e makinelerin uydu yardımıyla ABD'deki Bannock Petrol teknik merkezi tarafından uzaktan kontrol edildiğini anlattı. Gemi sefer halindeyken o alana geminin kaptanının bile girmesi yasaktı.

"Yani bu insanlar bizim rotamızın değiştiğini görebiliyorlar mı?" diye sordu Kemal.

"Bu seni endişelendirir mi kaptan?" Cyril sordu.

"Hem de hiç." Kemal gülümsedi ve başını salladı. "Birkaç saat içinde güvenli bir şekilde karasularımızda olacağız. Bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok."

Her şeye rağmen Kemal gemiyi incelemeye devam etti ve her deliğe burnunu soktu. Bir öğleden sonra pompa servis tünellerine açılan bir kapak bulundu. Tünel, bağımsız gaz tanklarını birbirine bağlayarak gerektiğinde gemiyi dengeleyip düz tutmak için gazı bir tanktan diğerine aktaran ve gazı dolaştırıp soğutan pompaları barındırıyordu.

Tayvan'da gizli alana yer açmak için gövde yeniden şekillendirilirken, bu erişim kapağını geminin ortasından kıç köprüsünün iskele tarafına taşımak gerekmişti. Kemal çapındaki bir denizcinin dikkatini çekebilecek uygunsuzlukta ve acemice bir karardı. Kemal kapağı açıp gaz depolama tanklarının altındaki labirent şeklindeki tünelleri bulacak kadar ileri gitti. Uzun süre bu tünelleri araştırmaya devam etti. Başının hemen üstündeki operasyon odasındakiler, onun hareketlerini kızılötesi algılayıcılar aracılığıyla izliyorlardı. Bir ara Kemal hançerinin kabzasıyla gaz borularından birine vurdu ve çıkan ses o kadar net olarak duyuldu ki, operasyon odasında bir an için herkes, Kemal'in odada kendileriyle birlikte

olduğu sanısına kapıldı. Hepsi nefeslerini tutmuştu. Sonunda Kemal, *Golden Goose*'un bu bölgesinde zararlı bir şey olmadığına karar vermiş olmalıydı ki, operasyon odasından uzaklaşarak kargo güvertesine çıkan çelik merdivenlerden gelen ayak sesleri, herkesi rahatlattı.

Golden Goose'un dev gövdesi, parlak tropik sular üzerinde ilerleyişini sürdürerek, her geçen saat Afrika anakarasına biraz daha yaklaşıyordu.

“Gandanga Körfezi'ne ne zaman varacağımızı tahmin edebiliyor muyuz?” Hazel yemek masasında otururlarken sormuştu.

“GPS'e göre ayın on dördü, perşembe günü saat 09.00'da varacağız. Üç günümüz var yani,” diyerek cevapladı David. Yemekte, Kanada bizonu filetosu ve ketçapla patates kızartması vardı. Sadece Hector çok acı Meksika biberi sosunu tercih etmişti. Her ne kadar bu basit yemek, plastik tabak ve çatal bıçakla servis edilmiş olsa da, polistiren bardaklara çok kaliteli kırmızı şarap doldurulmuştu. Hazel, bunu çok özel bir durum için saklıyordu ve şimdi sırasının geldiğine karar vermişti. Hector, şarabı saygılı bir şekilde tattı.

“Bu dünyadaki en nadir ve en güzel şaraplardan biri,” dedi üzgün bir sesle. “Ne var ki aynı dünyadaki en sağlıksız koşullarda içiliyor.”

“Yiyin, için ve mutlu olun,” dedi Paddy. “Çünkü yarın hepimiz...”

“Kapa çeneni Paddy!” David hızla araya girdi.

“Çünkü yarın ilerlemiş mi olacağız?” Hazel kadehini kaldırarak sordu? “Başarılı mı? Muzaffer mi?”

“Çünkü yarın kötü adamlar ölecek,” dedi Hector ve hepsi birden duruma uygun bir ciddiyetle içkilerini içtiler. Kadehlerini masaya koyarlarken, Tarık operasyon odasından çıkıp gelmişti.

“Hector! Paddy! Hemen gelin.”

“Ne oldu Tarık?” Hector ayağa fırlarken sordu.

“Yeni radar teması. Garip bir gemi bize yaklaşıyor. Bela kokusu alıyorum.” Yemeği ve harika şarabı unutup hep beraber merdivenden inerek ekranların başına toplandılar. Geminin radarında gözükten leke parlak ve büyüktü.

“Büyük gemi,” dedi Dave. “Hızını hesaplamama izin verin.” Çok geçmeden seri bir şekilde kullandığı aletlerden başını kaldırdı. “Saatte yetmiş sekiz kilometre. Ticari gemi olamaz. Bu bir savaş gemisi.” Diğer aletleri kontrol etti. “Cyril sabit hız ve rotayı koruyor.”

“Koruduğuna eminim!” dedi Hector ciddi bir tavırla. “Bu hızla gelen bir şeyden kaçması inkânsız. Umarım bizi kurtarmaya gelen bir ABD desteği değildir. Eğer öyleyse bir çuval incir berbat oldu demektir.” Kaygılı bir şekilde geminin haberleşme direğindeki kamerasının yolladığı görüntülere baktı. Garip gemi ufukta belirmiş, hızla yaklaşıyordu. Gri renkli gemi, ciddi görünüşüyle son derece fonksiyonel bir savaş makinesine benziyordu.

Gemi henüz, kameradan oldukça alçakta olan kaptan köprüsünün ufuk çizgisini aşamamıştı. Kemal, yukarıdaki kamerasının görüş avantajından yoksundu ama radardaki görüntüyü hırsla inceliyordu. Artık şüphesi kalmadığında Cyril’a döndü.

“Sen bir Yankee’sın⁽¹⁾ değil mi?” diye Cyril’a sordu. Teknik olarak bir Güneyli olan Cyril, kılı kırk yarmanın akıllıca olmayacağına hükmetti.

“Amerikalıyın evet.”

“Garip gemi bizimle kesişme rotasında. Kesinlikle bir kâfir savaş gemisi; ya İngiliz ya da daha büyük ihtimalle Amerikan. ●nlarla konuşacaksınız.” Cyril’ı omuzlarından tutup sertçe kendine doğru çevirdi ve tehditkâr bir ifadeyle suratına baktı. “Aramak için gemiye çıkmak isterlerse onları durduracaksınız. Ne dersen de umurumda değil ama bizi rahat bırakmalarını sağlayacak bir şeyler söyle. Anladın mı beni? Tamam mı?”

“Anladım, tamam,” dedi Cyril sessizce.

“Gemiye çıkmak üzere bir grup üzerimize doğru gelirse, onlar gelmeden sen ölmüş olursun.” Kemal hançerini çıkarıp Cyril’ın boğazına batırmıştı. Ufak yaradan kan sızmaya başladı. “Ciddi olduğumu anladın sanırım.”

“Anladım,” dedi Cyril. Hiç hareketsiz durmaya devam ediyordu ama gözlerini oynattı ve aynı sessiz tonla konuştu. “Geni görüş alanımıza girdi.”

Kemal hızla döndü ve sancak tarafına bakmaya başladı. Yaklaşan geminin üst güvertesi ufuk çizgisinin üzerinde belirgin hale gelmişti ki, aynı anda köprünün arkasındaki telsizde 156.5 MHz donanma frekansı kanalından bir ses yükseldi.

“İskele pruvamızdaki dökme yük tankeri! ABD Donanması USS Manila Bay destroyerinden Komutan Robins konuşuyor. Geminizi tanıtın.” Cyril, Kemal’e baktı.

⁽¹⁾ Esas olarak ABD’nin kuzeyinde yaşayanlar için kullanılır ancak ABD dışında, genel olarak tüm ABD’liler için kullanılan bir sıfattır.

“Cevap vermemi istiyor musun?”

“Evet ama hata yaparsan ilk ölenin sen olacağını unutma.”

Cyril başını anladım dercesine salladı. Telsiz odasına gitti ve mikrofonu eline aldı. Acele etmedi. Çok istekli ve etkin gözükmek istemiyordu. Diğer kaptan ticari geminin biraz uyuşuk olmasını beklerdi.

“Merhaba, Manila Bay. Burası *Golden Goose*. Kaptan Stamford. Basra Körfezi’ndeki Sidi el Razig’den Suudi Arabistan Cidde limanına gidiyoruz.” Uzun bir sessizlik oldu, ardından Robins’in sesi duyuldu.

“Kaptan Stamford! Efendim, acaba bir Amerikan vatandaşı olma ihtimaliniz var mı?”

“Seni uyanık! Nasıl da bildin?” Cyril aksanını hafifçe abartmıştı. “Tam üstüne bastın. Amerikalıyım. Cyril Stamford, ABD Donanma gemisi Reno’nun eski komutanı. Yaşlı ve işe yaramaz olduğum için beni emekliye ayırdılar.” Kıkırdarak güldü. Destroyerde bir anlık sessizlik oldu.

“Kayıtlı olduğunuz liman ve gemi sahibinin adı nedir?”

“Sahibimiz Bannock Taşımacılık ve kayıtlı olduğumuz liman Taipei.”

“Tamam, bilgiler doğrulandı. Kaptan Stamford, efendim! 1996 Anapolis mezunu bir oğlunuz var mı?”

“Elbette var komutan.”

“Adı Timothy mi?”

“Çok iyi biliyorsun ki değil. Adı Bobby’di. Ve seninki de Andy. Aynı gemideydiniz. Bobby bir keresinde seni bize mangala getirmişti. Unuttun mu?”

“Hayır efendim. Çok iyi hatırlıyorum. Emin olmak istedim. Karınız harika elmalı turta yapıyor.”

“Teşekkür ederim. Bunu duysaydı çok sevinirdi Andy. Ne yazık ki dört yıl önce kaybettim onu.”

“Çok üzıldüm efendim.”

“Ben de öyle Andy.”

Operasyon odasında Hector hafif bir ısıklık çaldı. “Nereden buldun bunu Paddy? Adam bir harika.”

“Cin gibi uyanık değil mi?” diyerek Hector’a katıldı Paddy. “Geniye çıkmalarını nasıl savuşturacak bakalım.” Andy Robins ustaca konuya girdi.

“Kaptan Stamford, geminin tüm kumandasına hâkim misiniz?”

Cyril rahat bir tavırla güldü. “Umarım öyleyimdir. Donanma benim hakkımda ne düşünürse düşünsün henüz bunamadım.”

“İhtiyaç duyarsanız yardım için bir ekip yollayabilirim geminize efendim.”

“Çok iyisin Andy fakat bu ikirizin de programını saptırır. Gerek olmadığından emin olabilirsin. Her şey kontrolüm altında. Çok katı bir zaman çizelgem var.”

Fakat Andy devam etti. “Hint Okyanusu’nun korsanlarla kayna-yan bölümüne girmek üzere olduğunuzun farkında mısınız? Daha dört gün önce Japon balina gemisinin Aden Körfezi’nde korsanlar tarafından ele geçirildiği bildirildi.”

“Ben de duydum,” dedi Cyril. “Fakat şirketim Puntland hükümeti ile anlaşmaya varmış. Puntland bize sorunsuz geçiş garantisi verdi. Herhangi bir tacize uğramayacağımızı sanıyorum.”

“Bir korsanın sözüne güveniyor musunuz kaptan?”

“Şirketim güveniyor,” diye cevap verdi Cyril. “Bu da benim için yeterli olmak zorunda.”

“Karar sizin efendim,” diyerek gönülsüzce razı oldu Robins. “İyi yolculuklar kaptan. Fakat ayrılmadan önce, eski dostum Bobby’nin nasıl olduğunu söyleyin bana.”

“Afganistan’da Taliban onu ele geçirdi Andy.”

“Pislikler!” dedi Andy kısık hiddetli bir sesle.

Operasyon odasında Manila Bay’ın manevra yaparak, geldiği yöne döndüğü görüldü. Hector ayağa kalkıp gerindi.

“Evet, beyler ve sevgili hanımefendi. Gandanga Körfezi’ne serbest geçiş Kaptan Cyril Stamford’un ikranıdır. Haydi şimdi gidip, korsan ganimeti olmadan önce şu harika şarabı bitirelim.”

Şeyh Adem, *Golden Goose* ve Kemal Tippoo Tip’i karşılamak üzere, tüm hane halkını Mucize Vahası’ndan Gandanga Körfezi’ne götürmeye karar vermişti. Ele geçirilen ganimetin gelmesi artık o kadar sıradan bir olay haline gelmişti ki, Adem nadir olarak kalenin güvenlik ve konforundan uzaklaşmayı göze alıyordu.

Kuran’ın izin verdiğinin üç fazlası, yedi karısı vardı. Mollalar, onunki gibi prestijli konumundaki birinin sıradan insanlara göre daha fazla karısı olabileceği konusunda kendisine güvence vermişlerdi. Karılarına ek olarak yüzün üzerinde kapatması vardı. Sürekli değiştiğinden tam sayıyı kendisi de bilmiyordu. Adamları tüm ülkeyi dolaşarak gelinlik çağa gelmiş kızlar buluyorlardı. Adem’in yaşı ilerledikçe dişilere olan ilgisi giderek sübyancılığa kaymaya başlamıştı. Ergenliğe yeni adımı atanlardan başkası ilgisini çekmiyordu. İlk kez içlerine girerken onları yırtarak açma duygusunu seviyordu. Karnına yayılan ılık kanı hissetmeyi ve kızların çığlık ve

ağlamalarını duymayı seviyordu. Şu anda bu küçük şeylerden on üç tanesi, hareminde kilit altında onu bekliyordu. Onların tadına yalnızca bir kez bakıyordu. İş bitince köylerine geri yolluyor, babalarına da hediye olarak yüz Amerikan doları gönderiyordu. Garip zevkleri ve cömertliği tüm Puntland topraklarında duyulmuştu. Öyle ki adamları köylere vardığında küçük kızları olan tüm köylüler onları sunmak üzere hazır olarak bekliyorlardı. Adem kızlara yaptığı muameleyi mollalarla görüşmüş, onlar da Allah'ın kadınları yeryüzüne göndermesinin tek sebebinin erkeklerin, çocuk yapmak da dahil ama bunun da çok ötesinde, tüm arzularını yerine getirmek olduğu konusunda garanti vermişlerdi.

Adem, Uthımann Waddah tarafından seçilmiş ve eğitilmiş en az yüz kişiden oluşan bir koruma ordusuna sahipti. Casus ağı, Kahire'den Ürdün'e ve ötesine kadar tüm Ortadoğu'yu kapsıyordu. Son model teknolojik elektronik malzemeye donatıldığı bir haberleşme merkezi vardı ve buradan ABD Merkez Bankası gözlemcileri ve diğer Batılı, düzenleyici ve denetleyici kurumların erişiminden uzak olan İran, Çin, Tayvan ve diğer Uzakdoğu ülkelerindeki bankacılar ve yatırım danışmanlarıyla görüşüyordu. Adem paranın her kapıyı açtığını uzun zaman önce öğrenmişti.

Cölde kalesine yakın bir noktada, iniş pisti inşa ettirmişti. Kişisel jeti her gün canının çektiği ya da hayal ettiği her türlü aşırılığa ve müsrifliğe doğru havalanıyordu. Vahayı terk edip hiçbir kontrolün olmadığı bir dünyaya gitmesi için çok az neden vardı. Özellikle, Hector Cross ve Amerikalı fahişesinin, kalplerindeki kızgın intikam ateşiyle dışarıda onu beklediklerini bildiği sürece bu hem gereksiz, hem de tehlikeliydi.

Dışarı çıkmayı göze almak için gerçekten pek az neden vardı. Bunlardan biri de Gandanga Körfezi'ne karşılamaya gideceği,

şimdiye kadar okyanuslarda ele geçirilen en büyük ganimet olan *Golden Goose*'du. Üstelik içinde, eli kolu bağ tamamen merhametine muhtaç en büyük iki düşmanı da vardı.

Uşakları, Gandanga Körfezi'ni gören yüksek bir alanda rengârenk bir çadır köy oluşturmuşlardı. Tüm akrabaları, en sadık hizmetçileri ve korumaları, atları ve av köpekleri, şahinleri ve bakıcıları ve henüz yatmadığı dört küçük kız, hep beraber bir pikap konvoyu ile kıyıya taşınmışlardı. Herkes çadır köye yerleşip, onu karşılamaya hazır olduğunda, Adem ve Uthman Waddah, bir Bell Jet Ranger helikopter ile Mucize Vahası'ndan Gandanga Körfezi'ne uçmuşlardı. Helikopteri Uthmannın kullanmıştı. Eğitimi, Puntland'a ve onun şeyhine çok sempatiyle bakan İran Hava Kuvvetleri'nden almıştı. İranlılar, Adem'in İslamiyet'e bağlılığını takdir ediyor ve onun kâfir ticaret gemilerine açtığı ilan edilmiş savaşı destekliyorlardı. Geçen yıllar içinde Uthmann, usta bir helikopter pilotu olmuştu. Bu konuda doğal bir yatkınlığa ve çok gerekli olan el göz koordinasyonuna sahipti.

Körfezin üzerinde alçaktan bir tur attı ve Adem'in beğenisine sunmak için ele geçirilmiş her geminin üzerinden geçti. Arkada oturan bir güvenlik personeli, her birinin gövdesinin ve yükünün değerini kendisine bildiriyordu. Altlarında demirlemiş olarak yüzlerce milyon dolar değerinde bir ticaret filosu yatıyordu. Ne var ki Adem tatnının olmuş değildi. Gözlerini gemilerden kâkhrıp, aç bir halde, doğuya doğru uzanan okyanusun boş sularına çevirdi.

"Yakında! Çok yakında Kernal gelecek ve bana sadece muazzam bir zenginlik değil, aynı zamanda ailemin yarısını öldüren adamı da getirecek. *Golden Goose*'un körfeze girerken gördüğünü

gün hayatının en güzel günü olacak. O ana kadar elde ettiğim her şey, bu hazinenin yanında değersiz kalacak.”

Sabırsızlık içindeydi. Yan gözle pilot koltuğunda oturan Uthmannın Waddah’a baktı ve ona körfezden çıkıp tankeri karşılamak üzere açık denize doğru gitmesini söylemeyi düşündü. Tankerin güvertesine inebilirlerdi ve o da zaferinin tadına iki gün önce varırdı. Sonra kendi kendine başını salladı. Uthmann’a denizin üzerinde uç demenin boşuna olduğunu biliyordu. Çok yetenekli ve becerikli bir pilot olmasına karşın su fobisi o boyutlardaydı ki, eğer kıyıdan süzülüş mesafesinden daha fazla açılırlarsa, paranoya onu ele geçirip akıl ve mantık dışı şeyler yapmasına neden olabilirdi. Sanki mümkünmüş gibi bu dehşet duygusu, altlarındaki körfezin sularında gezinen dev köpekbalıklarının görüntüsü ile daha da şiddetlenebilirdi. Kaçırılan gemilerden atılan çöp ve atık sular, bu leş yiyicileri körfeze çekiyordu. Adam bunun üzerine, yüksek hızlı saldırı botlarından birini alıp, mürettebatıyla birlikte tankeri karşılamaya gitmeyi düşündü. On yaş daha genç olsaydı hiç tereddüt etmezdi ama giderek yumuşamış, güvenli ve konforlu bir hayata alışmıştı. Hızlı ve küçük bir bot, her türlü denizde son derece sevimsiz gözük müştü gözüne. Uthmann’ın suya karşı duyduğu nefrete gizli bir sempati duydu.

Hayır diye karar verdi. Karadaki çadırında Kemal gelene kadar kendisini oyalayacak yeteri kadar hoş şey vardı. Yüzlerce kilometre uzaktaki köylerden muhtar ve aşiret reisleri saygılarını, bağlılıklarını sunmak üzere gelmişlerdi. Adem’de aşırı övgü ve yalakalığa karşı bir iştah gelişmişti. Bunlara ek olarak Uthmann, adamlarınca ele geçirilen ya da adalet ve ceza dağıtma konusundaki hevesini bilen muhtarlarca getirilen bazı suçluların cezasının infaz edileceğine dair söz vermişti. Uthmann’ın yaratıcılığına ve özgünlüğüne

güveniyordu. Bu aslında, Cross ve kahpesinin infazlarının kostümlü provası olacaktı. Uthmann av köpeklerini fena halde yoracak bir şeyler bulacaktır mutlaka. Eğer o eğlenceden sıkılırsa, her zaman kendisini eğlendirecek küçük bebekler vardı. Helikopterin koltuğunda zevkle kıpırdandı ve Uthmann'ın omzuna dokundu. Arkalarındaki tepede duran rengârenk çadırları işaret etti. Uthmann'ın anladığını belirterek pike yaptı. Adem aşağıda kendisini karşılamak üzere bekleyen kalabalığı görünce gülümsekti. Dans ediyor, bayrak ve flamları sallayarak havaya ateş ediyorlardı.

Goose'un gövdesinin altındaki suyun rengi ve yapısı, Afrika kıtasına yaklaştıkça değişmeye başlamıştı. Derin suların safir parlaklığının yerini koyu kurşuni bir renk almıştı. Dalgalar daha yüksekti ve rüzgârla birlikte daha kısa aralıklarla ilerliyorlardı. Su yosunu öbekleri, diğer çerçöp, akıntıyla birlikte sürükleniyor ve deniz kuşları aşağıda kaynayan küçük balıkların üzerinde turlayıp suya dalıyorlardı. Batmak üzere olan güneşin alevleri denizin sularında sönerken, GPS Gandanga Körfezi'nin girişinden yüz yirmi iki kilometre uzakta olduklarını gösteriyordu.

Geminin ele geçirilişinden sonraki dördüncü gece boyunca Hector ve Hazel, operasyon odasında nöbetteydiler. Gizli kameralardan biri köprüye odaklanmıştı ve Kemal'in Cyril Stanford'a hızı düşürüp rotayı dört derece batıya çevirmesini emrettiğini duydular. Cyril'in Amerikan savaş gemisinin kaptanını yatıştırıp geri gönderdiğinden beri Kemal'in tutsaklara karşı davranışları, yüce gönüllü olmasa bile biraz daha hoşgörülü olarak nitelendirilebilirdi.

Son kırk sekiz saat içinde küfretmek, tekmelemek ve kafasına dipçikle vurmak için Vincent Woodward'ın kapatıldığı odaya girmemişti. Hatta nöbetçilerin ona bir bardak su ve bir kap bulamaç vermelerine bile izin vermişti. Hiçbiri Nastiya'ya yiyecek ya da içecek götürmeye cesaret edemiyordu. Sütün kapısı sürekli olarak kilitli ve önüne barikat kurulmuş haldeydi ama kapının ardında, Nastiya konfor içinde zaman geçiriyordu. Mutfaktaki buzdolabında, paketler halinde dilimlenmiş yavru geyik pastırması, isli somon ve İsviçre çikolatası yanında birkaç büyük kutu Beluga havyarı bulmuştu.

Köprüde Cyril, Kemal'e bir adamını geminin revirine gönderip ilkyardım setini aldırmasını önerdi. Kemal kabul edince Cyril yarayı dezenfekte edip kesik parmağı sargı beziyle sardı. Antibiyotik ve ağrı kesici hap verdi.

Kemal'in havası çarpıcı şekilde değişmişti. Cyril Stamford'dan nöbeti devralmış ve telsiz odasındaki ranzada uzanıp birkaç saat uyumasını sağlamıştı. Adamlarından birini yollayıp Cyril'ı görev yerine çağırdığında, önceden olduğu gibi silah zoruyla ayakta tutmak yerine, kaptan koltuğuna oturtup onunla, *Golden Goose*'un seyir ve kullanım özelliklerinden, seyrüsefer konsolundan ve geminin motor konfigürasyonundan bahsettikleri hoş bir sohbet yapmıştı. Özellikle derinlik sonarı ile ilgilenmişti. Şimdi de rotanın değiştirilmesini ve hızın azaltılmasını istedikten sonra bunun sebebini Cyril'a açıklıyordu.

“Varış yerimize çok yaklaştık fakat karanlıkta orada olmak istemiyorum. Limana giriş yolunu gece karanlıkta bulmak zor. Ayrıca sevgili şeyhim ve halkımdan binlerce kişi bizi karşılamak üzere orada olacak. Bu geminin boyutlarını ve önemini kavradıklarında çok mutlu olacaklar. Onları bu zevkten mahrum etmek istemeni. Onlara getirdiğim ganimetin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu

gün ışığında, güneş tam arkasından doğarken görmeliler. Gemiye emniyetli olan en yakın yere kadar kıyıya yaklaştırmak istiyorum.”

“Sizin için çok mutlu oldum efendim.” Cyril, adamın kim olduğunu bildiğini belli etmek gibi ölümcül bir hataya düşmemişti. “Yine de bana, limana ulaştığınızda gemime, yolcularıma, mürettebatıma ve şahsıma ne olacağını söyleyebilir misiniz?”

“Yolcuların şeyhinin onur konuğu olacaklar.” Kemal durumu hafife alışına bıyık altından güldü. “Sen, mürettebatın ve gemin bir süre bizimle kalacaksunuz. Ancak bu durum mal sahipleri ve onların sigorta şirketleri ile anlaşma sağlanana kadar sürecektir. Bu halledilince hiçbir zarar görmeden yolculuğunuza devam edebilirsiniz. İnşallah!”

“Eğer Tanrı izin verirse,” diye katıldı Cyril. Kemal şaşkınlıkla baktı, sonra gülümsedi.

“Arkadaşlığından hoşlandım Yankee. Ayrılacağımız için üzgünüm.”

“Belki de Tanrı lütfederse yeniden görüşürüz, ha?” Cyril yeniden gülümsedi. Öndeki dişlerinden biri Kemal’in adamlarından birinin dipçik darbesiyle düşmüştü.” Ağzındaki boşluk ona karanlık bir ifade veriyordu.

“Ben sevdim onu, ya sen?” Hazel ekranda Cyril’ı izlerken gülümsedi. “Süper hoş bir adam, derdi Cayla olsaydı.”

“Çetin ceviz bu bizim adam,” diyerek Hazel’a katıldı Hector. Hazel’ın Cayla’nın adını bu kadar doğallıkla telaffuz etmesine memnun olmuştu. Acaba artık kızının olmaclığı gerçeğini kabul lenmeye başlıyor muydu?

Hayır, dedi kendi kendine. Daha bitmedi; ne Hazel için, ne benim için. Burada yapacağınız işi bitirmeden bu defter kapanmayacak.

A rtık Gandanga Körfezi'ne giriş zamanını tam olarak bildiğinden, Hector birliklerin fazladan çok değerli dört saat daha uymasına izin vermişti. Gün doğumundan kırk dakika önce, “kalk” emrini ilettili. Sessizce her adamın yanındakini uyandırmasıyla, on dakika içinde hepsi tüm donanımlarını kuşanmış olarak ikinci kat-taki içtima alanında hazır vaziyetteydi. Hepsi hırslı bir şekilde, bu sıkışık düzen dizilmiş grubu izleyen Hector'un yüzüne bakıyordu. Hector, Falcon muharebe telsizlerinin kulaklıklarını takmalarını işaret etti. Ardından kendi mikrofonunu elleriyle çevreleyerek konuşmaya başladı. Her ne kadar sesi doğrudan hepsinin kulaklarına ulaşılıyor olsa da, ortada bölüne duvarlarında yankılanarak korsanla-rı alarma geçirecek bir insan sesi yoktu.

“Korsanların yuvası olan limana girmek üzereyiz. Tarık Hakim'in hazırlamış olduğı haritaları hepiniz incelediniz. Bu yüzden genel olarak neyle karşılaşacağımızı biliyorsunuz. Yine de Kemal'in tam olarak nereye demirleyeceğini bilmiyoruz. Sam, ASA'larla kıyıya çıkmak için uzun bir mesafe kat etmeniz gerekebilir, ama Dave'in topçuları siz salimen kıyıya çıkana dek düşünmana göz açtırmayacaktır. Hepsinizin bildiğı gibi ana hedefimiz, iki kişiyi yakalamak ya da etkisiz hale getirmektir. Yüzlerini ekranlarda birçok kez gördünüz zaten fakat ben size son bir kez göstermek istiyorum. Bu kibar beyefendiler en büyük ikramiye.” Hector büyük ekrana döndü ve pro-jeksiyonu çalıştırdı.

Ekranda beliren ilk görüntüler Cross Bow arşivlerinden alın-mıştı. Uthmann Waddah'ın Hector'la konuşurken, ateşli silahların

menzili hakkında eğitim verirken ve aceinileri çalıştırırken çekilmiş çok net görüntüleri sırayla geldi ekrana.

“Bu adamı çoğunuz biliyorsunuz,” dedi Hector. “Bir zamanlar Cross Bow’un bir üyesiydi. Son derece tehlikelidir. Onu iyi tanıyın. Kellesine elli bin dolar ödül koyuyorum. Ölü ya da diri.” Adamlar heyecanla kıpırdandılar. Hector görüntüyü değiştirdi. Önce Fransız İnterpol’ündeki irtibatından elde ettiği vesikalık fotoğraflar geldi ekrana. Yüzünü tam karşıdan ve profilden gösteren fotoğraflardı.

“Bu adamın adı Adem Tippoo Tip ve Puntland’da çok önemli bir kişilik. Aşiretinin başı ve bir şeyh. Ayrıca korsanların da lideri.” Hector açıklamaya devam etti. “Bu fotoğrafların yedi yıl önce çekildiğini göz ardı etmeyin. Tarık, onu yakınlarda gördü, uzun ve siyah sakalları olduğunu söyledi. Ayrıca biraz da kilo almış.”

Ekrana başka bir görüntü geldi. “Bu görüntüler çekileli dört yıldan biraz fazla olmuş.” Hector, Adem’in Cayla’nın cep telefonundan gönderdiği fide talebini izletiyordu. Büyük ekrana yayılınca kumlu ve bulanık hale gelmişti. Adem kameraya bakarak konuşuyordu ama sesi kayıttan çıkartılmıştı. Sadece dudağı oynuyordu. İçtina alanının en arkasında duran Hazel koşarak dışarı çıktı. Cayla’nın katilini bir kez daha görmeye dayanamamıştı. Hector kaydı üç kez izletti. Sonra projeksiyon aletini kapattı ve yeniden mikrofondan doğruca kulaklarına konuşmaya başladı.

“Adem’in kellesi için ödül, yüz bin dolardır.” Kendisini dinleyenler pis pis sırıtırken, birkaçı da başlarıyla onaylayarak gülümseyordu. Hector tatmin olmuş bir halde baktı hepsine. Artık avın kokusunu almış ve tasmaının kayışından kurtulmak için ileri atılmaya hazır av köpekleri gibiydiler. Hazel’ı çağırması için Tarık’ı yolladı. Gelince telsizden konuşmaya devam etti.

“Şimdi geminin ana direğindeki kameranın eş zamanlı görüntüsünü veriyorum.” Ekranda, *Golden Goose*’un önünde uzanan Afrika kıyılarının geniş açılı görüntüsü belirdi. En alttaki rakamlardan, saatin 06.17 olduğu anlaşıyordu. Henüz sıcaklığın yol açtığı pus oluşmadığından, batı ufkundaki mavi perdahlı tepeler, yükselmekte olan güneşin ilk ışıklarının altında tüm netliğiyle karşılarındaydı. Derin bir doğal limarın geniş ve açık ağzına bakıyorlardı. Her iki tarafında birer alçak burunla korunuyordu. Körfezin derinliklerinde dağınık durumda demirlemiş ticari gemiler vardı.

“Sonunda Afrika sahillerinin mücevheri, Gandanga Körfezi’nin nefis tatil köyüne geldik,” dedi Hector her zamanki ağır alaycılığıyla. “Çıkış yolunda hepinize hoş geldiniz demek için bir karşılama komitesi bile var.” Korsan saldırı botlarından oluşan bir filo körfezin ağzından hızla üzerlerine doğru geliyordu. Kuvvetli motorlarının yarattığı dalgalar deniz yüzeyini çırpılmış yumurta akı gibi köpürtmüştü. Botların hepsi koyu tenli ve sakallı adamlarla doluydu. Yaklaştıkça hepsinin şalvar ve siyah türbandan oluşan mücahit üniformaları giydiği, silah ya da pala taşıdıkları görülüyordu.

“Yerlerinizi alma zamanı beyler,” diye seslendi Hector. “Unutmayın! Uthmann Waddah ve patronu Adem’in yerini tespit etmeden ortaya çıkmıyoruz. Ortalıkta çok fazla adam olduğundan bu biraz zaman alabilir fakat kalabalıkta yerlerini tespit ettiğimiz anda çok hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Bu iki hedefi canlı ele geçirmeye gayret edin. Ancak eğer kaçmaya kalkarlarsa öldürmek için tereddüt etmeyin. Ödül her durumda geçerli olacak.” Hector sağ kolunu öne doğru uzattı. “Haydi! Savaş düzenine göre yerlerinizi alın!”

David Imbiss’in topçuları ürkütücü bir sessizlik içinde sıraya girdiler ve David onları gizli tünel sisteminin girişine yöneltti. Hızla köprüünün altındaki top platformuna çıkan basamakları tırmandılar.

Birkaç dakika içinde David, Falcon muharebe telsizinden Hector'a rapor verdi.

"İki top da dolu ve atışa hazır Heck." Hector mesajı aldığını belirtti ve Sam Hunter'la konuşmaya başladı. Her ne kadar göz teması sağlamış olsalar da Hector sesi en alt düzeyde tutmak için telsiz kullanmayı tercih etti.

"Tamamdır Sam. Adamlarını ASA'lara bindir. Fakat hâlâ 'Sessiz Gemi' durumundayız. Benden emir alana kadar motorları çalıştırmayın. Sam kısaca emri teyit etti ve doksan kişilik çıkarma birliğini kargo güvertesinin altındaki merdivenlere yönlendirdi. Topların hazırlanmasından biraz daha uzun sürmüştü ama sonunda Sam'in sesi telsizden duyuldu.

"Tüm ASA mürettebatı yerlerinde. Vinç kabloları takıldı ve kaldırılmaya hazır. Taret kapakları kapatıldı ve motorlar çalışmıyor. Harekete hazırız."

"Tamam, Sam!" Hector doğruladıktan sonra içtima alanında kalan adamlara baktı. Bunlar onun saldırı birliği idi. Gemi üzerindeki saldırıya öncülük edeceklerdi. Komutanları tabii ki Hector'du aına Paddy ve Tarık da generalleriydi.

Hector'un altı kişilik mangası karışık bir gruptu. İkiz kardeşler Jacko ve Bingo MacDuff Glasgow'luydular. İki Iraklı, Queensland'dan bir Avustralyalı ve Namıbya'dan gelen Alman kökenli bir Afrikalı, grubu tamamliyordu. Eğer, Adem ve Uthmanın Goose'u karışlamak üzere saltanat teknesi ile gelip, Kemal'i görmek için doğruca köprüye çıkarlarsa, iş daha kolaylaşacaktı. Hector ve mangası hepsini bir çırpıda yakalayabilecekti.

Fakat işler nasıl gelişirse gelişsin, Hector ve mangası Kemal'le dört mücahidi köprüde etkisiz hale getireceklerdi. Sonra Cyril Stamford'u kurtaracak ve diğer mürettebatı orada tutacaklardı. Köprü seviyesinden Hector, tüm körfezi görebilecek, Adem ve suç

ortağının yerini tespit edebilecekti. Ondan sonra Dave Imbiss'in topçularını bu ana hedefe yönlendirecekti. Daha sonra Kemal'in saldırı botları filosunu inha edebilirlerdi. Bu arada ASA'ları, hem karaya çıkarken hem de el konulan ticaret gemilerinin personeline refakat ederek geri gelirken koruma ateşiyle destekleyeceklerdi.

Paddy ve ekibi ikinci kata saldıracaktı. İlk hedefleri aynı kat-taki Nastiya ve Vincet'in tutulduğu küçük odadaki nöbetçileri etkisiz hale getirmektir. Buradaki rehineleri kurtardıktan sonra, gemi üzerinde Hector'un ihtiyaç duyacağı her noktaya hızla müdahale edebilirlerdi.

Tarık ve ekibi *Goose*'un konaklama kısmının en alt katına saldırarak korsanların rehin aldığı diğer mürettebatı kurtaracaklardı. Bu katın kontrolünü sağladıkları takdirde ana kargo güvertesine de hâkim olacaklardı. Paddy'nin ekibi destek olmak üzere aşağı indiğinde, tüm güçleriyle ana görevlerine odaklanacaklar ve o sırada her neredeyse Adem'i yakalayacaklardı.

Denize olan hastalıklı nefreti göz önüne alındığında, Uthmann Waddah'ın şeyhine eşlik etmesi şüpheliydi fakat *Golden Goose*'un körfeze görkemli girişini izlemek için sahilde olacağı kesindi. Hector, geminin direğindeki çok güçlü teleskopik mercekli kamera ile onun yerini tespit edebileceğinden emindi. Sonra peşine düşüp işini bitirecekti.

Tüm operasyon boyunca Hazel ve dört asistanı, Hector'ı ve generallerini gelişmelerden haberdar edecek, gemideki her korsanın tam yerlerini bildirecekti. Beşi birden operasyon odasında bekleyecek bütün kamera ve dinleme cihazlarını takip edeceklerdi. Hazel'in altında çalışan insanların hepsinin ana dili Arapçaydı, Kemal ve çetesinin konuştuğu her kelimeyi harfi harfine Hazel'a çevireceklerdi.

Şafak vakti *Golden Goose*, Gandanga Körfezi'nin kumlu bu runlarının arasında dikkatli ve yavaşça ilerliyordu. Kemal'in talimatlarıyla, el yordamıyla derin su kanalı üzerinde yollarını buluyorlardı. Hector, Paddy ve Tarık önlerindeki manzarayı içtima alanındaki ekrandan izlemekteydiler. Saldırı botları sürüsü şimdiden geminin etrafını sarmıştı. Dıştan takmalı motorların gürlemesi, silah sesleri, çığlık ve türküler o kadar büyük bir gürültüye sebep oluyordu ki, geminin derinliklerindeki Hector bile bunları duyabiliyordu.

Hector telsiz mikrofonuna doğru konuştu. "Hazel! Adem'i tespit ettin mi? Saltanat teknesi ile bize doğru gelmesi gerekir. Tarık'ın dediğine göre beyaz bir entari ve başında da türbanının etrafında altın bir bant olacaktı. Kolaylıkla seçilebilir."

"●lumsuz Hector. Bu tanıma uyan hiç kimseyi göremiyorum," diye cevapladı Hazel. Hector, Adem'in *Golden Goose*'a ilk ayak basan kişi olmak isteyeceğinden emindi. Tüm planı bu varsayıma dayanıyordu. Bir anda şüphe yüreğini kenırmeye başladı.

"Sıçtık! Nasıl başlarsa öyle gider, diye düşündü. Daha en başında işler kötü gitmeye başlamıştı. Fakat kuşkuallarının diğerlerini etkilemesine izin vermemeliydi. ● yüzden sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Hazel! Kemal nerede? Ekranlarda onu görebiliyor musun?"

"Pozitif Hector. Kemal, üç korsanla beraber köprüünün sancak kanadında. Küçük botlardaki adamlara el sallıyor ve onlar da kendisine tezahürat yapıyor. Cyril Stamford dümende. Her şey biraz çapraşıklışıyor gibi."

"Tamam Hazel. ● Kemal domuzunu iyi izle. Daha fazla geciktiremem. Tünellere girip, kapakların altında ortaya çıkma pozis-

yonlarımızı almanız gerekiyor.” Hector, Paddy ve Tarık’a başıyla işaret etti. Sonra tünel girişine geldi ve hızla tırmanmaya başladı. Merdiven tek kişinin sığabileceği genişlikteydi. Ekibindeki altı adam sırayla arkasından geliyordu. Sonuncusu da tünelde gözden kaybolunca Paddy arkasında kendi ekibiyle tünele girdi. Süitin hizasına gelince durdular. Paddy, başının üzerindeki çelik hasamaklarda Hector’un adamlarının yumuşak tabanlı botlarını görebiliyordu. Aşağı baktığında Tarık’ın kaskını gördü. ● da kargo güvertesi ve mürettebat bölmelerinin hizasındaydı. Merdiven eyleme bilenmiş silahlı adamlarla doluydu.

Hector, omzunu köprünün gizli girişine dayayıp mikrofonuna fısıldadı.

“Hazel! Kemal şu anda nerede?”

“Hector! Kanattan içeri girdi. Cyril’la beraber kontrol konsolunda. Sanırım demir atmaya hazırlanıyor.”

“Sahilden ne kadar uzaktayız?” Hazel mesafe ölçeri okurken sessizlik oldu.

“Yedi yüz otuz iki metre,” dedi. “Kemal bizi oldukça yaklaştırmış.” Hector hafif bir gürültü ve titreşimi hissettiğinde Hazel’in sesi geldi. “Evet! Kemal’in iki pruva demirini de bıraktığını görebiliyorum.”

“Adem’in saltanat telnesi hâlâ ortalıkta yok mu?”

“Hayır, yok.”

“Saklırı botlarından gemiye çıkan kimse var mı?”

"Hayır. Bağrışıp havaya ateş ediyorlar fakat geminin hayli uzağında duruyorlar. Sanki bir şey bekler gibiler."

"Sahilde Adem'den ya da teknesinden bir iz yok mu?"

"Orada yüzlerce kişi var ama ondan veya Uthmann Waddah'tan eser yok."

"Nerede bu pislik? ● ortaya çıkana kadar hiçbir şey yapamayız." Hector hırsla söylendi.

"Bir dakika! Kemal yeniden köprüünün kanadına gitti," dedi Hazel yavaşça. "Uydu telefonundan bir görüşme daha yapıyor."

"Efendisiyle konuştuğuna dair tüm paranı yatırabilirsin," diye rek tahminini ilettiler Hector.

Entarisinin eteklerini bacaklarının arasına sıkıştıran Uthmann, Gandanga Körfezi'nin üzerindeki çadır köyün çevresindeki açıklıkta çömelmişti. Uydu telefonu kulağında ve önünde kocaman geminin içinde olduğu enfes körfez manzarası uzanıyordu. Körfezin girişinden sakın biçimde gelişini, sahile yaklaşır demir atışını bir saatten fazla bir zamandır izliy●ordu, ama boyutları karşısında nutku tutulmuştu. Bu büyüklükte bir cismin suda yüzebilmesi mümkün gözükmiyordu. Açık güvertesi, Adem'in Mucize Vahası'nda yaptırdığı havaalanından büyük duruyordu. Güverte bir 737'nin inebileceği kadar uzun gibiydi ve üstelik gemi kıydan neredeyse bir kilometre uzaktaydı. Uthmann giderek Adem'in emirleri karşısında daha gayretli hale geliyordu. Uydu telefonunda Kemal'i dinliyor ve arada bir verdiği emirleri teyit ediyordu.

“Nasıl isterseniz asil prens!... Mesajınızı kendisine derhal iletceğim prens hazretleri.”

Bu unvanlar haydutluktan gelen bir ailenin önemsiz bir üyesi için abartılıydı ana Kemal hakkıymış gibi hepsini kabullenmiş gözüküyordu. Görüşme bitince Uthmann ayağa kalktı. Omzundaki cephane kuşağını düzeltti ve saldırı silahını yerden aldı. Sonra hızlı adımlarla kamptaki en büyük çadırı doğru ilerledi. Adem, önünde diz çöken Uthmann’a baktı.

“Amcamla korusun ınu?” Adem kuzu postundan bembeyaz bir minderin üzerinde oturuyordu. Entarisinin etekleri dalgalı ve göz alıcı beyazlıktaydı. Türbanı da aynı kumaştandı. Başındaki bant, on sekiz karatlık altın telkâriden yapılmıştı.

“Telefonu şimdi kapattım!” diye cevapladı Uthmann. “Her şeyin yolunda olduğunu size iletmemi istedi. Gemiye tamamen hâkim olduğunu söyledi. Geminin her santimini aramış ve herhangi bir yerinde gizlenmiş tek bir kâfir bile bulamamış. Tüm kâfir esirler bağlı ve savunmasız vaziyettedir. Sizin içinizi aydınlatacak haber, Hector Cross ve fahişesi Hazel Bannock hâlâ onun elindedir. Tam anlamıyla itaatkâr bir halde vereceğiniz kararı ve infazı bekliyorlar. Amcanız, getirdiği değerli hazineyi teslim almak üzere gemiye gitmeniz için naçizane davetini gönderdi.”

“Beni helikopterle gemiye götürmeye hâlâ istekli misin Uthmann?”

“Size mümkün olan her şekilde hizmet edebilmek için hazır ve istekliyim şeyhim.”

“Dün ya da daha önce istekli değildin ama,” diye hatırlattı Ademi.

“Dün gemi kıydan yüzlerce kilometre açıktaydı. Ben sadece sizin güvenliğiniz için endişelenmiştim şeyhim. Eğer araç kıydan

● kadar uzakta arızalansaydı, hayatınız çok ciddi tehlike altında ●labilirdi. Fakat bugün gemi kıydan en fazla bir kilometre uzakta. Kutsal şahsınız güvende ●lacak. Helik●pterin motoru bozulsu bile sizi emniyetle karaya indirebilirim.”

“Güvenliğim için duyduğun bu derin endişeden çok etkilen-dim,” dedi Adem dudaklarını büzerek. Uthmann gözlerindeki öfke-li ifadeyi gizlemek için yeniden diz çöküp başını öne eğdi. Adem, Uthmann’ın su fobisiyle dalga geçmenin tadını çıkarıyordu. Ne ka-dar gözü kara ve yenilmez bir savaşçı olsa da, bu yegâne zayıflığı ●nu kendisiyle eşit kılıyordu.

Adem’in siyah deri çantası neredeyse onun bir parçası haline gelmişti. Nereye gitse yanında götürüyordu. Gittiği yerde de asla gözünün önünden ayırmıyordu. Taşıtmak için hiç kimseye güven-miyordu. Çerçevesine bağlı çelik bir zincirin ucunda aynı malze-medden bir kelepçe sallanıyordu. Adem kelepçeyi sol bileğine taktı. Uthmann onun şifreli bir kilidi olduğunu biliyordu. Çantayı tuta-rak ayağa kalkan Adem, krallara öykünen bir el hareketiyle çadırın girişini gösterdi.

“Pekâlâ, Uthmann Waddah. Şimdi beni can düşmanım Hector Cross’a götür. İntikamım yeteri kadar gecikti.”

“Hector! Bir şeyler oluyor.” Hazel’ın yumuşak sesi Hector’un kulaklığında yankılanıyordu. “Kemal köprüden ayrıldı. Cyril Stamford’a dört milis bekçilik yapıyor. Bileklerini ve kollarını bağ-

layarak yere oturtmuşlar. Kemal ikinci kata iniyor. Vincent'ı odadan çıkarmışlar elleri bağlı. Şimdi bütün çete süitin kapısında toplandı. İşte gidiyorlar! Kapıyı zorluyorlar, açtılar ve içeri doluyorlar. Nastiya odanın ortasında ayakta duruyor. Kendisini savunmak için hiçbir davranışta bulunmuyor. Kollarını arkadan bağlıyorlar. Şimdide ayak bileklerini kısa bir köstekle birbirine bağlıyorlar. Onun o ufacık güzel ayaklarından ödleri kopmuş. O köstekle Nastiya güçlkle adım atabilir. Tanrım! Şimdi de boynuna bir deri kayış geçiriyorlar. Kemal onunla işini daha fazla şansa bırakmak istemiyor. Şimdi altı haydut onu odadan dışarı sürüklüyor. İki tanesi deri kayıştan tutuyor. Kemal ona on adımdan fazla yaklaşmıyor. Onu ve Vincent'ı asansöre götürüyorlar sanırım. Nastiya çok uysal..."

Paddy'nin sesi Hazel'ın konuşmasını kesti. "Hector! Onları kaçağın arkasından duyabiliyorum. Kemal bulunduğum yere birkaç metre uzaklıkta. Sesini çok net alıyorum. Şu anda çıkıp Kemal ve adamlarını bir çırpıda halledebilirim."

"Olumsuz! Paddy! Tekrar ediyorum olumsuz! Harekete geçmeden önde Adem'in ortaya çıkmasını beklemeliyiz. Emri teyit et."

"Alındı ve anlaşıldı!" Paddy'nin sesi eziyet çekiyor gibiydi. Zavalı dostum, diye düşündü Hector, kadını ellerinde ve o çaresiz durumda. Hector da acısına katıldı.

"Hector, asansörle iniyorlar." Hazel araya girdi. "İkinci katı terk ettiler. Şimdi kargo güvertesi seviyesindeler. Kemal'in adamları iki tutsağı yaka paça açık güverteye götürüyorlar."

"Paddy! Merdivenden aşağı inip bir kat aşağıda Tanık'ın adamlarıyla buluş," diye emretti Hector.

"Anlaşıldı!" Paddy soğuk bir şekilde cevap verdi. Bana gerçekten çok sinirlenmiş, diye düşündü Hector, yüzünde gergin bir

gülünsemeyle. Birden Hazel'ın sesi kulak zarında çınladı. Sesi heyecandan tizleşmişti.

"Hector, kıyıdan bir helikopter yaklaşıyor. Kemal *Goose*'a çıkmadan önce bizi kontrol eden aracın aynısı gibi gözüküyor."

"Bana canlı yayın yap," diye emretti Hector. "Kokpitte kim var görebiliyor musun?"

"●lunırsuz! Güneş camdan yansıyor. Ancak gemideki tüm korsanlar dikkatlerini tamamen helikoptere yöneltmiş durumdalar. Ellerindeki flamları sallıyorlar ve beslenme saati gelmiş maymunlar gibi çığlık atıyorlar. Cyril'a göz kulak olmaları için Kemal'in köprüde bıraktığı dört adam köprü kanadına çıktı. Helikoptere bakıp, şamataya dahil oldular." Hazel nefesini ayarlayıp yeniden anlatmaya başladı. "Dur bir dakika, helikopter pike yapıyor. Şu anda kokpiti görebiliyorsunuz. ●nde iki adam var. Pilot ve bir yolcu. Sağda oturan yolcu, beyaz bir türban giymiş ve üzerinde altın bir bant var. Yemin ederim, bu Adem!"

"Çok şükür," dedi Hector. Rahatlamıştı. "Şimdi beni dinleyin. Hepsiniz! Köprüyü ele geçirmeye gidiyorum. Eğer adamları arkası dönük yakalarsan işi ortalığı velveleye vermeden halledebilirim. ●raya gidince karar vereceğim. Paddy, Tarık, tünelde kargo güvertesi hizasındaki mevcut konumunuzda kalın fakat harekete geçmeye hazır olun. Dave her an tetikte ol. Senin Bushmaster'lara çok yakında ihtiyacımız olacak."

Hepsi emri teyit etti ve Hector, kapağın altındaki dar çıkıntıya doğru hareketlendi. Çıkıntıda kendisiyle birlikte üç adamına daha yer vardı. Diğer üçü hemen altlarında çelik basamaklarda duruyordu. Hector kemerindeki avcı bıçağının kılıfını gevşetti ve adamlarına başparmağıyla tamam işareti yaptı. Sonra yanındaki balyozcunun

omzuna dokundu. Balyozu bir kez savurmasıyla birlikte tespit pimi yerinden çıktı ve çelik kapak şiddetle açıldı. Hector, adamları planlı ve hızla dışarı çıkarttı. Dört korsan sıkışık bir grup halinde köprü-nün uzak kanadındaydı. Tüm dikkatlerini yaklaşan helikoptere vermişlerdi. Saldırı botlarındaki arkadaşları gibi onlarda çılglık atıyor, bağılıyor ve havaya ateş açıyorlardı.

Kendilerini o kadar kaptırmışlardı ki arkalarındaki kapağın açıldığını duymadılar. Hector köprüünün ortasına kadar geldiğinde adamlardan biri başını arkaya çevirdi. Duruma anlam veremeyen gözlerle Hector'a baktı. Adam şaşkınlığı üzerinden atamadan, Hector eliyle boynuna bir darbe indirdi. Haydut yere düştü ve hareketsiz bir şekilde orada öylece kaldı. Hector, adanın üzerinden atlayıp avcı bıçağının kabzasıyla korkuluğa dayannuş diğer Somalilinin kafasına vurdu. Adam ses bile çıkartmadan Hector'un ilk kurbanının üzerine düştü. Ağır bıçağın kabzası adanın kafasının arkasında yumurta büyüklüğünde bir çökineye sebep olmuştu. Hector'un arkasından gelen MacDuff biraderler kalan iki korsanı hakladı. Fakat işi biraz beceriksizce yapmışlardı. Bir korsan yere düşmüş, kendi kan gölünde inleyerek boşluğu tekmeliyordu. Son korsan sendeleyerek aşağı inen merdivenlere kadar ulaşmıştı. Sırtındaki bıçak yarısından kan fışkırıyordu ve adam Arapça deliler gibi feryat ediyordu. "Dikkat! Kâfirler burada!"

Hector köprüyü boydan boya geçip ona ulaşana kadar adam merdivenlerden aşağı inmiş olacaktı. 9 mm tabancasını çıkarttı. Sanki vücudunun bir uzantısı haline gelen silahı ateşleyip tam istediği yerden vurmuştu adanı. Tetiğe ne zaman bastığını bile hatırlamıyordu ama atış mükemmeldi. Korsanın kafası sarsılmış ve tüm vücudu bir anda kontrolsüz kalarak olduğu yere çökmüştü.

Kemikleri yokmuş gibi basamaklardan yuvarlanıp ilk merdiven boşluğuna serilmişti. İçeri girmeleri ile Hector'un tabanca atışı arasında beş saniyeden az zaman geçmişti.

"Sence silah sesi duyulmuş mudur?" diye sordu Hector'un yanındaki zayıf, ufak tefek İskoç. Bunu söylerken bir yandan da bıçağındaki kanı pantolonuna siliyordu.

"Sanmam Bingo." Hector başını salladı. "Dışarıdan gelen bu kadar AK takırtısı varken, mümkün değil." Sonra yerde karnının üzerinde inleyerek sürünen korsana baktı. "Kardeşine söyle, başladığı işi bitirsin. Sonra kaptan Stanford'u ve mürettebatı serbest bırakabilirsiniz."

Jacko, yaralı adamın üzerine eğildi ve sakalını kavrayıp başım geriye doğru çekti. Hector arkasını dönüp köprü'nün kanadına giderken Jacko'nun boğazını kestiği adamın hırıltılı sesler çıkartarak son nefesini verdiğini duydu.

Hector, köprü tavanının altında fark edilme riski olmadan gökyüzünü araştırarak helikopteri aradı. Tankerin pruva tarafından, alçaktan ve yavaşça geldiğini fark etti. Pilot kontrollü bir şekilde alçalırken pervane zorlanarak sarsılıyordu. Hector aracın yumuşak biçimde güverteye konduğunu gördü.

Yolcu kabininin kapısı açıldı ve çarpıcı bir şalıs güverteye adımını attı. Parlak beyaz entarisi ve türbanıyla uzun boylu bir adamdı. Sakalları uzun, siyah ve kıvrıktı. Beyaz entarisinin altında göbeği hafifçe belirginli. Sol elinde siyah bir çanta taşıyordu. Kemal ve ağamlarına doğru ilerlerken sağ elini bir şeyi takdis eder gibi kaldırıyordu. Hepsi dizlerinin üzerine çökmüş ve iki tutsağı da kendileri ile birlikte çökmeye zorlanmışlardı.

"Selam olsun yüce şeyh!" Kemal haykırdı. "Kudretli savaşçıların kudretli oğlu!" Kargo güvertesinde toplanmış korsanlardan

çok yüksekte, köprü kanadında duran Hector, dudaklarını telsize yaklaştırdı.

“Paddy neredesin?”

“Tarık’la birlikte bir numaralı giriş kapağında yerimi aldım.”

“Helikopter indi. Adam dışarı çıktı. Kemal kargo güvertesinde onu karşılıyor. Nastiya ve Vincent aşağıda onlarla beraber. Kemal birazdan onları Adem’e takdim edecek. Hepsi hazırlıksız haldeler. Nastiya ve Vincent’in benzerlerimiz olduğunu anlamadan önce onları indirmenin tam zamanı. Haydi Paddy! Şimdi! Çıkın! Çıkın!”

“Anlaşıldı!” Paddy vahşi bir neşeyle bağırıyordu. “Haydi başlıyoruz!”

Hector aşağıdaki kargo güvertesindeki durumu son kez gözden geçirdi. Paddy’yle konuşurken pek az şey değişmişti. Sadece helikopter pilotu araçtan inmiş ve etrafında aylak aylak geziniyordu. Elinde gelişigüzel bir şekilde tuttuğu bir silah vardı. Hector hızla adama bir göz attı. Asıl ilgisi Kemal ve Adem’in üzerindeydi. Neden sonra helikopter pilotunun kim olduğunu fark etti. Bakışları yeniden adamın üzerine yöneldi. O anda kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti.

“Hayır! Bu olamaz. Uthmann bir helikopteri uçuramaz. Fakat bu o. Bu Uthmann!”

O bunları düşünürken, Kemal bağırarak bir emir verdi ve iki adam atılarak Nastiya ve Vincent’i ayağa kaldırıp yaklaşmakta olan Adem’e doğru ittirerek yürütmeye başladılar.

“İşte buyrun yüce şeyh!” Kemal haykırdı. “Emrettiğiniz gibi size katil Cross ve fahişesini getirdim.” Adem durdu ve iki tutsağa kararsız bir şekilde bakmaya başladı.

“O sırada arkasından Uthmann Waddah bağırdı. “Bu Cross değil! Bu kadın Hazel Bannock değil. Bu bir tuzak şeyhiin. Dikkat! Kâfirler saldıracak.” Adem’i beklemeden helikoptere doğru koşmaya başladı ve önce silahını attı, peşinden de tavşan yuvasına dalan gelincik gibi içeri atladı. Motoru çalışır durumda bırakmıştı ve pervane boşa dönüyordu. Dümeni kavradı ve helikopteri güverteden havalandırarak burnunu sahile çevirdi.

Adem hâlâ güvertede helikopterin arkasından koşarak Arapça bağıırıyordu. “Bekle beni Uthmann! Sana emrediyorum. Beni burada Cross’un insafına bırakma.” Uthmann o tarafa bakmak için kafasını bile kaldırmadı. Tam tersine aracın burnunu eğip körfez sularına çok yakın bir şekilde hızla ileri atıldı.

Hector helikopterin sert plastik tavanından ancak Uthmann’ın tepesini belli belirsiz görebiliyordu. Araç sert bir pike yaparak tırmanmaya başladı. Hedef son derece küçüktü ve atış açısı yoktu. Hector umutsuzca ateş etti ve plastik tavanın parçalandığını gördü. Açılan delik Uthmann’ı durduramayacak kadar arkadaydı. Helikopter yolundan sapmadan sahile doğru, hız ve yükseklik kazanarak yol almaya devam etti.

“Dave! Dave! Silahları ortaya çıkar. Şu helikopteri indir aşağıya. Onu uçuran Uthmann. Kaçmasına izin verme. Vur onu Tanrı aşkına, vur!”

“Anlaşıldı!” Dave hemen harekete geçti. Hector alt kattan, Bushmaster topları gizleyen çelik kapıların, menteşelerinde dönerrek aşağı doğru düşerken çıkardıkları gürültüyü duydu.

Fakat helikopter neredeyse 700 metre uzaktaki sahile ulaşmak üzereydi. Hector hırsla arkasından baktı. Dave’in aşağıda topçularına verdiği talimatları duyuyordu. Derken parlınalar ve art arda

patırtılar duydu. İkiz Bushmaster'lar uçan makinenin arkasından peş peşe üç adet parça tesirli top mermisi göndermişlerdi. Hector gökyüzünde helikopterin üzerinde duman ve havada infilak eden mermilerin alevlerini gördü. Üç atışlık salvo yetmişti. Çelik toplar gövdesini delip kevgire çevirirken, helikopterin yan yatıp yalpalamasını gördü. Pilot anında ölmüş olmalıydı. Az sonra motoru tahrip olan pervaneler durdu. Helikopterin burnu aşağı döndü ve kontrolsüz bir şekilde denize doğru dalışa geçti.

O sırada bir mucize oldu. Hector helikopterin yeniden kontrol altına alındığını gördü. Otomatik dönmeyi sağlamak için burun tekrar kalkmıştı. Pervane yeniden dönmeye başlamış ama bu kez kanatların üzerindeki hava akımı ters dönmüştü. Aracı ileriye doğru çekmiyor fakat düşmesini sertçe frenliyordu. Helikopter sahile doğru kaymaya başladı. Hector mikrofondan Dave'e helikoptere ateş etmeye devam etmesini haykırıyordu. Cevap gelmedi. Hector'un sesi topun gürlemesinde kaybolmuştu. David Imbiss Hector'un emrini duymamıştı. Onun yerine hedefini değiştirmiş ve her iki top, geminin etrafını çeviren saldırı botlarına ateş etmeye başlamıştı.

Parça tesirli mermiler havada botların üstünde patlıyor, çelik toplar botların çürük ahşap gövdesini parçalayarak, içindeki adamları da adeta delip geçiyordu. İşabet alınayan botlar son hızla güvenli sahile doğru kaçmaya başlamıştı. Helikopter otomatik olarak dönen pervanesiyle sahile doğru sürüklenmeye başladı. Hector aniden sürüklenmenin sona erdiğini ve sahile erişmesine çok az kalınışken suya çakıldığını gördü. Bir su sütunu havalandırdıktan bir süre sonra batarak gözden kayboldu. Ancak hemen sonra yenden yüzeye çıktı ve yana yatmış olarak yüzineye başladı.

Erminim Uthmann bile bundan sağ çıkamaz, diye düşündü Hector. Ne var ki helikopterin tepeye bakan kapısı açılmış ve bir adam sürünerek dışarı çıkıp gövdeye tutunmuştu. Bu kadar uzaktan yüzünü tanıması imkânsızdı ama onun Uthmann olduğunu biliyordu. Hector'un elleri boştu. Silahını odada bırakmıştı. Zaten mesafe altı veya yedi yüz metreydi ve Beretta için bile çok uzaktı.

“Piç kurusu yüzüne bilmez ve sudan ödü kopar,” diye kendi kendine konuştu ama kendini bile ikna edememişti. Uzaktaki şeklin helikopterden suya yuvarlandığını gördü. Batmasını beklerken suyun Uthmann'ın ancak dirseklerine kadar geldiğini anladı. Hector çaresizce, Uthmann'ın dengesiz ve koordinasyonsuz hareketlerle sahile doğru bata çıka ilerleyişini izledi. Sonunda kumsala ulaşip kendini yere bıraktı.

Hector yeniden kargo güvertesine döndü. Paddy ve Tarık'ın birleşmiş vurucu takımları kış kulesinin alt kapılarından fırlamış, Kemal'in etrafını çeviren Arapların üzerine atılmışlardı. Anında iki grup arasında büyük bir arbede yaşandı. Sayılar birbirine çok yakındı ve çarpışma göğüs göğüse oluyordu. Kendi arkadaşını vurma korkusuyla kimse bu kadar yakın mesafeden ateş edemiyordu.

Hector, Paddy'nin kargaşada Nastiya'ya doğru ilerlemeye çalıştığını fark etti. Fakat araya giren bir düzine kadar adam onu engellemişti. Paddy kendini korumak için adamlara döndü. Arbededen uzakta Kemal, Nastiya'nın boynundaki ipi tutmuş onu geri geri çeğiştiriyordu. Aynı anda umutsuzca Adem'e bağıyordu.

“Bu taraftan şeyhim. Beni takip edin. Helikopter ve botlar bizi terk etti. Peşimden gelin!” Paddy'nin adamlarından biri Adem'in açılan türbanının ucundan tuttu ama Adem hemen dönüp eğri hançeri adamın gözüne sapladı. Adam parmaklarına sarılı kuşaşla

beraber yere düştü ve Adem, Kemal ve Nastiya'nın peşinden koşmaya başladı.

Hector olaya aktif olarak katılamayacak kadar uzakta ve yüksekteydi. Kemal'in bir sonraki hamlesini kestirmeye çalışıyordu. O sırada onun kış kulesinin köşesindeki kapağa doğru ilerlediğini fark etti. Kemal bunun, doğalgaz tankları arasındaki büyük sirkülasyon pompalarını barındıran servis tünellerine açıldığını çok iyi biliyordu. Daha birkaç gün önce kapalı devre yayında, Kemal'in gövdenin derinliklerindeki bu rutubetli ve dolambaçlı labirenti keşfedişini izlemişlerdi. Nastiya'yı hoynundaki ipten çekerek kapak boşluğundan aşağı indi. Adem de arkalarından gelip, Nastiya'yı Kemal'in peşinden merdivenlere doğru iterek arkasından deliğe girdi ve çelik kapayı kapattı.

"Paddy!" Hector telsizden seslendi ve onun da yukarı baktığını gördü. "Kemal ve Adem, Nastiya'yla beraber pompa servis tüneline girdiler. Kemal'in silahı var ama Adem'de sadece hançer var. Servis tünelinin iki ucuna birer adam koy. Onlar için artık kaçış yok. Orada kapana kısıldılar. Onları deliklerinden sonra çıkarırız. Fakat önce Sam'in ASA'larını suya indirmelisin. Onları köyü ele geçirip, kampta tutsak denizcileri kurtarmak üzere kıyıya gönder. *Golden Goose*'un komutasını sana devrediyorum. Ben, Uthmann'la hesaplaşmak üzere kıyıya gidiyorum." Hector hem konuşuyor, hem de suda kendisini yavaşlatacak olan fazla ağırlıklardan kurtulmaya çalışıyordu. Çelik yeleğini ve ağırlık yapacak tüm donanımı çıkarttı. Sadece kumaş kayışa tutturulmuş vaziyette bıçağını, telsizi ve Beretta 9 mm tabancasını aldı yanına. Etrafına bakınarak aradığı Jacko MacDuff'ı hemen yanı başında buldu.

“Ben sahile çıkıyorum Jacko. Komutayı sen al. Buradaki işiniz bitti. Kargo güvertesine in ve ekibinle birlikte Paddy O’Quinn’in konutası altına gir. İyi şanslar Jacko.” Onunla konuşurken Hector bir sonraki hanlesini hesaplıyordu. Saldırı botlarının çoğu Dave Imbiss’in ateşinden kaçarak kıyıya yönelmişti. Yine de birkaç kurnaz korsan, *Golden Goose*’un gövdesini kalkan olarak kullanıyordu. Gövdeye iyice yanaşarak Bushmaster’ların kendilerine atış açısı bulmasına inkân vermiyorlardı. Tam o anda bu botlardan biri Hector’un durduğu köprü kanadının hemen altından geçiyordu. Köprüden suya atlamak için ürkütücü bir yüksekliği göze almak gerekiyordu ama Hector bir an bile tereddüt etmemişti. Köprüdeki seyriüsefer konsoluna kadar gitti. Bingo MacDuff’ın az önce kurtardığı Cyril Stamford, onun ne yapacağını anlamıştı. Konuşurken ses tonunda saygılı bir boğulduk vardı.

“Çok sıkı adamsınız Bay Cross.”

“Konuşana bakın!” Hector gergin bir şekilde Cyril’a gülümsedi ve ardından koşmaya başladı.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde köprü kanadındaki korkuluklara geldi ve bedenini en uzağa fırlattı. Bu yükseklikten balıklama dalmayı göze alamazdı. Havada dönerek sırtüstü düşmesi durumunda omurgası peksimet gibi kırılırdı. Onun yerine havada uçmaya başlar başlamaz dizlerini göğsünde toplayarak vücudunu bir top gibi yuvarladı. Başını eğerek iki elinin parmaklarını ensesinde birleştirdi. Kaburgalarının altında midesinin kalktığını hissetti, sonra suya çarptı. Darbenin etkisiyle ciğerlerindeki hava dışarı fırlamış, suya ilk çarpan yeri olan kaba etleri uyuşmuştu. Bir top güllesi gibi suya daldı. Suyun derinliklerinden yukarı baktığında uzun botun gün ışığında çalkalanan silüetini gördü. Nefes alma güdüsüyle savaşıarak

bota doğru yönelip yukarı çıkmaya başladı. Sonunda saldırı botunun alçak gövdesinin yanından yüzeye fırladı. İki eliyle küpeşteye tutundu ve derin bir nefes alarak kendini yukarı çekti.

Botta iki korsan vardı. Üzerlerinde peştamal ve türbanları dışında bir şey yoktu. Şaşkınlıkla Hector'a baktılar. Bir tanesi elinde tüfeğiyle ayağa kalktı. Daha silahı doğrultmadan, Hector, adama omzuyla çarpıp, diğer taraftan denize fırlattı. Tüfeğini yanına almadığı için bir an pişmanlık hissetti. Diğer adam kış tarafındaki dıştan takmalı 200 beygirlik gümüş ve kırmızı renkteki motorun kontrol panelinin başında çömelmişti. Ayağa kalkmaya yeltendi, ama yeteri kadar hızlı davranamadı. Hector kürekçilerin oturduğu tahtanın üzerinden atlayıp, hızla iki adım attıktan sonra, futbol topuna vurur gibi çenesinin altına şiddetli bir tekme savurdu. Kafası geriye savrulan Arap motorun kapağına serildi. Sonra aşağı doğru kayarak botun zeminde biriken suyun içine düştü. Hector, karaya vurmuş balık gibi çırpınan adamın üzerine eğilip topuklarından tuttu ve çevirerek botun kenarından suya attı. Adam yüzüstü suya yuvarlandı. Hector motorun yanına gitti. Teknenin altından egzoz kabarcıkları çıkararak çalışmaya devam ediyordu. Vites geçirdi ve gaz kolunu çevirdi. Bot ileri atıldı.

Fakat tam o sırada tankerin uzun gövdesinden düşen biri botun önünde suya daldı. Hector atlayan adamı hemen tanıdı ve gazı keserek vitesi yeniden boşa aldıktan sonra botun burnuna gidip adanın daldığı noktada çalkantılı suya bakmaya başladı. Bir adamın suyun derinliklerinden yukarı doğru yükseldiğini gördü. Çok geçmeden adam yüzeye çıkmış hızla nefes alıp vermeye başlamıştı.

“Tarık! Sersem şey. Seni kolaylıkla pervaneyle doğrayabilirdim.” Suya eğilip Tarık’ı kollarından tutarak tekneye çekti. Sonra

yine arka tarafa koşup gaz kolunu sonuna kadar çevirdi. Tekne ileri doğru sıçradı ve Hector burnunu kıyıya yakın bir noktada hâlâ suda yatan helikopter enkazına doğru çevirdi. Geriye dönüp *Gol-den Goose*'a doğru baktı ve Bushmaster topun üzerlerine doğru çevrilmekte olduğunu fark edip irkildi.

Motorun gürültüsünü bastırmaya çalışarak 'Tarık'a bağırdı. "Çabuk! Ayağa kalk ve Dave İmbiss'e el sallla. Küçük bir hata yaparak bizi suya gömecek." Tarık ayağa fırladı ve yalpalayan botta dengede durmaya çalışarak iki elini birden başını üzerine kaldırdı. Birden topun namlusu havaya kalktı ve sancak topunun arkasından Dave'in başını çıkardığını gördüler. Özür dilercesine kaskını havada sallıyordu. Sonra yeniden kalkanın arkasında kayboldu ve sağa döndürdüğü topla suda dağınık halde duran diğer botlara ateş etmeye başladı. Tarık, suya dalıp çıkan botun içinde emekleyerek arka tarafa geldi.

"Neler oluyor Hector? Ben tüneldeyken, senin Dave'e bir helikopteri vurmasını söylediğini duydum. İçinde Uthmann'ın olduğunu söylüyordun. Fakat Paddy'yle kargo güvertesine geldiğimde helikopter falan göremedim. Dövüşe katıldım ve daha sonra telsizden senin, Kemal ve Adem'in pompa servis tüneline kaçtığını söylediğini duydum. O sırada güvertedeki korsanlar kontrol altına alınmıştı. Kalmam için bir sebep yoktu; özellikle de senin köprüden atladığını görünce. Tabii ki peşinden gelmeliydim." Tarık kaygılı bir ifadeyle sordu. "Doğru mu yaptım Hector?"

"Her zamanki gibi en doğrusunu yaptın Tarık," dedi Hector Arapça. Tarık da hemen Arapça konuşmaya başladı.

"Teşekkürler Hector. Peki Uthmann nerede şimdi? Helikoptere ne oldu? Biz nereye gidiyoruz?"

"Dave helikopteri vurunca kıyıya yakın bir yerde suya çakıldı." Eliyle önlerinde bir noktayı işaret ederek, "Bak orada dalgaların üzerinde yüzen enkazı görebilirsin," dedi.

"Peki Uthmann? Ona ne oldu?"

"Enkazdan çıkmayı başardı. Düşe kalka kıyıya çıktığını gördüm. Peşinden gitmek için köprüden atladım."

"İyi ki arkandan gelmişim. Onu yakalamayı senden bile daha çok istiyorum," dedi Tarık.

"Biliyorum," dedi Hector onaylayarak. "O sana ait. Onu birlikte yakalayacağız ama intikamı alan sen olacaksın."

"Teşekkür ederim Hector." Tarık derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Yalnız mı? Silahlı mı? İkimizin de tüfeği yok."

"Evet, Uthmann yalnız. Kargo güvertesinden havalandırırken tüfeği vardı ama helikopter düştükten sonra onun güçlükle karaya çıktığını gördüm. Çok uzak olduğu için emin değilim ama elinde bir şey taşıdığını görmedim. Muhtemelen suya çarpınca panikledi ve silahı falan unuttu. Tek düşündüğü şey ayağını kuru toprağa basmaktı herhalde. Yanına vardığımızda hâlâ yüzer durumdaysa helikopterin kabinine hızla bir göz atarız."

Körfezin sularını saatte seksen kilometre hızla yaran bot, arkasında uzun düz bir iz bırakarak enkaza doğru ilerliyordu. Köyü oluşturan barakalar, kıyı şeridinden beş yüz metre içeride gelişigüzel halde yayılmıştı. Hector ayağa kalkıp enkazın arkasında uzanan, Uthmann'ın kaçtığı araziye inceledi. Hiç yerleşimin

olmadığı, üzerleri kaba sık çalılarla kaplı kum tepecikleri ile dolu bir alandı.

Yaralı bir aslanı izlemek için uygun bir yer değil, diye düşündü. Uthmann, vahşi bir hayvan kadar tehlikeliydi. Helikopter enkazına yaklaşırlarken Hector botu yavaşlattı. Burnu enkaza tosladı. Sızan yakıt nedeniyle havada keskin bir koku vardı. Tarık harap olmuş gövdenin üzerine eğilerek içeri baktı.

“İşte burada!” diye seslendi ve kapı aralığından içeri girdi. Birkaç saniye sonra elinde bir Beretta saldırı silahıyla dışarı çıktı.

“Yedek şatjör?” diye sordu Hector.

“Sadece üzerindeki,” diye cevapladı Tarık.

“Belki yirmi adet, o da şansımız varsa. Yetmek zorunda.”

Hector motoru yeniden vitesine geçirip düşük bir hızla sahile doğru hareket etti. Uthmann'ın sarı kumlar üzerindeki ayak izlerini ikisi de görmüştü. Kıyıdan başlayarak ilk kum tepesinin yamaçlarına kadar devam ediyordu. Oradan tepedeki çalıların arasına uzanarak gözden kayboluyordu. Botu bağlamakla zaman kaybetmediler. Hector motoru kapatıp akıntıya bıraktı. Dizlerine kadar gelen suya atladılar. Hector öne geçti ve kum tepesinin eteklerine kadar koşular. Orada bir süre izleri incelemek için durdular ve yanlarındaki silahları kontrol ettiler.

“İşte, al bunu!” dedi Tarık, Beretta'yı uzatarak. “Sen tüfekle benden daha iyi nişancısın. Bana tabancayı ver.” Silahları değiştiler. Her iki silah da tuzlu suyla ıslanmıştı. Şarjörleri çıkarıp sallayarak suyu olabildiğince akıttılar. Namluların içine kum ya da başka yabancı maddelerin kaçmadığından emin oldular.

“Tüm yapabileceğiniz bu. Bu silahlar en zorlu koşullarda çalışmak üzere tasarlanmıştır,” dedi. “Sen öne geç Tarık. İz sürmek

senin işin. Ben solundan geleceğim.” Kumulun tepesine kadar tırnanırlar. Burada Uthmann’ın çalıların arasına uzandığına dair izler buldular. Tarık vücudunun bıraktığı izin yanına diz çöktü. Gevşek kuru kum hâlâ çukur alana doğru akıyordu. Karaya çıkışlarını buradan izlemiş olmalıydı. Hector’un gözüne bir şey daha çarptı. Hemen yakındaki bir çalının dibinde bir çift sandal duruyordu. Hâlâ ıslaktılar ve bir tanesinin kayışı kopmuştu. Uthmann onları burada çıkarıp yalınayak devam etmişti. Ardında bıraktığı izler de bu durumu teyit ediyordu.

“Çok uzakta değil,” diye fısıldadı Tarık. “Şu anda yine bizi gözetliyor olabilir.”

“Dikkatli yürü. Silahı olmasa bile yanında her zaman bıçağı vardır,” diye uyardı Hector. Kısa bir an için ikisi de arkadaşlarının Mucize Vahası’nda kalan cesetlerini düşündüler. Fakat sonra başka şey düşünmeyi bırakıp işlerine odaklandılar. Örtüşen bir düzende yürüyorlar, böylece her biri bir kanadı ve hemen önünü kontrol ediyordu. Nefretlerinin, Uthmann’ın savaşıcılığına olan saygılarının önüne geçmesi büyük hata olurdu. Bıçağını kullanacak kadar kendilerine yaklaştırmayı göze alamazlardı.

Sık çalılar ve kanca gibi dikenler inatla yollarını kesiyordu. Olabildiğince az ses çıkartmak için dikkatlice yürüyorlardı. İlk yüz metreyi geçmeleri, Hector’un saatine göre altı dakika on saniye sürmüştü. O noktada Uthmann’ın ikinci mola yerini gördüler. Belli ki durup kendisine doğru gelmelerini beklemişti. Bu aşamada en ufak bir dikkatsizlik yapmış ya da ona ufak bir avantaj sağlanmış olsalar, işlerini tam burada bitirebilirmiş. Fakat yeniden harekete geçip yürümeye devam etmiş. Onları beklemek üzere çöktüğü yerdeki çıplak ayak izlerine hâlâ kum taneleri yuvarlanıyordu.

Artık onun tepesine binmek gibi bir hata yapmayacağımızı biliyor, diye düşündü sıkıntılı bir şekilde. Bir sonraki hamlesi bir daire çizerek arkamıza dolanmak olacaktır. Parmaklarını yavaşça şaklatarak Tarık'a baktı. Eliyle bir daire hareketi yapıp onu uyardı. Tarık başıyla anladığını belirtti. Tehlikeyi kavramıştı. Devam ettiler. İki kere daha onu yattığı yerden çıkardılar. Her seferinde hemen önlerinde sessizce uzaklaşıyordu.

Şimdiye kadar aynı şeyleri yaparak bizi uyuttuğunu düşünmüştür. Artık arkamıza dolanmaya başlayacaktır. Hector bu beklentisine dayanarak taktik değiştirdi. Yavaş yürüdükleri her yirmi adımdan sonra yavaşça dönüyor ve kat ettikleri yola farklı bir açıdan bakıyordu. Sonra yere oturup aynı zemini bu kez daha dikkatli inceliyordu. Elinde keskin bıçakla bir adamın saklanabileceği irilikteki ağaç gövdelerine, kalın dallı ve sık çalılara özellikle dikkat ediyordu.

Birden Hector'un gözüne yabancı bir şey çarptı. Dikkatlice baktı. Hafifçe bareket etmişti ve o anda her şey yerli yerine oturdu. Eğri büğrü dalları olan bir çalının arkasındaki çıplak bir insan ayağına bakıyordu. Topuğu tozlu bir pembelikteydi ve üst kısımdaki deri tütün rengindeydi. Hector ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Uthmann çok yakındaydı! Neredeyse tepesine binecekmiş gibi.

Hector'un bulunduğu yerden on uzun adım ötede yatıyordu. Hector, onun bu mesafeyi avlanan bir çitanın hızıyla kat edeceğini gayet iyi biliyordu. Uthmann'ın sık çalıların seyrek bir noktasında dalların arasından kendisini gözetlediğini hissediyordu. Uthmann'ın düşmanını izlerken gözlerini iyice kısıp koyu kirpikleriyle gözlerinin beyazını kapatmak gibi bir huyu vardı. Hector,

Uthmann'ın parmakları yumuşak zemine gömülen sol ayağının tendonlarının gerildiğini fark etti. Hector'un üzerine atlamaya hazırlandı.

Hector kış üstü, tüfek kucağında oturuyordu. Namluya kurşun sürmüştü ve emniyet açıktı. Sağ eli tüfeğin kalzasındaydı ama Uthmann aradaki mesafeyi kapatana kadar dipçiği omzuna dayayamayacağını farkındaydı. Bu durumda tüfek bir yük olacaktı. Bulunduğu yerden tüfeği ateşlenmeliydi. Hedefleyeceği tek yer Uthmann'ın ayağıydı ve bunu da silahı kucağından kaldırmadan yapması gerekiyordu. Nişan alamazdı. İş tamamen içgüdülerine bırakmalıydı. Bu, atış alanlarında geçirdiğim yüzlerce saatin işe yarayacağı an, dedi kendi kendine. Sanki ayağa kalkacakmış gibi hafifçe hareketlendi, ama silahın namlusu biraz aşağı indi ve hedefe doğru dar bir yay çizerken ani bir refleksle ateş etti. Uthmann'ın parçalanmış parçaları havaya kemik parçaları, doku ve kan sıçradığını gördü.

Uthmann yaralı vahşi bir hayvan gibi böğürerek çalılığın arkasına çekildi. Fakat parçalanmış ayağı yüzünden oraya mihlanmıştı. Acıdan tek dizi üzerine çökmüştü. Hector elindeki bıçağı ve gözlerindeki umutsuzluğu gördü. Uthmann kaybettiğini biliyor ama çabalamaya devam ediyordu. Tek ayağı üzerinde ayağa kalktı ve hoplayarak Hector'a bıçakla saldırarak kadar yaklaşmaya çalıştı. Ne var ki Hector çoktan kalkmış, Uthmann'ın üzerine çullannıştı hile.

Tüfeğin dipçiğini Uthmann'ın dirseğine doğru savurdu. Hector, darbenin etkisiyle dirseğin parçalandığını hissetti. Uthmann bu kez bir çılgılık attı ve bıçak hissiz elinden yere düştü. Daha fazla dayanamayarak kumların üzerine yığıldı. Tarık arkasından gelip Uthmann'ın sakat kolunun bileğinden tuttu. Çevirmeye başladı ve kırık kemikler birbirlerine sürtünürken sinir bozucu bir ses çıktı.

Tarık çizmesini Uthmann'ın ensesine dayayıp yüzünü kuma bastırdı. Gözleri, ağzı ve burnu kumla doluyordu. Boğulmaya başladı.

"Bekle!" diye seslendi Hector.

"İntikamın benim olduğunu söylemiştin," diyerek karşı çıktı Tarık. Nefretinin şiddetinden hıçkırıklara boğulmuştu.

"Bu onun için çok kolay Tarık." Hector, Tarık'ı geri çekti. "Çok çabuk bitecek her şey. Bu yaratık senin karını ve oğlunu diri diri yaktı. Arkadaşlarımızı katletti. Bizi Canavar'a sattı. Bu günahların her biri için cezasını tam anlamıyla çekmeli." Tarık başını salladı ve tabancasını kaldırarak namlunun ucunu Uthmann'ın kafasının arkasına dayadı.

"Uygun bir ceza yok zaten. Buna ne yaparsak yapalım yeterli olmaz." Tabancanın dolu namlusu kafatasına dayanmış olan Uthmann'ın yüzü acıyla buruşmuştu ama hâlâ feryat etmiyordu.

"Evimi yakan sendin," diye soluk soluğa bağırdı Tarık. "Dalya'yla oğlumu sen yaktın! Haydi inkâr etsene Uthmann Waddah!" Uthmann sırtmaya çalıştı ama suratında tuhaf bir ifade belirdi. Sesi acıdan incelmisti. Kumun üzerine tükürdü.

"Onları pişirirken yanan domuzlar gibi koktular," diye fısıldadı. "Ama onların kokusunda mest oldum ben." Tarık hıçkırarak ağlarken, gözünden akan yaşlarla Hector'a döndü.

"Onu duyduğun işte! Böyle bir kötülüğe karşılık gelecek ne yapabiliriz ki?"

"Su," diye cevap verdi Hector sessizce. "Sadece deniz bu pisliği yeryüzünden temizler." Uthmann'ın gözündeki dehşeti ikisi de fark etmişti. Tarık keyiflendi.

"Tabii ya, haklısın Hector. Deniz bu işi halleder. Kalk ayağa Uthmann Waddah! Son yürüyüşün denize olacak." Tarık pistonu

indirdi, sertçe kırık dirseğinden kıvırdı. Uthmannın yine çığlık attı. Öfkeli meydan okuyuşu, umursamaz cesareti ve her şeyden çok korktuğu tek bir tehditle sönüvermişti.

“Sana burada meydan okuyorum Tarık. Cesaretin varsa burada vur beni ve bitir bu işi seni korkak namert.”

“Çok acelecisin,” dedi Tarık. “Bu senin işe yaramaz varoluşunun son sahnesi. Her anının tadını çıkarmalısın. Tuzlu suyun genzindeki tadı, ciğerlerine dolarken onları kavurması, görüşün bulanırken gözlerini yakması.” Sakat kolundan tutup çekilen Uthmann, baskıya karşı koyamadı. Kendisini kaldırmalarına izin verdi ve sağlam bacağı üzerinde dengede durmaya çalıştı, ama Hector da diğer kolundan tutunca, ikisinin arasınca sahile doğru sürüklenmeye başladı. Sonunda kıyıya en yakın kumulun tepesinden körfezin suları görünmüştü.

“*Golden Goose* son bıraktıkları yerde demirli olarak duruyordu ama suyun üzerinde kalmayı başarmış saldırı botlarının çoğu, fırtınada karaya vuran gemi enkazı gibi terk edilmiş halde kıyıda duruyordu. *Golden Goose*’un topu, aralıklı olarak bulundukları yerden göremedikleri hedeflere ateş etmeyi sürdürüyordu. Ayrıca köyden de silah sesleri geliyordu. Binaların bir kısmı yanıyor ve çıkan dumanlar körfeze doğru yayılıyordu. Tanı aşağıda bıraktıkları bot, vuran her dalga ile kumsalı dürtüp duruyordu.

“Haydi Uthmann.” Tarık kolunu acımasızca bükte. “Çok kalmadı.” Uthmann dizlerinin üzerine çöktü. Artık tamamen dehşetinin kontrolündeydi. Sayıklayarak, güçlkle anlaşılan şeyler söylüyordu.

“Hayır Tarık! Vur beni burada. Bitir artık bu işi. Sana söylemek istediğim bir şey var. Senin piçini ateşe attıktan sonra karını becerdim. Onu her dürtüşümde seni düşündüm. Onunla işim bittiğinde,

piçinin üzerine attım. Uzun saçları meşale gibi yandı. Şimdi beni vurmalsın. Eğer vurmazsan bu hatıra senin peşini hiç bırakmayacak.” Sesi umutsuz bir feryat halinde çıkıyordu.

Hector diğer kolundan tuttu ve ikisi beraber, karnının üzerinde sürüklemeye başladılar. Deniz kenarına kadar Uthmann’ın feryat ve çığlıkları dinmedi. Su derinliği diz boyu olduğunda Hector omuzlarını tüm gücüyle bastırarak Uthmann’ın başını suya daldırdı. Uthmann bir yandan su altında nefesini tutmaya çalışıyor, öte yandan dehşet içinde bağırıyordu. Hareketleri, önce daha kontrolsüz çarpınmalara dönüşmüş daha sonra giderek zayıflamıştı. Sura-tının halini görmek için Uthmann’ı suya sırtüstü batırmıştı. Ağzı açıldı ve dudaklarının arasından gümüş kabarcıklar çıkmaya başladı. Öksürüyor, nefes almaya çalışıyor ve kusuyordu. Boğuk sesler geliyordu kalağına. Artık sonuna gelmiş gibi gözüdürken Hector onu topuklarından çekerek sudan çıkardı ve ıslak kumların üzerine yüzükoyun yatırdı. Tarık sırtına bastırdı. Boğazından deniz suyu ve kusmuk fişkırdı. Birkaç kısa nefes almıştı ki tüin vücudu yeni bir öksürük nöbetiyle sarsıldı. Yeniden kustu ve çıkarttığı safranin bir kısmı bir sonraki nefesiyle yeniden ciğerlerine kaçtı. Uthmann ağır ağır ciğerlerindeki su ve kusmuğu temizledi. Oturamayacak ve konuşamayacak kadar yorgun düşmüştü. Hector ve Tarık birer tarafında çömeldiler ve hayatta kalmak için verdiği mücadeleyi seyrettiler.

“Dalya’ya ve oğluma yaptıklarını nasıl böbürlenerek anlattığını duydun değil mi?” diye fısıltıyla sordu Tarık.

“Duydum.”

“Bu korkunç kötülüğün karşılığı olabilecek bir şey bulunalıyız. Böyle basitçe boğmak çok merhametli onun için.”

“Bir şey var,” dedi Hector. “Botta bir çapa halatı var. Onun bir ucunu aynalıktaki halkaya geçirip düğümle ve diğer ucunu da buraya getir.” Tarık bir şey soracak gibi oldu, ama vazgeçip ayağa fırlayarak bota koştu. Geri gelip kumun üzerine attığı dolanmış halatı açmaya başladı. Uthmann doğrularak oturmaya çalıştı, ama Tarık bir tekmede onu yeniden kumlara sırtüstü yatırdı. Halatı açınca Hector’a baktı.

“Bileklerini birbirine bağla,” dedi Hector. Uthmann yeniden karşı koymaya ve çılgılık atmaya başladı. Tarık itaat etmesi için kırık kolunu bükerken, Hector da bir ilmeği bileklerinden geçirip halatın ipleri etine gömülene kadar sıkı.

“Şu anda ne olduğunu biliyor musun Uthmann Waddah?” Hector alçak sesle sordu ve cevabı da kendisi verdi. “Canlı yemsin.”

“Anlamadım,” diye itiraf etti Tarık. Bunun üzerine Hector açıkladı.

“Tüm bu el konulan tekneler aylardır bu körfezde demirli. Üzerlerinde yaşayan adamlar tüm çöplerini ve atıklarını denize bırakıyorlar. Bu da köpekbalıklarını buraya çekiyor. Bir sürü büyük köpekbalığı, çoğu leş yiyen kaplan köpekbalıkları ama seyrek dişliler, Zambezi köpekbalıkları ve siyah uçlular gibi daha birçok tür de geliyor tabii. Tarık gülümserken Uthmann’ın siyah gözleri dehşetle açıldı.

“Çok kan kaybediyorsun Uthmann.” Hector parçalanmış topuğuna bir tekme attı. Uthmann acı içinde inledi. “Köpekbalıklarının kan kokusuna dayanamadıklarını biliyor musun Uthmann? Haydi balık tutmaya gidelim!” Uthmann halatın ucuyla dermansız bir şekilde boğuşurken, Hector’la Tarık kuma gömülen botu ittirerek suya soktular. Dizlerinin üzerinde her doğruluşunda, Tarık halatı gerdirerek yeniden yere yapıştırıyordu Uthmann’ı. Bot yüzer hale

gelir gelmez, Hector içine atlayıp motoru çalıştırdı. Burnu açık denize çevirdi ve yavaşça gaz vermeye başladı. Uthmann kuında sürüklenirken acı ve korku içinde bağıırıyordu.

Tarık bota atlayıp küpeštenin üzerinden yuvarlanarak içine girdi. O ve Hector botun arkasına bakarak Uthmann'ın alçak dalgalar üzerinde sürüklenişini izlediler. Halat onu suyun altına çekti fakat hemen arkasından bir balina gibi suları yararak dışarı çıktı. Sonra yine suya daldı. Basınçlı deniz suyu burnundan girip genzine kaçmıştı. Birkaç kere öksürerek bir kısmını ağzından dışarı attı, ama o sırada yeniden suyun altına girdi. Bu kez su basıncı sağkulak zarını patlatmıştı. Çektiğı acı kahredici olmalıydı ama bağırmak için ağzını açamıyordu. Arkasında bıraktığı kanlı iz, kızıl bir şerit halinde suyun üzerinde uzanıyordu. Sonunda bot clerin su kanalına girince ilk köpekbalığı gözüktü. Hector yüzgeç kanallarını görmüştü.

"Uthmann, tam arkanda bir kaplan köpekbalığı var," diye bağırdı. "Çok büyük değil, üç metreden biraz kısa. Fakat senden nefis bir lokına koparacak kadar büyük."

Köpekbalığı ilk anda saldırmadı fakat daha büyük bir köpekbalığı yeşil sularda boy gösterene kadar, Uthmann'ı iltiyatlı bir şekilde takip etti. Birbirlerini kışkırtarak sonunda ikisi birden saldırıya geçti. Büyük olan kocaman ağzını bir mağara gibi açıp Uthmann'ın yaralı kolunu koparıp yuttu. Başına geleni anlayınca Uthmann çığlık atmaya başladı. Köpekbalıkları onu suyun içine çekince Hector motoru susturdu ve botu akıntıya bıraktı. Canavarlar onunla işini bitirmeden Uthmann'ın boğulmasını istemiyordu. Bu da çok uzun sürmemişti zaten. Yüzeye her çıkışında Uthmann'ın çırpışları biraz daha zayıflamış oluyordu. Etrafındaki su kanıyla boyanıp koyulaşmıştı. Kendi etinin parçaları etrafa dağılmıştı. Sonra bir kez daha suyun altına girdi ve bir daha gözükmedi. Tarık halatı topladığında,

ucunda hâîâ Uthmann'ın bedeninden ayrılmış ellerinin bağlı olduğunu gördü. Halatı çözüp elleri tekrar suya fırlattı. Botun burnunu *Golden Goose*'a doğru sertçe çevirip, hızı artıran Hector'un yanına oturdu. Bir süre ikisi de sessiz kaldılar, sonra Hector motorun sesini bastırarak konuşmaya başladı.

"Daha önce sormadım ama söylesene bana, oğlunun adı neydi?"

"Adı 'Tabari'ydi."

"Biz yapmamız gerekeni yaptık. Fakat pek işe yaramadı değil mi?" Düşünceli bir tonda devam etti. "İntikam tatsız bir yemek." Tark, Hector'a katıldığını başıyla belli etti ve yüzünü çevirdi. Hector'un bile, Dalya ve Tabari'nin sonsuza kadar yaşayacağı ruhunun derinliklerini görmesini istemiyordu.

Hızla gelip *Golden Goose*'un duvar gibi yükselen gövdesine yanaştıklarında Hector botun kışınla ayakta duruyordu. Dengede durmak için halkaya bağlı çapa ipini bileğine sarmıştı. Tark'la birlikte Uthmann'ın peşine düşmek üzere gemiden ayrıldıklarından heri neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sam Hunter'ın komutasındaki üç adet ASA'nın köyün önündeki sahile yaklaştıklarını gördü. Birden çok sinirlenmişti.

Şimdiye kadar köyün gerisindeki esir kampına ulaşmış ve esirleri kurtarmış olmaları gerekirdi. Bütün kızgınlığını yansıtan bir ses tonuyla telsiz mikrofona bağırmaya başladı.

"Sam, orada ne haltla oyalanıyorsun sen? Programın neredeyse bir saat gerisindesin."

“Vinç kıyıdan açılan ağır makineli ateşi sonucu hasar gördü. Yeniden çalıştırmak zaman aldı. Özür dilerim Hector.”

“Tamam, o zaman elinizi çabuk tutun.” Hector bağlantıyı kesip ASA’ları izlemeye başladı. Dalgalar sahile yaklaşan ASA’ların pruvasında patlıyordu. Sahilin yukarısındaki kulübelerden yapılan hafif silah atışları çevrelerindeki suyu dövüyordu. Öte yandan taret kapakları aşağı indirilmiş ve 50 kalibrelik ağır makineliiden çıkan izli mermiler köye yağmaya başlamıştı. Dave Imbiss’in Bushmaster’ının yolladığı kovanlar da onlara katılmış, derme çatma yapının tepesinde art arda patlıyordu. Oluklu sac çatıların bir kısmı ağır ateş sonucu çökmüş, içeriden fırlayan korsanlar tepelere doğru kaçmaya başlamıştı. Tepelerinde patlayan parça tesirli bombanın darbe etkisiyle çoğu yere serildi.

Hector iç ASA’nın bir arada sudan çıkıp çelik paletleriyle kumları etrafa saçarak sahilden içeriye doğru ilerlemelerini ve eğimli araziye tırmanıp köye ulaşmalarını izledi. Köyün dolambaçlı yolları kocaman zırhlı araçlar için çok dardı ve onlar da hiçbir uyarıda bulunmadan doğrucu çürük kulübelerin üzerine gidip, çarparak dümdüz ettiler. Daha sonra tutsak denizcilerin bulunduğu kamplara doğru luzla gözden kayboldular.

Hector ve Tarık botla birlikte *Goose*’un yanına geldiklerinde, ASA’ları indiren caraskallar deniz yüzeyine yakın bir halde havada sallanıyordu. Botu terk edip caraskal kafesine atladılar. Hector vinç operatörüne telsizle talimat verdi ve yukarıya doğru yükseldiler. Kargo güvertesinde Paddy onları karşıladı. Oldukça heyecanlı gözüküyordu.

“Bana olan biteni anlat Paddy,” dedi Hector.

“Kemal’in gemiye çıkarttığı korsanların hepsinin hesabı görüldü. Sekiz tanesi ölü ki bunlara köprüde işini bitirdiğiniz dört

korsan da dahil." Bir süre sustu ve derin bir nefes aldı. "Bildğin gibi Adem ve Kemal, servis tüneline kaçtılar. Nastiya'yı da yanlarında götürdüler. Hazel onları kızılötesi algılayıcılarla izliyor." Hector tel-sizinin konuşma düğmesine bastı.

"Hazel, şu anda neredeler?"

"Hector, iki numaralı bölümdeler. Ana tabliye borularının keşme noktasının tam arkasındalar. Son on iki dakikadır hareket etmediler." Hector'un kaşları çatılmıştı. Servis tüneli geminin en zor çalışma alanıydı. Kapalı ve klostrofobikti, hacmin büyük bir kısmını çelik boru grupları ve dev pompalar işgal ediyordu. Pompaların sesi sağır ediciydi ve çok az bavalandırma vardı. Orada savunma yapan birinin kendisini bulmaya çalışan bir saldırgan karşısında açık bir avantajı vardı.

Hepsi Hector'un talimatlarını bekliyordu. Paddy bile ne yapmaları gerektiği konusunda fikir öne süremiyordu. Hector alanın yerleşim planını gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

"Tamam!" Sonunda kararını vermişti. "Sisteme sadece iki noktadan giriliyor ve Paddy ikisini de tutmuş durumda değil mi?" Paddy başıyla onayladı. "Pekâlâ, o zaman bu iki noktadan iki ekip olarak aynı anda gireceğiz ve Kemal'le Adem'i sıkıştırarak yakalayacağız. Aşağıda neredeyse iki kilometreye yakın tünel var. Onları dışarı çıkarmaya mecbur etmek son derece zor olacak, tabii eğer.." Hector bir süre düşünmek için konuşmasına ara verdi. "Tabii eğer..." diye tekrarladı.

"Tabii eğer ne?" Paddy merakla sordu ama Hector açıkça cevaplamadı.

"Benimle gelin çabuk. Hiç zaman kaybetmemeliyiz." Hector hızla köprüye çıkan basamakları ikişer ikişer tırmanmaya başlamıştı.

Paddy de hemen peşinden koşturdu. Cyril Stamford onları köprüde bekliyordu.

“En güzel sabahlar kaptan,” diyerek kaptanı selamladı Hector. “Geminizi yeniden kontrolünüz altına aldınız mı?”

“Hem de tamamen.” Cyrill’in gülümsemesi asimetrikti. Yüzünde hâlâ Kemal’in dipçiklerinden kalan morluk ve şişlikler vardı. “Motorlar çalışıyor ve tek demiri aldık, kalkmak için emrinizi bekliyoruz.”

“Önce halledilmesi gereken birkaç iş kaldı Cyril. Lütfen Paddy’yle bana servis tünellerindeki yangın söndürme yöntemlerini gösterin şimdi.”

“Kemal’in, patronu ve çekici Rus hanımınla birlikte oraya sıvıştığını duyunca bana böyle bir şey soracağınız içime doğmuştu,” diye karşılık verdi Cyril. “Harita odasına gelin.”

Harita odası köprüünün arka tarafındaydı. Hector, *Golden Goose*’un planlarının, harita masasının altındaki geniş çekmecelerde katlanmış olarak saklandığını biliyordu. Ancak içeri girdiklerinde Hector, Cyril’ın alt güverteye ait planları önceden harita masasının üzerine yaymış olduğunu gördü. Cyril onlara pompa servis tünellerini oluşturan beş bölmenin yerleşim planlarını açıklarken, Hector ve Paddy masanın üzerine eğildiler.

“Her bölme su ve hava geçirmez kapılarla yalıtılabilir, değil mi?” Hector cevabı bilmesine karşın, Paddy’nin de duyması için sordu. “Tüneldeki elektrik akımını ve tüm havalandırmayı da kapatmak mümkün değil mi?”

“Doğru,” diyerek onayladı Cyril.

“Ve kapılar köprüden kontrol edilebiliyor değil mi?”

Buna cevap olarak Cyril açık kapının ilerisini işaret etti. “Bu, sancak ana bölmesinin kontrol paneli. Seyrüsefer konsolunun üzerinde,” diyerek açıkladı.

“CO₂ gazının akışını da buradan kontrol edebiliyor musunuz?”

“Doğrudur!” Cyril bir kez daha başıyla onayladı. “Sadece bir bölmeye ya da hepsine aynı anda gaz basabilirim.”

“CO₂ gazı mı?” diye sordu Paddy. “Bu da ne demek oluyor?”

“Yangın kontrol. Alevleri hemen söndürür,” diye kısaca diye cevapladı Hector. “Fakat aynı zamanda boğucudur.” Cyril’a döndü. “Yangın söndürme malzemelerini nerede tutuyorsunuz?”

“Birinci katta. Yangına dayanıklı giysiler...”

“Onlara gerek yok.” Hector sözünü kesti. “Ya oksijen takımları?”

“Hah! Draeger kapalı devre solunum cihazlarımız var. Boğucu ortamda dört saatlik yaşam desteği sağlarlar.”

“Peki ya gece görüş gözlükleri?” Hector sormaya devam etti.

“Onlar Draeger’lerle birlikte standart donanımı. Tamamen karanlıkta veya dumanlı ortamda görüş olanağı sağlarlar.”

“Hazırda kaç takım var?”

“Sadece iki tane.”

“Hadi be!” dedi Hector. “Bu durumda sen ve ben Paddy.”

“Aklında ne var bilmiyorum fakat kahretsin Heck, bir tarafımı yırtar tek başıma yaparın ben bunu.”

“Çok güçlü bir Rus motivasyonun olduğunu hepimiz biliyoruz Paddy fakat bunu birlikte yapacağız. “Hector tartışmanın uzamasına izin vermedi. “Tamam, Cyril, şimdi şöyle yapacağız. Ben öndeki kapaktan tünele gireceğim. Paddy de kıçtakinden girecek. En alt güverteye iner inmez pozisyonunu alacak. Ben de tünel boyunca

geriye doğru gideceğini. Ben geçtikçe, her bölmeyi CO₂ ile dolduracaksın. Sonra da ben çıkınca sızdırmaz kapıyı kapatacaksın. Hazel, operasyon odasından durumu izleyecek. Bize sürekli olarak kaçakların ve rehinenin tam yerlerini bildirecek.”

“Nastiya’nın varlığını hatırlamana çok memnun oldum, çok yüce gönüllüsün,” dedi Paddy alaycı bir tavırla. “Aşağıda gaza maruz kalacak. Hiçbir korunması yok. Ne kadar dayanabilir?”

“Hazel’in bizi yönlendirmesiyle, Nastiya’yla sürekli yakın temasta olacağız ve onu hızla oradan çıkartacağız. Yanımızda onun için yedek bir oksijen tüpü olacak.”

“Bu benim sorumun cevabı değil. Gaza maruz kaldıktan sonra ne kadar zamanı olacak?”

“Bilincini yitirene kadar dört ya da beş dakika,” diyerek bu kez hemen cevapladı Hector.

“Ve?...” diye ısrar etti Paddy.

“Ve hayatta kalmak için sekizle on iki dakika arası.”

“Sıçarım senin gazına Hector Cross. ●na ihtiyacım yok. Bırak tek başına gideyini. Kemal’in icabına bakıp, zehirlemeye gerek kalmadan Nastiya’yı çıkarırım.”

“Kusura bakma Paddy. Benim dediğimi gibi yapacağız.” Hector tartışmayı bitirdi. “Gevezelik ederek çok zaman kaybettik. Haydi işe girişelim!”

Hector tankerin pruvasındaki çapa zinciri katındaydı. Arkasında duran Tarık silahları kontrol ediyordu. Beretta tabanca, yedek şarjörler ve kınındaki bıçak; hepsini eksiksiz Hector’a teslim etti.

Hector'un belinde, yüz maskesine monte edilmiş halde yedek oksijen tüpü asılıydı. CO₂ gazlı ortamda yirmi dakika solunum imkânı sağlıyordu. Paddy de aynısından taşıyordu. CO₂ onu öldürmeden önce ikisinden biri Nastiya'ya yetişmek zorundaydı.

Ana Draeger oksijen aygıtı büyük ve kullanışsızdı. Üstelik ne Hector, ne de Paddy daha önce onu kullanmışlardı. Neyse ki Cyril'ın mürettebatı aygıtı çok iyi tanıyordu ve ikisine kısaca nasıl kullanacaklarını açıkladılar. Başlık ilk bakışta uzaydan gelmiş gibi görünüyordu ve dışarı fırlamış kızılötesi gece görüş gözlükleriyle iyicene dünya dışı bir görünüme sahipti. Mürettebattan biri Falcon telsizleri, başlıklarını içindeki uzatma mikrofona bağladı.

"Her şey tamam efendim," dedi Hector'a. "Oksijen vana'sını maskeyi takmadan önce açmayı unutmayın. Taktıktan sonra değil. İlk kullanımda bunun ne kadar çok unutulduğunu bilerseniz şaşarsınız." Hector başıyla anladığını belirtti ve ilk olarak Hazel'a seslendi."

"Hazel, ön kapaktan inmek üzereyim."

"Hector ekranda görüyoruz seni. Yolun tamamen açık. Hedef hâlâ iki numaralı bölüme sabit."

"Teşekkürler Hazel. Cyril, beni duyuyor musun?"

"Gayet net Hector," diyerek köprüden cevapladı Cyril.

"Paddy, beni duyuyor musun?"

"Tatlı sesin kulaklarımın pasını aldı Heck." Paddy'nin ruh hali, harekete geçip Nastiya'yı kurtarmak üzere oldukları için düzelmişti.

"Ben harekete geç diyene kadar pozisyonunu koru." Hector çelik basamaklarını en üsttekinin adını attı, Tarık ve yanındaki görevliye bakarak başparmağını yukarı kaldırdı. Sonra hızla basamakları inmeye başladı.

Zehirli ve itici bir yeşile boyanmış ham çelik duvarlarla kuşatılmış dar ve kapalı bir alandıydı. Tünelin devamının temiz olduğuna

dair Hazel'in verdiği güvenceye karşın kılıfındaki tabancayı çıkarıp, iki eliyle aşağıya doğrultarak inmeye devam etti.

"Tamam Cyril, ışıkları kapatabilirsin." Talimatı kendisi vermiş olmasına karşın, karanlık o kadar ani ve yoğundu ki bir an nefesi kesildi. Kızılötesi görüşünü çalıştırarak çevresini bu kez kırmızı ve soluk olarak yeniden görmeye başladı.

"Hazel?" diye seslendi.

"Değişiklik yok Hector. Hedef hâlâ iki numarada sabit halde." Hector dar tünelle ilerlemeye devam etti. Bölmelerin uzunluğu karşısında şaşkına dönmüştü. Hızla yürümesine karşın ilk su geçirmez kapiya ulaşması dört dakika sürmüştü. Kapıdan geçip Cyril'a seslendi.

"Cyril, sekiz numaralı kapağı geçtim. Arkamdan kapat onu." Kapağın hidrolik pistonlar tarafından tıslayarak hareket ettirilerek kapanışını izledi.

"Arkanda kalan bölmeye gaz vereyim mi Hector?" diye sordu Cyril.

"Olumsuz." Hector engelledi. "Bölmede kimse yok. Oraya gaz vermek yararsız." Dev pompalardan birini daha geçti. Tıs-tak sesleri ile çalışarak gazın devridaimini sağlıyordu. Onun üzerinde dar dikey bir baca vardı. Pompadan çıkan tahliye borusunu ana tankın tepesine ulaştırıyordu. Bu bacanın içinde bir merdiven daha vardı, ama o bir yere ulaşmıyordu. Bacanın tepesinde bir çıkış yoktu.

Hector sekiz dev pompanın daha yanından ve dört adet kapaktan geçti. Ulaştığı her kapaktan sonra Hazel'a seslenip ondan hedefin hâlâ 2 numaralı bölmele olduğu bilgisini aldı. 4 numaralı bölmeye açılan kapaktan geçince Cyril, Hector'un arkasından kapağı kapattı. Fakat bir sonraki kapaktan geçip 3 numaralı bölmeye

ulaştığında beklenmedik bir değişiklik oldu. Kapak arkasından kapandığında telsizden Hazel'in tiz sesini duydu.

"Hector, dikkat!" Hedef ikiye ayrılıyor. İkisi sabit ancak üçüncüsü tünelden sana doğru ilerliyor." Hector şaşırmıştı. Hangisi deliğinden çıkmıştı? Kemal olamazdı; asla rehinesini bırakıp tek başına ayrılmazdı. Aynı sebeplerden dolayı Nastiya da olamazdı; Kemal onu asla bırakmazdı. Bu durumda sadece Adem olabilirdi oradan ayrılan. Hangi bencil dürtüyle Kemal'in koruyuculuğunu terk etmişti acaba? Muhtemelen zifiri karanlık sinirlerini bozmuştu. Zaten Hector da bu yüzden tüm ışıkları kapattırmıştı.

"Güzel!" Kendi kendine mırıldandı Hector. "Cyril arkamdaki kapağı yeniden aç. Hemen!" Kapak açılır açılmaz Hector az önce çıktığı bölmeye geri döndü. "Tamam Cyril. Dört numaralı bölmedeyim tekrar. Kapağı yeniden kapat." Sessizce yaklaşık altı dakika bekledi. Sonra Hazel'in sesini duydu.

"Hector, üçüncü adam senin oraya gelcli. Şu anda senin durduğun kapının diğer tarafında. Kilidi bulup açmak üzere kapağı inceliyor galiba."

"Tamam Hazel. ●nun Adem Tippoo Tıp olduğundan eminim. Şimdi tanı istediğimiz yerde. Cyril, Adem'in girdiği kapağı kapat ve bana haber ver." Bir dakika geçmeden Cyril konuştu.

"Kapak kapandı. Adem üç numaralı bölmede sıkıştı."

"Tamam Cyril. Şimdi üç numaraya gazı ver." Bir süre kinise konuşmadı. Sonra Hazel'in sesi duyuldu.

"İşe yarıyor Hector. Adem geldiği tarafa doğru koşuyor. Anlaşılan paniğe kapıldı. CO₂ etkisini gösteriyor."

"Cyril, içeri girmenin için kapağı aç şimdi." Hector oksijen tüpünün vanasını çevirdi ve maskeyi yüzüne geçirdi. Kapaktan geçip CO₂dolu bölmede Adem'i bulmak üzere koşmaya başladı. Gaz onu

öldürmeden bulmalıydı. Çok geçmeden gaz pompalarından birinin dibine çökmüş bir halde dua eder gibi bir pozda buldu. Yüzünü görmeden beyaz entarisinden tanıdı. Hector, adamı kendisine çevirince, bilincini kaybettiğini anladı, ama derin soluk almaya ça-lış-yordu.

Hector sol bileğine zincirlenmiş durumdaki siyah deri çantayı gördü. Zinciri koparmaya çalıştı, ama diplomatik kuryelerin kul-lan-dığı cinsten paslanmaz çelik zinciri ve çok kaliteli kilit meka-nizmasını fark etti. Bununla uğraşarak kaybedecek zamanı yoktu. Hemen Adem'i sürükleyerek tünel boyunca uzanan yeşil gaz boru-sunun yanına götürdü ve üzerine yüzükoyun yatırdı. Kollarını bo-ruya dolayıp kabloyla el ve ayak bileklerini ayrı ayrı bağladı. Adem borunun üzerinde şişe geçirilmiş bir domuz gibi duruyordu.

"Bu seni tutar," dedi Hector sessizce ve belindeki iki litrelik oksijen tüpüne uzandı. Plastik maskeyi Adem'in yüzüne oturttu ve vanayı çevirdi. Oksijen tıslayarak Adem'in nefes almaya çalışan ağ-zma dolmaya başladı. Hector maskeyi arkadan bağlayarak sabitledi ve Cyril'a seslendi.

"Kaçanın Adem olduğu kesinleşti. Onu bağladım. Hâlâ bilinç-siz bir halde ama oksijen maskesini taktım. Birkaç dakika içinde kendine gelir. Bu bölmenin ışıklarını aç ve CO₂ gazını tahliye et-mek için aspiratörleri çalıştır." Oksijenin etkisiyle Adem yutkundu ve yüzünü ekşitti. Gözlerini açarak inlemeye başladı. Bağlarından kurtulmaya çalışarak bir süre kol ve bacaklarını serbest bırakmaya çalıştı. Sonra başını kaldırıp korkunç Draeger maskesiyle Hector'u gördü. Oksijen maskesini çıkarmak istedi ama yapamayacağını an-layınca yarı ağlamaklı sormaya başladı.

"Neredeyim? Bana ne yaptın?"

Hector, ona aldırış etmedi. Saatine bakarak on dakika bekledi ve sonra kendi maskesini çıkartarak içerideki havayı kontrol etti. Düşük yoğunluklarda CO₂ gazı kokusuzdu ancak yüksek yoğunluklarda keskin asidik kokusu vardı ve ağızda acı bir tat bırakırdı. Aspiratörler boğucu gazı dışarı atmışlardı. Hava temizlenmişti.

Hector, Adem'in yüzünden maskeyi çekip aldı ve yeniden beline asmadan önce vanasını kapattı.

"Kimsin sen ve bana ne yapacaksın?" Adem'in sesi titriyordu.

"Bunu sonra konuşuruz." Hector bağları kontrol ederken Arapça cevap vermişti.

"Senin kim olduğunu biliyorum! Sen katil Hector Cross'sun!" Adem'in sesi acı bir feryat halini almıştı. "Babamı ve dedemi öldürdün, şimdi de beni öldüreceksin."

"Evet. Böyle bir şeyin olma ihtimali oldukça yüksek," diyerek Adem'i onayladı. Sonra doğrulup Cyril'a seslendi. "Adem bağlı halde ve kendine geldi. Şimdi iki numaralı bölmenin kapağını aç. Ben Kemal'i bulmaya gidiyorum. Arkamdan kapağı yine kapat."

"Önündeki kapak açıldı, Hector diğer bölmeye baktı ve geçmeden orada durup Hazel'a seslendi.

"Hazel, Kemal nerede?"

"Hector, hiç hareket etmedi. Hâlâ iki numarada ve senden biraz ileride. Sanırım kuytu bir delik buldu, orada ona gitmeni bekliyor."

"O zaman onu hayal kırıklığına uğratmayalım," dedi Hector. "Tamam Cyril, iki numaralı bölmenin her iki kapağını da kapat ve ben söyleyince gazı vermek için hazır ol."

"Anlaşıldı Hector. Kemal elimizde artık. Hiçbir yere kaçamaz."

"Paddy, beni duyuyor musun?"

“Seni duyuyorum Hector.”

“İlerle ve yolun sonunda iki numaralı kapağın arkasında bekle. Ben de diğer tarafta bekliyorum. Cyril gazı verecek, Kemal etkisiz hale gelir gelmez aynı anda içeri dâlaceğiz ve gaz zarar vermeden önce Nastiya’yı kurtaracağız.

“Beni geçmek için çok hızlı olmalısın Hector. Bahsettiğin, benim kızım.”

“Kurtulacak Paddy. Bu kadar genç yaşta ölmeyecek kadar dayanıklı ve güzel.”

“Çene yapınayı bırak Cross. Başlayalım artık!”

“Hazel, son kontrol. Hedef nerede?”

“Hector, hiç hareket yok. Hâlâ bölünenin ortasında duruyorlar. Bu durum pek hoşuma gitmedi. Kemal’in şapkasında son bir tavşan olabilir. Seni bekliyor. Lütfen dikkatli ol aşkım.”

“Dikkat benim göbek adımdır,” diyerek Hazel’i rahatlatmaya çalıştı. “Fakat birkaç nefes CO₂ Kemal’i biraz daha dost canlısı yapabilir. Ver gazı Cyril.”

“Anlaşıldı Hector. CO₂ silindirlerini açıyorum hemen.”

“Paddy, tam dört dakika sonra giriyoruz. O zamana kadar Kemal kendinden geçmiş olur.”

“Elbette ve tabii Nastiya da,” diye buruk bir şekilde cevapladı Paddy. Hector, Rolex’inin fosforlu saniye ibresine bakarken duymazlıktan geldi. İbre bir türlü ilerlenmek bilmiyordu. Tepe noktaya ulaşp ikinci turuna başlarken Hazel yeniden konuştu. Sesi kaygılı ve gergin geliyordu.

“Teması kaybettik! Kemal ve Nastiya ekrandan kayboldular.”

“Bu mümkün değil. Tüneldeki IR algılayıcı düzgün çalışıyor mu? Belki de Kemal, onu bulup boznuştur.” Tam durumun kont-

rolünü eline aldığını düşünürken, Hector her şeyin yıkılmaya başladığını hissetti.

“Pozitif. Hâlâ çalışıyor fakat Kemal gitmiş. Temas yok!” Hazel telaşla tekrarlıyordu. Hector içinde yükselmekte olan panik duygusunu bastırmak için kendini hazırladı.

Bir tilki gibi düşün! Diyerek kendisini telkin ediyordu. Kemal gibi düşün! Pislik ne yapıyor? Önsezileri devreye girdi ve sorusunun cevabını yine kendisi buldu. Telsize konuşmaya başladı. “Paddy, Kemal muhtemelen gazın kokusunu aldı. Bu kadar yüksek konsantrasyonda koku çok kendine özgüdür. Onun CO₂ olduğunu ve havadan ağır olduğunu biliyor. Yaşamak için yüksekte durması gerektiğini de biliyor. Tek sorun bunu nasıl yapıyor olabilir?” Cevabı kendi kendine bulması birkaç saniye sürdü. “İki numaralı tahliye bacası! Piç kurusu bacaya tırmandı ve Nastiya’yı da yanında götürdü. Bacanın içinde IR algılayıcı yok ve taze hava içeride hapsolmuş durumda. Orada hem nefes alabilir, hem de Nastiya’yı kalkan olarak kullanabilir. Nastiya’yı vurmadan Kemal’e ateş edemeyiz.”

“Girmeniz lazım artık Hector! Paddy’nin sesi nara atar gibiydi. “Bırak gideyim! Tanrı aşkına, bırak ona gideyim.”

“Haklısın Paddy. İçeri girmek zorundayız.” Hector kararlı bir şekilde konuştu. “Cyril, tüm kapakları aç! Sonra gazı kes ve aspiratörleri çalıştır.” Derin bir nefes aldı ve devam etti. “Hazel, oraya doktor yolla. Birinin ihtiyacı olacak.”

“Doktorla beraber geliyorum,” dedi Hazel. Hector karşı çıkamayacağını düşündü ama daha önceki deneyimlerinden bunun boşuna olacağını biliyordu. Ayrıca kapaklar açılıyordu ve gitmesi gerekiyordu. Kapak boşluğundan geçti ve dar yolda koşmaya başladı. Tedbirli olunacak zaman değildi. Kemal’in yerini tam olarak biliyordu. Tahliye bacası, bölümün orta yerinde ve gaz pompasının

üzerindeydi. Bu hızla iki dakika içinde orada olurdu. Hızını kesmeden Paddy'ye seslendi.

"Paddy, oraya vardığında gaz pompasının arkasına saklan. Ben onun diğer tarafında olacağım. Yerini alınca bana haber ver. Bunu birlikte yürütmemiz gerekiyor. Yalnız kovboy havalarına girme." Paddy cevap vermedi ve Hector, tam önünde yükselen gaz pompasının karanlık kütesini gördü. Onun üzerinde, tahliye bacasının girişi, bir canavarın dişsiz ağzı gibi açılmıştı. Hector pompanın muhafazasının altına süzüldü ve dizlerinin üzerinde durdu. Beretta 9 mm elindeydi ve namlusu bacanın ağzına bakıyordu.

"Tamam Paddy. Yerini aldın mı?" diye yavaşça sordu ve anında cevap geldi.

"Yerimdeyim Hector!"

"Cyril duyuyor musun?"

"Duyuyorum Hector."

"Ben beş deyince bütün ışıkları açıyorsun. Bir, iki, üç, dört, ışıklar!" Zifiri karanlığın ardından sonra bölme aydınlığa boğulmuştu. Tahliye bacasının tepesinde kafes tel içinde 180 wattlık bir lamba vardı. Kemal ve Nastiya'nın tepesinde sahne ışığı gibi parlıyordu. Kemal dar çelik sahanlıkta çömelmişti. Nastiya daha aşağıda basamakta ayakta duruyordu. Elleri önünde, kablo bağı ile bağlanmıştı. Boynunda bir ip vardı. Kemal bir eliyle ipin ucunu, diğeriyle otomatik silahı tutuyordu. Silahı bacanın dibine doğrultmuştu, Hector ve Paddy'yi on metre aşağıda görür görmez tek eliyle üzerlerine ateş etmeye başladı. Ateşe başlamasından hemen önce ikisi de pompanın arkasına atınıştı kendini.

Kapalı bacanın içinde silah sesi sağır ediciydi. Kurşunlar çelik çeperlere ve kalın gaz borularına çarpıp ortalığı çınlatıyor, etrafa kıvılcım şelaleleri sıçırıyordu. Yaylın ateş sona erdiğinde, Hector

hızla pompanın tepesine bakmayı göze aldı. Kemal'e ateş etme şansları yoktu. Nastiya'nın vücudu onu neredeyse tamamen perdeliyordu. Birden Nastiya'nın nasıl becerdiyse, Kemal'in ipinin bir kısmını bileğine doladığını gördü. Artık ipi, kızı boğmak için kullanmasına imkân yoktu. Nastiya tutunacak yer olmayan basamakta her an düşecek gibi duruyordu.

Hector daha Nastiya, "Yakala beni Babu!" diye çılgınca bağırmadan, ne yapacağını anlamıştı. Nastiya kendini sırtüstü baca boşluğuna bıraktı. İp sertçe gerildi ama yükün çoğunu boğazı yerine bileğiyle taşıyordu. İpin ucu Kemal'in elinden fırlanmış, o da neredeyse tünediği yerden düşecek gibi olmuştu. Düşmemek için etrafı tırmalıyordu.

Babu da kim yahu, diye ilgisiz bir şekilde düşündü Hector. İçinden sorduğu soru, Paddy bir anda gaz pompasının arkasından çıkıp, baca açıklığının altında ellerini açarak durmaya başlayınca cevaplanmış oldu. Gözleri yukarıda, hızla düşmekte olan Nastiya'ya çevrilmişti. Kız, diz ve dirseklerini toplayarak vücudunu top gibi yuvarlanmıştı. En az on metre yüksekten düşerken giderek luzlanıyordu. Kemiklerini kıracak bir hıza ulaşmasına karşın, Paddy gözü nü bile kırpmadan bekliyordu. Nastiya'yı havada yakaladı ve kızın salınım hızıyla çelik zemine hızla çarptı. Çarpışmanın şiddetinin büyük bir kısmını Paddy'nin vücudu emdi. Çıkan ses, bir çuval kömürün yük arabasından taş zemine fırlatılmasını andırıyordu. Hector kırılan kemiğin çatırtısını duydu. Fakat Paddy'nin kızı tutan kolları gevşememişti. Nastiya'yı göğsüne bastırdı.

Hector, ayaklarının dibinde birbirine kenetlenmiş bedenlere gözucuyla bile bakmadan, zihninin ve kaslarının son zerresine kadar yukarıda, çelik bacada duran şekle yoğunlaşmıştı.

Kemal basamaklardan birine tutunmuş, tekmeler atarak den-
gesini bulmak için mücadele ediyordu. Hector'un Beretta ile yaptığı
ilk atış, Kemal'in tam altındaki çelik basamaktan sekti.

Deforme olan kurşun havada dönerken hızının pek azını kay-
betmişti. Kemal'in ağız arasını delip geçmiş ve bağırsaklarına kadar
ulaşmıştı. Kemal'in tüm vücudu büküldü ve kasıldı. Can havliyle
basamağa tutunurken silahı elinden kaçırdı. Duvarlara çarpıp, ba-
samaklardan sekerek aşağı düştü. Tam başına çarpmak üzereyken
Hector geri çekildi ve peş peşe üç el daha ateş etti. Üç atış da vü-
cudunun çeşitli yerlerine isabet ederek, kemik ve dokuları parça-
lamıştı. Kamil'in parmakları yavaşça açıldı ve basamağı daha fazla
tutamayarak bacadan aşağı düştü. Bol entarisinin etekleri havada
uçuşarak Hector'un ayaklarının dibine düştü. Hector, başuna iki el
daha ateş etti. Sonra Paddy ve Nastiya'nın yattığı yere geldi. Tünel
hâlâ tam olarak tahliye edilemeyen CO₂ gazıyla doluydu. Nastiya
risk altındaydı. Hector yanına çömeldi ve belindeki oksijen tüpü-
nü çıkardı. Vanayı açıp maskeyi, Nastiya'nın ağzını ve burnunu
örtecek şekilde yüzüne koydu.

"Önce Paddy'yle ilgilen!" Nastiya'nın sesi maskenin altından
boğuk geliyordu. Paddy doğrulup oturmaya çalıştı fakat yaralan-
mıştı. Vücudunun şekli bozulmuş ve bir omzu aşağı düşmüştü.

Köprücük kemiği gitmiş ve muhtemelen birkaç da kaburgası,
diye düşündü Hector. Mutlaka birkaç burkulma ve yırtık bağ da
vardır ama beyinde hasar var mıydı? Sonra yüksek sesle konuştu.
"Gel bakalım Babu. Hanımefendi sana bakmam gerektiğini söyledi.

"Günün birinde çizmeyi aşacaksın Cross," diye uyardı Paddy
ama sesinde gerçek bir öfke yoktu. Nastiya yanına gelip diz çöktü.
Paddy onun gözlerine baktığında yüzü, acı ve hayranlık karışımı
bir ifadeyle buruştu.

“Beyinde hasar yok. Delikanlı ateş püskürüyor!” dedi Hector sırtarak ve telsiz mikrofonunu açtı. “Şimdi herkes beni dinlesin! Kemal’in işi bitti. Uthmann Waddah’ın da öyle. Adem yakalandı. Paddy’nin birkaç kemiği kırık, ama o çetin ceviz ve hepsi iyileşecek. Esas önemli olan Nastiya ve ben gayet iyi durumdayız. Yani endişelenecek bir şey yok!”

Hector ve Hazel, *Golden Goose*’un köprü kanadında ayakta duruyorlardı. Hector kolunu Hazel’in omzuna atmış, o da Hector’un göğsüne yaslanmıştı. Sessiz bir şekilde, sahilinden gelen ve Sam Hunter’ın nüfrezesinin kurtardığı denizcilerle tıka basa dolu olan son botları izliyorlardı. Adamlar körfezde demirli halde duran kendi gemilerine taşıyorlardı.

Sam’in adamları, kaçan nüfusun ardından, içinde dül ya da yetin kalmadığından emin olduktan sonra köyün evlerini ateşe verdiler. Hazel bu konuda çok net konuşmuştu. Şimdiden korsanların el koyduğu gemilerin büyük bir kısmı kendi mürettebatının çoğuna kavuşmuş ve yola çıkınak için motorlarını çalıştırmışlardı. Yıllardır demirli olan selâz geminin motorları tamamen paslanmış, gövdesi delik deşik olmuş ve denize çıkamayacak duruma gelmişti. Korsanları bu değersiz ganimetlerden bile mahrum etmek için Hector, hepsinin batırılmalarını emretmişti. Gövde vanaları açılan gemilerin bir kısmı alabora olmuş, kalanları da dik vaziyette dibe oturarak sadece direkleri suyun üstünde kalmıştı. Sonunda Sam’in ASA filosu da sahilinden denize inerek arkasında alevler içinde bir köy bırakıp *Goose*’a doğru yol almaya başlamıştı. Sessizliği bozan Hazel oldu.

“Eee, sevgilin; görev yerine getirildi. Bitti artık,” dedi neredeyse fısıltı denebilecek bir sesle.

"Hemen hemen ama tam olarak bitmedi. Halletmemiz gereken tek bir şey kaldı," diye karşılık verdi Hector. Hazel, Hector'un kollarının arasında döndü ve yüzüne baktı.

"Biliyorum ve işin bu kısmını beni ürkütüyor." İç geçirdi. "Nerede o?"

"Tarık, onu geminin gizli alanındaki silahlığa kilitledi."

"Ben cesaretimi kaybetmeden, bir an önce yapıp kurtulalım şu işten."

"Ancak, denize açıldığımızda yapacağız," diye itiraz etti Hector. "Fakat kimse cesaretini kaybetmeyecek. Bu bizim Cayla ve Grace'e borcumuz."

"Biliyorum," diye fısıldadı Hazel ve Hector'un göğsünde kıpırdandı. "Onlar için adaleti sağlamalıyız. Bunu yapmadan ikimiz de huzur bulamayız. Ne zaman sevgilim? Ne zaman yapmalıyız?"

"Bu akşam yola çıkıyoruz. Yarın şafak vakti, karadan görüş mesafesinin dışındayken yapacağız."

"Sadece ikimiz mi?" Hazel uysalca sordu. "Başka kimse olunacak mı?"

"Başkaları da acı çekti," diye hatırlattı Hector. "Tarık, Paddy ve Nastiya."

"Pekâlâ. Fakat ben yapmak zorundayım. Bu benim kutsal görevim."

Güneş batıyordu ve derin su kanalını güçlkle seçecek kadar gün ışığı vardı. *Golden Goose* kılavuzluk yaparak, garip çeşitlilikteki gemi topluluğunu Gandanga Körfezi'nden çıkardı. Bütün

gece güneydoğuya doğru yol aldılar. Ertesi sabah hava henüz karanlıkken Hector ve Hazel yıkanıp temiz giysiler giydiler. Sonra birer koyu kahve içip, süütün mutfağında hiç konuşmadan beklediler. Saat tam beşte Tarık kapıyı çaldı ve Hector açtı.

“Her şey hazır,” dedi Tarık.

“Sağ ol dostum.” Hector, Tarık’ı kapıda bırakıp içeri girdi ve Hazel’ı yatakta otururken buldu. Hector’a baktı. Gözlerinin mavisi daha önce hiç görmediği bir tondaydı, Artık Okyanusu gibi soğuk ve ışıksızdı.

“Evet?” dedi Hazel.

“Evet!” dedi Hector ve kalkması için elinden tuttu. Asansöre götürdü ve birlikte en alt kata indiler. Asansörün kapıları açıldığında, Hazel’ı dirseğinden tutup, kış güvertesine çıkardı. Güvertenin bir kısmı kalın bir branda ile perdelenmişti. Tarık önlerinden gidip branda üzerindeki fermuarı açıp geçmelerini bekledi. Daha sonra yeniden fermuarı indirdi.

Paddy ve Nastiya onları bekliyorlardı. Paddy katlanır bir sandalyede oturuyordu. Göğsü sargı beziyle sarılmış, sol kolu da askıdaydı. Yanında oturan Nastiya’nın bir eli hafifçe omzuna dayanmıştı. Hector ve Hazel, Paddy’nin diğer yanına geçtiler. Hector Tarık’a baktı.

“Adem’i getir,” diye emretti. Tarık branda perdedeki açıklıktan çıktı ve neredeyse hemen geri döndü. İki Cross Bow çalışanı onu izliyordu. Adem aralarındaydı. Korku ve dehşetten bacakları tutmuyordu. Adamlar onu kâh taşıyor, kâh sürüklüyorlardı. Hazel’ın önüne geldiklerinde dizleri üzerine çöktürtiler. Hector, adamlara başıyla işaret etti ve onlar da etrafı çevrili alanın girişine gidip beklemeye başladılar.

Adem, Hector ve Hazel'a dönük olarak diz çökmüştü. Gözleri çukurlaşmış ve dolmuştu. Siyah çanta hâlâ bileğine zincirliydi ve iki eliyle göğsüne bastırıyordu.

"Bu çanta neden hâlâ onda duruyor? Alın elinden onu." Hector talimat verdi.

"Zincirde şifreli bir kilit var," diye cevapladı Tarık. "Vermiyor. Alamıyoruz elinden."

"Elini bilekten kes Tarık. O zaman kelepçe kolayca çıkar," dedi Hector. "Avcı bıçağını kullan." Tarık, Adem'in üzerine eğildi ve bıçağını çekerek kolunu tuttu. Adem boğazı kesilen domuz yavrusu gibi cıgılık atmaya başladı.

"Hayır! Bıçağa gerek yok. Size çantayı vereceğim." Çantayı kucağına koydu ve titreyen parmaklarıyla kilidin şifresini çevirdi. İkinci denemesinde kelepçe açıldı ve bileğinden düştü. Yerde sürünerek çantayı iki eliyle Hector'a uzattı.

"Seninle hâlâ pazarlık edebiliriz," dedi hıçkırıklar içinde. "Senin sözünün eri bir adam olduğumu biliyorum Hector Cross. Bu küçük çantada dünyanın çeşitli yerlerinde yirmi altı bankaya dağıtılmış yaklaşık iki milyar dolara ait internet banka hesaplarının bilgileri ve şifreleri var. Seninle paylaşabiliriz. Beni serbest bırak ve paranın yarısı senin olsun.

"Para senin değil Adem. Gemilerini ve mallarını talan ettiğin insanlardan çaldın."

"O zaman hepsini al," diye yalvardı Adem. "İki milyar dolar! Al ve bırak beni gideyim."

"Evet! Hepsini alacağım Adem," dedi Hector başıyla da onaylayarak. "Senin de iblise, o kötü cine gitmene izin vereceğim. Seni bekliyor. Çantayı ondan al Tarık." Adem ağlayıp zırlıyor, zincirin ucunu tutmuş bırakmıyordu. Tarık bıçağının kabzasıyla şakağına

bir darbe indirdi. Adem darbenin etkisiyle zinciri bırakıp iki eliyle başını tutmaya başladı. T'ark çantayı Hector'a verdi. Hector onu bir kenara koyarak dikkatini ayakları dibinde yaltaklanan sefile verdi.

"Adem, sayısız korsanlık, tecavüz ve cinayet eyleminden sorumlusun. Senin gururla uyguladığın şeriat kanunlarına göre bile bunlar ölüm cezası gerektiren suçlar. Suçlu okluğun aşikâr. Bu arada kurbanlarından biri Cayla Bannock adında genç bir kadındı. Hiç acımadan ona tecavüz ettin ve işkence yaptın. Sonunda yordakçılarına başlarını kesmelerini emrederek, Cayla'yı ve anneanesi Grace Nelson'u öldürdün. Sonra Hazel Cross'a iki kafayı alaycı bir mesajla beraber yolladın. Hazel Cross, Cayla Bannock'un annesi, Grace Nelson'un kızı olarak karşında duruyor ve yaptıklarının cezasını çekmeni istiyor.

Adem elini kaldırdı ve Hazel'a baktı. T'ark'ın açtığı yaradan sıızan kan yanağından damlıyordu. Gözyaşları kana karışıp beyaz entarisine akıyordu.

Hector konuşmaya devam etti. "Cayla Bannock'un annesi karşında duruyor. Senden şeriat yasalarınca kendisine tanınan kısasa kısas hakkını istiyor. Cana karşılık can."

"Lütfen!" Ellerini birleştirip bir dilenci gibi Hazel'a yakarıyordu. "Bu benim görevimdi. Ben sadece Allah'a ve atalarıma karşı görevimi yerine getirdim. Lütfen anlayın. Lütfen merhamet edin." Hector, T'ark'a baktı ve başıyla işaret etti. T'ark'ın önünde katlanmış vaziyette bir branda vardı. Onu açarak güverte zeminine yaydı. Sonra iki Cross Bow görevlisi bir kum torbası getirerek örtünün ortasına koydular.

"Adem, brandanın üzerine git ve başını kum torbasının üzerine koy," diye emretti Hector.

“Hayır!” Adem zırlamaya başladı. “Parayı verdim. Şeriat yasalarına göre kan parası ödedim, siz de kabul ettiniz. Beni serbest bırakmanız lazım.”

Hector, kemerindeki kılıftan tabancasını çıkardı ve namlusundan tutarak kabzasını Hazel’a uzattı. Hazel silahı aldı, namluya bir mermi sürdü ve yere doğrulttu. Hector, Adem’in diz çöktüğü yere gitti. Adem’in sesi çığlık haline gelmişti.

“Merhamet! Yalvarıyorum size. Merhamet!”

Hector, Adem’in bileğinden tutup hiçbir çaba sarf etmeden elini kıvrarak arkasına götürdü ve ayağa kaldırdı. Brandanın üzerine kadar yürüttü ve zorla yüzüstü yatırdı.

“Başını kum torbasının üzerine koy,” diye tekrar sakın bir şekilde emretti Hector. Torba kafatasını delip geçen kurşunu durduracak. Sonra da suya attığımız zainan cesedini dilbe indirecek.”

Adem bir çığlık daha attı. Anlaşılmaz bir ses çıktı ağzından. Hector, çığlığı kum torbası tarafından boğulana kadar kafasını bastırdı. Sonra Hazel’a baktı.

“Hazır mısınız?” diye sordu. Hazel başıyla onayladı. Sessizce ağlıyordu. Gidip Hector’un yanında durdu ve tabancayı Adem’in kafasına doğrulttu. Fakat omuzları inip kalkıyor ve tabanca elinde titriyordu. Kaldırıp namluyu havaya çevirdi. Başını sallıyor ve sanki boğuluyormuş gibi nefes almaya çalışıyordu. Nastiya Voronova, Paddy’nin yanından ayrılıp Hazel’ın yanına geldi. Ellerini yavaşça Hazel’ın omuzlarına koydu.

“Senin için yaparım Hazel. Bunun için eğitilen benim, sen değilsin,” dedi Nastiya ama Hazel başını salladı.

“Hayır,” dedi fısıltıyla. “Bu benim Tanrı’ya, anneme ve kızına karşı görevim.”

Tabancayı indirdi ve Adem'in kafasının arkasına nişan aldı. Eleri birden kaya gibi sabitleşti, artık hıçkırıkları kesilmişti. Tek el ateş etti. Artık sadece geminin motorlarının sesi duyuluyordu.

Hector tabancayı Hazel'in elinden aldı ve şarjörü ayırdı. Nam-luya sürülen kurşunu çıkardı. Sonra elini karısının omuzuna attı. "İşte şimdi bitti artık. Tamamlandı hem de olması gerektiği gibi. Grace ve Cayla artık özgürler. Biz de öyle."

Yüzünü Hector'un göğsüne gömdü; Tarık ve iki muhafız yaklaştıklarında bakmadı. Adem'i ve kum torbasını brandanın içine koyup sardılar. Kalın bir naylon iplikle düzgiin ve sıkıca bağladılar. Sonra birlikte kaldırıp kış korkuluklarına kadar götürdüler ve geminin beyaz köpüklü dümen suyunun üzerine attılar. Hiçbir iz bırakmadan gözden kayboldu.

USS Manila Bay ile küçük filo, kara sularının elli kilometre dışında karşılaştılar. Golden Goose'a telsizden ulaştığında, komutan Andrew Robin'in ses tonu şüphe doluydu. "*Golden Goose*, burası Manila Bay. Kaptan Stamford orada mı?"

"Merhaba Andy, Cyril Stamford konuşuyor."

"Yeniden sesinizi duyduğuma sevindim efendim. Aden Körfezi'nde bazı sorunlar olduğuna dair bilgiler aldık. Tanı olarak Gandanga Körfezi diye bir yer."

"Söylesene Andy! Ne olmuş, merak ettim."

"Neyse efendim, siz herhangi bir nahoş olayla karşılaşmadıysanız mesele yok. Sizin için biraz endişelenmiştim." Kısa bir suskunluğun ardından konuşmaya devam etti. "Görüyorum ki refakatçileriniz var."

"Bu adamların böyle peşime takılmaları çok acayip bir şey Andy. Yollarını kaybetmişe benziyorlar."

"Kaç taneler efendim?"

"Son saydığımda on dokuzdu."

"Bana verilen emir, Aden Körfezi'nden çıkan ve destek isteyen her geminin yardımına gitmek."

"O zaman bunları sana devredip yoluma devam edeyim Andy."

"Son konuşmamızda sanırım, Suudi Arabistan'ın Cidde limanına doğru yol aldığınızı söylemiştiniz, kapitan Stamford?"

"Planlarda değişiklik oldu Andy. Patronlarım, gideceğimiz yer konusunda bir türlü karar veremiyorlar. Şimdi de Ümit Burnu'nu dolaşacağım."

"Gandanga Körfezi'ndeki meseleyle ilgili dedikoduların abartılı olduğu anlaşılıyor. Son uydu fotoğrafları körfezin tamamen terk edilmiş olduğunu işaret ediyor."

"Kissadan hisse Andy; demek ki duyduğun her şeye inanmayacaksın."

"Oğlunuz Bobby için skor tabelasına bir gol yazabilir miyiz?"

"Tanrı seni korusun Andy Robins!"

"Yolun açık olsun, Cyril Aınca!"

Hazel, Hector ve Paddy arasında geçen uzun tartışmalardan sonra, maliyetine bakılmaksızın, *Golden Goose*'un üzerinde suç delili olabilecek hiçbir şey bırakılmamasına karar verildi. Bu karar doğrultusunda Bushmaster toplar bulunduğu yerden söküldü ve tüm cephanesiyle birlikte denizin bin beş yüz metre dibindeki Mascarene Çukuru'na atıldı. ASA'ların üçü de gövde vanaları açılarak, taretleriyle birlikte aynı yere gönderildiler.

Tüm temizlik bitince Darüsselam Limanı açıklarında durdular ve 146 adamı kıyıya gönderdiler. Tüm yolcular sivil kıyafetler içindeydi ve ceplerinde bir Uzakdoğu bankasına ait bol sıfırlı birer çek taşıyorlardı. Bernie ve Nella Vosloo onları Hercules ile Katar'a götürmek üzere Darüsselam Havaalanı'nda bekliyorlardı. Oradan tarifeli seferler ile uçarak dünyanın çeşitli yerlerine dağılacaklardı. Paddy henüz seyahat edecek duruma gelmediğinden, gönüllü hemşiresi ile gemide kalmıştı. Cape Town'a kadar yola devam ettiler. Orada onları özel Boeing jetleri bekliyordu. Nastiya ve Paddy, yapmayı düşündükleri şey konusunda Nastiya'nın annesinin onayını almak için birlikte BBJ ile Moskova'ya uçtular.

Hector ve Hazel Dunkeld Malikânesi'nde bir hafta kalarak John dayının son hasaclarının tadına baktılar ve sevgili kız kardeşini kaybetmesinden dolayı onu teselli edip, destek oldular. John, skorum eşitlendiğini ve Hazel'ın infazı şahsen gerçekleştirdiğini öğrendiğinde, tamamen iyileşme yoluna girdi. BBJ Moskova'dan döndü ve Hazel'la Hector'u Houston'a götürdü.

Uçuş sırasında, Adem Tippo Tip'in çantasındaki içerikle ilgili ne yapacaklarını tartıştılar. Sonunda paranın çantadaki şifre ve kullanıcı isimleri kullanılarak toplanmasına ve sahiplerine iadesine karar verdiler. Teksas'a döner dönmez bu konudaki ilk adımı attılar. Hemen İsviçre'de bir hesap açtılar. Sonra Hector, internet üzerinden sağlam Arapçası ile kullanıcı adı ve parola bilgilerini girerek Adem'in İran'daki banka hesabına erişti.

"Vay anasını! Çalıştı be!" dedi heyecanla. Ekranda dosyalar mucizevi bir hızla açılıyordu.

"Küfür etine sevgilim," dedi Hazel, azarlayıcı bir tonda. "Uğursuzluk getirir."

Hector banka hesabındaki miktarı gösterdi. "Sence sekiz yüz elli yedi milyon dolar uğursuzluk mudur?"

"İsviçre'deki hesaba transfer edemezsen, olabilir."

"Nefesini tut ve dua et," dedi Hector ve talimatları girdi. "Haydi bakalım!" 'Gönder' tuşuna bastı ve bir zafer çığlığı attı. "Talimatı kabul etti! Para transfer edildi!"

"Bak bakalım gitmiş mi?" diye öneride bulundu Hazel. Hector hemen İsviçre hesabına girdi.

"İşte, orada!" diye böbürlendi. "Şuna bak! Sekiz yüz elli yedi milyon dolar!" Hazel'i kollarına aldı ve odada vals yaptı.

"Artık ciddi olalım," diyerek durdurdu onu Hazel. "Şu mangırın devamını da alalım." Yeniden bilgisayarın başına oturdular ve üç saat boyunca çalıştılar. O sürenin sonunda şaşkınlık ve hayranlık içinde ekrana bakıyorlardı.

"Potu kaldırdık!" dedi Hector, başka bir dünyadanmış gibi gelen bir sesle. "Tüm partiyi aldık. Son sıçtığımin dolarına kadar. İki milyar dolardan birazcık fazla."

"Tamam! Haydi küfret. Yanılmışım. Görünüşe bakılırsa uğurlu geliyor."

"Bir şişe Roederer Cristal şampanya olacaktı buzdolabında. Ne dersin?"

"Sanırım buna mecburuz," diye ona katıldı Hazel. Birbirlerine ve yitirdikleri dostlarına kadeh kaldırdıktan sonra işlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

"Pekâlâ!" dedi Hazel. "Adem'in hesabına kimler para yatırmış bulabilir miyiz?"

"Evet, tabii. Adem'in banka hesabını açarız. Hepsi oradadır."

"Ve tüm ödedikleri parayı geri yollayabileceğimiz bir de hesap numarası mı olacak?"

"Paranın hepsini değil. Bannock Petrol'ün Gandanga Körfezi harekâtı için yaptığı masrafları karşılarız."

"Elbette. Yalnız tüm bunları el altından yapmalıyız. Korsanlara yapılan baskında en ufak bir payımız olduğunu bile kabul edemeyiz. Zaten neredeyse mevcut bütün kanunları ihlal ettik."

"Bannock Petrol'ün masraflarının karşılanmasına gelince; bu konuda Ebu Zara Emiri Prens Muhammet ile görüşeceğim. Parayı onun üzerinden petrol imtiyazları olarak transfer edebiliriz."

"Bizini için böyle bir şey yapar mı?"

"Bizim için değil ama hoş bir komisyon için yapar," dedi Hector omuzlarını silkererek. "Sadece başbakan ve madencilik bakanı değil aynı zamanda ordunun, polis teşkilatının ve Merkez Bankası'nın da başı. İnsanlar prensçik ne derse hiç karşı çıkımdan yapma eğilimindedir."

Hazel güldü. "Tam benim adamıma benziyor. Peki Adem Tip-poo● Tip'in soyduklarına parayı nasıl göndereceğiz."

"Gerçekten güvenebileceğin bir avukatın var mı?"

"Hein de bir alay," dedi Hazel.

"Seçeceğin bir avukat, her biri ile gizlilik anlaşması kapsamına da görüşecek. Adım açıklamayacağı müşterisinin korsanlarla pazarlık yaptığını ve gasp edilen fonların bir kısmının iadesi konusunda anlaşma sağladığını söyleyecek. Eğer gizlilik anlaşması imzalarlarsa, o zaman bu miktarın belli bir kısmını almaya hak kazanırlar. Eminim bu teklife hepsi balıklama atlayacaklardır."

Hector haklı çıkmıştı. Prens Muhammet parayı, Bannock hesaplarına ve teklife balıklama atlayan ve büyük paralar kaybetmiş gemi sahipleri ve sigorta şirketlerine yönlendirdi.

Tüm bunlar olup biterken, Hector ve Hazel bir fırsatını bulup Moskova'ya uçarak, Paddy ve Nastiya'nın düğününe katıldılar. Yolları üzerinde, *Golden Goose*'un onarını ve yeniden teçhizinin yapıldığı Tayvan'a uğrayarak Cyril Stamford'u aldılar. Cyril artık tam zamanlı olarak resmen *Golden Goose*'un kaptanı olmuştu ve Nastiya, Hazel'a özellikle onu da düğününde görmek istediğini söylemişti.

Hector, bu iki kadının neden böyle ısrarla Cyril'ı düğüne getirmeyi planladıklarını anlamamıştı. Ne zaman ki Nastiya annesini Cyril'la tanıştırdı, o zaman her şey anlaşılmıştı. Galina Voronova elli yedi yaşında, uzun boylu hoş bir kadındı. Uzun sarı saçları gününış rengine çalmaya başlamıştı. Ona bakınca Nastiya'nın muhteşem güzelliğini kiinden aldığı hemen anlaşıyordu.

Cyril ve Galina el sıkıştıklarında Galina mükemmel İngilizceyle, "Gerni kaptanısınız deniek. Ne kadar romantik," dedi.

Cyril pek anlaşılmayan bir şeyler geveledi ve güneş yanığı cildinin altından beti benzi attı. Kadımla konuşurken içine girecek gibi görünüyordu. Hazel, Hector'un elini sıkı ve kimsenin duymayacağı bir sesle, "Tam isabet!" dedi. Sonra Nastiya ile tatminkâr bir şekilde bakıştılar.

Katedraldeki düğün töreninden sonra Hazel, Nastiya'ya Cross Bow Güvenlik ile olan sözleşmesini verdi. Nastiya'yı şirketin genel müdür yardımcısı olarak atanmıştı. Hector ve Hazel'ın Houston'a dönüş yolculuklarında Cyril uçakta değildi. *Golden Goose*'un yeniden sefere çıkmasına daha üç ay vardı ve Cyril bu süreyi değerlendiriyordu. Sadece kendisinin bildiğine gönülden inandığı bazı nedenlerden ötürü bir süre Moskova'da kalmaya karar vermişti.

Hector ve Hazel, Houston'a döndüklerinde kendilerini bekleyen dağ gibi bir iş yüküyle karşılaştılar. Bunların arasında Bannock Petrol yıllık genel kurulu ve Pasifik Okyanusu'ndaki Mariana Çukuru'nda derin deniz sondajı yapma konusunda çok hevesli olan bir Japon delegasyonu da vardı. Sonuç olarak Colorado'daki çiftliğe gitme fırsatını yakalamak için bir ay beklemeleri gerekmişti. İlk sabah, kahvaltıdan sonra Spyglass Dağı'nın zirvesindeki anıt mezara kadar yürüdüler. Emektar Tom onları kapıda karşıladı.

"Bana geleceğinizi haber verdiler, Bayarı Hazel ve Bay Hector," dedi. "O yüzden çiçek topladım. Her zamanki gibi, Bay Henry için leylaklar ve Bayan Cayla için de güller."

"Sen çok iyi bir adamsın Tom." Hazel çiçekleri yerleştirirken, Hector girişte durup izledi. İşi bitince Hector'u çağırdı. Birlikte, Tom'un Cayla'nın mermer lahitinin başucuna koyduğu, eflatun kaideli minderlerin üzerinde diz çöktüler.

"Ben bu dua işinde o kadar iyi değilimdir," diye Hazel'i uyardı.

"Biliyorum. O kısmı bana bırak," dedi Hazel. Bu konuda gerçekten iyiydi. Onu dinlerken Hector'un gözleri dolmuştu.

Yeniden çimlerin üzerine geldiklerinde iki saate yakın bir zaman geçmişti. Gökyüzü yoğun bulutlarla kararmıştı. Taş bankın üzerinde oturdular. Hazel'in burnuna bir kar tanesi düştü. Burnu kaşınınca eliyle sil-di.

"Kış bu sene erken gelecek," dedi. "Dickie, kazların şimdiden güneye göçtüğünü söyledi."

"Cayla ve Henry da onlarla gitmişlerdir," dedi Hector. "Bugün yoklardı." Dönüp anıtmezarı baktı.

“Sen de hissettin mi?”

“Artık gelmeyecekler Hazel. Sonsuza dek gittiler. Sadece anıları bizimle olacak.”

“Biliyorum.”

“Üzülme sevgilim.”

“Üzülüyorum. Onlar için seviniyorum. Sonunda onları özgür bıraktık.” Hector’a iyice sokuldu ve kolunu boynuna doladı. Hava hızla kararıyordu ve birden oldukça soğumuştü.

“Hector?” dedi.

“Buradayım,” diye cevap verdi. “Sensiz bir yere gitmeye niyetim yok.”

“Bu sabah hap almayı kestim.”

“Ulu Tanrım! Neden yaptın bunu?” Afallamıştı.

“Bir bebeğim daha olsun istiyorum. Bu son şansım. Kırkını geçtin. Yakında çok geç olacak. Bir bebeğim olmalı. Senin bir parçanı içimde istiyorum. Bu bizim aşkımızı perçinleyecek. Canım sevgilim, anlamıyor musun? Cayla’nın yerini alacak bir bebeğe ihtiyacım var. Sen de istemez misin?”

“Vay be! Evet! Tabii ki istiyorum.”

“Yani bana kızmadın mı?”

“Ne kızması? Tabii ki hayır.” Hector ayağa kalktı ve iki elinden tutarak Hazel’in da kalkmasına yardım etti.

“Haydi bakalım kadın!” dedi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Baba ocağına tabii ki. Nereye olabilir? Birlikte icabına bakmanız gereken önemli bir işimiz var.”

El ele kahkahalar atarak, Gıtar Gölü’ndeki eve kaclar, Spyglass Dağı’ndan aşağı koştular.

Hazel Bannock dünyanın sayılı petrol üreten şirketlerinden biri olan Bannock Petrol Şirketi'nin sahibidir. Hazel'm biricik kızı Cayla, Hint Okyanusu'nda yatıyla dolaşırken Somalili korsanlar tarafından kaçırlır. Korsanlar Cayla'yı serbest bırakmak için astronomik bir fidye isterken hassas politik unsurlar ellerini kollarını bağlamaktadır. Bütün deliller Cayla'nın işkenceye maruz kaldığını göstermektedir. Bunun üzerine Hazel, kızını kurtarmak için Hector Cross'tan yardım ister.

Cross Bow Güvenlik Şirketi'nin sahibi ve aynı zamanda Bannock Petrol Şirketi'nin güvenliğinden sorumlu olan Hector Cross, Bannock ailesine sonsuz bir sadakatle bağlıdır.

En sonunda Hazel ve Hector kendi yasalarını uygulamaya karar verirler.

ISBN 978-975-21-1426-5

9 789752 114265

